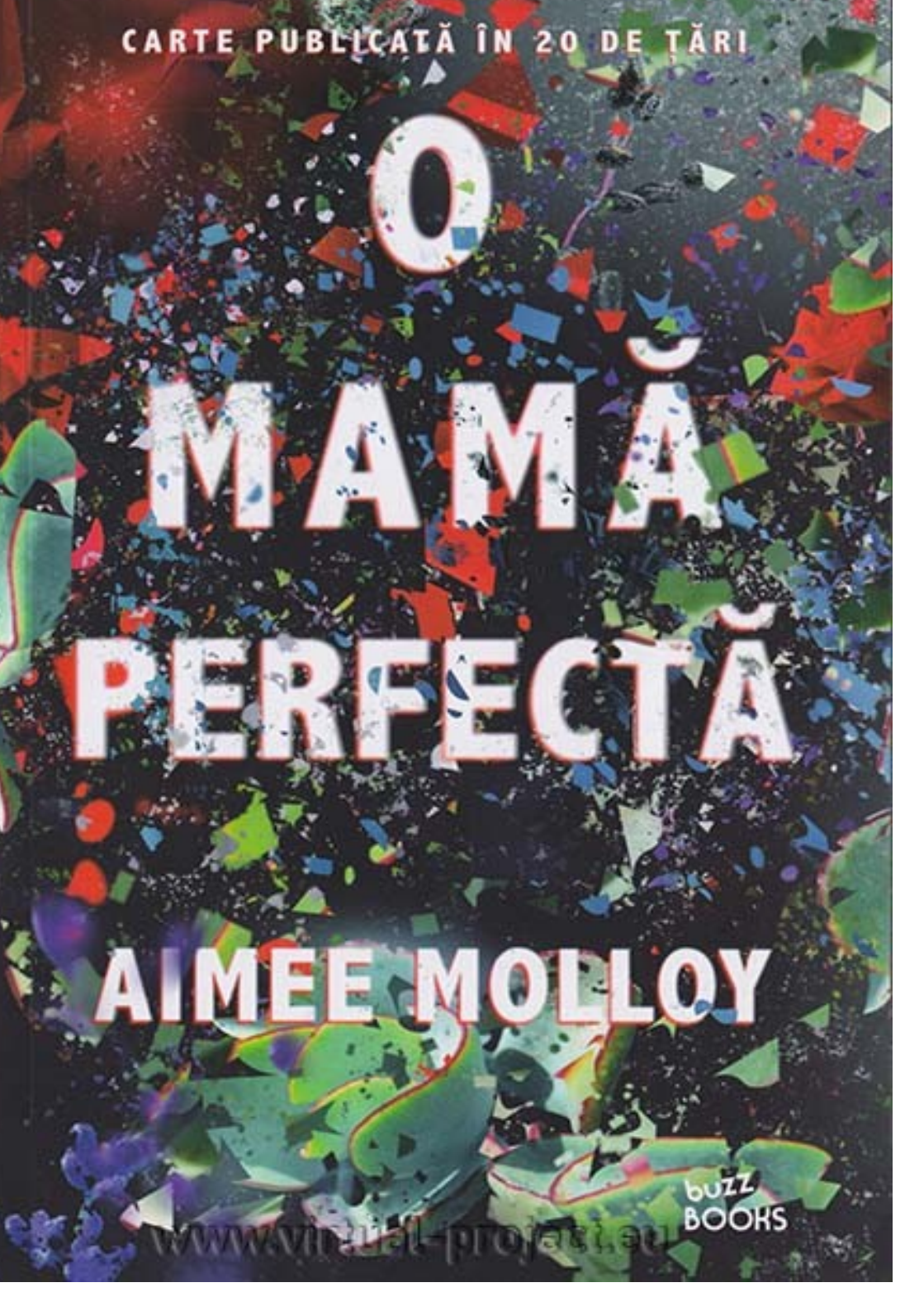

www.virtual-projekt.eu

AIMEE MOLLOY este autoarea cărţii *However Long the Night* şi coautoarea mai multor lucrări de nonficţiune, printre care *Jantsen's Gift,* scrisă împreună cu Pam Cope. *O mamă perfectă (The Perfect Mother,* 2018) este primul ei roman. Locuieşte în Brooklyn, New York, cu soţul şi cele două fiice.

AIMEE MOLLOY
O MAMĂ PERFECTĂ

Original: *The Perfect Mother* (2018)
Traducere din limba engleză şi note:
ADRIANA BĂDESCU

virtual-project.eu
LITERA®
— 2018 —

Pentru Mark

Trei şoricei orbi, trei şoricei orbi,
Uite-i cum mai fug, uite-i cum mai fug![1]

[1] Primele două versuri dintr-un cântecel pentru copii, popular îndeosebi în Marea Britanie.

PROLOG

ZIUA MAMEI
14 MAI

Joshua

Mă trezesc înfrigurată. Lucarna de deasupra mea palpită sub revărsarea ploii. Îmi răsfir degetele pe aşternut, amintindu-mi că sunt singură. Închid ochii şi izbutesc să adorm din nou, până când mă trezesc iar, pradă unei dureri adânci, neaşteptate. Zorii vin cu aceeaşi senzaţie de greaţă în fiecare zi de când a plecat el, dar îmi dau seama imediat că acum e altfel.

Ceva nu e în regulă.

Mă doare când merg şi mă târăsc jos din pat, apoi pe podeaua pe care scrâşnesc nisipul şi praful. Îmi găsesc telefonul în camera de zi, dar nu ştiu pe cine să sun. El e singurul cu care aş vrea să vorbesc. Am nevoie să-i spun ce se petrece şi să-l aud spunându-mi că totul va fi bine. Trebuie să-i amintesc, încă o dată doar, ce mult îl iubesc.

Dar n-o să răspundă. Sau mai rău, o să răspundă şi o să se răstească în telefon, spunându-mi că nu are de gând să mai accepte aşa ceva şi că dacă-l voi mai suna vreodată, va…

Durerea îmi cuprinde tot spatele, încât nu mai pot să respir. Aştept să-mi treacă, aştept acel moment de păsuire care mi-a fost promis, însă nu vine. Nu aşa scria în cărţi că se va întâmpla, nu la asta mi-a spus doctorul să mă aştept. Ziceau că va fi ceva treptat. Şi că voi şti ce să fac. Că voi măsura intervalele. Că mă voi aşeza pe mingea de yoga pe care am cumpărat-o la mâna a doua. Şi că voi rămâne acasă cât mai mult posibil, ca să evit aparatele, medicamentele şi toate celelalte lucruri pe care le fac ei la spital pentru ca un bebeluş să vină înainte ca trupul să fie pregătit.

Eu nu sunt pregătită. Mai am două săptămâni până la soroc, şi nu sunt pregătită.

Mă concentrez pe telefon. Nu formez numărul lui, ci pe al ei, al moaşei – o femeie cu piercinguri, pe nume Albany, cu care m-am întâlnit de numai două ori.

Asist la o naştere şi nu vă pot răspunde. Dacă sunteţi…

Mă târăsc cu laptopul până în baie şi mă aşez pe gresia rece, cu o cârpă udă pe ceafă şi cu computerul rezemat de conturul bombat al fiului meu. Îmi deschid e-mailul şi încep un mesaj

nou adresat lor, Mamelor din Mai.

Mă întreb dacă chestia asta e normală. Mâinile îmi tremură în timp ce tastez. Am o senzaţie de greaţă. Durerea e intensă. Totul se întâmplă prea repede.

Nu-mi vor răspunde. Au ieşit la cină şi mănâncă ceva condimentat ca să-şi grăbească travaliul, luând câte o înghiţitură din berea soţilor, bucurându-se de o seară liniştită împreună – un lucru la care mamele cu experienţă ne-au avertizat că nu trebuie să ne mai aşteptăm vreodată. Nu-mi vor vedea mesajul decât dimineaţă.

Dar se aude imediat sunetul unui nou e-mail primit. Draga de Francie! *Începe!* îmi scrie ea. *Cronometrează contracţiile şi cere-i soţului tău să te apese continuu pe şale.*

Cum merge? întreabă Nell. Au trecut deja douăzeci de minute. Le *mai simţi încă?*

Stau pe o parte şi mi-e greu să scriu. *Da.*

Totul se întunecă în jur şi, când se face lumină iar – zece minute mai târziu, o oră mai târziu, habar n-am –, simt o durere cumplită explodând dintr-un cucui pe care l-am căpătat în frunte. Mă târăsc înapoi în camera de zi când aud un zgomot, un animal care urlă, dar îmi dau seama pe urmă că acesta răsună din mine. *Joshua.*

Reuşesc să ajung la canapea şi-mi rezem spatele de pernele ei. Duc mâna între picioare. Sânge.

Îmi trag o pelerină de ploaie peste cămaşa de noapte. Într-un fel sau altul, izbutesc să cobor scările.

De ce nu mi-am făcut bagajul? Toate Mamele din Mai au scris de nenumărate ori ce anume să-ţi pui în bagaj, şi totuşi geanta mea e tot în dulapul din dormitor, goală. Nici iPodul cu muzică de relaxare nu-i în ea, nici apa de cocos şi nici uleiul de mentă, pentru greţuri. Nici măcar un exemplar cu planul de naştere. Îmi masez pântecul cu ambele braţe, sub un bec stradal ceţos, până când ajunge maşina comandată şi urc pe bancheta soioasă din spate, străduindu-mă să nu dau atenţie privirii îngrijorate a şoferului.

Am uitat hăinuţele pe care le-am cumpărat pentru bebeluş ca să-l scot din spital.

La maternitate, cineva mă îndrumă spre etajul al şaselea, unde mi se spune să aştept în sala de triaj.

— Vă rog, îi spun într-un târziu femeii de la ghişeu. Mi-e

foarte frig şi sunt ameţită. Puteţi să-l chemaţi pe doctorul meu?

Nu e tura medicului meu. O altă femeie de la cabinet e aici, una pe care n-am mai văzut-o. Sunt copleşită de spaimă când mă aşez pe scaunul din plastic verde, iar din mine începe să se scurgă un lichid care miroase a pământ, precum cel din curte pe care îl scormoneam împreună cu mama în căutare de râme, pe când aveam şase ani.

Ies pe hol, decisă să mă mişc întruna, să stau în picioare, revenindu-mi în minte chipul lui când l-am anunţat. S-a înfuriat, zicea fără încetare că îl păcălesc. Şi îmi cerea să scap de copil. *Asta o să distrugă totul,* mi-a strigat. *Căsnicia mea. Reputaţia mea. Nu poţi să-mi faci una ca asta.*

N-o să te las.

Nu i-am mai spus că văzusem deja pâlpâitul acela verde al bătăilor inimii, că auzisem ritmul, ca o coardă ce se răsuceşte rapid, revărsându-se din difuzoarele din plafon. Nu i-am mai spus că niciodată nu-mi dorisem ceva atât de mult cum îmi doream acum copilul ăsta.

Mâini puternice mă ridică de pe podea. Grace. Aşa scrie pe ecusonul ei. Grace mă conduce într-un salon, ţinându-mă de mijloc, şi-mi cere să mă întind pe pat. Vreau să ştiu că bebeluşul e bine. Îmi doresc să-mi treacă durerea.

— Vreau epiduralã, îi spun.

— Îmi pare rău, răspunde Grace. E prea târziu.

Îi înşfac mâinile, aspre de la atâta săpun şi de la apa din spital.

— Nu, te rog! Prea târziu?

— Pentru epiduralã.

Cred că aud paşi pe hol, grăbindu-se spre salonul în care sunt eu.

Cred că-l aud pe el strigându-mă.

Mă resemnez şi mă întind. El e. Joshua, strigându-mă în întuneric. A venit doctoriţa. Îmi vorbeşte, în vreme ce altcineva îmi înfăşoară o chestie pe biceps, îmi înfige încet un ac în piele, în îndoitura cotului, precum lamele patinelor pe gheaţă. Mă întreabă cine m-a adus, unde e soţul meu. Salonul se învârte cu mine şi simt mirosul. Lichidul care se scurge din mine. Ca pământul. Oasele mi se frâng. Simt că ard. Asta nu poate să fie bine.

Simt presiunea. Simt focul. Simt cum corpul meu, copilul

meu se frâng în două. Închid ochii.

Şi împing.

1
UN AN ŞI DOUĂ LUNI MAI TÂRZIU

CĂTRE: Mamele din Mai
DE LA: Prietenele din The Village
DATA: 4 iulie
SUBIECTUL: Sfatul zilei
SUGARUL TĂU: UN AN ŞI DOUĂ LUNI

În cinstea sărbătorii, sfatul zilei de azi este despre independenţă. Ai observat că micuţul tău, până mai deunăzi neînfricat, se teme acum de orice când nu te mai vede lângă el? Căţelul adorabil al vecinului a devenit un prădător feroce. Umbra de pe tavan s-a transformat într-un monstru fără braţe. Este firesc ca pruncul tău să înceapă să sesizeze pericolele din lumea lui, şi e de datoria ta să-l ajuţi să-şi gestioneze aceste frici, asigurându-l că este în siguranţă şi că mami va fi mereu lângă el ca să-l apere, orice ar fi, chiar dacă el nu poate s-o vadă mereu.

Ce repede zboară timpul!

Cel puţin asta ne spun oamenii mereu; mâini străine pe pântecul umflat, repetându-ne să avem grijă să ne bucurăm de aceste momente. Că totul va trece într-o clipită. Şi că mâine, poimâine, cei mici vor începe să meargă, să vorbească şi vor pleca de lângă noi.

Au trecut patru sute unsprezece zile, iar timpul n-a zburat deloc ca gândul. Am tot încercat să-mi imaginez ce-ar spune doctorul H. Uneori, închid ochii şi mă văd în cabinetul lui, aproape de sfârşitul şedinţei, pacientul următor legănându-şi nerăbdător vârful piciorului în sala de aşteptare. *Ai tendinţa să despici firul în patru,* mi-ar spune el. *Dar interesant e că n-o faci niciodată cu aspectele pozitive din viaţa ta. Hai să ne gândim la acestea!*

Aspectele pozitive.

Chipul mamei mele, cât de senin părea uneori, când eram doar noi două în maşină, plecate cu diverse treburi; sau în drum spre lac.

Lumina din zori. Senzaţia ploii.

După-amiezile acelea lenevoase, şezând în parc, bebeluşul făcând tumbe înăuntrul meu, iar picioarele mele umflate revărsându-mi-se din sandale ca nişte piersici lovite. Atunci,

înainte ca tot necazul să fi început, când Midas nu devenise încă *bebe Midas,* preocuparea de căpătâi a tuturor, când era încă doar un alt nou-născut din Brooklyn, unul dintr-un milion, nici mai grozav, nici mai puţin grozav decât ceilalţi zece bebeluşi cu viitor strălucit şi cu nume deosebite, adormiţi în nucleul interior al unei întâlniri a Mamelor din Mai.

Mamele din Mai. Grupul mămicilor din care fac şi eu parte. Niciodată nu mi-a plăcut termenul ăsta. *Mămică.* E prea încărcat de sensuri, prea oficial. Noi nu suntem *mămici.* Suntem mame. Oameni. Femei care, întâmplător, au ovulat în aceeaşi perioadă şi au născut în aceeaşi lună. Necunoscute care au ales – pentru binele copiilor şi de dragul sănătăţii lor mintale – să devină prietene.

Ne-am înscris pe website-ul The Village – „cea mai de preţ resursă a părinţilor din Brooklyn™" –, începând să ne cunoaştem prin e-mail cu luni bune înainte de a ne întâlni, cu mult înainte de a naşte, disecându-ne prezentul până la un nivel de detaliere pe care prietenii noştri din viaţa reală nu l-ar accepta niciodată. Despre cum a fost când am aflat că suntem însărcinate. Despre modul isteţ în care le-am dat vestea mamelor noastre. Făcând schimb de idei despre nume de copii şi împărtăşindu-ne îngrijorarea privind lăţimea bazinului. Francie a fost cea care a sugerat să ne întâlnim faţă în faţă, în prima zi de primăvară, aşa că ne-am dus toate în parc, în dimineaţa aceea de martie, cu toată greutatea burticilor noastre de trimestrul al treilea. Abia dăduse colţul ierbii, şi izul ei plutea în aer, iar noi ne-am aşezat la umbră, ne-am bucurat să fim împreună şi să ne asociem în sfârşit figurile cu numele. Am continuat apoi să ne întâlnim, înscriindu-ne la aceleaşi cursuri prenatale, la acelaşi curs de prim-ajutor, exersând cot la cot la aceeaşi sală de yoga. Iar în mai, copiii au început să sosească, fiecare la rândul lui, exact la timp pentru cea mai toridă vară din istoria documentată a Brooklynului.

Bravo, ai reuşit! scriam răspunzând la încă un mesaj care ne vestea o naştere, vorbind drăgăstos, ca nişte bunicuţe experimentate, la vederea fotografiei ataşate, cu un bebeluş mititel înfăşat în păturica roz cu albastru din spital.

Ce *obrăjori!*

Bun-venit pe lume, micuţule!

Unele din grupul nostru s-au temut să iasă din casă

săptămâni la rând după naştere, în vreme ce altele abia aşteptau să se întâlnească, pentru a se făli fiecare cu copilul ei. (Erau toţi aşa o noutate pentru noi, încât nu le spuneam încă pe nume, Midas, Will, Poppy, ci, simplu, „bebe”.) Scăpând de grija serviciului timp de câteva luni, chiar dacă nu şi de temerile legate de carieră, ne întâlneam de două ori pe săptămână, întotdeauna în parc, de obicei sub salcia de lângă terenul de baseball, dacă vreuna dintre noi avea norocul să ajungă acolo înaintea celorlalte şi să ocupe locul. La început, grupul s-a schimbat considerabil. Au venit fete noi, iar unele dintre cele cu care ne obişnuiserăm au renunţat – cele care priveau cu scepticism reuniunea de mămici, cele care mai aveau copii acasă şi nu mai suportau anxietatea colectivă care ne caracteriza, cele care se mutau deja în suburbiile mai scumpe, precum Maplewood sau Westchester. Eu însă puteam conta mereu pe trei prezenţe constante.

Una dintre ele era Francie. Dacă grupul nostru ar fi avut o mascotă, o persoană care să îmbrace un costum cu pene şi să facă galerie entuziastă pentru maternitate, ea ar fi fost aceea. Doamna dornică să o placă lumea, mereu atentă să nu-şi dea cu stângu-n dreptul, debordând de optimism şi îmbuibată cu carbohidraţii abundenţi din bucatele sudiste.

Alta era Colette, îndrăgită de toţi, prietena noastră de încredere. Una dintre fetele drăguţe, cu părul castaniu-roşcat ca de reclamă la şampon, genul sănătos din Colorado, care născuse acasă uşor şi fără analgezice – femeia perfectă.

Şi în sfârşit, Nell: englezoaică, dezinvoltă, care nu se sinchisea de cărţi şi de recomandările specialiştilor. Genul care se încrede în propriile instincte. Genul „de fapt, n-ar fi trebuit”. (De fapt, n-ar fi trebuit să mănânc brioşa aia cu ciocolată. Nici chipsurile. Nici să comand şi al treilea gin tonic.) Dar Nell mai avea ceva; ceva aparte în spatele acelei îndrăzneli pe care o afişa; am sesizat asta încă din prima zi: la fel ca mine, era o femeie care ascundea un secret.

Eu n-aveam să fiu niciodată o prezenţă regulată, dar mă duceam cât de des suportam, împingându-mi la vale, spre parc, mai întâi trupul de lăuză şi apoi căruciorul. Mă aşezam pe pătura mea, după ce propteam căruciorul alături de celelalte în peticul de umbră de sub salcie, simţind cum mă cuprinde amorţeala ascultându-le ideile despre creşterea copiilor, despre

cum anume trebuie făcute diverse lucruri. Să-i hrăneşti exclusiv la sân. Să fii foarte atentă la indiciile pe care ţi le oferă somnul lor. Să iei copilul cu tine peste tot, de parcă ar fi o haină de firmă pentru care ţi-ai golit contul la Bloomingdale's.

Nu e de mirare că până la urmă am început să le detest. Serios acum, cine poate să suporte un asemenea nivel de certitudine? Să tolereze criticile insinuante?

Şi dacă nu poţi să respecţi toate regulile? Dacă nu-l hrăneşti la sân? Dacă, spre exemplu, laptele ţi-a secat, oricâte ierburi chinezeşti ai înghiţi şi oricâte ore ai petrece cu pompa agăţată de tine, în toiul nopţii? Dacă te-a răpus extenuarea, ca să nu mai vorbesc de tot acel timp petrecut şi de banii cheltuiţi ca să înveţi să descifrezi indiciile din somnul bebeluşului? Dacă pur şi simplu nu mai ai energie să aduci o gustare pe care s-o împarţi cu ele?

Colette aducea brioşe. De fiecare dată. Douăzeci şi patru de minibrioşe de la brutăria scumpă care se deschisese recent în locul băruleţului spaniol. Desfăcea cutia de carton şi o trecea de la una la alta, peste trupuşoarele copiilor. „Winnie, Nell, Scarlett, serviţi-vă", ne îndemna. „Sunt divine."

Multe dintre noi refuzau politicos, invocând kilogramele de care încă voiau să scape şi scoţând din geantă beţişoare de morcov şi felii de mere; nu şi eu însă. Abdomenul meu era deja plat şi tonifiat, aşa cum fusese înainte de sarcină. Mamei pot să-i fiu recunoscătoare pentru asta. Gene bune – asta spune mereu lumea despre mine, referindu-se la faptul că sunt înaltă şi zveltă, cu trăsături aproape simetrice ale feţei. Dar nimeni nu face aluzie şi la *celelalte* gene pe care le-am moştenit. Cele pe care mi le-a transmis nu mama mea căreia îi semăn, ci tatăl meu bipolar.

Iar genele lui Joshua nu sunt cu nimic mai bune. Vorbesc uneori cu el despre asta şi-l întreb dacă-şi face griji, dacă-l preocupă ADN-ul în privinţa căruia depune eforturi atât de mari ca să-l păcălească. Propriul lui tată dement: medicul strălucit, mereu cald şi fermecător cu pacienţii; alcoolicul violent din spatele uşilor închise.

Dar lui Joshua nu-i plăcea să vorbesc despre tatăl lui, aşa că am învăţat să nu mai aduc vorba despre el. Sigur că Mamelor din Mai nu le pomeneam nimic despre toate astea – despre descendenţa mea, despre Joshua şi despre tatăl lui. Nu le

spuneam cât de greu mi se pare totul fără Joshua. Cât de mult îl iubesc. Cum aş renunţa la orice – la absolut orice – ca să pot fi din nou împreună cu el. Fie şi doar pentru o singură noapte.

Dar nu le puteam spune asta. Nu puteam spune nimănui. Nici măcar doctorului H, un psihiatru extraordinar, care şi-a închis cabinetul exact când aveam mai mare nevoie de el, mutându-se pe Coasta de Vest cu soţia şi cei trei copii ai lor. Eu n-aveam pe nimeni, aşa că, într-adevăr, la început m-am dus la întâlnirile lor, sperând să găsesc ceva care să mă lege de ele; ceva în condiţia noastră maternală comună, care să mai risipească întru câtva tenebrele acelor prime luni considerate de toată lumea ca fiind cele mai grele. *O să fie mai uşor, cu timpul,* scriau specialiştii. *Ai răbdare.*

Ei bine, *n-a fost* mai uşor. Pe mine au dat vina pentru ceea ce s-a întâmplat în seara aceea de 4 iulie. Dar nu trece zi de la Dumnezeu să nu-mi repet, iar şi iar, adevărul.

Nu e vina mea. E a lor.

Din cauza lor a dispărut Midas, iar eu am pierdut totul. Chiar şi acum, un an mai târziu, când stau singură în celula de închisoare, simţind sub degete cicatricea tare care-mi crestează abdomenul, mă gândesc cât de diferit ar fi putut decurge totul dacă n-ar fi fost ele.

Dacă nu m-aş fi înscris în grupul lor. Dacă ele ar fi ales o altă zi, un alt bar sau pe altcineva decât pe Alma ca să stea cu copilul în seara aceea. Şi dacă nu s-ar fi întâmplat chestia cu telefonul.

Dacă vorbele rostite de Nell în ziua aia – cu faţa ridicată spre cer, cu trăsăturile scăldate în lumina soarelui – n-ar fi fost atât de profetice: *Nenorocirile se întâmplă pe o căldură ca asta.*

2

CU UN AN ÎNAINTE

CĂTRE: Mamele din Mai
DE LA: Prietenele din The Village
DATA: 30 iunie
SUBIECTUL: Sfatul zilei
SUGARUL TĂU: ZIUA 47

Cele mai multe dintre voi v-aţi deprins deja cu alăptatul în ultimele şase săptămâni, dar pentru cele care au încă dificultăţi – nu renunţaţi! Laptele de mamă este cel mai de preţ dar pe care i-l puteţi face copilului vostru. Dacă aveţi probleme de orice fel, acordaţi atenţie regimului alimentar. Lactatele, glutenul şi cafeina riscă să diminueze cantitatea de lapte disponibil. Iar dacă simţiţi dureri sau disconfort în general, gândiţi-vă să apelaţi la un consultant pe probleme de lactaţie, care să vă ajute. Banii vor fi cheltuiţi în cel mai bun scop posibil.

— Ce vrea să însemne *asta,* că nenorocirile se întâmplă pe o căldură ca asta? întreabă Francie, cu o expresie tulburată şi cu buclele zburlite în jurul gâtului.

Nell alungă o muscă cu ziarul împăturit, cu care îşi face vânt.

— Sunt treizeci şi două de grade, răspunde ea. În Brooklyn. În iunie. La ora *zece* dimineaţa!

— Şi?

— Şi poate că asta o fi normal în Texas…

— Eu sunt din Tennessee.

— …dar aici nu e deloc normal.

O pală de vânt fierbinte ridică un colţ al pledului, acoperind faţa băieţelului lui Francie.

— Ei, dar n-ar trebui să spui asemenea lucruri, replică ea, ridicându-şi copilul pe un umăr. Eu sunt superstiţioasă.

Nell lasă ziarul din mână şi desface fermoarul genţii cu scutece.

— Aşa zice Sebastian. El a crescut în Haiti. Ei sunt mai obişnuiţi decât noi, americanii, să acorde atenţie planetei, ca să zic aşa.

Francie ridică din sprâncene.

— Dar tu eşti britanică!

— E totul în regulă acolo? strigă Colette către Scarlett, care stă între cărucioarele aşezate la umbră, cu bebeluşii adormiţi în

ele.

Scarlett leagă colţurile unei păturici subţiri din bumbac de mânerele căruciorului ei şi revine în cercul prietenelor.

— Mi s-a părut că bebe s-a trezit, explică ea, aşezându-se pe locul ei, lângă Francie, şi scoţând din geantă un flacon cu dezinfectant pentru mâini.

— A avut o noapte dificilă, aşa că, vă rog, să nu se apropie nimeni de el. Ce-am ratat aici?

— Vine sfârşitul lumii, după toate aparenţele, replică Francie ronţăind ciocolata de pe un covrigel – unicul răsfăţ pe care a acceptat să şi-l îngăduie.

— Aşa e, anunţă Nell, numai că am eu antidotul.

Şi ridică în aer sticla de vin pe care a scos-o din geanta cu scutece.

— Ai adus *vin?* zâmbeşte Colette, strângându-şi părul în coc în timp ce Nell scoate dopul sticlei.

— Nu orice vin. Cel mai bun vin tânăr pe care-l poţi cumpăra cu doisprezece dolari la ora nouă şi jumătate dimineaţa.

Toarnă două degete într-un păhărel din plastic extras din teancul îndesat în geanta cu scutece şi i-l întinde lui Colette.

— Eu nu beau, intervine Yuko, dând ocol păturicii şi legănându-şi fetiţa la piept. Am yoga mai târziu.

— Nici eu, zice Francie. Alăptez.

— Ei, rahat! exclamă Nell. *Toate* alăptăm. Sau poate că nu. Poate că unele dintre noi se duc acasă, trag perdelele şi-i dau copilului, pe ascuns, lapte praf. Dar şi asta-i în regulă. În orice caz, puţin vin nu face rău.

— În carte nu scrie asta, ripostează Francie, iar Nell îşi dă ochii peste cap.

— Francie, nu mai citi propaganda aia! Chiar e în regulă. În Anglia, majoritatea prietenelor mele obişnuiau să bea câte puţin, pe toată perioada sarcinii.

Colette înclină din cap, liniştitor.

— Bea puţin, dacă vrei. Will n-o să păţească nimic.

— Serios? întreabă Francie, privind spre Nell. Bine, atunci. Dar numai un pic.

— Şi eu. Ca să sărbătorim, precizează Scarlett, întinzând mâna după următorul pahar. V-am spus? Suntem gata să semnăm contractul pentru o casă. În Westchester.

— Şi voi? oftează Francie. De ce se mută toată lumea în

suburbii aşa, deodată?

— Eu aş prefera să ne mutăm mai departe de oraş, sinceră să fiu, dar soţul dom' profesor a obţinut un post permanent la Columbia şi trebuie să fie aproape. Să nu mi-o luaţi în nume de rău, adaugă ea privind în jur, ştiu că multora le place aici, dar eu pur şi simplu nu mă văd crescând un copil în oraşul ăsta. De când a venit bebe pe lume, nu văd decât cât de mizerabil e! Vreau ca el să crească cu aer curat şi copaci.

— Eu nu, replică Nell. Eu vreau ca bebe al meu să crească în mizerie.

Francie ia o înghiţitură de vin.

— Mi-aş dori să ne permitem şi noi să ne mutăm în Westchester.

— Vin, Winnie? întreabă Nell.

Winnie priveşte undeva în depărtare, unde doi tineri aruncă un disc de la unul la altul în lungul pajiştii, în vreme ce un căţel border collie aleargă năuc între ei. Nu pare să-şi fi auzit numele.

— Winnie, dragă! Revino printre noi!

— Scuze, răspunde ea zâmbind către Nell şi apoi coborându-şi ochii spre Midas, care dă semne că se trezeşte pe genunchii ei, cu mânuţele ridicate la urechi. Ce-ai spus?

Nell îi întinde un pahar, peste spaţiul gol din mijlocul cercului.

— Vrei puţin vin?

Winnie îl ridică pe Midas la piept şi priveşte spre Nell, cu gura îngropată în părul lui negru.

— Nu. N-ar trebui să beau.

— De ce nu?

— Alcoolul nu-mi face bine întotdeauna.

— Dar ce-i cu voi, oameni buni? exclamă Nell, turnându-şi vin în pahar şi îndesând dopul la loc; un tatuaj mare, cu un colibri – înceţoşat, în nuanţe pastelate – i se zăreşte de sub mâneca tricoului negru când duce paharul la gură şi ia o înghiţitură. Doamne, dar ce poşircă! Ah, fiţi atente aici. Am ieşit ieri fără bebe, să-mi iau o cafea. O femeie s-a uitat la burta mea, m-a felicitat şi m-a întrebat când trebuie să nasc.

— Câtă neobrăzare! exclamă Yuko. Şi ce i-ai spus?

Nell începe să râdă.

— Că în noiembrie.

Francie se întoarce spre Winnie, care priveşte iar în depărtare, cu o expresie încremenită.

— Eşti bine, Winnie?

— Perfect, replică ea, dându-şi o şuviţă de păr pe după ureche. Căldura asta începe să mă obosească.

— Că tot a venit vorba, putem să discutăm despre un alt loc de întâlnire? întreabă Yuko punându-şi băieţelul pe pled şi scotocind în geantă după un alt scutec. O să fie din ce în ce mai cald. Bebeluşii o să se topească în arşiţa asta!

— Am putea să mergem la bibliotecă, sugerează Francie. Au în spate o sală goală, pe care o putem rezerva.

— Ei, pare oribil, replică Nell.

— A fost vreuna dintre voi la noua berărie-grădină, de lângă terenul de joacă? întreabă Colette. M-am dus alaltăieri cu Charlie şi am văzut acolo câteva grupuri de mame cu copiii lor. Poate că ar trebui să mergem şi noi din când în când. Ne-am putea întâlni la masa de prânz.

— Şi la câte o sangria, exclamă Nell, şi ochii i se luminează. Sau şi mai bine, de ce să nu încercăm să facem chestia asta seara? Să ieşim *fără* copii.

— Fără copii? se miră Francie.

— Da. Eu mă întorc la serviciu săptămâna viitoare. Şi tare-aş vrea să am parte de puţină distracţie cât încă mai pot.

— Eu nu cred că vin, anunţă Francie.

— De ce nu?

— Copilul meu are numai şapte săptămâni.

— Şi?

— Şi nu e prea mic ca să-l las acasă? în plus, seara e de-a dreptul imposibil. Se pare că suntem în plină perioadă de alăptare din oră-n oră.

— Roagă-l pe soţul tău să stea cu el, îi recomandă Scarlett. E important pentru amândoi să-şi consolideze relaţia în primele luni de viaţă.

— Soţul meu? întreabă Francie, încruntându-se.

— Da, replică Nell. Lowell, îl mai ţii minte? Tipul responsabil pentru zămislirea copilului tău.

Francie se crispează.

— Tu ai merge? întreabă ea, întorcându-se spre Winnie.

Winnie îl înfăşoară pe Midas în şalul port-bebe de pe pieptul ei şi îi ia păturica de pe jos.

— Nu sunt sigură.

— Ei, haide! exclamă Colette. Ne va prinde bine să luăm o pauză de la copii.

Winnie se ridică în picioare, şi rochia roz pastel i se revarsă până la glezne.

— Eu încă n-am bonă pentru Midas.

— Dar ce zici de…?

— Rahat! o întrerupe Winnie, aruncând o privire spre ceasul mititel din argint de la încheietura mâinii. E mai târziu decât credeam. Trebuie să fug.

— Unde te duci? întreabă Francie.

Winnie îşi pune ochelarii de soare cu lentile mari şi o pălărie de bumbac cu boruri largi, care îi umbreşte faţa şi umerii.

— Ştii tu, am un milion de lucruri de făcut. Ne vedem data viitoare.

Aşezate încă pe pleduri, o privesc toate cum traversează pajiştea şi urcă aleea în pantă, cu părul negru lăsat liber pe spate şi cu rochia fluturându-i în jurul gleznelor.

Când dispare sub arcadă, Francie oftează.

— Îmi pare rău pentru ea.

Nell izbucneşte în râs.

— Îţi pare rău pentru *Winnie?* De ce, fiindcă e superbă? Sau, stai… îţi pare rău pentru cât e de slabă!

— E o mamă singură.

Colette mai ia o înghiţitură de vin.

— Poftim? De unde ştii?

— Mi-a spus ea.

— Glumeşti! Când?

— Acum câteva zile. Am intrat la Spot ca să ne răcorim puţin la aerul condiţionat şi să luăm o îngheţată. Will a făcut o criză cât stăteam la coadă. Mă simţeam groaznic, când a apărut Winnie. Midas dormea în căruciorul lui, iar ea l-a luat pe Will la pieptul ei. S-a liniştit imediat.

Nell îşi îngustează ochii.

— Ştiam eu că ţâţele alea ale ei sunt magice. Eu doar m-am uitat la ele de câteva ori, şi m-au calmat.

— Am stat de vorbă o vreme. A fost drăguţ. Winnie e foarte tăcută, nu vi se pare? Dar mi-a spus că e singură.

— Ţi-a dat informaţia aşa, pur şi simplu? întreabă Nell.

— Mda, cam aşa ceva.

— Şi cine-i tatăl?

— N-am întrebat-o. Observasem că nu poartă verighetă, dar cum era s-o întreb pe şleau? Mi s-a părut nepotrivit. Mi-a mai spus că, adaugă Francie cu o privire meditativă, mă descurc foarte bine cu Will. A fost frumos din partea ei. Prea rar ne spunem asta între noi. Will e foarte dificil uneori. Francie rupe un covrigel în două. Şi de cele mai multe ori am senzaţia că nu fac faţă. Aşa că e plăcut să aud că, poate, mă descurc totuşi onorabil.

— Ei, Francie, nu te prosti! exclamă Colette. Will e un copil grozav. Iar tu te descurci bine. Niciuna dintre noi nu e perfectă.

— Nu vi se pare ciudat că n-am ştiut asta despre ea? intervine Yuko. Faptul că e singură?

— Nu prea, răspunde Nell, care îşi lasă din mână paharul cu vin şi îşi trage în jos decolteul larg al tricoului, apoi o ridică pe Beatrice, fetiţa ei, la sân şi-i dă să sugă. La urma urmei, noi nu vorbim decât despre lucruri legate de *copii.*

— Dar un *soţ!* Şi ăsta e un lucru legat de *copii!* replică Francie. Doamne, vă puteţi închipui? Să faci toate astea de una singură? Câtă solitudine!

— Eu aş muri, declară Colette. Dacă Charlie nu i-ar da biberon noaptea, dacă nu s-ar asigura că avem suficiente scutece, mi-aş ieşi din minţi.

— Şi eu, dar… spune Scarlett, fără a mai continua însă.

— Dar ce? întreabă Colette.

— Nimic.

— Dar ce, Scarlett? insistă şi Francie. Ce voiai să spui?

După o clipă de ezitare, Scarlett răspunde:

— Bine, uite ce e. Mă tem că alta e problema.

— Cum adică?

— N-aş vrea să bat toba despre lucrurile pe care mi le-a spus, dar am mai ieşit la câte o plimbare împreună. Suntem vecine şi se pare că avem acelaşi traseu când încercăm să ne adormim copiii după-amiaza. Nu v-aş spune asta dacă n-aş considera necesar, dar Winnie e deprimată.

— Ţi-a zis ea? întreabă Colette.

— A făcut o aluzie. Se simte copleşită. Nu are pe nimeni care s-o ajute. Mi-a mai spus că Midas are colici foarte des. Şi că plânge uneori ore-n şir.

— Colici foarte des? se miră Francie. *Will* al meu are colici.

Midas pare foarte liniştit.

— O prietenă a mea din Londra a fost diagnosticată cu depresie postpartum severă, intervine Nell. Îi era prea ruşine de propriile gânduri ca să le împărtăşească cuiva, până când soţul ei a obligat-o să apeleze la ajutor de specialitate.

— Ştiu şi eu? spune Colette. Mie nu mi se pare că Winnie e deprimată. Probabil că sunt doar schimbările de dispoziţie obişnuite de după naştere. Care dintre noi n-a mai trecut prin asta din când în când?

— Hei, fetelor!

Ridicând privirile, îl văd toate pe Token stând lângă ele; în şalul de pe piept se ghiceşte silueta ghemuită a unui sugar.

— Doamne, ce cald e! exclamă el, ştergându-şi fruntea cu mâneca tricoului. Se descalţă, apoi îşi întinde pe jos, lângă Colette, pledul scos din geanta cu scutece. Autumn nu vrea deloc să-şi facă somnul de dimineaţă, explică el. O oră am tot plimbat-o ca s-o adorm. Dar ce faceţi, beţi vin?

— Da, replică Nell. Vrei şi tu?

— Sigur. E bun de ceva?

— Suficient de bun cât să-şi facă efectul.

Francie priveşte din nou spre Scarlett.

— Trebuie să facem ceva, da? Poate că ar trebui să organizăm ceva pentru ea, să-i oferim puţin timp să se relaxeze, departe de copil.

— Pentru cine? se interesează Token.

— Pentru Winnie.

El dă să ducă paharul la gură, dar se opreşte la jumătatea distanţei.

— Dar ce s-a-ntâmplat cu ea?

— Nu s-a-ntâmplat nimic, răspunde Francie. Spuneam doar că probabil i-ar prinde bine o pauză de o seară.

Yuko se încruntă, gânditoare.

— Ia staţi puţin. Poate că nu-şi permite aşa ceva. Mamă singură fiind. Dacă pui la socoteală bona, cina şi băuturile, o seară ca asta ar putea s-o coste două sute de dolari.

— Mă îndoiesc că asta-i o problemă, spune Francie. N-aţi observat ce haine poartă? Nu mi se pare o persoană care-şi face griji pentru bani. Dificultatea e să găsească o bonă.

— O s-o întreb pe Alma dacă poate s-o ajute ea.

— Alma?

Faţa lui Nell se luminează.

— Oh, am uitat să vă spun. Am găsit în sfârşit pe cineva. Începe de mâine, câteva ore pe zi, şi pe urmă cu program întreg, de săptămâna viitoare, când o să mă întorc la serviciu. E *extraordinară!* O să mă ofer s-o plătesc eu pentru seara respectivă. Ăsta o să fie darul meu de despărţire pentru Winnie. Luându-şi telefonul mobil de pe pled, Nell deschide aplicaţia pentru calendar. Ce părere aveţi de seara de 4 iulie? sugerează ea, ridicând privirea spre celelalte. Sau staţi toate acasă în seara aia şi recitaţi Jurământul de credinţă?

— Eu aşa fac de obicei, răspunde Colette, dar anul ăsta o să fac o excepţie.

— Mă bag şi eu, anunţă Token.

— Şi eu, declară Francie. Yuko? Scarlett? Voi ce ziceţi?

— Sigur, răspunde Yuko.

Însă Scarlett încruntă din sprâncene.

— Cred că vor veni socrii mei să vadă casa cea nouă. Dar n-aş vrea să vă faceţi programul după mine. Cine ştie cât o să mai stau în Brooklyn?

— O să trimit eu un e-mail tuturor Mamelor din Mai, anunţă Nell. O să fie o seară grozavă. O să mă gândesc la un loc drăguţ în care să mergem.

— Bine, spune Francie. Dar ai grijă s-o convingi şi pe Winnie să vină.

Nell o culcă pe Beatrice pe pled, în faţa ei.

— O să fie senzaţional. Câteva ore în oraş. Un crâmpei de libertate! declară ea şi bea ultimele înghiţituri de vin. N-o să avem ce regreta. Un pahar şi gata.

3

4 IULIE

CĂTRE: Mamele din Mai
DE LA: Prietenele din The Village
DATA: 4 iulie
SUBIECTUL: Sfatul zilei
SUGARULTĂU: ZIUA 51

În această a şaptea săptămână de viaţă, bebeluşul tău începe să deprindă controlul muscular – dă din picioruşe, se răsuceşte şi ţine capul ridicat, frumos şi cu vigoare. Văzându-l cum creşte tot mai mult şi cum se adaptează la mediul lui, nu fi reţinută cu sărutările, cu zâmbetele şi nu precupeţi niciun *Ura, bravo!,* ca să-i arăţi cât de mândră e mami de toate progresele lui.

Ora 20.23

În aer pluteşte un iz greu de alcool şi de căldură, iar muzica urlă suficient de tare ca să-ţi declanşeze o durere de cap. Bubuie din boxe, împletindu-se cu izbucniri de hohote tinereşti. Studenţi abia trecuţi de douăzeci de ani, reveniţi în oraş de pe la colegii, se strâng la bar, jucând între degete cărţile de credit ale părinţilor; ori pe lângă terenurile de pelotă, aşteptându-şi rândul la aruncatul bilelor în nisip; sau în vreo încăpere cufundată în penumbră, dansând înghesuiţi, nu departe de un tip în maieu care învârte la platane.

Nell se strecoară prin mulţime şi îi zăreşte pe terasa din spate. Token uneşte câteva mese şi se uită în jur, după mai multe scaune. Într-o rochie neagră din bumbac, cu un decolteu şocant, Francie face turul de onoare, urându-le tuturor bun-venit: Yuko, Gemma, Colette, care e chiar mai drăguţă decât de obicei, cu părul lăsat liber pe spate şi cu buzele date cu un roz-aprins. Un noian de alte femei s-a strâns în apropiere; pe multe dintre ele Nell nu le recunoaşte, unele n-au mai venit la întâlniri de multă vreme, iar ea nu-şi va mai aminti cum le cheamă.

— Bună, salută ea îndreptându-se spre Token, care poartă obişnuita lui „uniformă”: un tricou decolorat, imprimat cu numele unei formaţii de care Nell n-a auzit, pantaloni scurţi şi o pereche de converşi jerpeliţi. Barul ăsta e cam dubios, nu ţi se pare?

— Aşa e.

— Cine l-a ales?

— Tu.

— Ah, da. E puţin mai zgomotos decât m-aş fi aşteptat.

Se uită prin mulţime după o chelneriţă, stânjenită de felul în care Token pare s-o studieze. El ia o înghiţitură de bere, şi o dungă de spumă îi rămâne pe buza de sus. Nell rezistă tentaţiei de a i-o şterge cu un deget.

— De unde ai luat băutura?

— Trebuie să te duci la bar, îi explică el, aplecându-se spre ea. Acum nu au servire la mese.

Brusc, lângă ei apare Francie. Pleoapele îi sclipesc, fardate cu argintiu.

— Unde e Winnie?

— Bună, Francie. Eu mă simt excelent, mulţumesc de întrebare.

— Scuze. Bună, şi aşa mai departe. Dar vine şi ea?

— Da. Trebuie să ajungă, răspunde Nell, sceptică totuşi că Winnie chiar va apărea.

După două e-mailuri şi un telefon, încă refuzase să vină, motivând doar că nu este disponibilă. Apoi, cu o seară în urmă, târziu, Nell primise un SMS de la ea, în care îi spunea că se răzgândise.

Vreau să vin şi eu, scrisese în mesaj. *Poate Alma să stea cu copilul?*

— Bănuiesc că aşteaptă ca Midas să se obişnuiască puţin cu Alma, îi explică Nell lui Francie.

— Bine, în regulă. Mă uit eu după ea.

— Iar eu mă duc să iau ceva de băut.

Nell se întoarce înăuntru, îndreptându-se spre bar. Comandă un gin tonic, gândindu-se la cearta cu Sebastian, de săptămâna trecută. Era în baie, spălându-se pe dinţi, şi-l anunţase că, împotriva voinţei lui, îi oferise Almei postul de bonă.

— Nell! exclamase el, cu iritare în glas.

— Ce e? întrebase ea, privindu-l în oglindă.

— Am discutat despre asta. Tare aş fi vrut să n-o faci.

— De ce?

— Ştii bine de ce. E imigrantă ilegală.

Ea scuipase în chiuvetă.

— Vrei să zici că nu are documente.

— Nu merită riscul.

— Riscul pentru ce? În perspectiva carierelor noastre politice? ripostase ea, clătindu-şi gura şi trecând apoi pe lângă el, spre bucătărie, ca să pună ceainicul pe foc. Cariera mea politică, sunt sigură, s-a sfârşit în curtea lui Michael Markham, când aveam cincisprezece ani.

— Ştii că nu la asta m-am referit. Şi ştii că trebuie să ai grijă…

Simte o bătaie uşoară pe umăr şi o vede pe Colette aşezându-se alături şi făcându-i semn barmanului.

— Arăţi grozav, declară Colette, cu o privire spre omoplatul ei. Ţi-am spus cumva cât îmi place tatuajul ăsta superb al tău?

— Ştii ceva? o întrerupe Nell, se apleacă şi îşi ridică poalele fustei. Ăştia sunt chiloţii de sarcină. Copilul meu are deja două luni, iar eu *încă* port chiloţii de sarcină.

Colette râde.

— Marea răsplată a maternităţii: descoperirea chiloţilor cu bandă elastică lată. Oh, Doamne! exclamă ea apoi, privind dincolo de Nell. A venit!

Nell se întoarce şi o vede pe Winnie stând singură, aproape de uşă. Poartă o rochie galbenă strânsă pe corp, care îi pune în evidenţă strălucirea discretă a gâtului şi a decolteului, dar şi abdomenul surprinzător de plat pentru o femeie care a născut cu numai şapte săptămâni în urmă. Pare să studieze mulţimea din jur.

— Are un aer… îngrijorat, constată Nell. Nu-i aşa?

— Crezi? Ei bine, cine-o poate învinovăţi? Sunt sigură că e greu să-ţi laşi prima dată copilul cu o străină. Eu încă n-am făcut-o.

Nell flutură din mână ca să-i atragă atenţia lui Winnie, după care îşi ia paharul şi o urmează pe Colette înapoi la masa lor de afară, trecând pe lângă un grup de tineri care duhnesc a iarbă.

— Bună! le salută Winnie, strecurându-se cu greu prin mulţime, cu o băutură în mână.

— Totul e-n regulă? o întreabă Nell.

— Da. Midas dormea deja când a ajuns Alma.

— Să nu-ţi faci nicio grijă. Alma chiar e o profesionistă.

Se aşază pe scaune şi ciocnesc paharele: „Pentru Mamele din Mai!” strigă Francie, ca să acopere muzica. Şi îşi promit una alteia să nu discute despre copii.

— Şi atunci, despre ce naiba să vorbim? întreabă Token pe

un ton sec. Despre propriile noastre preocupări?

— Şi care sunt alea? întreabă Yuko.

— A mai citit cineva vreo carte bună?

— Eu tocmai am primit cartea aia nouă despre programarea somnului, anunţă Francie. *Douăsprezece săptămâni spre relaxare.*

— Dar pe cealaltă despre care vorbeşte toată lumea aţi citit-o? întreabă Gemma. *Abordarea franţuzească,* sau cam aşa ceva.

— Nu cred că asta înseamnă că nu discutăm despre copii, ripostează Nell. Colette, dă-ne o mână de ajutor. Tu ce citeşti?

— Nimic. Nu pot să citesc când scriu o carte. Îmi tulbură mintea prea mult.

— Scrii o carte?

Colette îşi întoarce privirea de la Nell, de parcă nu avusese de gând să divulge respectiva informaţie.

— Stai puţin! exclamă Nell. Suntem prietene de patru luni, şi abia acum ne spui asta?

Colette ridică din umeri.

— N-a venit vorba până acum despre ocupaţia fiecăreia.

— Ce fel de carte? întreabă o femeie aşezată spre capătul mesei, cu unghiile vopsite în portocaliu-neon – cea care are gemeni, crede Nell.

— Una de memorii.

— La vârsta ta? Impresionant!

Colette îşi dă ochii peste cap.

— Nu chiar. Nu-s memoriile mele. Sunt angajată să scriu pentru cineva.

— Cum vine asta? întreabă Francie. Adică scrii cartea unei celebrităţi?

— Cam aşa ceva. Aş vrea să vă pot spune despre cine e vorba, dar… răspunde Colette, fluturând din mână, şi apoi priveşte spre Winnie care, aşa cum a remarcat şi Nell, nu-şi ia ochii din telefon încă de când s-a aşezat la masă. Totul e-n regulă?

Winnie închide telefonul.

— Da, e-n regulă.

Nell remarcă unghiile lui Winnie, roase până în carne, şi expresia îngrijorată, pe care zâmbetul ei abia dacă reuşeşte s-o ascundă.

Încă dinainte ca Scarlett să le fi spus că Winnie se simte

copleşită, Nell observase cât de distrasă părea deseori, cât de abătută era uneori şi cum începuse să lipsească de la multe întâlniri.

Un chelner cu capul ras şi cu un şir de cercei deasupra unei sprâncene se apropie de masa lor.

— Pot să vă iau comanda, doamnelor? Ce să fie?

Nell îşi pune o mână pe braţul lui Winnie.

— Tu ce vrei să bei? Runda asta fac eu cinste.

Winnie surâde.

— Ceai cu gheaţă.

Nell se lasă pe spate în scaunul ei, surprinsă.

— Ceai cu gheaţă?

— Da. Au unul bun aici. Neîndulcit.

— Ceai cu gheaţă neîndulcit *bun?!* Nici nu există aşa ceva! Nu vreau să-ţi fac morală sau să-ţi ţin o predică, dar ne-am întâlnit în seara asta ca să bem ceva ca lumea.

— Eu asta iau, declară Winnie, ridicând privirea spre chelner. Doar ceai cu gheaţă.

— Cum vrei tu, replică Nell, ridicând paharul. Încă un gin tonic pentru mine. Cine ştie când o să mai am ocazia să ies ca în seara asta!

— Eu nu înţeleg cum o să reuşeşti, spune Francie după ce chelnerul a luat toate comenzile şi s-a îndepărtat. Să te întorci la serviciu *săptămâna viitoare.*

— Ei, nu te prosti! O să fie-n regulă, răspunde Nell. De fapt, abia aştept să-mi reiau munca.

Şi îşi întoarce privirea, sperând că nimeni nu va sesiza adevărul: că e îngrozită de ideea că va trebui să-şi întrerupă concediul postnatal peste numai cinci zile. Nu e pregătită să se despartă de bebeluşul ei, încă nu, dar nu are de ales. Compania la care lucrează, Simon French Corporation – editorul celei mai populare reviste naţionale –, îi bagă sula-n coaste să se întoarcă.

— Sigur că nu te *obligăm* să te întorci, Nell, îi spusese Ian când o sunase de la birou, în urmă cu trei săptămâni, ca să „vadă cum mai stau lucrurile”. Numai că… tu eşti cea responsabilă cu partea tehnologică, şi trecerea la noul sistem de securitate este singurul motiv pentru care te-am angajat. Tu, adăugase el după o pauză, eşti singura persoană care se poate ocupa de asta. Momentul nu e potrivit, însă situaţia e

importantă.

Importantă? ar fi vrut ea să-l întrebe pe Ian, caricatura aceea de şef al ei, cu curelele alea ale lui ridicole, de şcoală cu pretenţii – albastre cu balene roz sau verde-aprins cu ananaşi ţesuţi. Ce anume era aşa de important? Să vegheze ca nimeni să nu poată pătrunde în fişierele lor securizate? Să-i ţină la distanţă pe spionii ruşi dornici să capete acces la interviul teribil de anost cu Catherine Ferris, marea vedetă de *reality show* dezvăluindu-şi secretele bine păzite ale tenului ei imaculat (două linguri cu untură de peşte în fiecare dimineaţă, un ceai de iasomie în fiecare seară)?

Nell se uită la femeile aşezate în jurul mesei, la figurile lor pe care se citeşte compasiunea.

— Ei, haideţi, doamnelor! exclamă ea. E bine pentru un copil mic să-şi vadă mama plecând la serviciu. Îl ajută să devină independent.

Ce altceva ar trebui să fac? ar fi vrut ea să întrebe. Nu pot risca să-mi ia altcineva postul, ţinând cont cât de scumpă e viaţa în New York, de chiria apartamentului lor cu două dormitoare, situat la două străzi de parc, şi de creditele pentru studii pe care trebuie să le ramburseze. Ea câştigă de două ori mai mult decât salariul pe care-l încasează Sebastian ca asistent de muzeograf la MoMA[2]; banii ei sunt cei care le permit să trăiască în New York. Nu poate să pericliteze totul pentru încă o lună de concediu maternal fără plată.

— Ieri am fost la Whole Foods, anunţă Colette, brăţările ei de aur strălucind în lumină. Casiera mi-a zis că i-au dat concediu doar patru săptămâni după ce a născut. Neplătit, firește.

— Asta-i ilegal! comentează Yuko. Au obligaţia să-i păstreze postul vacant timp de trei luni.

— Aşa i-am zis şi eu. Dar ea a ridicat din umeri.

— Eu am o prietenă în Copenhaga, intervine Gemma. După ce l-a născut pe băieţelul ei, a primit un an şi şase luni de concediu. *Plătit.*

— În Canada, spune Colette, sunt obligaţi să-i păstreze femeii postul timp de un an. De fapt, Statele Unite şi Papua Noua Guinee sunt singurele ţări în care nu se dă concediul maternal plătit. *Statele Unite!* Ţara care susţine valorile familiei!

Nell ia o înghiţitură din pahar şi simte cum alcoolul îi

[2] Museum of Modern Art - Muzeul de Artă Modernă din New York.

relaxează toţi muşchii.

— Credeţi că, dacă le-am reaminti oamenilor că sugarii erau doar nişte embrioni nu cu mult timp în urmă, vor exista mai multe persoane dispuse să susţină ideea concediului maternal?

— Ascultaţi aici, o întrerupe Yuko, citind pe ecranul telefonului. Finlanda: şaptesprezece săptămâni de concediu plătit. Australia: optsprezece săptămâni. Japonia: paisprezece săptămâni. America: zero săptămâni.

Melodia difuzată s-a schimbat; „Rebel Yell" a lui Billy Idol se revarsă acum din difuzoare. Nell ridică un deget în aer şi cântă în tandem:

— Ei nu-i place sclavia. Nu stă jos, cu mâna-ntinsă. Dar când sunt singur şi obosit, ea mă duce să mă odihnesc. Ăsta ar trebui să fie imnul maternităţii. Muzica luptei noastre. *Eu am păşit alături de tine, iubire. O mie de paşi alături de tine. Ţi-am şters lacrimile durerii, iubire. De un milion de ori, pentru tine.*

Nell observă că Winnie se uită din nou la ecranul telefonului pe care-l ţine în poală, aşa că întinde mâna, i-l ia şi îl pune pe masă.

— Hai, vino să dansezi cu mine, o îndeamnă ea, ridicându-se şi trăgând-o în picioare. *Ţi-aş da totul şi aş rămâne fără nimic, iubire, doar, doar, doar ca să te am lângă mine, fiindcă…* Fii atentă aici! exclamă ea şi strânge mâna lui Winnie când volumul melodiei explodează şi toată lumea de la masă cântă odată cu refrenul: *În ceasul nopţii vrem mai mult, mai mult, mai mult. Cu un strigăt rebel, cerem mai mult, mai mult, mai mult.*

Apoi, râzând şi ridicându-şi paharul, exclamă:

— Jos cu patriarhatul!

Winnie zâmbeşte, îşi trage încet mâna dintr-a ei şi întoarce capul, privind dincolo de Nell, dincolo de mulţimea strânsă în jurul lor, exact în clipa în care, pentru o secundă, bliţul unei camere foto îi luminează trăsăturile perfecte ale feţei.

Ora 21.17

La bar, Colette trebuie să strige de două ori ca să se facă auzită – un whisky cu gheaţă –, cu gândul la unul dublu şi cu buzele mişcându-i-se în ritmul muzicii. Barmanul împinge paharul în direcţia ei, iar ea bea cu sete. Au trecut luni bune de când n-a mai ieşit aşa, la o băută cu prietenii, fără să aibă grijă

de Poppy şi fără să-şi facă probleme pentru carte şi pentru termenul de predare care se apropie cu paşi repezi. În cele mai multe seri, stă în pat cu laptopul (camera în care-şi făcuse biroul acasă, cu doi ani în urmă, când părinţii lui Charlie le cumpăraseră apartamentul, devenise între timp camera copilului), uitându-se la pagina goală şi având senzaţia că e istovită şi cu mintea complet goală. *Cum reuşeam să scriu înainte?* se întreabă singură. Terminase o carte întreagă – memoriile lui Emmanuel Dubois, supermodelul vârstnic – în numai patru luni, dar de când o avea pe Poppy, cuvintele se prefăcuseră în nişte fuioare de ceaţă, pe care creierul ei nu avea capacitatea de a le capta.

Mai ia o înghiţitură, delectându-se cu senzaţia de căldură a alcoolului pe gâtlej, şi simte o mână pe talie. Când se întoarce, îl vede pe Token.

— Bună, zice el şi se strecoară între ea şi o femeie cu o pălărie de paie, ca de cowboy, care încearcă să-i atragă atenţia chelnerului. Sunt un milion de grade afară.

— Nu mai spune! Vrei ceva de băut?

— Scuze, ce-ai spus?

Colette se apleacă spre el.

— Pot să-ţi ofer ceva de băut?

— Mulţumesc, am, răspunde el şi ridică spre ea paharul pe jumătate plin. Te-am văzut când ai intrat şi mi-am zis să te salut şi să mă bucur de aerul condiţionat.

Ea zâmbeşte şi pe urmă îşi întoarce privirea. E cu Charlie de cincisprezece ani – o viaţă de om, s-ar putea spune, dar Token e exact tipul de bărbat de care s-ar fi simţit atrasă cândva: liniştit, la locul lui, şi probabil surprinzător de bun la pat. Nell e sigură că e homo („Am auzit cu urechile mele”, a zis ea la un moment dat, „când a folosit cuvântul *partener.”),* dar Colette se îndoieşte. L-a tot urmărit în ultimele săptămâni, de când a venit la întâlnirile Mamelor din Mai, împreună cu Winnie. După felul în care se uită uneori la ea şi după tendinţa de a-i atinge braţul, atunci când fac conversaţie, Colette nu are dubii că e hetero.

— Deci, continuă el, nu poţi să ne spui la cartea cui lucrezi, dar cum merge poţi să-mi povesteşti? Nici nu pot să-mi imaginez cum e să scrii o carte *şi* să te ocupi şi de un nou-născut.

Ea se gândeşte o clipă să-i servească aceeaşi minciună pe

care i-o serveşte şi lui Charlie – *e bine, mă descurc* –, dar, până la urmă, decide să-i spună adevărul.

— E cumplit. Am acceptat postul cu două săptămâni înainte să aflu că sunt însărcinată, mărturiseşte ea şi adaugă, cu o grimasă jucăuşă: Nu aveam în plan să fac un copil.

El o priveşte în ochi şi încuviinţează.

— O să te descurci?

Colette ridică din umeri, iar părul i se desprinde din coc, revărsându-i-se pe umeri şi pe spate.

— Când scriu, simt nevoia să fiu lângă Poppy, iar când sunt cu ea, nu pot să mă gândesc la altceva decât la faptul că trebuie să scriu. Dar i-am asigurat şi pe editor şi pe primar că fetiţa nu mă va împiedica să respect termenul-limită, care e peste patru săptămâni. Şi vrei să-ţi spun adevărul? Sunt cel puţin cu o lună în urmă.

El ridică o sprânceană.

— Primarul? Primarul Teb Shepherd?

Colette simte o undă de regret.

— De obicei, mă pricep să păstrez secretele. De vină e whisky-ul ăsta delicios. Dar, da, îi scriu al doilea volum de memorii.

Token dă aprobator din cap.

— La fel ca toată lumea, l-am citit şi eu pe primul, spune el şi ia relaxat o înghiţitură din bere. Tu l-ai scris şi pe ăla?

Ea încuviinţează.

— Sunt impresionat.

— Nu le spune celorlalţi, bine? Nici măcar nu ştiu de ce am deschis subiectul la masă. Majoritatea celor de aici sunt mame casnice, de modă veche. Situaţia mea e mai complicată.

— Nu-ţi face griji. Şi eu mă pricep să păstrez secrete, adaugă el, aplecându-se mai aproape.

În spatele lui, un bărbat se înghesuie, împingându-l spre Colette.

— Mergem? întreabă apoi, arătând cu bărbia spre terasă.

Se întorc la masă şi se aşază în clipa în care Francie începe să lovească cu lama cuţitului în pahar.

— Detest să întrerup conversaţiile, dar a venit timpul, anunţă ea.

— Pentru ce? întreabă Nell.

Francie se întoarce spre Winnie.

— Winnie?

Ea ridică privirea de la telefonul pe care-l ţine pe genunchi.

— Da?

— E rândul tău.

— Rândul meu? bâiguie ea, părând surprinsă de atenţia tuturor celor de la masă. La ce?

— E rândul tău să ne povesteşti cum ai născut.

Colette o place pe Francie. E atât de dezinvoltă şi de tânără – probabil n-are nici treizeci de ani, după cum arată –, o femeie ca un triplu semn de exclamare, însă şi-ar fi dorit să oficieze ea ritualul ăsta. Scarlett venise cu ideea, când încă erau toate însărcinate, ca la începutul fiecărei întâlniri una dintre ele să-şi împărtăşească detaliile naşterii. După ce copiii veniseră pe lume, poveştile se schimbaseră, relatând amănunţit chinurile travaliului; nimeni nu putea nega adevărul: că totul se transformase într-o competiţie. Cine se achitase cel mai bine de prima misiune a maternităţii? Cine era cea mai devotată? Care dintre ele (mamele cu cezariană) eşuase? Colette sperase că vor renunţa în scurt timp la idee, şi totuşi nu-şi poate stăpâni curiozitatea de a auzi ce are Winnie de spus.

Winnie nu face însă decât să le privească pe rând.

— Ştiţi ce? O să urmez sfatul lui Nell. O să iau ceva de băut. Ceva ca lumea. Vii cu mine? întreabă apoi, făcând un semn spre paharul gol al lui Token.

— Sigur, replică el.

Colette îi urmăreşte îndepărtându-se, după care îşi îndreaptă atenţia spre frânturile de conversaţie din jurul ei, străduindu-se să ia parte la ele, mirându-se cât de repede a dat gata cel de-al doilea pahar şi întrebându-se dacă ar fi cazul să mai comande unul. Se ridică să se ducă la toaletă. În drum, o zăreşte pe Winnie la bar. Vorbeşte cu un tip – unul extrem de arătos, cu o şapcă de baseball de un roşu-aprins. Tipul se apleacă spre ea şi-i şopteşte ceva la ureche. Token nu se vede pe nicăieri. Colette îşi dă seama că ar trebui să-şi întoarcă privirea, că e martoră la un lucru pe care n-ar trebui să-l vadă. Însă n-o face. Dimpotrivă, ocoleşte un cuplu care stă în faţa ei, ca să-i observe mai bine. Tipul îşi ţine mâna pe talia ei, iar Winnie şi-a dus degetele la pieptul rochiei. El şopteşte ceva, iar ea se trage înapoi şi-l priveşte în ochi, iritată. E ceva în aerul lui, în felul în care îşi ţine corpul atât de aproape de al ei, în expresia lui

Winnie…

— Eşti bine? întreabă Nell, care apare brusc în faţa lui Colette, cu un meniu în mână, blocându-i vederea.

— Sigur. Mă duc la baie.

— Voiam să-ntreb dacă ţi-e foame. Pot să-ţi comand ceva.

— Nu, mulţumesc. Am mâncat.

Nell se îndepărtează spre zona chelneriţelor, iar Colette se uită din nou spre bar. Cei doi au dispărut.

Cercetează din priviri mulţimea şi apoi se duce spre toaletă, strecurându-se printre cei de lângă terenul de pelotă, şi se aşază la rând, în spatele unui grup de trei femei cu haine aproape identice, care tastează SMS-uri. Colette clatină din cap. Tipul e un cunoscut al lui Winnie, cu siguranţă. Tulburarea pe care o simte se datorează alcoolului şi oboselii; mintea îi joacă feste, exact aşa cum s-a mai întâmplat de câteva ori în ultimele zile – de pildă, în dimineaţa asta, când fără să-şi dea seama, a turnat cafeaua într-unul din biberoanele lui Poppy.

După ce termină la toaletă, iese în stradă şi-l sună pe Charlie, care îi spune că fetiţa doarme, iar el lucrează la ultimele retuşuri ale romanului său.

— Stai cât vrei, îi spune el. Totul e în regulă aici.

Se întoarce la masă şi se aşază lângă Francie, unde vede telefonul, înghesuit lângă borcanele lipicioase cu sos iute, în faţa scaunului pe care stătuse Token.

— Unde-i Token? o întreabă pe Francie, care îşi pune propriul telefon în geantă.

— A plecat.

— Glumeşti! Când?

— Acum un minut. A fost bizar. A şters-o în grabă. A zis că s-a ivit ceva acasă.

— Ciudat! Eu eram afară, vorbeam cu Charlie şi nu l-am văzut. A uitat ăsta, adaugă ea, arătând spre telefon.

Nell se întoarce la masă, ţinând în echilibru două platouri cu cartofi prăjiţi aburinzi.

— Ce soi de bar e ăsta, care nu serveşte oţet la cartofii prăjiţi? se revoltă ea, aşezându-se. În Anglia, asta ar fi o infracţiune. Pe urmă o vede pe Colette şi exclamă: Serios? Mai întâi Winnie, iar acum şi tu stai cu ochii în telefon? Dar ce, am ieşit în seara asta doar ca să nu ne dezlipim de celulare?

— Nu-i al ei, răspunde Francie, împingând platoul cu cartofi

şi întinzând mâna după paharul ei cu apă. E al lui Token. L-a uitat aici.

— De fapt, nu. E al lui Winnie, intervine Colette şi întoarce telefonul spre ele, arătându-le fotografia lui Midas de pe ecran. E şi o cheie aici, în husă.

— Dar ea unde e? întreabă Francie. Nu s-a mai întors după ce s-a dus să-şi ia de băut.

Colette dă cu degetul pe ecranul telefonului, pe care apare un clip video neclar, într-o nuanţă de verde-marin strălucitor.

— Staţi puţin, ce-i *asta?* exclamă ea, întorcând iar celularul spre Nell şi Francie. Să fie oare dormitorul lui Midas?

Francie îi ia telefonul din mână.

— E un video. Uite pătuţul.

— Dă-mi să văd! cere Nell, dar cealaltă ezită. Francie, dă-mi să văd! Cred că e o aplicaţie. Şi lingându-şi sarea de pe degete, ia telefonul, adăugând: Chiar e o aplicaţie. Îl ştiu pe cel care a creat-o.

— Serios? De unde?

— Am lucrat cu el în Washington după colegiu, când mă ocupam de securitatea datelor. E o idee bună. Poţi urmări monitorul bebeluşului chiar pe telefonul tău, atât timp cât eşti conectat la o reţea Wi-Fi.

— Am auzit de chestia asta, spune Francie. Cucu-bau se cheamă. Mă gândisem şi eu s-o iau, dar costă douăzeci de dolari, sau cam aşa ceva. O aplicaţie?! E absurd!

— Absurd e faptul că la asta se uita ea în telefon, replică Nell. Un video neclar cu pătuţul lui Midas.

— Dar nu văd ce-i rău în asta, exclamă Francie.

— Ce rost are să angajezi o bonă, dacă tot ai de gând să urmăreşti copilul toată seara?

— E prima dată când îl lasă şi pleacă de acasă. Mai dă-i şi tu pace! o admonestează Francie. Dar, serios acum, ea unde e?

— Vorbea cu un tip, răspunde Colette. Unul ridicol de sexy.

— Am văzut şi eu, spune Francie. S-a dus direct la ea când Winnie s-a apropiat de bar. Dar asta a fost cam acum un sfert de oră. Francie ridică privirea şi studiază mulţimea. Tipul era puţin cam prea îndrăzneţ. Ai văzut cum o tot atingea? Mă duc s-o caut. Probabil că vrea să aibă telefonul la ea.

Şi întinde mâna, dar Nell îşi lipeşte telefonul de piept.

— E o mamă singură, care s-a despărţit prima dată de copilul

ei. Las-o să se distreze şi ea puţin.

— Nell! intervine Colette, aruncând o privire spre paharul celeilalte şi întrebându-se câte o fi băut până acum. Nu face pe nebuna! Winnie ar vrea să aibă telefonul cu ea.

— Stai puţin.

Nell dă cu degetul pe ecranul telefonului.

— Ce faci? întreabă Francie.

— Mi-a venit o idee care sunt sigură că e teribil de proastă.

— Ce idee? insistă Colette.

Nell nu spune nimic cât timp umblă la telefon.

— Gata.

— Ce-ai făcut?

— I-am şters aplicaţia. Chestia aia, Cucu-bau. S-a dus!

— Nell! exclamă Francie, ducându-şi o mână la gură.

— Ei, haide! Să fim serioase! Ne-am strâns aici în seara asta *pentru ea.* Ca să se poată relaxa, să ia o pauză. Şi tot urmărind de la distanţă copilul, nu face nici una, nici alta, răspunde Nell şi, aplecându-se, bagă telefonul lui Winnie în geantă. E-n regulă! E spre binele ei. O să-i ia doar două minute ca să reinstaleze aplicaţia, dacă vrea.

Colette simte o durere tot mai acută în orbite – muzica, mulţimea din jur, gestul lui Nell… E gata să plece acasă.

— Măcar dă-mi telefonul, insistă Francie. Are şi cheia în el. Dă-mi-l să i-l ţin până se întoarce la masă.

— E la mine. Stai liniştită. Cu asta, Nell se întoarce spre Colette şi spre fetele de lângă ea. Voi despre ce discutaţi?

— Despre sora mea, răspunde una dintre ele. E în treizeci de săptămâni şi tocmai a aflat că are prolaps uterin. Aiurea! Trebuie să-i fie pus un pesar.

— Ce mai e şi aia, pesar?

— Ştiu eu! declară Nell, puţin cam prea tare. Se introduce în vagin. Şi are un cârlig în capăt, ca să tragi căruciorul. Uşurează drumurile la supermarket. Agită cuburile de gheaţă din pahar şi ia ultima înghiţitură de alcool, după care anunţă: Revin imediat.

Apoi se ridică şi pleacă spre bar, cântând ca pentru ea: *„Vreau mai mult, mai mult, mai mult, mai mult, mai mult, mai mult”.*

Ora 22.04

— Cred că îi trebuie mai puţin, mai puţin, mai puţin, spune Francie către Colette, alungând cu mâna un nor de fum dinspre cei care-şi aprindeau ţigările la marginea terasei, exact în faţa semnului cu „Fumatul interzis”.

Se abţine cât de mult poate înainte să tragă cu ochiul la telefonul ei din geantă. Au trecut douăsprezece minute, şi Lowell tot nu i-a răspuns la SMS-ul pe care i l-a trimis. Aerul devine şi mai umed – o umiditate grea, aşa cum nu simţise niciodată în Tennessee –, şi începe s-o doară capul. A treia zi fără cafeină, şi deja se resimte. Ar da orice pentru o singură gură de cafea, dar nu poate. Peste tot a citit că cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci când îţi scade lactaţia e să renunţi la cafeină. Iar în ultimele zile, Will a tot fost mârâit şi plângăcios. Niciodată n-a fost un copil liniştit – asistenta care răspunde la probleme curente la linia telefonică de la cabinetul pediatrului îi tot repetă că e un caz clasic de colici. Şi că va trece cam în săptămâna a cincea. Dar Will are şapte săptămâni şi două zile, iar lucrurile nu fac decât să se înrăutăţească. Nu sunt colici, e sigură de asta. Plânge fiindcă ea nu mai are lapte şi-l înfometează. Fireşte că poate să renunţe la cafeină, dacă asta ajută.

Hotărăşte să-i trimită încă un SMS lui Lowell, deşi ştie ce-o să-i spună el – să nu mai fie obsedată de copil şi să se distreze. Dar nu şi-a putut lua gândul de la Will de când a plecat de acasă, sigură fiind că în ultimele două ore a plâns continuu, aşa cum face uneori seara, până când i se face rău.

E totul în regulă? Ai primit ultimele mesaje de la mine?

Trimite SMS-ul şi răsuflă uşurată, văzând cele trei punctuleţe care arată că Lowell îi răspunde. Aşteaptă, strângând telefonul în mână.

Vrei veştile bune sau pe cele rele?

O trece un val de teamă.

Ce s-a întâmplat?

Trimite mesajul şi aşteaptă iar.

Lowell, răspunde-mi! Care e vestea proastă?

Trei puncte. Nimic. Tot trei puncte.

Echipa Cardinalilor joacă mizerabil.

Ea oftează.

Nu mai glumi aşa, te rog! Ce face copilul?

Asta-i vestea cea bună. Doarme. A băut laptele şi trage la

aghioase.

Francie simte împunsătura de îngrijorare. I-a spus lui Lowell să-i dea micului Will biberonul cu lapte praf pe care i-l pregătise *numai* dacă plânge. Era prima dată când Will primea lapte praf. Îşi pusese ceasul să sune devreme în ultimele dimineţi, sperând să se trezească înaintea lui şi să se mulgă, dar aproape că nu mai avusese ce, nu strânsese nici măcar cincisprezece mililitri de lapte.

Tastează: *Asta înseamnă că a plâns foarte tare,* însă o clipă mai târziu cineva se aşază pe scaunul de lângă ea. Ridică privirea, sperând că e Winnie, care s-a întors la masă. Dar e Colette.

— Am dat o tură rapidă pe la bar, spune ea. N-am dat de Winnie.

Francie îşi pune telefonul în geantă.

— E foarte ciudat. Nu se poate să vorbească şi acum cu tipul ăla.

— De ce nu? se miră Colette. Doar e singură, n-are pe nimeni. Poate că s-a dus acasă cu el.

— Să se fi dus *acasă* cu el? N-ar face una ca asta.

— De ce nu?

— Fiindcă n-ar fi plecat fără telefon şi fără cheie. Şi fiindcă trebuie să ajungă înapoi la Midas.

— Nu ştiu ce să zic. Ceilalţi încep să plece. Aş cam vrea să mă duc şi eu.

— Dar nu putem pleca fără ea, replică Francie, cu un aer tot mai îngrijorat. Şi acum, unde-o fi dispărut Nell?

Câteva tinere îşi fac apariţia pe terasă, vorbind zgomotos şi aprinzându-şi reciproc ţigările cu aceeaşi brichetă, apoi aşezându-se pe genunchii bărbaţilor care ocupă scaunele lăsate libere de Mamele din Mai plecate deja la casele şi la copiii lor.

— Eu încerc s-o caut, anunţă Francie.

Înăuntru, dă ocol barului, verificând încăperea alăturată, croindu-şi drum printre cuplurile care dansează, simţind în piept bubuitul başilor. Winnie nu-i niciunde. Nici lângă terenul de pelotă, nici afară, pe trotuar, şi nici la toaletă, din câte poate vedea ea uitându-se pe sub uşile cabinelor. Se opreşte o clipă în faţa oglinzii; cele două pahare de şampanie au ameţit-o. Îşi tamponează ceafa cu un şerveţel umezit şi se întoarce la masă, cât pe ce să se ciocnească de Nell.

— În sfârşit! Unde-ai fost?

Francie remarcă mersul clătinat al lui Nell şi privirea ei întunecată.

— Să-mi iau de băut, răspunde Nell, ridicând paharul.

— Atâta timp? A fost şi Winnie cu tine?

— Winnie? Nu. N-am mai văzut-o de când… ei, ştii tu.

— Nu ştiu. La ce te referi? De când?

— Dinainte. De când am văzut-o.

Francie o prinde uşor de cot.

— Vino!

Colette a rămas singură la masă.

— Unde-s toţi ceilalţi? întreabă Nell.

— Au plecat. E timpul să mergem şi noi.

— Deja?

— Da, spune Colette. Poţi să-mi dai telefonul lui Winnie?

— Telefonul ei? se miră Nell, aşezându-se pe scaun. Ah, da. Telefonul ei.

Îşi ia geanta, dar o scapă din mână şi tot conţinutul se împrăştie pe podea.

— Rahat! exclamă ea şi se lasă cu greu în genunchi, îndesând la loc un portofel scorojit şi un pacheţel cu şerveţele umede. A naibii geantă! E prea mare.

Francie se lasă pe vine şi ia de jos un etui pentru ochelarii de soare.

— E aici?

— Nu, răspunde Nell şi începe să se frece la nas. Aş vrea să dea muzica asta mai încet. Mă doare capul de mor.

— Apelează numărul lui Winnie, să vedem dacă-i auzim telefonul sunând, sugerează Colette în vreme ce Francie şi Nell se ridică, cea din urmă ţinându-se de masă ca să stea bine pe picioare.

— Nu s-a întors aici să-l ia, nu-i aşa? Una dintre noi ar fi văzut-o. Credeţi că s-o fi dus acasă? întreabă Francie, privind în jur. Ar fi păcat. Chiar am vrut să se simtă bine în seara asta.

— I-a spus Almei că se întoarce înainte de zece şi jumătate, explică Nell. Alma are şi ea un copil de un an şi nu-i place să stea noaptea cu copiii altora.

Un chelner se apropie de ele.

— Încă un rând?

— Nu, răspunde Nell, făcându-i semn să plece. Gata cu

băutura.

— Mergem acasă împreună, nu-i aşa? întreabă Francie. Nu e departe, dar nu vreau să merg singură până acasă.

— Eu sunt gata, anunţă Colette. Am băut prea mult şi mâine am de lucru.

Un telefon începe să sune în geanta lui Nell.

— Oh, slavă Domnului! exclamă Francie. E al lui Winnie?

Nell scotoceşte în geantă.

— Nu, e al meu, răspunde ea şi, închizând un ochi, se uită la ecran. Ce bizar! Alo? rosteşte în difuzor şi îşi astupă urechea cealaltă cu un deget. Stai puţin, că nu te aud!

Apoi ascultă în tăcere. O clipă mai târziu, ceva în expresia chipului ei se schimbă.

— Ce e? întreabă Francie. Cine e?

Nell dă încet din cap.

— Nell! Spune cev…

Dar nu apucă să termine propoziţia, că Nell deschide gura, şi glasul îi e sugrumat de groază când scoate un geamăt:

— *Nuuuuuu!*

Ora 22.32

— Cum adică Midas a dispărut?

— Nu ştiu. Aşa a zis Alma.

— A dispărut unde?

— Nu ştiu! A dispărut. Nu mai e în pătuţul lui.

— Nu e în pătuţ?

— Nu e.

— Şi ce înseamnă asta?

— Nu ştiu. S-a dus la el să vadă ce face, şi pătuţul era gol. Mi-a fost greu să înţeleg ce spunea. E distrusă.

— Winnie e acolo? Probabil că s-a dus acasă şi a plecat cu el cine ştie unde.

— Nu. Alma a sunat-o, însă i-a intrat căsuţa vocală. Unde *naiba* e telefonul ei?

— Şi Alma a sunat la poliţie?

— Da. Dar n-au venit încă. Îi aşteaptă.

Francie îşi ia geanta.

— Haide! Să mergem!

Ora 22.51

Sunetul paşilor pe asfalt şi răsuflările lor gâfâite răsună pe strada neobişnuit de pustie – toată lumea a plecat în weekend sau s-a strâns pe malul râului, adunându-şi copiii obosiţi şi lăzile frigorifice, după ce au aşteptat mai mult decât şi-ar fi închipuit până să înceapă focurile de artificii.

— Acolo, în faţă! strigă Colette, alergând la câţiva paşi în faţa lui Francie şi a lui Nell. Încă o stradă.

Se opreşte în dreptul unei clădiri ornamentate în stil gotic, pe colţ. Licăritul roşu şi albastru al girofarului unei maşini de poliţie parcate în apropiere se reflectă pe plăcuţa cu adresa, Nr. 50.

— Ăsta e blocul ei? întreabă Francie.

— Numărul 50… răspunde Nell, cu răsuflarea tăiată, abia îngăimând cuvintele. Asta-i adresa pe care mi-a zis să i-o dau Almei.

Colette urcă micuţa platformă în formă de L din faţa intrării şi cercetează cu privirea un şir de butoane la interfon.

— E o singură sonerie. Ce număr are apartamentul ei?

— Stai, uite-acolo!

Francie arată ceva şi apoi o ia la fugă pe după colţ, pe o alee îngrijită, ce duce la o uşă roşie, întredeschisă, în laterala clădirii.

Colette şi Nell sunt la doi paşi în urma ei, când intră în hol. Vreo douăsprezece picturi supradimensionate, à la Rothko, sunt atârnate pe pereţii de un gri-deschis, tavanul e înalt de cel puţin şase metri înălţime, şi patru trepte late din marmură duc spre un culoar de pe care se aud hohote de plâns.

— Oh, Dumnezeule! exclamă Nell. Toată clădirea asta e casa ei.

Se îndreaptă în direcţia hohotelor, străbătând culoarul, şi ajung într-o bucătărie imensă, profesională, dincolo de care se vede o scară cu luminator. Un ofiţer de poliţie în uniformă, pe al cărui ecuson scrie CABRERA, stă pe trepte şi ascultă la staţia radio prinsă pe umăr.

— Voi cine sunteţi?

— Prietene cu Winnie, răspunde Colette. Ea e aici?

— Plecaţi! le cere el, vizibil enervat.

— Dar nu putem…? rosteşte Colette.

— Ieşiţi! repetă poliţistul, căutându-şi în buzunar telefonul care sună şi apoi, întorcându-se brusc, o ia la fugă pe scări în

sus.

Ele îl ignoră şi intră într-o cameră de zi spaţioasă. Când păşesc înăuntru, o văd.

Winnie e făcută ghem pe un scaun, în faţa unui perete de sticlă dincolo de care nu se vede decât întunericul nopţii, cu braţele în jurul genunchilor şi cu o pătură de culoarea untului pe umeri. Are o privire goală şi se trage cu degetele de buza de jos. Un detectiv e aşezat nu departe de ea şi notează ceva într-un carneţel, cu un pahar de plastic cu cafea uitat alături, pe podea.

— Pastele au fost de vină, spune Alma din celălalt capăt al încăperii, de unde Winnie nu-i poate auzi cuvintele rostite printre suspinuri.

Aşezată pe canapeaua din piele moale, strânge un rozariu într-o mână şi se opreşte la fiecare câteva minute ca să închidă ochii, să fluture spre cer un mănunchi de şerveţele mototolite şi să rostească în spaniolă o rugăciune pe care nimeni n-o înţelege. A mâncat prea multe macaroane gătite la cuptor, pe care şi le adusese de acasă. După aceea i s-a făcut somn, aşa că şi-a luat telefonul şi s-a aşezat pe canapea ca să-i spună noapte bună copilului ei rămas acasă cu sora ei. Probabil că a adormit, ceea ce nu-i stă deloc în fire, insistă ea aruncând priviri ruşinate spre Winnie, dar fetiţa ei se trezise de patru ori noaptea trecută, fiindcă îi dau dinţii. Când s-a trezit, s-a uitat la monitor. Pătuţul părea gol.

— Şi n-ai auzit nimic? întreabă un al doilea detectiv.

Are nişte sprâncene cărunte şi zburlite, care ameninţă să-i invadeze toată fruntea, şi pe unul dintre degetele groase poartă un inel cu însemnele unui colegiu. Un ecuson NYPD cu numele lui scris cu majuscule – STEPHEN SCHWARTZ – îi atârnă la gât, prins cu un lanţ subţire, clătinându-se uşor înainte şi-napoi, precum pendulul unui ceas muribund.

— Nimic, răspunde Alma, începând iar să plângă.

— Nimic, nici paşi? Nici plânsete?

— Nimic. Nici plânsete.

Schwartz ia de pe masă cutia cu batiste de hârtie şi i-o întinde. Alma trage o batistă şi împrăştie în aer un norişor de praf, ce învăluie faţa detectivului.

— Monitorul. A fost acolo, spune ea ştergându-şi ochii şi arătând spre locul în care stă Schwartz. Exact acolo unde staţi

dumneavoastră. Tot timpul.

— Şi era pornit?

— Da.

— Nu l-ai închis?

— Nu. Nu m-am atins de el, decât ca să-l verific, de câteva ori.

— Şi ce-ai văzut când l-ai verificat?

— Copilul. Dormea. Abia când m-am trezit, mi-am dat seama că dispăruse.

— Şi ce-ai făcut când ai observat?

— Ce-am făcut?

— Da. Ai verificat fereastra din camera lui? Te-ai uitat prin casă? Ai verificat la etaj?

— Nu. V-am spus. Am dat fuga înapoi aici, după telefonul mobil. Era pe masă. Am sunat-o pe Winnie, dar n-a răspuns.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă, am sunat-o pe Nell.

— Ai băut ceva?

— Să beau ceva? Sigur că nu. Nimic în afară de ceaiul cu gheaţă pe care mi l-a făcut Winnie.

— Ţi-a făcut ceai cu gheaţă, repetă Schwartz, notând ceva în carneţel, după care continuă, cu voce scăzută: Şi unde ziceai că era mama?

— Ieşise.

— Ieşise, înţeleg, dar nu ţi-a spus unde, mai exact?

— Am uitat. A scris pe un bilet. A ieşit la un pahar.

Detectivul se uită la ea, ridicând din sprâncene.

— La un pahar ai zis?

— Ultimul avertisment, doamnelor! strigă poliţistul pe nume Cabrera din dreptul scărilor, trecând pe lângă ele împreună cu o femeie în uniformă de ofiţer de poliţie. Nu mă obligaţi să repet!

— Plecăm, declară Colette.

Francie şi Nell o urmează înapoi pe culoar, în holul de la intrare şi afară, pe trotuar, nu înainte însă de a se apropia toate de Winnie, strângându-i mâna. Nu înainte de a o îmbrăţişa atât de strâns, încât le-a rămas în nări mirosul şamponului ei. Nu înainte ca Francie să îngenuncheze şi să cuprindă în palme obrajii lui Winnie.

— Îl vor găsi, Winnie. Îl vor găsi. Îl vom aduce pe Midas

înapoi. Îţi *promit* eu.

Şi nu înainte de a se opri lângă balustrada terasei, privind la milioanele de ferestre din Brooklyn, în spatele cărora milioane de copii dorm în siguranţă; cei dinăuntru se uită poate la ele, trei mame descumpănite, cu părul fluturând în adierea fierbinte de iulie, cu inimile înfricoşate.

4

ZIUA ÎNTÂI

CĂTRE: Mamele din Mai
DE LA: Prietenele din The Village
DATA: 5 iulie
SUBIECTUL: Sfatul zilei
SUGARUL TĂU: ZIUA 52

De câte ori n-ai auzit *acest* sfat: dormi şi tu când doarme copilul. Ştim că poate părea plictisitor (ha!) să-l tot auzi, dar este adevărat. Unor mămici le este dificil să se relaxeze când doarme şi cel mic, aşa că iată câteva sfaturi. Evită cafeina şi băuturile dulci. Practică unele dintre exerciţiile de respiraţie învăţate la pregătirea prenatală. Încearcă un pahar cu lapte cald, o bucăţică de brânză sau chiar puţin piept de curcan înainte de culcare; aceste alimente conţin triptofan, substanţă care facilitează un somn bun noaptea.

Francie stă în bucătăria ei prea mică, pierdută în faţa dulapului deschis, învăluit de zorii răsăritului într-o nuanţă de trandafiriu, şi rezistă impulsului de a bea doza de Diet Coke rătăcită în frigider. Sigur n-a dormit mai mult de două ore noaptea trecută, aţipind într-un târziu pe umărul lui Lowell şi trezindu-se cuprinsă de panică. Visase că-l uitase pe Will la magazinul alimentar, adormit în cărucior, lângă raftul cu iaurturi. Îi luase mult timp ca să aleagă între cele opt sortimente, fiecare cu o altă aromă, şi când îşi dăduse seama ce făcuse, era deja la jumătatea drumului spre casă. Alergase într-un suflet înapoi la magazin, cu hainele scăldate în sudoare. Când ridicase apărătoarea de ploaie a cărucior ului, constatase că e gol. Will dispăruse.

Se trezise sărind drept în picioare şi se repezise la pătuţ. Abia după ce pusese palma pe pieptul lui Will, simţindu-l cum se ridică şi coboară uşor în ritmul respiraţiei, se convinsese că totul fusese doar un vis. Will era încă acolo, adormit lângă ea. Dar agitaţia ei îl trezise şi-l speriase, aşa că izbucnise într-un plâns atât de disperat, încât ei îi venise greu să creadă că Lowell putea dormi în continuare. Îi luase apoi două ore ca să-l liniştească, plimbându-se cu el prin camera de zi, în sus şi-n jos pe holul îngust, legănându-l, alinându-l, alăptându-l în ciuda durerii din sânul drept, până când în sfârşit adormise, cu degetele îndoite ca nişte paranteze în jurul ochilor.

Ea însă era trează de-a binelea. În ultimele două ore, a tot continuat să dea ture prin camera de zi, şapte paşi înainte, şapte înapoi, cu o lavetă cu gheaţă ce i se topea pe ceafă, văzând cu ochii minţii chipul lui Winnie în timp ce vorbea cu detectivul, seara trecută. Încă se străduieşte să pună cap la cap evenimentele serii de ieri şi să înţeleagă ce se întâmplase. Winnie ajunsese la restaurant. Părea tăcută, dar nu tristă. Francie îi ceruse să povestească cum născuse, iar pe urmă ea s-a dus cu Token la bar să ia ceva de băut. Winnie vorbea cu tipul ăla. Şi pe urmă, dintr-odată, dispăruse.

Francie se simte copleşită de vină. Dacă n-ar fi pierdut-o din ochi! Dacă nu i-ar fi dat lui Nell telefonul lui Winnie! E furioasă pe ea însăşi fiindcă a avut încredere în Nell şi i-a dat telefonul – Nell, care în mod evident se îmbătase în cele din urmă. Era imposibil ca numai ea, Francie, să fi remarcat cum îi cădeau cartofii prăjiţi în poală, că i se înceţoşaseră ochii, nemaipomenind şi de faptul că adusese vin la întâlnirea Mamelor din Mai, săptămâna trecută.

Francie deschide uşa frigiderului ca să ia ouăle şi caută ardeiul verde pe care ar putea să jure că l-a cumpărat. Lowell îi spune mereu să înceteze cu toate acele presupoziţii, dar… Dacă ar fi insistat, aşa cum intenţionase, să ţină ea telefonul lui Winnie? Dacă Nell n-ar mai fi putut să şteargă aplicaţia Cucu-bau? Ea ar fi ţinut telefonul pe masă, în faţa ei; e sigură că aşa ar fi făcut. Şi poate că o mişcare în camera lui Midas ar fi luminat ecranul, iar ea ar fi văzut copilul în pătuţ şi apoi pe cineva stând lângă el. I-ar fi spus lui Nell s-o sune pe Alma, care s-ar fi trezit. Şi ar fi chemat poliţia. Iar Midas ar fi încă…

Simte o mână pe talie şi se trage înapoi atât de rapid, încât scapă ouăle, şi tot cofragul se răstoarnă la picioarele ei, iar printre degete i se scurg gălbenuşuri.

— Scuze, spune Lowell. N-am vrut să te sperii.

Parfumul săpunului Irish Spring emană din pielea lui.

— Nu te-am auzit când te-ai trezit.

Trei dintre ouă au căzut şi s-au spart pe blat, iar pentru o clipă ea se întreabă dacă nu cumva le-ar mai putea recupera – să scoată bucăţelele de coajă şi să facă jumări cu puţin lapte. Nu suportă ideea de a se duce la magazinul alimentar. Nu azi. Nu vrea să vadă culoarele înguste şi aglomerate şi coada nesfârşită de la casă, n-are chef de drumul lung înapoi spre

casă, pe căldura asta, cu copilul în marsupiu, simţindu-şi coapsele înfierbântate sub ultima fustă curată, cu sacoşele de cumpărături atârnate dureros în fiecare mână. Lowell se duce la dulap să aducă mopul, în vreme ce ea îşi şterge urmele de gălbenuş de pe picioare cu un prosop de hârtie. Abia atunci observă că el e îmbrăcat deja pentru birou.

— Pleci acum? îl întreabă.

— Peste câteva minute.

— Dar nu e nici măcar ora şapte! Credeam că putem lua micul dejun împreună.

El îi împinge uşor picioarele cu mopul.

— Îmi pare rău. Trebuie să mă pregătesc pentru mâine.

— Ce e mâine?

El ridică sprâncenele.

— Glumeşti!

Ah, sigur! Întrunirea. La asta se gândeşte de zile întregi – ultima rundă de interviuri; renovarea şi transformarea unei foste biserici într-un hotel. Cum a putut să uite? Ar putea fi cel mai mare contract al lui, din care să iasă mai mulţi bani decât câştigaseră în ultimii doi ani, de când Lowell a decis să plece de la compania din Knoxville şi să se mute la New York – un oraş în care ea nu mai fusese niciodată –, ca să înceapă o afacere pe cont propriu împreună cu un prieten de la şcoala de arhitectură. Ea încercase să-l convingă să se răzgândească. („E nevoie de clădiri proiectate chiar aici, în Tennessee”, îi tot repeta.) Dar el spusese că ăsta e visul lui, aşa că, firește, Francie acceptase să se mute. „În plus”, adăugase el, „spitalele din New York sunt cele mai bune. Poate că fertilizarea in vitro o să meargă mai bine acolo.”

— Scuze, sigur că îmi amintesc. Îşi şterge mâinile pe bluză – un tricou larg, fără mâneci, pe care l-a purtat pe toată perioada sarcinii, pătat acum de brânză topită şi cu dâre uscate de lapte matern – şi ia mopul din mâna lui. Chiar avem nevoie de contractul ăsta. Eşti pregătit?

El încuviinţează şi trece pe lângă ea, ca să deschidă frigiderul.

— Aproape. Tu eşti bine?

— Povestea a ajuns în ziare.

El se opreşte scurt.

— Deja?

— Da, în *New York Post.* Văzuse articolul pe telefon, în timp ce-l alăpta pe Will, la ora trei noaptea, sub un titlu scris cu litere mărunte: TEMERI DE RĂPIRE ÎN CAZUL SUGARULUI DISPĂRUT DIN BROOKLYN. Era un articol scurt, continuă ea. Poliţia zice că nu sunt urme de pătrundere forţată. N-au menţionat numele lui Winnie, dar fireşte că despre ea e vorba.

— Trebuie să fie o neînţelegere. Poate că a venit tatăl lui să-l ia.

— Ce tată? Nu există un tată.

— Serios? se strâmbă el. Dar cine-i ea, Fecioara Maria?

— Nu, vreau să zic că… dacă aşa ar fi stat lucrurile, ar fi scris asta în ziar. Dar poliţia tratează cazul ca pe unul de răpire.

— Nu-ţi face griji, France. Îl vor găsi ei. Probabil e o neînţelegere. Vreo rudă, sau aşa ceva. De obicei, aşa se întâmplă, o liniştеşte el, punându-i o mână pe braţ şi apoi luând două banane prea coapte din bolul de pe blat şi strecurându-le în buzunarul exterior al genţii laptopului. Încearcă să nu te mai gândeşti la asta. Mă întorc la masa de prânz.

Ea îl sărută la plecare, străduindu-se să nu-şi arate dezamăgirea fiindcă el trebuie să plece la birou. Lăsând-o singură după cele întâmplate.

Dar pentru noi munceşte, îşi repetă ea în timp ce clăteşte sticla de bere goală lăsată de el pe blat seara trecută. Munceşte tot timpul ca să poată plăti chiria. Şi asigurarea de sănătate. Ca să poată cumpăra ouăle pe care le sparge ea. Sigur că trebuie să lucreze ore în şir, oricât şi-ar dori să petreacă mai mult timp cu copilul, cu ei amândoi. Iar ea trebuie să înţeleagă asta. La urma urmei, ea l-a convins să folosească banii oferiţi de părinţii lui la nuntă pentru fertilizarea in vitro şi pe urmă, după ce prima încercare a eşuat, tot ea l-a implorat să apeleze la fratele lui, anestezist de succes în Memphis, şi să-i ceară un împrumut ca să mai încerce încă o dată.

Zgomotul uşii care se închide în urma lui Lowell îl trezeşte pe Will. Ea îi ridică din pătuţ trupuşorul cald înainte să înceapă el să plângă şi-l duce la ei în dormitor, pe comoda transformată în masă de înfăşat. Dimineaţa pare să se întindă interminabilă înaintea ei – are de îndurat cel puţin cinci ore înainte ca Lowell să vină acasă pentru prânz. De ce nu şi-a planificat ceva? Ceea ce ar vrea cu adevărat să facă e să le trimită un e-mail Mamelor din Mai şi să le întrebe dacă sunt disponibile pentru o întâlnire

ad-hoc. Vrea să fie împreună cu ele şi cu copiii sub salcie, vorbind despre Midas şi rememorând cele întâmplate. Dar asta nu se poate. Seara trecută, după ce au plecat de la Winnie, Colette le-a convins că nu ele trebuie să împrăştie vestea printre membrele grupului, că e bine să aştepte ca Winnie să facă asta. Iar ea, Francie, ştie că, chiar dacă vor vedea articolul din *New York Post,* chiar dacă vor afla că un copil a fost răpit dintr-o casă din Brooklyn, mamele din grupul lor nu se vor gândi nicio clipă că asta s-a întâmplat în zona lor şi că în poveste este implicată una dintre *ele.*

De fapt, Francie a constatat că, în timp ce ea cu Nell şi Colette erau la Winnie, Yoko era la ea acasă, creând un album foto pe pagina de Facebook a Mamelor din Mai – O SEARĂ ÎN ORAŞ – şi invitându-le şi pe celelalte să încarce propriile poze făcute la Jolly Llama. Francie n-a avut putere să deschidă pagina, să vadă imaginile în care ele se distrau în timp ce Midas era smuls din pătuţ, furat de la mama lui.

Se duce apoi cu Will în camera de zi, păşind pe lângă coşul plin cu rufe murdare şi baveţici mânjite. Are de spălat cât să-şi umple toată dimineaţa, se gândeşte în clipa în care îi sună telefonul.

— Alo!

A rostit cuvântul cu prea mult avânt. N-a recunoscut numărul şi speră că e Winnie care-i va da vestea că l-au găsit pe Midas. Şi, deci, că Lowell a avut dreptate, că a fost doar o neînţelegere. Dar nu e Winnie.

— Bună, Mary Frances! Mama la telefon.

Francie încremeneşte.

— Bună, mamă, răspunde ea şi ia telecomanda ca să dea televizorul mai încet. La celălalt capăt nu se aude nimic. Scuze, spune apoi. Nu ţi-am recunoscut numărul.

— Mi-am luat un telefon mobil.

— Da?

De necrezut. Marilyn Cletis, femeia care a interzis muzica în casa ei, care cosea singură toate hainele familiei, care creştea o vacă pentru a avea lapte pe care să-l dea copiilor… femeia asta are acum un *telefon mobil?!*

— Da. O prietenă de la biserică m-a convins că e timpul să am şi eu unul. Pot să trimit şi mesaje de pe el.

— Grozav, mamă!

— Am primit anunţul despre naştere, pe care mi l-ai trimis. Drăguţă fotografie. Dar…

— Dar ce?

— Kalani?

— Da. William Kalani. Ţi-am spus deja. Noi îi spunem Will.

— E nume de negru?

Francie pufneşte înainte de a se putea abţine.

— Nume de negru? Nu. E hawaiian.

Îl auzise în luna de miere. Însemna „trimis din ceruri” şi era numele perfect pentru fiul ei.

— Oh! Credeam că e ceva newyorkez, replică mama ei, iar ea o aude cum aranjează vasele de bucătărie. I-am spus şi bunicului tău. Nu sunt sigură că a înţeles tot, dar a părut onorat că ai ales numele William.

Francie n-a vrut să-i spună că nu şi-a botezat copilul după tatăl în general absent al lui Marilyn, ci după Lowell, pe care îl cheamă şi William.

Îl aşază pe micul Will pe covoraşul de joacă, sub şiragul de animale zornăitoare, şi ea se postează în faţa ventilatorului de la fereastră, fluturându-şi tricoul pentru a se răcori.

— Îmi pare rău că n-am avut timp să te sun în ultima vreme, rosteşte ea în telefon. Lucrurile sunt cam agitate.

— Nu-i nevoie să-mi spui mie asta. Am fost şi eu mamă odată, explică Marilyn şi face o pauză, dar Francie nu ştie ce ar trebui să răspundă. Ce face copilul?

— Bine. În cea mai mare parte a timpului. Am probleme cu alăptarea. Nu pare să mănânce suficient.

— Păi, dă-i lapte praf. Pune în el şi puţine cereale pentru sugari.

— Oh, nu se mai foloseşte aşa ceva. Şi încerc să nu…

— Lumea de la biserică s-a rugat pentru tine. Cora Lee m-a întrebat cum a fost naşterea şi mi-am dat seama că nu ştiu. Nu mi-ai spus niciodată.

— Nu? exclamă Francie şi simte o uşurare. A fost perfect. Am putut să nasc natural, fără niciun analgezic.

Nu fusese deloc uşor. De vreo mie de ori, în timpul celor nouă ore de travaliu, voise să renunţe şi să ceară epidurală, dar rezistase, dând ocol salonului de spital sau dansând în paşi lenţi cu Lowell, ca să-i treacă durerea. Nu poate să nu remarce expresia admirativă cu care o priveşte Lowell uneori – nu ca pe

o soţie banală de un metru şaizeci, lată în bazin şi bucle ciufulite, prematur încărunţite la treizeci şi unu de ani, ci ca pe o luptătoare neobosită, plină de energie, care a dat naştere unui fiu sănătos de trei kilograme şi jumătate, chiar de Ziua Mamei, nici mai mult, nici mai puţin.

— Natural? Cum vine asta? Nu ţi-au făcut epiduralã?

— Nu. Nici măcar un Advil n-am luat.

Tăcere.

— Aşa ai vrut tu?

— Da.

— De ce-ai făcut una ca asta?

Francie închide ochii, simţindu-se iarăşi de zece ani. Răspunde, menţinând un ton egal:

— Fiindcă am vrut… eu şi Lowell am vrut să avem cea mai firească experienţă a naşterii. Astăzi, naşterile fără medicamente sunt…

Marilyn râde încet.

— Oh, Mary Frances, aşa eşti tu! Nu poţi face nimic la fel ca toţi ceilalţi.

Francie simte cu surprindere că o podidesc lacrimile.

— Oricum, reia mama ei, te-am sunat fiindcă am ceva pentru William. Un costumaş de botez. Şi, adaugă ea după o pauză, aş vrea să vin să vă vizitez.

— Să ne vizitezi?

N-ar fi crezut că mama ei va veni vreodată la New York. N-a ieşit niciodată din Tennessee.

— Nu trebuie, mamă. Eu şi Lowell punem bani deoparte pentru biletul de avion, ca să venim să-l vezi şi tu pe Will.

— Probabil că botezul va fi în curând. Aş putea să caut un zbor, poate pentru weekendul următor? Îmi închipui că ai nevoie de ajutor.

— Îmi pare rău, mamă. Weekendul viitor nu e bine, răspunde Francie, încercând să născocească o scuză plauzibilă. Lowell are un interviu important. Munceşte tot timpul şi s-ar simţi prost dacă n-ar putea să petreacă timp şi cu tine. În plus, mai sunt şi Mamele din Mai. O să…

— Mamele din Mai?

— E un grup de prietene. Un grup de mame. Nu poate decât să-şi închipuie cum le-ar judeca mama ei: Nell, cu ditamai tatuajul ţipător, care-i acoperă umărul; Yuko, care alăptează la

cafenea fără să se acopere, în văzul soţilor celorlalte; Token, un tată homosexual, casnic. Şi s-a întâmplat ceva îngrozitor… adaugă ea.

— Dar va avea nevoie de costumaş. A fost al tău şi, mai înainte, al meu. După ce a rostit cuvintele, mama ei aşteaptă. Ştie adevărul. Că Francie nu-l va boteza. Şi o sileşte să mintă. Când e botezul?

— Încă nu ştim sigur. Cum spuneam, Lowell munceşte mult în perioada asta.

În ciuda ventilatorului, transpiraţia i se prelinge pe spate. Se întoarce de la fereastră şi se uită la Will, pe covoraşul lui, apoi la televizorul cu volumul dat pe mut, încercând să găsească ceva de zis.

O clipă mai târziu, îi stă inima.

E Winnie. La televizor. Dar nu Winnie pe care o ştie ea. Cea pe care o vede e mult mai tânără – abia o adolescentă. Stă pe o scenă, purtând o rochie aurie fără bretele, cu părul strâns într-un coc lejer, şi ţine de braţ o femeie mai în vârstă, cu care seamănă leit, probabil mama ei. O altă imagine apare pe ecran: Winnie în costum de balerină roz, cu o fustă lungă din voal şi cu balerini legaţi pe gambe. Francie ia telecomanda de pe blat şi măreşte sonorul televizorului.

„… Gwendolyn Ross este cunoscută îndeosebi pentru rolul deţinut în serialul de televiziune *Bluebird,* difuzat la începutul anilor nouăzeci.”

— Mary Frances?

— Îmi pare rău, mamă, trebuie să închid. S-a trezit Will.

Lasă telefonul pe masă. Reportera se află pe un trotuar străjuit de copaci, iar în spatele ei se vede banda galbenă cu care poliţia a împrejmuit locul. Francie se trage mai aproape de televizor. Clădirea în faţa căreia stă reportera… e a lui Winnie.

„Sursele din cadrul departamentului de poliţie sunt zgârcite deocamdată cu informaţiile, declarând doar că autorităţile tratează acest caz ca fiind unul de răpire şi că nicio pistă nu este ignorată. Copilul a dispărut în urmă cu aproape nouă ore. A transmis Zara Secor în direct, din Brooklyn.”

„Mulţumesc, Zara. Continuăm cu o altă veste neplăcută. Reuniunea pe tema schimbărilor climatice a ajuns la…”

Francie se duce spre laptopul de pe noptieră. *Bluebird.* Cineva, poate Gemma, a spus la un moment dat că Winnie ar fi

actriţă, dar jumătate din cei pe care i-a cunoscut ea de când s-a mutat la New York pretind că sunt actori; nu şi-a dat seama până acum că la *asta* se referise Gemma. Winnie este o celebritate – vedeta unui serial de televiziune de la începutul anilor 1990, despre o tânără balerină care râvneşte la un post de balerină începătoare în cadrul Baletului New York City. Winnie, pe care o cheamă de fapt Gwendolyn, interpretase rolul balerinei; ea fusese fata pe nume Bluebird.

Francie nu ştiuse nimic despre asta. Ea avea unsprezece ani când se difuzase *Bluebird,* exact genul de serial – cu note de sexualitate adolescentină şi relaţii interrasiale – pe care mama ei nu l-ar fi permis niciodată în casa lor. Deschide Wikipedia şi găseşte pagina dedicată lui Winnie. Absolventă a cursurilor Şcolii de Balet American, cu o vară petrecută la Şcoala Regală de Balet. O fundaţie înfiinţată de familia ei, în numele mamei, care oferea burse de studiu tinerilor dansatori.

N-ar fi trebuit să fie surprinsă. Din primul moment în care o văzuse la cea dintâi întâlnire a Mamelor din Mai, cu patru luni în urmă, ştiuse că Winnie are ceva special. Parcă o vede şi acum. Gemma tocmai povestea că plătise pentru a păstra în banca de celule stern sânge din cordonul ombilical al fiului ei – un lucru despre care Francie nu auzise niciodată până atunci.

— E scump, dar le poate salva viaţa dacă la un moment dat, Doamne fereşte, ar avea vreo boală incurabilă, spunea Gemma, când atenţia tuturor se îndreptase spre latura opusă a peluzei, către o femeie care se îndrepta spre grupul lor.

Abdomenul ei mărit de sarcină era vizibil sub rochia turcoaz, scurtă; la încheieturile mâinilor purta câte o brăţară din argint, lată. Toate s-au tras într-o parte ca să-i facă loc, mutând copiii, iar ea alesese locul de lângă Francie. Privind-o cum se aşază, îndoindu-şi sub ea picioarele lungi, Francie se trăsese de marginea pantalonilor şi de bumbacul umed al bluzei care i se lipise de şale.

— Eu sunt Winnie, se prezentase, ţinându-şi o mână pe partea de sus a pântecului, chiar sub sâni. Îmi pare rău că am întârziat.

Lui Francie îi fusese greu să-şi ia ochii de la ea, impresionată de frumuseţea ei. Un chip demn de copertele revistelor şi de podiumurile de modă: câţiva pistrui la rădăcina nasului, piele măslinie impecabilă, care nu avea nevoie de fondul de ten de

care ea nu se mai lipsea de vreo zece ani.

Venise apoi ziua în care discutaseră, la cafenea. Francie fusese teribil de jenată de izbucnirea neaşteptată a lui Will, conştientă de privirile dezaprobatoare ale celor doi tineri care lucrau pe laptop lângă geam şi de felul în care se încruntase vânzătoarea, aşteptând ca ea să decidă ce să comande. Winnie apăruse parcă din neant, netulburată de plânsetele lui Will, luându-i-l din braţe şi plimbându-l printre mese, bătându-l uşor pe spate, şoptindu-i la ureche şi liniştindu-l.

— Cum ai reuşit? o întrebase Francie după ce se aşezase lângă ea, la o masă din colţ. Am impresia că eu sunt singura care habar n-are ce face.

— Nu te prosti! Toate Mamele din Mai se străduiesc din răsputeri să dea impresia că e teribil de uşor, dar nu te lăsa păcălită, replicase Winnie cu o expresie mucalită, de parcă ar fi fost prietene de când lumea şi împărtăşeau un secret. Uşor nu e pentru *niciuna* dintre ele. Crede-mă.

O oră mai târziu, după ce Will a adormit în coşuleţul lui în huruitul aspiratorului din apropiere, care e pornit ca să-l liniştească, Francie dă peste necrologul lui Audrey Ross, mama lui Winnie. Fusese ucisă în ziua în care Winnie împlinise optsprezece ani, în timp ce se ducea la magazin să cumpere îngheţată. Mai multe ziare din presa naţională titraseră despre decesul ei, fiindcă Audrey nu fusese doar mama lui Gwendolyn Ross, celebra tânără actriţă, ci şi moştenitoarea companiei de imobiliare deţinută de tatăl ei, cotată la milioane de dolari, una dintre cele mai mari din ţară.

Acum înţelege Francie totul. Casa lui Winnie… hainele ei… căruciorul scump, pe care-l invidiase la ea şi pe care îl admirase cu jind la magazin, la Babies „R” Us, până când văzuse cât costă: aproape cât plăteau ea şi Lowell pe chiria lunară a apartamentului lor. Găseşte şi o fotografie de la înmormântare: Winnie şi tatăl ei intrând într-o biserică rurală, în apropierea casei lor de vacanţă din nordul statului New York, nu departe de locul în care fusese ucisă Audrey Ross. Fusese un accident bizar. Frânele cedaseră, în mod inexplicabil. Maşina lui Audrey rulase la vale cu viteză, pe o coastă de deal, trecuse printr-un parapet şi se prăbuşise în gol, douăzeci şi cinci de metri, în prăpastia de dedesubt. Câteva luni mai târziu, Winnie se retrăsese din serialul *Bluebird,* care

fusese sistat la scurt timp după aceea.

Nici nu-i vine să creadă când aude în depărtare clopotele bisericii bătând miezul zilei şi distrăgându-i atenţia de la computer. Închide laptopul, crispându-se la vederea maldărului de rufe murdare, şi se duce în bucătărie, ca să pregătească prânzul. Secătuită, cu ochii împăienjeniţi, ştie că trebuie să adopte starea de spirit potrivită pentru întoarcerea lui Lowell. Va fi istovit şi înfometat, dornic s-o vadă. Dar nu are cum să ignore greutatea pe care o simte în piept când se gândeşte la pierderea lui Winnie, la reuşitele ei – o carieră actoricească de succes, vedeta propriului show, o relaţie fericită cu un muzician despre care a pomenit în singurul interviu pe care l-a dat după moartea mamei sale.

„Mă bazez pe Daniel”, răspunsese ea referindu-se la iubitul ei, atunci când reportera o întrebase cum se descurcă cu toată situaţia. „El este singurul meu sprijin în momente de suferinţă.”

Şi toate astea, până la vârsta de şaptesprezece ani.

Francie pune macaroanele la fiert şi nu se poate abţine să nu se gândească ce făcea ea la vârsta respectivă: cânta în corul bisericii, preda la şcoala de duminică, îi permitea domnului Colburn, profesorul de ştiinţe, să-i ridice fusta şi să-i pună mâna între picioare în laborator. Cel puţin, aşa începuse totul. Nu după mult timp, începuse s-o facă după ore, în maşina lui parcată în spatele fostului magazin de pantofi Payless, şi apoi acasă la el, un apartament mizer cu un dormitor, plătit prin programul de voluntariat. Era o chestie catolică. Membri din Ivy League îşi petreceau anul de după absolvire predând la câte un liceu modest, în vreun colţ uitat de lume din America, aşa cum era şi Our Lady of Perpetual Help, liceul lui Francie din Estherville, Tennessee. În apartamentul acela, gustase ea prima dată vin roşu; acolo prizase prima dată marijuana. Tot acolo, domnul Colburn – James, aşa cum îndrăznea ea să-i spună când erau singuri – o imobilizase cu forţa şi-i scosese uniforma de volei, în ciuda protestelor ei.

Aude paşii grei ai lui Lowell pe scări în vreme ce răstoarnă ultimele bucăţele de ton din conservă în bol. Îşi şterge mâinile pe pantalonii scurţi şi dă fuga la baie ca să se uite în oglindă, să-şi pieptene cârlionţii din păr şi să-şi pulverizeze câte un strop de apă de flori la încheieturile mâinilor. Înainte ca el să apuce să bage cheia în broască, îi deschide ea.

— N-o să-ţi vină să crezi! Winnie a apărut la ştiri. E o actriţă celebră…

Dar pe urmă observă barba nerasă de pe obrazul bărbatului, burta proeminentă şi protuberanţa armei la şoldul lui. Se opreşte, şi cuvintele îi rămân suspendate în aer, iar ea priveşte drept în ochii necunoscutului, goi sub cozorocul şepcii pe care scrie NYPD.

— Nell!

Nell simte o mână pe braţul ei.

— Nell, trezeşte-te!

Nell, a venit poliţia.

E cu cincisprezece ani în urmă, iar ea stă în apartamentul ei din DC, trage perdeaua şi zăreşte maşina neagră parcată pe cealaltă parte a străzii şi pe bărbatul cu tricou negru rezemat de ea, aprinzându-şi o ţigară, fără a-şi lua privirea de la geamul ei.

— Nell!

Sebastian o scutură de umăr, alungându-i amintirea. Trezeşte-te!

Are un gust acru în gură şi încearcă să se ridice, dar capul îi pulsează. Sebastian pune pe noptieră o cană cu cafea şi îi dă la o parte părul din ochi.

— A venit poliţia.

Nell se ridică în capul oaselor.

— Vorbeşti serios? De ce?

— Vor să discute cu tine. Despre seara trecută.

Seara trecută.

Un val de amintiri o copleşeşte. Winnie. Midas. Cum a venit acasă, l-a trezit pe Sebastian şi i-a povestit ce s-a întâmplat, după care a căzut într-un somn agitat, mereu întrerupt.

— Aşteaptă în camera de zi.

Se ridică din pat şi îşi zăreşte reflexia în oglinda comodei; e încă în cămaşa pe care a purtat-o azi-noapte. Rimelul i s-a întins sub ochi, iar buzele îi sunt ca nişte stafide, cu o crustă crăpată de ruj uscat.

— Unde e copilul?

— Doarme.

Nell duce cana la buze. Cafeaua o arde pe gât.

— Bine. Vin acum.

Camera se roteşte când ea intră în baia principală. Dă drumul la robinet, aşteaptă ca apa să se răcească şi se stropeşte pe faţă. Îşi apasă cu palmele pleoapele închise.

Ce s-a întâmplat?

Momentele de început ale serii trecute şi le poate aminti. Cum a băut un pahar de vin în timp ce se pregătea să plece. Cum a ajuns şi s-a aşezat la masă, afară. Căldura emanată de trupurile din jurul ei, conversaţiile. Simte aburul primului pahar, gustul ginului în gură. Billy Idol. Cum ia telefonul lui Winnie şi-l pune în geanta ei. Şi pe urmă… Nu-şi mai aminteşte detaliile. Atât doar că Francie şi Colette erau îngrijorate din cauza lui Winnie. Fiindcă nu ştiau unde e. Pe urmă, ea a căutat telefonul lui Winnie. Şi nu l-a mai găsit.

Sebastian tocmai aşază pe măsuţa de cafea, în faţa detectivului, un platou cu biscuiţi digestivi cu ciocolată trimişi de mama lui din Anglia, când Nell intră în camera de zi, purtând pantalonii de yoga şi o bluză de bumbac pe care a înşfăcat-o din coşul cu rufe murdare. Poliţistul are puţin peste patruzeci de ani şi e arătos, cu ochi căprui blânzi, umbra întunecată a bărbii abia iţite pe obraz, semănând vag cu Tom Cruise. Pe antebraţul drept are un tatuaj mare, cu un vultur şi cu numărul 1775.

— Marină, spune el, întorcând braţul pentru ca ea să-l vadă mai bine. Anul în care a fost înfiinţată. Am activat şase ani în cadrul ei. Un colibri? întreabă apoi, cu un semn din cap spre umărul ei.

— Da, răspunde ea, şi vocea îi sună răguşită. Un colibri calliope, mai precis. Simbolizează evadarea. Şi libertatea.

Palma lui e umedă când îi strânge mâna.

— Detectiv Mark Hoyt. Îmi pare rău că vă deranjez acasă.

În spatele lui stă un bărbat cu sprâncene cărunte şi zburlite. Şi în clipa aceea, ea îşi aminteşte. Stephen Schwartz. Cel care vorbea cu Alma, în apartamentul lui Winnie. Hoyt întinde mâna după un biscuit şi apoi ridică platoul spre colegul lui, care ia trei.

— Scuze, spune Schwartz. Am avut o noapte agitată. Şi n-am mâncat de dimineaţă.

— Încercăm să ne facem o idee despre ce s-a întâmplat aseară, explică Hoyt aşezând platoul la loc pe masă şi privind apoi spre Nell. Discutăm cu unele dintre persoanele care au

fost împreună cu Winnie Ross.

Nell se aşază pe canapea, simţind cum îi zvâcneşte capul.

— Bine.

Observă camera video montată pe un trepied fusiform. Schwartz se duce în spatele ei şi apasă un buton.

— Vă deranjează dacă înregistrăm discuţia? întreabă Hoyt. Aşa cere noul protocol al departamentului.

— Nicio problemă. Pot să-mi iau un pahar cu apă înainte să începem?

Detectivul o scrutează cu privirea şi schiţează o strâmbătură.

— Aţi avut o noapte grea?

Ea nu-i întoarce zâmbetul.

— Cu un nou-născut, fiecare noapte e grea.

— Îţi aduc eu apă, intervine Sebastian.

— Aşa deci, continuă Hoyt. Grupul Mamelor din Mai… Îmi puteţi spune câte ceva despre el?

Ea îşi drege glasul şi încearcă să se concentreze.

— Este un grup al mamelor. Toate avem copii de aceeaşi vârstă. Ne întâlnim cam de patru luni, de când eram încă însărcinate.

— La barul acela? The Jolly Llama?

Nell nu-şi poate stăpâni un uşor râs sec.

— Nu. Ne întâlnim în parc.

— Şi cine a venit cu ideea asta? Să vă întâlniţi?

— Francie.

Schwartz se uită în agenda lui.

— Mary Frances Givens?

— Da. Dar nu a ei a fost ideea să înfiinţăm grupul. Ne-am înscris toate prin intermediul site-ului gazdă, The Village. Dar Francie a sugerat să ne întâlnim în mod regulat.

Îi trece prin minte ideea de a se duce la bucătărie şi a-şi turna un pahar cu vin roşu – e singurul lucru care i-ar putea alunga senzaţia că toată camera se roteşte cu ea –, dar strânge mai tare în palme cana de cafea.

— M-hm, replică Hoyt. Şi ce faceţi de obicei la aceste întâlniri?

— Ei, ştiţi dumneavoastră. Chestii de-ale mamelor tinere.

El ridică sprâncenele.

— Cum ar fi?

— Îndrugăm verzi şi uscate despre copii. Ne admirăm copiii.

Şi iar turuim despre copii.

Hoyt zâmbeşte.

— Doamna Ross vine la toate aceste întâlniri?

— La multe dintre ele. Mai ales la început venea.

Nell şi-o aminteşte pe Winnie apropiindu-se de cercul lor, de obicei cu un sfert de oră întârziere, aşezându-se pe locul ei, învăluindu-le pe toate în mireasma delicată a parfumului ei scump – exact aşa cum ţi-ai imagina că miroase o femeie ca ea.

— Şi vorbea mult despre ea?

— Nu prea.

Hoyt zâmbeşte larg.

— Ştiaţi că a fost actriţă?

Nell încremeneşte cu cana de cafea la câţiva milimetri de gură.

— E actriţă?

— A fost. Vedeta unui popular serial de televiziune, de acum douăzeci şi ceva de ani. *Bluebird.*

— Habar n-aveam.

— L-aţi urmărit?

Îşi aminteşte de colegele din şcoală care vorbeau despre serial, extaziindu-se mereu de cât de avangardist era, de riscurile pe care şi le asuma – un personaj homosexual, o adolescentă însărcinată…

— Am auzit de el, dar nu m-am uitat niciodată la el. La vârsta aia, mă preocupam mai mult de matematică decât de televizor, sinceră să fiu.

Schwartz se apropie şi mai ia un biscuit.

— Dumneavoastră sunteţi cea care a angajat-o pe Alma Romero să stea cu copilul seara trecută.

Nu fusese o întrebare.

— Da.

Hoyt ia o înghiţitură din cafeaua lui şi schiţează un semn din cap spre Sebastian, care a venit cu paharul de apă pentru Nell.

— Foarte bună, mulţumesc. Şi tot dumneavoastră aţi insistat, reia el, adresându-i-se lui Nell fără a-şi lăsa cana din mână, ca doamna Romero să stea cu Midas pentru ca doamna Ross să poată ieşi?

— Nu ştiu dacă am insistat…

— Nu şi-ar fi putut găsi şi singură o bonă?

— Ba da, dar…

— De asemenea, într-un e-mail pe care i l-aţi trimis, v-aţi oferit s-o plătiţi dumneavoastră pe Alma, dacă Winnie accepta să iasă în oraş?

Nell ia paharul cu apă şi bea jumătate.

— Acum pare o prostie, răspunde ea, dar pe atunci niciuna dintre noi nu ştia câţi bani are Winnie.

— M-hm. Cum aţi găsit-o pe doamna Romero?

— I-am luat numele din secţiunea de mică publicitate de pe The Village.

— Şi de cât timp o cunoşteaţi înainte să-i oferiţi postul de bonă a copilului dumneavoastră?

Nell se gândea că interviul nu va dura mai mult de o oră; de fapt, Alma era a şasea potenţială bonă cu care vorbise până atunci. Niciuna dintre celelalte nu fusese potrivită, iar apoi apăruse Alma, toată numai zâmbet şi lumină. Petrecuse cu ea aproape toată după-amiaza, în camera de zi, bând ceai, ronţăind din punga mare cu bomboane M&M pe care Alma o avea în geantă şi trecând-o pe micuţa Beatrice de la una la alta. Alma îi povestise despre satul ei din Honduras, unde fusese moaşă şi asistase la prima naştere pe când avea numai doisprezece ani. Apoi îi spusese cum venise în State, cu trei ani în urmă, trecând graniţa clandestin singură, traversând Rio Grande printr-un loc cu apă puţin adâncă, însărcinată în şase luni, gata să facă orice pentru a-i oferi fiului ei o viaţă mai bună. Înainte de a pleca, Alma se oferise să stea cu Beatrice cât timp Nell îşi făcea un duş, bucurându-se de câteva minute pentru ea însăşi. Când se întinsese pe pat, cu picioarele epilate pentru prima dată de când născuse, o auzise pe Alma, în monitor, cântându-i fetiţei în spaniolă. Se trezise tresărind două ore mai târziu şi se repezise în hol, spre camera copilului. Beatrice dormea pe pieptul Almei, cu degeţelele încleştate pe degetul mare al bonei, în vreme ce romanul de dragoste al acesteia zăcea uitat pe genunchii ei.

— Cam de cinci ore, răspunde Nell la întrebarea detectivului.

— I-aţi verificat referinţele?

— Da.

— Şi cazierul?

— Nu.

— Nu? E de mirare.

— Da?

— Soţia mea se gândea la un moment dat să angajeze o bonă, spune Hoyt, aruncându-i lui Schwartz o privire înţepată. Atâta le-a verificat şi le-a paraverificat pe femeile alea, încât i-am zis că ar trebui să se lase de serviciu şi să lucreze pentru FBI. Dar, continuă el întorcându-şi ochii spre Nell, cine ar putea s-o învinovăţească? Citeşti atâtea grozăvii, de te sperii, nu alta!

— Eu nu mi-am făcut griji, replică ea. Nu cunosc niciun criminal care să ştie să cânte „Nani nani” în două limbi. Dar poate că am eu o problemă.

— Şi ce ştiţi despre statutul ei de imigrant? reia Hoyt.

— Statutul ei de imigrant? repetă Nell, evitând cu grijă să se uite spre soţul ei. Despre asta n-am discutat.

Sebastian se aşază alături de ea, pe canapea, şi mişcarea pernelor îi stârneşte un val de greaţă.

— Nu înţeleg, intervine el, aplecându-se în faţă cu coatele sprijinite pe genunchi, de ce ne puneţi toate aceste întrebări. Doar nu credeţi că Alma are vreo legătură cu ceea ce s-a întâmplat!

— Încercăm doar să punem lucrurile cap la cap, să nu ne scape nimic.

Hoyt îşi consultă amuzat carneţelul.

— Dar când aţi ajuns la bar? Aţi observat ceva neobişnuit? Oameni venind sau plecând, ceva ieşit din comun la ei?

— Nu, în general ne-am văzut de treburile noastre. Eram afară, pe terasă.

— Şi Winnie a rămas tot timpul cu grupul?

Brusc, Nell se vede pe sine însăşi. Stă la chiuveta din toaleta femeilor, trăgând în piept aerul fetid de urină şi dezinfectant, şi bea apă din căuşul palmelor, cu privirea înceţoşată. Imaginea din oglindă se întunecă în spatele ei.

— Doamnă Mackey?

— Eram la restaurant cam de vreo oră, cred, când Winnie s-a dus la bar. Token s-a dus şi el cu ea. Atunci am văzut-o ultima dată.

— În grupul dumneavoastră există o mamă pe care o cheamă Token?

— Nu. E un bărbat. Un tată.

Simte mâinile cuiva pe ea, trăgând de fusta ei, nişte degete înfigându-i-se în umăr. O răsuflare fierbinte pe ceafa ei.

Schwartz ridică iar din sprâncene.

— Un tată? În grupul de mame?

— Da. Cred că e homo.

Detectivul încuviinţează cu o înclinare a capului, iar Hoyt notează ceva în carneţel.

— Token.

— Ce-i ăsta, un nume indian?

— Nu. Tipul e alb. E doar o poreclă. Eu i-am zis aşa la una dintre primele noastre întâlniri, fiindcă era singurul tip… ştiţi dumneavoastră, ca măgarul între oi. Şi numele a prins. Sinceră să fiu, nici nu mai ştiu cum îl cheamă de fapt. Nu sunt sigură că vreuna dintre noi ştie.

Sebastian râde cu oarecare nervozitate în glas şi îşi pune palma pe mâna soţiei lui.

— Niciodată nu ţine minte numele.

— Mă puteţi scuza un minut? Trebuie să mă duc la toaletă.

Nell se ridică, sprijinindu-se de umărul lui Sebastian, se duce spre dormitorul lor şi apoi în baie, închizând uşa în urma ei şi uitându-se în oglindă. A fost doar un vis. Nu se poate să fi fost altceva.

Se ghemuieşte pe podea, în faţa vasului de WC. Au trecut câţiva ani de când n-a mai avut coşmarurile acelea care o trezeau aproape noapte de noapte. Că e urmărită. Că o pândesc unii după colţ. Asta trebuie să fi fost. Şi-ar aminti dacă ar fi fost cineva cu ea în baie, pipăind-o.

O aude pe Beatrice plângând şi apoi cineva bate la uşă. E Sebastian.

— Nell, eşti bine?

Vede bluza pe care a purtat-o seara trecută, mototolită pe podea, acolo unde a lăsat-o.

— Nell!

— Ies imediat.

Ridică bluza de pe jos. E sfâşiată pe cusătură, la umărul drept.

Când se întoarce în camera de zi, îşi cere scuze.

— Nicio problemă, răspunde Hoyt. Mai avem doar câteva întrebări, şi pe urmă vă lăsăm în pace. Despre tată ce ştiţi?

— Tatăl lui Winnie? întreabă Nell, privind în camera video. Nimic.

— Nu, doamnă. Despre tatăl lui Midas.

— Oh! Nimic. Am aflat recent că e necăsătorită. Telefonul ei,

continuă ea şi simte cum aerul devine tot mai fierbinte în jur, a fost la mine o vreme, dar pe urmă nu l-am mai găsit. Cheia ei era în husa telefonului. L-a găsit cineva? Aşa au intrat în casa ei? întreabă apoi, înghiţind greu nodul din gât.

— Asta încercăm să aflăm, replică Hoyt.

— Cât aţi băut seara trecută?

Se uită la Schwartz, cel care a pus întrebarea.

— Cât?

— Da.

— Nu ştiu. Două pahare, poate. Abia dacă m-am atins de al doilea.

— Eraţi beată?

Ştie că ar trebui să le spună adevărul şi gata. Ştie ce riscă, minţind poliţia.

— Nu, răspunde ea şi stomacul i se strânge. Sigur că nu eram beată.

Sebastian vine în faţa ei, ocolind măsuţa de cafea, şi umple cănile tuturor. Ea îi aruncă o privire fugară. Către creştetul cu cârlionţi castanii, către corpul lui zvelt, de fost fotbalist, închipuindu-şi-l aşa cum îl văzuse prima dată: aşezat la capătul opus al unui bar londonez, bând bere Guinness în lumina palidă a amiezii de duminică, schiţând ceva într-un carnet, cu figura cuiva absorbit de propria-i artă. Avusese o privire blândă când o abordase, mai târziu, întrebând-o dacă locul de lângă ea era ocupat şi dacă îi putea face cinste cu încă un rând.

Îşi încleştează mâinile în poală, încercând să se concentreze la următoarea întrebare a lui Hoyt, dar privirea îi este din nou atrasă spre Sebastian, care păşeşte încet prin camera de zi, cu fetiţa lor cuibărită în îndoitura braţului, şi vede o figură cu totul diferită de cea pe care şi-o aminteşte din ziua aceea, în urmă cu şase ani. Figura unui om speriat şi îngrijorat.

Un om bântuit de acelaşi gând terifiant ca ea. *Te rog! Să nu fie asta! Nu din nou!*

5

ZIUA A DOUA

CĂTRE: Mamele din Mai
DE LA: Prietenele din The Village
DATA: 6 iulie
SUBIECTUL: Sfatul zilei
SUGARUL TĂU: ZIUA 53

Te gândeşti să dormiţi împreună? Încă nu e prea târziu. Deşi practica nu e pentru oricine, beneficiile ei sunt numeroase. Bebeluşii care dorm împreună cu părinţii lor dorm mai mult. Alăptatul la sân e mai uşor, contribuind la menţinerea rezervei de lapte a mamei. Şi, mai presus de orice, dormitul în pat cu părinţii creează o legătură cu totul aparte. În plus, cui nu-i place o alintătură în miez de noapte?

E năduşeală pe peronul din staţia de metrou, şi aglomeraţie – lumea se apleacă deasupra şinelor, încercând să zărească luminile trenului care se apropie. Bărbatul din stânga lui Colette mestecă o bucată moale de carne de vită uscată, din aceea scumpă care a început să apară prin magazinele din cartier. Cele două femei din dreapta vorbesc prea tare; de antebraţe le atârnă genţi de designer supradimensionate, iar în mâini îşi ţin telefoanele mobile.

— Am o prietenă care înoată cu el. Tu ai face una ca asta?

— În ocean?

— Da.

— Niciodată.

Tânăra îşi priveşte degetele răsfirate ale mâinii stângi şi îşi aşază mai bine inelul cu diamant mare.

— Sincer, mie nu-mi place nici să fac duş cu al meu.

Colette se îndepărtează de ele şi se opreşte în faţa chioşcului de ziare, unde un tip cu turban stă toată ziua inspirând aerul greu de la metrou, comercializând sticle cu apă şi cutiuţe zornăitoare cu Tic Tac. De pe coperta *New York Post* priveşte chipul lui Winnie; e o fotografie făcută acum câţiva ani. Poartă un pardesiu lung şi ochelari de soare şi stă cu faţa spre stradă. Colette îşi spune că, probabil, ar trebui să fie surprinsă s-o vadă, dar nu e. Povestea e pe punctul de a deveni ştire de anvergură naţională, după ce Winnie a difuzat, ieri, clipul video în care implora ca Midas să-i fie redat.

Colette l-a văzut de cel puţin douăsprezece ori noaptea

trecută, în pat, în vreme ce Poppy dormea liniştită alături de ea. Charlie lucra, iar ea renunţase la ideea de a mai dormi după ce preţ de o oră stătuse lungită în întuneric, cu gândurile captive într-un iureş de temeri şi griji. În clipul video, Winnie stătea pe un fotoliu cenuşiu, în faţa ferestrelor dinspre terasă. Era foarte drăguţă, cu părul strâns la spate, cu linia fermă a maxilarului, cu gâtul lung şi subţire, pus în valoare de bluza simplă din crep negru.

„Te rog", spunea ea privind în cameră, cu glas tremurat. „Te rog să nu-i faci rău copilului meu! Te rog, oricine-ai fi, te rog să mi-l dai înapoi!"

Colette aude scârţâitul de frâne al unui tren apropiindu-se şi pescuieşte două monede de pe fundul genţii. În vagonul ticsit, se străduieşte să-şi ţină echilibrul în marea de trupuri care se leagănă lipite de al ei, şi deschide ziarul la articolul cu pricina. E semnat de un jurnalist pe nume Elliott Falk.

OH, DOAMNE!

Lumea începe să fie nemulţumită de modul în care comisarul de poliţie Rohan Ghosh conduce ancheta în cazul lui Midas Ross, în vârstă de şapte săptămâni, care a dispărut în urmă cu două zile. Dispariţia copilului, în data de 4 iulie, a fost raportată iniţial de bona lui, Alma Romero. Publicaţia noastră a verificat informaţia conform căreia ofiţerii de poliţie au avut nevoie de mai bine de douăzeci şi trei de minute pentru a răspunde la apelul lui Romero, la 911, întârziere pe care ei o pun pe seama solicitării intense a departamentului, ocupat cu măsurile de securitate pentru ziua de 4 iulie, şi a unui accident survenit în apropiere de Podul Brooklyn, în care au fost implicate două autobuze şi au fost răniţi zeci de oameni, printre care doi copii şi o tânără mamă, toţi aflaţi acum în stare critică. După ce a ajuns la locuinţa doamnei Ross, echipajul de poliţie nu a asigurat în mod corespunzător scena infracţiunii, ceea ce a permis, eventual, ca persoane aflate în locuinţă să iasă printr-o uşă nepăzită.

Mama copilului, fosta actriţă Gwendolyn Ross, ieşise în seara aceea împreună cu membre ale aşa-numitului grup de mămici din care face parte.

Colette se opreşte din lectură şi revine la un fragment dintr-o

frază anterioară:… *Persoane aflate în locuinţă să iasă printr-o uşă nepăzită.*

Să fie oare posibil? Persoana care l-a luat pe Midas să fi fost încă în casă când au ajuns poliţiştii? De aceea să fi fost deschisă uşa din partea laterală a clădirii?

Articolul este însoţit de câteva fotografii. Într-una din ele, Midas stă culcat cu faţa în sus pe o blăniţă, lângă o girafă mică din plastic, şi priveşte în cameră; are pielea ca de porţelan, iar ochii căprui îi strălucesc. În fotografia de dedesubt, pe o pătură, în parc, Winnie îl ţine pe Midas în braţe. Colette simte că i se taie răsuflarea când observă că e poza pe care ea i-a dat-o detectivului Mark Hoyt ieri după-amiază; se trezise cu el la uşă, în vreme ce Charlie ieşise la alergare împreună cu Poppy, iar ea pregătea cina.

— Ce ştiţi despre doamna Ross? o întrebase Hoyt. Ce detalii v-a dat despre viaţa ei?

Atitudinea lui Winnie emana ceva vag familiar, Colette trebuia să recunoască asta. Dar trecuseră mai bine de douăzeci de ani de când apăruse la televizor, iar ea nu făcuse legătura între Winnie şi Gwendolyn Ross, deşi din când în când mai urmărise serialul. Uneori, când colegele ei de la şcoală se strângeau laolaltă, cu sticle de vin şi ţigări cu marijuana şterpelite de la părinţii uneia dintre ele, Colette reuşea s-o convingă pe mama ei – în rarele weekenduri în care Rosemary nu călătorea în interes de serviciu – să stea amândouă pe canapea, cu feţele lipicioase de la măştile cu miere şi albuş de ou, despre care citise ea în revista *Seventeen,* cu un bol plin cu floricele de porumb între ele, şi să se uite la *Bluebird.*

Trenul ajunge în staţia ei, iar Colette urcă scara şi traversează Parcul Primăriei, trecând pe lângă un grup de turişti care fac fotografii în faţa artezienei. A existat o discuţie cu Winnie, despre care nu i-a pomenit lui Mark Hoyt, una despre care şi-a amintit abia noaptea trecută.

Fusese în după-amiaza în care plecaseră împreună spre casă, după prima întâlnire a Mamelor din Mai. Nu se grăbeau, plimbându-se de-a lungul zidului împrejmuitor al parcului, rămânând în umbra lui. Colette simte şi acum aroma de nuci prăjite de la taraba din colţ, unde Winnie se oprise să cumpere o pungă de caju. Acolo recunoscuse ea, fără să premediteze cumva această mărturisire, cât de îngrozită fusese când aflase

că e însărcinată.

— Luni la rând am spus că-i o greşeală, povestise ea. Acum sunt bucuroasă, dar mi-a luat mult până să ajung aici. Nu eram gata pentru ea.

Winnie o privise cu o expresie sumbră.

— Pot să înţeleg foarte bine.

— Da? întrebase Colette, copleşită de un val de uşurare.

De când se alăturase Mamelor din Mai, se simţise ca o intrusă – dacă nu chiar ca o impostoare – printre celelalte, care păreau că toată viaţa nu-şi doriseră altceva decât să devină mame. Femei care ani întregi îşi urmăriseră ciclul, îşi luaseră temperatura bazală, stătuseră cu picioarele ridicate pe perete după partida de sex, sperând că luna asta vor reuşi. Femei ca Yuko, care renunţase la anticoncepţionale în noaptea în care se logodise. Ca Scarlett, care devenise vegană, crezând că astfel îşi pregătea corpul mai bine pentru graviditate şi pentru naştere. Sau ca Francie, care le povestise încă de la primele întâlniri cât suferise după primele două sarcini pierdute, reuşind în sfârşit să rămână însărcinată după două încercări de fertilizare in vitro care îi lăsase înglodaţi în datorii de mii de dolari.

— Dar povestea ta care e? o întrebase Colette.

Winnie se mulţumise să fluture din mână.

— S-o lăsăm pentru altă dată, spusese în timp ce scormonea în portofel.

O femeie mai în vârstă, aflată în faţa lor, se întorsese, ţinând în mână un cornet de hârtie plin cu nuci prăjite. Zâmbise, văzându-le abdomenele proeminente, şi îşi pusese mâna liberă pe braţul lui Winnie.

— Nici nu aveţi idee ce vă aşteaptă, rostise ea, cu ochii umezi. Cel mai preţios dar din lume.

— Ce drăguţ! exclamase Colette după ce femeia se îndepărtase.

— Aşa crezi? replicase Winnie, fără s-o privească, uitându-se dincolo de zidul din piatră, spre parc. De ce toată lumea simte nevoia să ne spună nouă, viitoarelor mame, ce dar vom primi? De ce nimeni nu vrea să vorbească despre ce anume vom pierde?

În vreme ce urcă treptele Primăriei, gândurile îi zboară la rândurile scrise de sub fotografia cu Midas: *Odată cu copilul au*

dispărut Girafa Sophie, o jucărie din plastic franţuzească, îndrăgită de părinţii americani, şi o păturică albastră. Poliţia îi roagă pe toţi cei care deţin informaţii să apeleze numărul 1-800-NYPDTIP.

Oare de ce să fi luat, cel care l-a răpit pe Midas, şi lucrurile astea? Urcând în lift, Colette se gândeşte că asta e totuşi o veste bună. La urma urmei, numai cineva care îl iubeşte – sau în cel mai bun caz, cineva care nu intenţionează să-i facă rău – s-ar gândi să ia şi păturica şi jucăria lui preferată.

Întrebarea îi persistă încă în minte când uşile liftului se deschid, la etajul al patrulea. În hol domneşte o linişte neobişnuită, iar Allison e la biroul ei, cu ochii aţintiţi la computer. Ridică privirea la auzul tocurilor ei pe pardoseala din marmură.

— Bună ziua! o întâmpină ea, iar Colette zăreşte imaginea de pe ecranul computerului – un scaun înalt, de maşină, şi o cădiţă din plastic albastru în formă de balenă.

— Ia să ghicesc, spune ea. Lucruşoarele pentru copil?

Allison îi spusese cu o săptămână în urmă că e însărcinată, rugând-o să păstreze secretul. „Sunt abia în opt săptămâni, aşa că să nu spui nimănui. Mai ales primarului Shepherd. Are şi aşa destule griji cu alegerile şi cu cartea lui."

— E o adevărată nebunie! şopteşte Allison acum, aplecându-se spre ea. Nu-mi vine să cred de câte lucruri ai nevoie când ai un copil.

Colette se uită la ecran.

— De fapt, n-ai nevoie chiar de toate. Copilul va supravieţui şi dacă-l ştergi cu şerveţele umede la temperatura camerei.

— Asta mi-a zis şi sora mea. Cred că aş face bine să am încredere în experţi. Mulţumesc. Şi ştii ce? Întârzie.

— Glumeşti! exclamă Colette, ridicând sprâncenele şi mimând surprinderea. Primarul Shepherd întârzie?

Allison începe să râdă.

— A zis să bei tu toată cafeaua lui. Drept pedeapsă. Am făcut o cană proaspătă şi au rămas şi câteva pateuri de la întâlnirea pe care a avut-o dimineaţă.

— Mulţumesc, răspunde Colette, conştientizând brusc că-i e foame.

A mâncat foarte puţin după cartofii prăjiţi de la Jolly Llama, cu două seri în urmă, prea îngrijorată pentru Midas ca să se

mai poată gândi la mâncare.

În biroul primarului e cufundat în linişte când intră. Deşi vine aici de câteva luni bune, de fiecare dată se simte la fel de impresionată. Fereastra largă, cu panorama Podului Brooklyn, şemineul funcţional, biroul care i-a aparţinut odinioară lui James Baldwin[3] – un dar din partea familiei –, o discrepanţă ca de la cer la pământ faţă de biroul fără ferestre de la Şcoala Publică nr. 212 din Bronx, unde ea şi Teb petrecuseră ore întregi împreună, în urmă cu patru ani, lucrând la prima lui carte de memorii, având alături burritos şi bere de la locanda mexicană din apropiere. Cartea avusese un succes mai mare decât s-ar fi aşteptat oricine, atrăgând recenzii publicate pe prima pagină a ziarelor, articole în reviste, un tur de lecturi la nivel naţional şi apoi, un an mai târziu, candidatura şi câştigarea alegerilor pentru funcţia de primar al New Yorkului. Editorul îi oferise o avere pentru un al doilea volum axat pe relaţia lui Teb cu mama lui – o militantă pentru drepturile civile, care îl însoţise pe Martin Luther King Jr în marşul acestuia spre Selma, în Alabama.

Colette îşi umple o cană cu cafea, se aşază la masa rotundă de la care are privelişte spre Parcul Primăriei şi face eforturi să nu se enerveze fiindcă trebuie să-l aştepte – şi de data asta. Ar trebui să profite de timpul ăsta în care e singură, să-l folosească pentru a face progrese cu noul material pe care trebuie să-l predea în răstimp de numai câteva zile. Îşi scoate laptopul din geantă şi deschide fişierul cu manuscrisul, răsfoind capitolele pe care i le trimisese cu o după-amiază în urmă lui Aaron Neeley, şeful de personal al lui Teb. Simte cum o furnică pielea de ruşine. Paginile sunt jalnice. Textul sună preţios şi copilăresc, iar dialogurile, aproape neinteligibile.

Se aude telefonul piuind, cu un nou e-mail, şi îl deschide, bucuroasă că o distrage de la manuscris. E Francie. În ultimele două zile a vorbit des cu Nell şi cu Francie, trimiţându-şi una alteia articole despre „Bebe Midas”, aşa cum devenise cunoscut în presă, întrebând dacă primise careva veşti de la Winnie.

Colette îi trimisese cu o zi înainte un e-mail lui Winnie şi, câteva ore mai târziu, primise un răspuns.

Cine mi-a luat copilul? Cum voi mai trăi după asta?

---

[3] Unul dintre cei mai prolifici autori şi editori de manuale şi cărţi pentru copii din Statele Unite, foarte activ în prima parte a secolului XX.

Colette îi scrisese înapoi imediat, întrebând-o dacă vrea să vină să-i fie alături şi oferindu-se să-i facă unele cumpărături. Dar Winnie nu mai răspunsese nici la acel e-mail, nici la SMS-ul pe care i-l trimisese peste câteva ore.

Fetelor, aţi văzut asta? scrisese Francie. E-mailul ei avea ataşat un link către un blog de criminalistică – unul dintre multele care alcătuiau o lume on-line a detectivilor amatori, despre existenţa căreia Colette habar nu avusese: oameni care păreau să aloce surprinzător de mult timp încercării de a soluţiona infracţiuni neelucidate. Colette citeşte postarea de pe blog:

O vecină a declarat că a trecut pe lângă o femeie aflată în apropierea apartamentului lui Winnie, în acea seară, în jurul orei 21.30. Cobora panta şi ţinea în braţe un copil care plângea şi care ar fi putut avea vârsta lui Midas.

Un mesaj de la Nell vine aproape în aceeaşi clipă. *Oamenii ăştia sunt conştienţi că suntem în Brooklyn, da? Li se percep taxe femeilor care locuiesc aici şi care nu sunt văzute la un moment dat ducând în braţe un copil care plânge.*

— Hei, Colette! Scuze pentru că te-am făcut să aştepţi.

Colette închide fereastra e-mailului. Aaron Neeley stă în pragul uşii. Are cămaşa şifonată, iar pe bărbie are o dungă mai întunecată, acolo unde a uitat să se radă.

— Totul e-n regulă? întreabă ea.

Aaron ţine la piept un vraf de dosare, pe care le pune, unul câte unul, pe biroul lui Teb.

— Mda. Are o întâlnire cu Ghosh. Cazul ăla cu răpirea. Ce coşmar! Presupun că ai auzit de el.

Ea îşi drege glasul. Ar trebui să-i explice situaţia, ar trebui să-i spună că e prietenă cu Winnie, că era acolo în seara respectivă, dar ceva o face să mai aştepte, să vorbească despre asta cu Teb între patru ochi. Ştie ce-ar putea însemna pentru el faptul că o persoană apropiată lui e implicată în cazul respectiv.

— Da, am auzit.

— Cât are Patty acum?

— Poppy. Aproape opt săptămâni.

Aaron clatină din cap.

— Gemenii au şapte. Nici nu-mi pot imagina prin ce trece mama.

— Care-s ultimele veşti? întreabă Colette.

— Oh, nu ştiu. Ghosh are o atitudine defensivă. Unul dintre ofiţeri – un tinerel, ieşit de o săptămână de pe băncile academiei de poliţie – a rasolit lucrurile urât de tot. N-a folosit mănuşi, a lăsat amprente peste tot. E un haos total. Oricum, oftează Aaron şi ridică privirea spre Colette, primarul trebuie să sosească în curând. Vrea să discutaţi despre materialul pe care l-ai trimis ieri. Ne apropiem de final, nu?

— Ne apropiem.

Aaron iese, iar ea se întoarce spre ecranul laptopului. Întâlnire cu Rohan Ghosh. În colegiu, la SUNY Purchase, primarul şi Ghosh erau prieteni, iar mai apoi, când Teb l-a avansat pe Ghosh, pe atunci adjunct al şefului poliţiei din Cleveland, toată lumea a opinat că e un caz clasic de nepotism. Ghosh era considerat cam de toată lumea cel mai puţin experimentat candidat pentru postul de conducere în cadrul NYPD.

Colette deschide din nou fişierul cu manuscrisul, străduindu-se să se concentreze. Văzând însă dosarele pe care le-a lăsat Aaron pe birou, se întreabă dacă nu cumva includ şi adnotările lui pe marginea capitolelor trimise de ea ieri. Se ridică şi se duce la scrin să-şi ia un croasant, privind teancul de dosare. Şi se opreşte, uitându-se de două ori pentru a se asigura că a citit corect numele scris de mână, cu litere negre, pe eticheta dosarului de deasupra.

ROSS, MIDAS.

Se apropie de uşă şi o împinge, aproape închizând-o. Înapoi la biroul lui Teb, cu croasantul în mână, deschide dosarul. Înăuntru e fotografia unui bărbat. Înalt şi zvelt. Poartă un hanorac şi-i dă ceva vânzătorului de la un magazin. Şi încă o imagine, captată de aceeaşi cameră de securitate, în momentul în care bărbatul se întoarce şi faţa îi e surprinsă din profil. Pe urmă, se îndreaptă spre uşă şi ridică ochii, privind drept în cameră. Colette frunzăreşte hârtiile de dedesubt: câteva notiţe scrise de mână, o fotografie cu pătuţul lui Midas, cu aşternuturi de un verde-mentă şi cu un autocolant cu păsări mici şi delicate, în zbor, deasupra pe perete. Apoi încă un instantaneu cu acelaşi bărbat, mult mai clar şi color. După trăsături, e din

Orientul Mijlociu şi se uită direct în cameră, cu ochelarii de soare ridicaţi, pe creştet, cu un bebeluş în îndoitura antebraţului. Copilul e parţial acoperit cu o păturică.

Ridică fotografia ca s-o vadă mai de aproape, dar aude paşi dincolo de uşă şi o pune repede la loc, închide dosarul şi se întoarce la masa de lucru. Paşii trec pe lângă biroul lui Teb, iar ea îşi pleacă privirea spre notiţele ei – povestea în care Teb îi ţine în sfârşit piept iubitului abuziv al mamei lui. Dar nu-şi poate alunga din minte imaginea aceea. Zâmbetul bărbatului. Mâinile lui. Felul în care cuprindeau capul copilului.

Cine mi-a luat copilul? Cum voi mai trăi după asta?

Înainte să se gândească bine ce face, Colette îşi ia geanta de pe scaun, se duce la biroul lui Teb şi strecoară dosarul în geantă. Apoi iese în hol, străbate calmă coridorul spre sala copiatoarelor, închide uşa în urma ei şi o încuie. Palmele ei transpirate întind tuşul ştampilelor din partea de sus a fiecărui document – STRICT SECRET –, în vreme ce trece de la o hârtie la alta, conştientă că încalcă grav termenii contractului ei cu Teb. În temeiul clauzei de confidenţialitate pe care a agreat-o, nu are voie să acceseze niciun fel de informaţii care nu i-au fost comunicate în mod direct. Nu-i este permis să discute cu nimeni despre ceea ce află în cadrul colaborării cu primarul. Nu are voie nici măcar să recunoască faţă de cineva – „rude, prieteni, persoane din public” – că ea este cea care scrie cartea.

Se aude o bătaie în uşă.

— Hei! Sunt Allison. E cineva înăuntru?

Clanţa uşii se mişcă în sus şi-n jos. Colette îndeasă hârtiile la loc în dosar şi-l plasează sub o cutie, pe raftul de deasupra copiatorului. Îşi ia geanta de pe podea şi caută înăuntru, după care îşi descheie primii patru nasturi de sus ai bluzei, lăsând să se vadă marginea sutienului de alăptare. Trage aer în piept, ca să se liniştească, şi crapă puţin uşa.

— Scuze, spune ea cu un zâmbet jenat, şi-i arată pompa pentru sân. Primarul încă n-a venit, şi trebuia să mă mulg. Baia e puţin cam scârboasă, şi mi-e mai greu acolo.

Allison încruntă din sprâncene, stânjenită.

— Oh, Doamne, îmi pare tare rău că te-am deranjat. Sigur. Am eu grijă să nu intre nimeni.

— Eşti o drăguţă.

Colette încuie uşa la loc şi aşteaptă câteva clipe înainte să scoată dosarul. Zece minute mai târziu, iese pe coridor şi se îndreaptă încet spre Allison.

— Vezi? Asta te aşteaptă şi pe tine.

În biroul lui Teb, pune dosarul la locul lui, deasupra teancului. Abia s-a aşezat şi şi-a deschis laptopul, când apare primarul. E doar în cămaşă, cu mânecile suflecate până la coate; ţesătura îi stă întinsă pe muşchii încordaţi ai spatelui.

— Mă urăşti? întreabă el, aruncând o agendă pe birou.

Are un zâmbet larg, radios – zâmbetul care poate fi văzut acum pe panourile stradale din toată ţara, ca parte a campaniei publicitare intitulate „Adevăraţii eroi”, pentru Ralph Lauren; nu arată niciun semn că s-ar întoarce de la o întâlnire dificilă.

— Nu, domnule primar, sigur că nu.

El schiţează o grimasă.

— De câte ori trebuie să-ţi spun să nu-mi mai zici aşa? Mi se pare prea ciudat, din partea ta.

— Scuze. Nu, nu te urăsc, Teb Marcus Amedeo Shepherd.

— Hei, nu-i nevoie s-o luăm razna!

Frunzăreşte dosarele pe care i le-a lăsat Aaron pe birou şi apoi le pune pe scrinul de alături.

— Am veşti proaste, îi spune apoi.

Colette îşi simte inima zvâcnind.

— Despre Midas?

— Midas?

Ea clatină din cap.

— Midas Ross. Bebeluşul de la ştiri. Aaron spunea că te-ai întâlnit cu Ghosh. Credeam că te refereai…

— Mă gândeam eu că situaţia asta o să te afecteze. Copilul acela e de aceeaşi vârstă cu Poppy, spune el şi se întoarce cu spatele, ca să-şi umple cana de cafea. Cel fel de monstru ar răpi un bebeluş?

— Ai vreo…?

El flutură din mână, întrerupând-o.

— Nu, vestea proastă nu e despre el. E despre noi doi, continuă Teb, întorcându-se spre ea şi trăgând adânc aer în piept. Trebuie să anulăm pe ziua de azi. N-am apucat să citesc ce mi-ai trimis ieri, iar acum am o altă întâlnire.

Încordarea din pieptul ei se transformă în uşurare. Nu mai e nevoită să petreacă încă o oră discutând despre cartea asta

oribilă. Poate să plece de aici, să încerce să înţeleagă ceea ce tocmai a aflat.

— Teb…! exclamă ea, având grijă să pună în glas doza adecvată de iritare.

— Ştiu. Sunt un ticălos. Îmi pare rău. Poţi să vii mâine?

Colette începe să-şi strângă laptopul şi carnetul.

— Sigur.

— Ba nu, stai puţin! O să fiu toată ziua în Long Island, pentru o strângere de fonduri. Poimâine?

Ea încuviinţează.

— Când vrei tu.

— Îţi mulţumesc, C., răspunde el şi se aşază la birou, începând să caute ceva în telefonul mobil. Ce face puiul meu?

— E adorabilă.

— Da? Îi face zile grele mămicii ei? Fiindcă dacă-i face, o să am eu o discuţie cu ea.

— Nu sunt sigură că poţi să fii destul de convingător, dar eşti liber să-i spui că ar face bine să înceapă să doarmă toată noaptea.

Fără a-şi ridica privirea din telefon, el întinde o mână.

— Dă-mi să văd! Vreau să văd o fotografie recentă, adaugă apoi, uitându-se la ea.

Telefonul ei e în geantă. Teb se ridică, iar Colette se întoarce cu spatele la el şi deschide cu grijă fermoarul, în clipa în care Aaron apare în prag.

— Scuzaţi-mă, domnule, dar sunteţi aşteptat. Nu au mult timp la dispoziţie.

— Bine, am înţeles, replică primarul luând câteva înghiţituri de cafea şi punând cana înapoi pe scrin, lângă dosare. Trimite-mi una prin SMS, îi spune apoi lui Colette, atingându-i uşor braţul în drum spre uşă.

Ea îşi ia la revedere de la Allison şi, ajunsă afară, păşeşte grăbită prin mulţimea de trecători, în aerul parfumat cu izul teluric de ulei ars, spre metrou. Găseşte un scaun gol spre capătul vagonului şi se aşază. Zece minute mai târziu, când trenul iese din tunel spre Podul Brooklyn, priveşte o clipă şirurile de pietoni care-şi croiesc drum prin soarele arzător de iulie. Îşi scoate telefonul şi, cu ochii înlăcrimaţi, tastează:

Fetelor, puteţi veni mâine-dimineaţă la mine? Trebuie să vă spun ceva.

6

SEARA A DOUA

Nu ştiu ce să fac.

Repet întruna ce mi-a spus moaşa: respiră adânc pentru a stimula sistemul nervos parasimpatic şi starea de odihnă şi relaxare. Dar nu funcţionează. Pieptul îmi este prea încordat, şi corpul meu nu poate primi suficient oxigen. Trebuie să ies de aici, să inspir aer proaspăt, dar ziariştii sunt strânşi afară, dând ture şi aşteptând să mă bombardeze cu întrebări. Tipul ăla de la *Post,* Elliott şi nu mai ştiu cum, îmbrăcat şleampăt, cu o tunsoare de doi bani şi pielea unsuroasă, a cărui mamă e atât de mândră să-i vadă numele tipărit… tot timpul stă acolo, discutând cu vecinii. Unde aţi fost în seara aceea? Ce credeţi că s-a întâmplat? Ce-mi puteţi spune despre *mamă?*

Merg de colo colo. În sus şi-n jos prin hol, evitând instinctiv scândura a şasea din podea, care scârţâie – cea din faţa camerei copilului. Ţin perdelele trase. Nu vreau să ştie cineva că sunt aici. Nu vreau să vină încă un detectiv, să mă întrebe dacă pot să vorbesc, dacă mai am ceva de adăugat.

Nu mai am nimic de adăugat. Cum aş putea avea, când îmi amintesc atât de puţine – când detaliile acelei seri apar şi dispar, ca o succesiune rapidă şi neclară de evenimente statice.

Îmi amintesc că am citit e-mailul de la Nell, în care propunea o seară în oraş, câteva ore departe de copii.

Îmi amintesc cum mi-am zis că nu, sigur că nu m-aş duce. Dar pe urmă am tot recitit mesajul, gândindu-mă la el. Nell era foarte insistentă. *Toată lumea să vină, mai ales Winnie. Nu vom accepta un refuz.*

Bine, am hotărât în pripă. Nu voi refuza. Voi accepta! Şi de ce nu? Meritam şi eu o seară în oraş, la fel ca oricine. Meritam să mă simt bine. De ce trebuie să fiu eu mereu cea care stă acasă, cea care nu se gândeşte decât la copil, când toate celelalte mame din lume par să nu ezite să iasă din casă, să se distreze la o sărbătoare, să bea un pahar sau două? Într-un fel sau altul, ele izbutesc să se descurce cu uşurinţă în această lume nouă. Cu atâta calm! Cu atâta încredere! Cu atâta perfecţiune!

Eu de ce n-aş *putea* să fiu ca ele?

M-am îmbrăcat. Asta-mi amintesc. Îmi amintesc că am ales rochia care mă cuprinde în talie ca două mâini puternice. Îmi

amintesc cum m-am dus la bar, cum le-am văzut, cu ochii obosiţi conturaţi cu creion, cu cearcănele estompate de fondul de ten aplicat în exces, cu buzele lucioase de la rujul pe care nu l-au mai folosit de luni bune.

„Rebel Yell”. Am cântat şi eu la unison, am dansat, am făcut parte din grup – toate, membre ale aceleiaşi tagme exclusiviste. Îmi amintesc cum m-a cuprins brusc o stare de rău, simţeam că trebuie să ies de acolo. Dar pe urmă, tipul acela a apărut ca din neant. Oferindu-se să-mi facă cinste cu un pahar, cu ochii aceia adânci ca oceanul, cu buzele lui pline. Tipii ca el… din cauza lor am dat de necaz în tot rahatul meu de viaţă.

După asta, îmi mai amintesc foarte puţine lucruri.

Uneori, când închid ochii şi încerc să adorm, mă văd mergând de-a lungul parcului, rămânând mereu în penumbră. M-am rugat.

Dragă Doamne, te rog să mi-l dai pe Joshua înapoi! Sunt gata să fac orice pentru asta.

— Te simţi bine?

Mă aşezasem pe o bancă, iar în faţa mea stătea un bărbat, cu un câine la picioare, cu faţa umbrită sub becul stradal din spatele lui. Nu ştiu nici acum dacă era real sau doar o altă halucinaţie a mea.

De ce m-a părăsit? voiam să-i strig. *Nu merit aşa ceva, nu după tot ce-am făcut pentru el!*

— Sunt bine, i-am răspuns bărbatului cu câinele după ce s-a aşezat pe bancă, alături de mine, cu coapsa lipită de coapsa mea, cu braţul pe spătar, în spatele meu. Mulţumesc. Vreau doar să vorbesc cu cineva.

Asta era tot ce voiam. Sincer. Doar să *vorbesc* cu Joshua. Să-i spun că singurul lucru care contează şi a contat pentru mine vreodată este să fiu împreună cu el. Să-i povestesc despre scrisorile pe care i le-am scris, poate chiar să mă ofer să-i citesc una sau două, ca să ştie exact ce simt şi cât de mult îl doresc încă. Şi cât de rău îmi pare pentru tot ce, poate, am greşit.

Nu, domnule detectiv, îmi pare rău. Nu pot să-ţi spun nimic din toate astea.

Regret, domnu’ Elliott, ziarist rotofei. Nu am nimic altceva de adăugat.

Mâna îmi tremură în timp ce scriu asta. Mă simt slăbită şi

confuză. Am încercat din răsputeri să fiu o mamă bună. Am făcut tot ce-am putut, sincer.

Dumnezeul meu, ce-am făcut?

7

ZIUA A TREIA

CĂTRE: Mamele din Mai
DE LA: Prietenele din The Village
DATA: 7 iulie
SUBIECTUL: Sfatul zilei
SUGARUL TĂU: ZIUA 54

Să vorbim despre statul pe burtică! Este esenţial să-ţi pui copilul să stea pe burtică, fie şi numai pentru zece minute la fiecare câteva ore. Timpul petrecut în această poziţie îi va întări muşchii abdomenului şi ai gâtului, iar deja la această vârstă, cât stă pe burtică, ar trebui să întindă mâna după jucării, spre degetele tale sau chiar spre nasul tău. (Poate că tot acum e timpul să investeşti şi într-o unghieră pentru bebeluşi!)

Francie îşi zăreşte reflexia neclară în metalul de un argintiu patinat al uşilor liftului, evitând să se uite la felul în care bretelele portbebeului îi accentuează pieptul proeminent; şi la cât de scundă e pe lângă Nell, care stă lângă ea şi e cu cel puţin doisprezece centimetri mai înaltă, cu părul ei blond platinat şi cu tatuajul ăla destul de mare. Francie îşi netezeşte buclele, dorindu-şi să fi avut timp să se spele pe păr sau cel puţin să-şi dea cu tuş pe pleoape şi cu luciu de buze. Dar dimineaţa asta a fost mai grea decât de obicei. Will s-a trezit la ora cinci şi a plâns o oră întreagă, refuzând să sugă.

Aplecându-se în faţă, Francie se uită în propriul decolteu, la feliile de cartof pe care şi le-a pus în sutien înainte să plece de acasă.

Nell îi aruncă o privire.

— Prepari vreun piure acolo?

— Nu, răspunde ea, aşezând mai bine feliile de cartof peste umflătura roşie şi fierbinte. Scarlett mi-a zis să le pun.

Convinsă că are un canal de lapte înfundat, îi ceruse sfatul lui Scarlett, una dintre mamele *înnăscute* – cele care par să ştie de la sine exact ce şi cum să facă, oferind întotdeauna grupului, pe e-mail, recomandări şi trucuri utile: douăsprezece pliculeţe de muşeţel în apa de baie pentru a vindeca eritemul bebeluşului lui Yuko; câteva păreri despre noile feşe pentru sugari vândute la magazinul cu articole pentru copii de lângă Starbucks.

Mă bucur că ai întrebat, fiindcă ştiu exact ce trebuie să faci, îi scrisese Scarlett seara trecută, drept răspuns la strigătul ei disperat de ajutor. *În primul rând, FĂRĂ COFEINĂ. În al doilea rând, un strat de felii de cartofi organici în sutien, câte trei ore în fiecare dimineaţă. Ştiu că pare bizar, dar ar trebui să-ţi uşureze imediat simptomele.* Ea stă însă de cinci ore cu cartofii, şi sânii tot o ustură. Se boscorodeşte de una singură fiindcă a făcut dimineaţă prostia să cumpere cartofi neorganici, doar aşa, ca să facă economie de trei dolari. Trebuia să fi urmat exact sfatul lui Scarlett şi să fi cheltuit puţin mai mult. Probabil că de asta n-are efect.

Uşa liftului se deschide, iar ele se îndreaptă spre apartamentul 3A, unde Colette le iese în întâmpinare înainte să apuce ele să ciocănească. Francie roşeşte văzând-o fără bluză, cu sânii plini revărsându-i-se din sutienul roz de dantelă, cu braţele şi abdomenul ca o constelaţie de pistrui în nuanţa scorţişoarei.

— Scuze, spune Colette, prinzându-şi părul la spate; nişte fire de păr abia crescut i se văd la subraţ. Bebe tocmai a regurgitat pe ultima mea bluză curată. Strângeam rufele în dimineaţa asta, continuă ea invitându-le în camera de zi, şi când m-am dus să le pun în dulap, Charlie mi-a zis că tocmai împăturisem două coşuri pline cu rufe murdare. Eram în stare să omor pe cineva!

— Serios? exclamă Francie, dar e atât de absorbită de apartamentul lui Colette, încât n-a auzit mai nimic din ceea ce spusese.

Nu mai văzuse un apartament atât de frumos în New York, exceptându-l pe cel al lui Winnie. Podele din parchet lustruit. Camera de zi, suficient de mare cât să încapă două canapele *şi* două fotolii. Masa de lângă peretele cu geamuri largi, mare cât să încapă în jurul ei zece persoane. Numai încăperea asta e mai vastă decât tot apartamentul ei, care-i atât de mic încât nu pot invita pe nimeni la masă; în care e nevoită să ţină hainele copilului în coşuri din plastic, într-un colţ din singurul lor dormitor; în care e nevoită să alăpteze în camera de zi, sub privirile celor care locuiesc în luxoasa clădire rezidenţială construită recent de cealaltă parte a străzii. Lowell insistă să se mute într-o locuinţă mai mare, undeva mai departe în Brooklyn, poate chiar în Queens, dar Francie nici nu vrea să audă, datorită şcolilor de aici. Trebuie să strângă din dinţi şi să

suporte pentru copil, de dragul zonei şi al oportunităţilor pentru o educaţie de calitate.

— Cum a mers? o întreabă Colette pe Nell, care se aşază greu pe canapea.

— Oribil. Le trimisese cu o zi în urmă un e-mail în care le spunea că o concediase pe Alma şi că o ducea câteva ore pe Beatrice la creşa Happy Baby, ca să se obişnuiască înainte de a o lăsa cu program întreg, peste două zile, când avea să-şi reia ea serviciul. Plânsete isterice. O scenă teribilă. Toate celelalte mame se uitau la noi.

— Şi s-au priceput s-o liniştească? întreabă Francie.

— Nu pe Beatrice trebuiau s-o liniştească, ci pe mine, replică Nell, suflându-şi nasul în batista de hârtie mototolită pe care o ţine în mână. M-am făcut naibii de râs acolo.

Colette se aşază lângă ea şi o cuprinde cu braţul, dar Francie e încremenită. Cum poate Nell să facă una ca asta? Să-şi lase copilul, toată ziua, în grija unor necunoscuţi. Cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci, cel puţin în primele şase luni de viaţă, e să-l ţii cât mai mult în braţe. O educatoare de la creşă sau o bonă n-o să facă aşa ceva. Uneori, în timp ce-l alăptează pe Will, îşi ia telefonul şi citeşte cele mai recente postări de pe forumul amvazutcefacebonata.com, pe care părinţii postează imagini surprinse cu felul în care bonele angajate îi tratează pe copiii lor: îi ignoră, ţipă la ei, vorbesc la telefon în timp ce copilul se joacă singur.

— O să fie bine, nu-i aşa? întreabă Nell, căutând în geantă o altă batistă de hârtie. Nu-i vor face rău…

— Sigur că o să fie bine, o încurajează Colette. Milioane de femei procedează aşa în fiecare zi.

— Ştiu. Şi pentru cât plătim la creşa aia, mă aştept s-o găsesc, când o să mă duc s-o iau după-amiază, cu unghiile pilite, cu felii de castraveţi pe pleoape şi cu un pahar cu lapte alături. Îşi şterge ochii, întinzându-şi pe obrazul drept o dâră de rimel. Mă simt oribil fiindcă am concediat-o pe Alma, dar ce era să fac? E vânată de ziarişti. Şi nu vreau ca Beatrice să treacă prin aşa ceva.

— E dezgustător! exclamă Colette. Charlie a adus ziarul în dimineaţa asta. E publicată o fotografie cu ea pe terenul de joacă împreună cu fetiţa ei. Au gonit-o de acolo.

— Am ajuns o epavă, continuă Nell. Mă iau tot timpul de

Sebastian. Tot ce spune mă scoate din sărite. Iar copilul se trezeşte iar după numai câteva ore de somn.

Colette se duce în bucătărie şi ia o cutie de carton de pe blat.

— Ştiu că n-ajută prea mult, dar am cumpărat azi nişte brioşe cu fulgi de ciocolată. Mi-am zis că o să vă prindă bine să luaţi câte una. Aşază brioşele pe o farfurie, pe care o pune pe măsuţa de cafea, apoi se îndepărtează prin holul care duce spre dormitoare. Trebuie să-mi găsesc o bluză. Cafeaua e gata, dacă vreţi.

Nell se face mai comodă pe canapea.

— Eu nu. Am băut deja patru ceşti.

Francie se duce în bucătăria separată de camera de zi printr-o insulă spaţioasă. Îşi trece palma peste lemnul lustruit şi peste blatul alb, imaculat, care face corp comun cu chiuveta dublă. Se opreşte o clipă înainte să deschidă frigiderul şi admiră fotografiile Polaroid lipite pe uşă. Poppy, întinsă pe un pled roz-pal, rezemată de o pernuţă pentru alăptat. Colette şi un bărbat înalt, arătos, probabil Charlie, cuprinzându-se reciproc pe după talie cu braţe bronzate şi musculoase, părul ei lung, arămiu, umflat de vânt şi zburlit, încadrându-i faţa pistruiată. Un bileţel cu un scris bărbătesc, îndoit şi decolorat de lumina care pătrunde prin fereastra largă din apropiere:

Atenţie, voi, ustensile de bucătărie, cărţi necitite, „nimicuri inutile din copilărie” şi alte obiecte casnice: aveţi grijă! Colette îşi face cuib aici.

Niciuna dintre voi nu e în siguranţă.

Colette se întoarce. Poartă un tricou bărbătesc care parcă o înghite cu totul.

— O cunoşti? o întreabă Nell, care stă în faţa unui raft cu cărţi şi ţine în mână o fotografie înrămată.

Colette îi aruncă o privire şi apoi se duce în bucătărie să-şi pună o ceaşcă cu cafea.

— Da.

— De unde?

— E mama mea.

— Glumeşti!

— Cine? întreabă Francie.

Nell întoarce fotografia spre ea, iar Francie se apropie ca s-o

vadă mai bine. În poză e o femeie în vârstă, cu părul complet alb tuns scurt; stă pe o placă de surf cu vâsle, cu braţele ridicate deasupra capului, într-un gest triumfător.

— Rosemary Carpenter.

După expresia uluită de pe chipul lui Nell, Francie îşi dă seama că ar fi trebuit să ştie cine e femeia.

— Îmi pare rău, dar n-o cunosc.

— Ea a fondat FPE, răspunde Nell.

Francie o priveşte şocată.

— Organizaţia aia a sportivilor de la lupte?

Celelalte două izbucnesc în râs, iar ea simte cum intră în pământ de ruşine.

— Nu, o corectează Nell. Femeile pentru Egalitate. Organizaţia feministă.

— De fapt, într-un fel, chiar e o organizaţie a luptătorilor, spune Colette.

Nell pune fotografia la loc pe raft.

— Mama mi-a dat un exemplar cu autograf al cărţii ei când am terminat liceul.

— Ce drăguţ! exclamă Colette. Şi a mea mi-a dat.

Francie nu ştie bine ce ar trebui să spună, întrebându-se cum se face că fiecare persoană din New York City pare ori să fie o celebritate, ori să cunoască una. Winnie. Mama lui Colette. Singura celebritate pe care a cunoscut-o ea înainte să se mute la New York fusese proprietarul celui mai mare lanţ de dealeri auto din vestul statului Tennessee; pe când lucra la studioul fotografic, contribuise şi ea la realizarea portretului de familie al acestuia.

— Cum era? o întreabă Nell pe Colette.

— Vrei să zici cum era să fiu fiica femeii care lansase deviza „Pentru o femeie, singurul lucru mai rău decât să fie dependentă de un bărbat…

— …e să aibă un copil dependent de ea”, sfârşeşte Nell fraza în locul ei.

— Ce oribil! exclamă Francie înainte de a se putea stăpâni.

— E complicat, dar n-avem timp să discutăm despre asta acum. Charlie se va întoarce curând, iar eu trebuie să vă arăt ceva.

— Despre Midas? întreabă Francie.

— Da.

— Bun. M-am gândit şi eu mult la toată situaţia asta. După ce îl scoate pe Will din portbebe şi-l aşază pe podea, Francie îşi scoate agenda din geanta cu scutece, se lasă în genunchi pe covorul moale şi o deschide la pagina pe care a schiţat un desfăşurător al evenimentelor din seara aceea, inclusiv cine a fost la petrecere şi ora la care a plecat fiecare. Am încercat să stabilesc clar şirul evenimentelor, să vedem dacă una dintre noi poate rezolva necunoscutele rămase. Unde a fost Winnie? La ce oră a plecat? Cu cine a plecat – dacă a plecat cu cineva.

Nell se aşază lângă ea, pe jos.

— Ancheta poliţiei în privinţa asta… Ceva nu e-n regulă aici, continuă Francie. Unchiul lui Lowell lucrează şi el în domeniu. I-am citit ce-am aflat şi s-a arătat uluit de câte greşeli a făcut poliţia. Aţi văzut asta? Scotoceşte în geantă şi scoate articolul lui Elliott Falk, pe care l-a printat în dimineaţa asta de pe site-ul publicaţiei *New York Post.* Se pare, adaugă ea, că cineva a deschis ferestrele în camera lui Midas şi a mutat aşternuturile din pătuţ înainte ca locul să fie fotografiat.

— Dar articolul de ieri l-aţi citit? întreabă Colette. Cel care sugerează că e posibil ca persoana care l-a luat pe Midas să fi fost încă *în casă* la sosirea poliţiei?

— Da, l-am citit şi eu, răspunde Nell. De-aia o fi fost uşa deschisă când am ajuns noi acolo?

— Hai să începem încercând să ne dăm seama cum a putut cineva să intre în casă, propune Francie. Nell, trebuie să te mai întreb o dată. Te-ai mai gândit la telefonul şi la cheia ei? Ai idee ce s-ar fi putut întâmpla? E imposibil să fi *dispărut* pur şi simplu.

Nell nu-şi ridică privirea din agenda lui Francie.

— Nu ştiu. Am pus telefonul în geantă. Ştiu că aşa am făcut. Şi voi m-aţi văzut.

— Când ai scăpat geanta din mână şi ţi s-au împrăştiat lucrurile, crezi că o fi căzut şi telefonul? O fi alunecat sub vreo masă din apropiere?

— Am scăpat geanta din mână?

— Nu-ţi aminteşti? insistă Francie, străduindu-se să nu-şi arate iritarea din glas. Când încercai să găseşti telefonul lui Winnie?

— Da, replică Nell, însă Francie îi simte nesiguranţa. Nu cred că telefonul a căzut.

— Povesteşte-mi tot ce-ţi aminteşti.

Ea îşi apasă ochii cu podul palmelor.

— M-am dus la chelneriţă ca să comand cartofi prăjiţi. Puţin mai târziu, m-am dus la bar cu Scarlett, să iau ceva de băut. Ne-am întors…

— Nu, greşeşti, o întrerupe Francie; nu încape îndoială, Nell fusese mai beată decât crezuse ea. Scarlett n-a fost acolo.

— N-a fost?

Francie simte cum o cuprinde un nou val de remuşcări. De ce îi dăduse ei telefonul lui Winnie? Fusese absolut convinsă că Nell băuse prea mult. De ce nu fusese mai prevăzătoare?

— Nu, n-a fost. Uite, îi explică ea, împingându-i agenda mai aproape şi arătându-i lista de nume. Scarlett n-a venit la petrecere.

— În regulă, Francie, stai calmă. Am încurcat numele. V-am spus doar, am o memorie jalnică a numelor. Cine e tipa care a venit, dar a plecat după scurt timp? Cea cu Pilatesul. Ne-am dus să bem ceva împreună.

— Gemma? Cea cu tricou albastru fără mâneci şi blugi?

— Da, Gemma. Ea era.

— Şi pe urmă?

— Asta-i tot. Eu m-am dus la toaletă. M-am întors la masă, am mai discutat între noi o vreme şi pe urmă a sunat Alma.

— Eşti sigură? N-ai rugat pe nimeni să-ţi ţină geanta? N-ai scăpat-o din ochi niciun moment?

— Francie, răsuflă adânc, intervine Colette. O să te ia cu leşin.

— Pur şi simplu, nu pricep nimic. Unde era Winnie când a sunat Alma? Şi când s-a întors acasă în seara aia? Aţi auzit ce-a zis Patricia Faith în emisiunea ei din dimineaţa asta?

Nell oftează enervată.

— Patricia Faith! O dispreţuiesc pe femeia asta. Dacă ai fost cândva Miss California, asta te califică pentru postul de moderator al unui talk show de o oră la televiziunea prin cablu?

— Ştii care a fost proba ei de talent în concurs? o întreabă Colette. Comentariul pe teme sociale.

— Haide! Şi ce, a stat pe scenă în costum de baie şi a pledat în favoarea înarmării copiilor de şcoală?

— S-o vezi numai ce vehementă e, spune Colette. Copil dintr-o familie bogată, răpit. Mama, o actriţă frumoasă, cândva

celebră, îl creşte singură. O să aducă o avere, nu alta, postului la care lucrează.

— Ştiu, replică Francie, dar aţi văzut ce-a zis în dimineaţa asta? Se ştie deja despre noi. Că am intrat în casă.

Nell o prinde de încheietura mâinii.

— Cum adică? întreabă ea, dintr-odată palidă. A vorbit despre noi? Ne-a pomenit numele?

— Nu, răspunde Francie, ridicându-se şi luându-l în braţe pe Will, care începuse să scâncească. S-a referit la „prietenele lui Gwendolyn Ross". A zis că ni s-a permis să pătrundem pe scena unei infracţiuni aflată în plină anchetă. Francie n-ar putea nega fiorul pe care-l simţise auzind cuvintele şi ştiind că despre ea fusese vorba – Francie Givens din Estherville, Tennessee, oraş cu o populaţie de 6360 de locuitori –, că la ea se referise (chiar dacă fără a da nume) Patricia Faith, ca la o prietenă a lui Winnie Ross. Alege un articol din teanc, împingându-l mai aproape de Nell. Informaţia a fost preluată şi de presa scrisă.

Nell citeşte cu glas tare:

— „Aşa cum a dezvăluit iniţial vedeta TV Patricia Faith, trei prietene ale lui Gwendolyn Ross, ale căror nume nu au fost date publicităţii, ar fi ajuns la reşedinţa Ross şi ar fi intrat în casă, după care au fost îndepărtate cu forţa de la faţa locului de un ofiţer NYPD".

— Îndepărtate cu forţa?! se miră Colette. Cam mult spus.

— Ştiu, răspunde Francie, dar nu ăsta-i cel mai rău lucru. Cel mai rău lucru era ce afirmase în continuare Patricia Faith – aceeaşi informaţie pe care o citise Francie în altă sursă şi care acum o face să i se pună un nod în stomac: Când vine vorba despre şansele ca un copil răpit să fie găsit în viaţă, primele douăzeci şi patru de ore sunt *critice.* Vă daţi seama ce-ar însemna dacă poliţia chiar a rasolit lucrurile aşa de nasol cum sugerează articolele astea?

Nici nu se poate gândi la aşa ceva – la ideea că Midas ar fi într-un pericol şi mai mare din cauza unui poliţist incompetent.

Colette îşi pune ceaşca de cafea pe masă şi, văzându-i expresia, Francie încremeneşte, uitând să-l mai legene pe Will.

— Ce e?

— Păi, ascultaţi-mă puţin. Mă simt cam ciudat spunându-vă asta, dar am informaţii noi. Despre Midas.

— Cum adică? Eu am citit totul. Dacă s-a dat ceva

publicităţii…

— Nu s-a dat publicităţii. Am aflat eu, la serviciu.

— La serviciu?

— Da. Ştiţi cartea de memorii pe care o scriu? E a lui Teb Shepherd.

— Glumeşti! exclamă Nell. *Primarul* Shepherd?

— Da. Sunt scriitoarea angajată a lui.

— Dar de ce are nevoie de o scriitoare angajată? Prima lui carte a fost extraordinară.

— *Eu* am scris-o şi pe aia.

— Tu? se miră Francie.

Până şi ea ştie despre cartea aceea. Numai despre ea s-a vorbit câteva luni bune – superb scrise, memoriile lui Teb Shepherd, tânărul şi tulburător de atrăgătorul director al unui liceu din South Bronx. Lowell a stat treaz toată noaptea citind-o; membrii clubului de lectură al mamei lui au discutat despre ea. Vânzările explodaseră la localul cu specific grecesc din apropiere de apartamentul mamei lui Shepherd, în Washington Heights, unde – precizase el – obişnuia să mănânce; grupuri de femei trecute de-o anumită vârstă stăteau la coadă, sperând să-l zărească la o masă undeva în spate, luându-şi micul dejun obişnuit de sâmbătă: o chiflă din porumb, prăjită, cu o porţie de bacon.

— Cu asta mă ocup eu, răspunde Colette. Scriu cărţi despre care alţi oameni spun pe urmă că le-au scris ei. Nu am voie să dezvălui asta nimănui, aşa că vă închipuiţi că nu mi-e permis să vă spun nici ce-o să vă spun acum. Ieri am fost la biroul primarului şi am găsit dosarul lui Midas. Dosarul din anchetă.

— Glumeşti! repetă Nell. Şi? Te-ai uitat în el?

— Mai grav, spune Colette, lăsându-se în genunchi pe podea şi scoţând de sub canapea un dosar gros. Am făcut copii.

— Oh, Doamne! Ştie cineva despre asta?

— Nu. Aş putea avea probleme serioase. Nu i-am zis nici măcar lui Charlie. Sunt atât de în urmă cu cartea, încât n-am putut să-i spun cât timp am pierdut seara trecută citind ce-i aici, când el credea că de fapt lucrez.

— Primarul ştie că eşti prietenă cu Winnie?

— Nu. Voiam să-i spun, dar după ce am luat dosarul ăsta, mi s-a părut prea riscant. Iar acum nu mai pot s-o fac. S-ar întreba de ce nu i-am spus de la bun început.

Francie nu-şi poate lua privirea de la dosar.

— Ce conţine?

— Par a fi nişte rapoarte recente, anumite lucruri pe care Teb ar trebui să le vadă. Dacă vă uitaţi…

E întreruptă de soneria de la intrare.

— Rahat! exclamă Colette şi, după o clipă de ezitare, adaugă: O să mă fac că nu aud. Probabil că e vreun pachet pentru Charlie. O să-l lase ei jos.

— De fapt, cred că e Token, spune Francie.

Colette îi aruncă o privire enervată.

— L-ai invitat şi pe Token?

În acea dimineaţă, Francie primise de la el un e-mail în care o întreba dacă ar vrea să vină cu el la Spot, la o cafea. Fusese ceva foarte ciudat. Niciodată până acum nu-i mai ceruse să facă ceva împreună, doar ei doi, iar ea ştie prea puţine despre el. N-o să uite în veci cât de uimită fusese, pe la începutul lui iunie, când cobora în grabă panta spre locul lor de sub salcie, deja cu zece minute întârziere la întâlnirea Mamelor din Mai, şi observase un bărbat în cercul lor. Şedea lângă Winnie şi-i şoptea ceva la ureche. Ea ascultase amuzată, după care izbucniseră amândoi în râs. Francie bănuise că era soţul ei (deşi nu era nici pe departe atât de atrăgător cum şi-ar fi închipuit că trebuie să fie partenerul de viaţă al lui Winnie). Purta o şapcă de baseball jerpelită, de un albastru-deschis exact în nuanţa ochilor lui, şi era îmbrăcat ca mai toţi bărbaţii din Brooklyn – pantaloni scurţi şi tricou decolorat, pantofi sport tociţi şi ochelari de soare de tip aviator înfipţi în gulerul tricoului. Abia când se aşezase şi ea, remarcase Francie portbebeul înfăşurat pe piept şi bebeluşul ghemuit înăuntru. Nu era deci soţul lui Winnie. Era un tătic.

— Sunt un TRIST, spusese el puţin mai târziu, ca pentru a se prezenta.

— Eşti trist? întrebase Nell. Foarte bine. Ai nimerit în locul potrivit.

— Nu, replicase el. Nu sunt trist. Sunt un TRIST.

— Un trist? Există aşa ceva? se mirase Nell.

— Un Tată Rămas În Slujba Ţâncului. Un tată care stă acasă şi are grijă de copil. Ei, gluma asta funcţionează de obicei, explicase el zâmbind şi ridicase din umeri. Partenera mea lucrează în domeniul modei şi călătoreşte mult. Eu nu particip

la achitarea facturilor, dar stau acasă cu Autumn. Şi-mi dau toată silinţa să nu dau greş.

Devenise aproape imediat un obişnuit al grupului, dar niciodată nu spusese prea multe despre sine însuşi – în niciun caz vreun detaliu semnificativ pe care Francie să şi-l poată aminti. Nici acum nu înţelege ea unde s-a dus Token în seara aceea, la Jolly Llama, după ce a plecat de la masă, aşa că în dimineaţa asta, când el i-a scris invitând-o să iasă împreună, i-a mărturisit adevărul: că ea şi Nell se duceau la Colette, şi-l invitase să vină cu ele, sperând să mai scoată ceva informaţii de la el.

— M-a întrebat dacă poate să vină cu noi, spune Francie acum, încet, auzindu-i paşii în hol. Nu ştiam că o să discutăm despre *asta.*

— Bună! le salută Token când Colette îi deschide uşa.

Arată jalnic: e neras, iar tricoul îi e umed de transpiraţie. Francie se miră văzând că nu poartă portbebeul-şal în care o ţine mereu pe Autumn.

— Fetiţa stă cu mama, spune el, până să apuce ea să întrebe.

— Şi atunci, de ce-ai venit?! exclamă Francie, dându-şi imediat seama de tonul acuzator. Adică, dacă eu aş fi avut liber de la copil, aş fi profitat ca să dorm mai mult.

Token se aşază pe canapea.

— Voiam să vă văd, răspunde el şi-şi sprijină fruntea în palme, iar Francie îi observă firele de păr grizonant de la tâmple. Sunt teribil de îngrijorat pentru Midas. Tot ce s-a întâmplat… numai cu voi pot să vorbesc despre asta.

Colette îi întinde o ceaşcă de cafea şi se aşază la loc, pe podea.

— Bun, în privinţa asta… Token, şi voi, fetelor… Tot ce vă voi spune acum… trebuie să rămână *doar* între noi. Deschide dosarul şi scoate din el trei fotografii, pe care le aşază pe podea. Poliţia are un potenţial suspect.

Token ridică brusc ochii spre ea.

— Au un suspect?

— Da. Tipul ăsta. Îl cheamă Bodhi Mogaro. Poliţia bănuieşte că ar fi implicat.

Francie se lasă în genunchi, lângă Colette. Bărbatul din fotografie are ochi de un căprui-roşcat şi ten măsliniu; părul lui negru e aproape ras.

— Şi ce ştiu despre el? întreabă Token.

— A fost văzut de două ori pe lângă locuinţa lui Winnie. Pe 3 iulie şi-a cumpărat bere şi ţigări de la magazinul de vizavi. A plătit cu un card de debit. Aşa i-au aflat numele. Vânzătorul şi-a amintit că părea uşor agitat. Zicea că s-a dus şi s-a aşezat pe o bancă din apropiere, uitându-se la clădirea în care stă Winnie. De parcă ar fi cercetat-o în amănunt în vederea unei spargeri. În seara următoare a fost văzut iar în faţa clădirii, purtându-se bizar. Striga ceva în telefon.

— În seara în care a fost răpit Midas? întreabă Nell.

— Da.

— Tipul locuieşte în Detroit, constată Token, citind o hârtie pe care o scosese din dosar.

Lumina soarelui pătrunde prin fereastră şi cade pe partea de canapea pe care stă el, estompându-i trăsăturile, astfel că Francie nu-i poate descifra expresia.

— Aşa e, confirmă Colette. A venit în New York pe 3 iulie. Avea zborul de întoarcere pe 5, dar nu s-a urcat în avion. Iar acum nu se ştie unde e.

— Cum adică nu se ştie unde e? se miră Francie.

— Adică poliţia nu-l poate găsi. A dispărut.

— Dumnezeule! exclamă Nell.

— Şi ce cred, că l-a luat pe Midas ca să ceară răscumpărare? întreabă Francie. Probabil că actriţele sunt puse mereu în asemenea situaţii, dar Lowell mi-a zis că, dacă ar fi fost vorba despre vreo răscumpărare, răpitorii ar fi cerut-o până acum.

Şi totuşi, îşi spune ea, e posibil ca Lowell să se înşele. La urma urmei, unchiul lui – singura lor sursă din poliţie – e doar un şerif în Estherville. Ce să ştie el în legătură cu un caz atât de răsunător, în care e implicată o actriţă cândva celebră, o multimilionară, fiica unui dezvoltator cunoscut?

— Nu se pomeneşte nimic despre vreo răscumpărare. Cel puţin nu în dosarul ăsta.

— Aţi văzut că tipul e originar din Yemen? întreabă Nell.

— Da, dar trăieşte în State de doisprezece ani. L-am căutat pe internet, spune Colette, şi n-am aflat prea multe. Are o pagină pe Facebook, dar nu e publică, şi totul e scris în arabă. Am găsit însă pe cineva cu numele lui, mecanic la o companie în apropiere de Detroit, care închiriază avioane private clienţilor bogaţi. El trebuie să fie.

Francie izbucneşte:

— *Avioane?* Tipul are acces la avioane?

De undeva din hol se aude plânsul lui Poppy.

— Am sunat-o iar pe Winnie, spune Colette şi se ridică de jos. A treia oară. Tot nu răspunde.

Nell se freacă la ochi.

— Şi ce se întâmplă în faţa apartamentului ei, cu toţi ziariştii ăia şi camerele video… Lucrurile au scăpat complet de sub control. Un idiot a încercat să mă oprească, atunci când am trecut pe acolo venind încoace, şi m-a întrebat dacă locuiesc prin apropiere şi dacă am ceva de declarat.

Mai mulţi dintre vecinii lui Winnie fuseseră deja intervievaţi, întrebaţi fiind ce ştiu despre ea şi dacă remarcaseră ceva suspect în seara aceea. Francie e siderată de numărul uriaş al celor dornici să se facă şi ei remarcaţi, să spună orice, numai ca să-şi vadă numele în vreun ziar: că Winnie pare tăcută şi retrasă, puţin cam distantă. Că nu au văzut-o niciodată cu un bărbat. Şi că s-au întrebat, de ce să nu recunoască, cine o fi „tatăl”.

Token se ridică şi păşeşte încet spre fereastră, uitându-se peste stradă, spre parc.

— O să transforme toată situaţia asta într-un nenorocit de circ, spune el. E limpede.

Colette dispare în hol, spre locul din care se aud plânsetele lui Poppy, iar Francie continuă să studieze hârtiile din dosar, citind adnotările lui Mark Hoyt. Nu vrea să vorbească despre asta, dar a trecut şi ea de câteva ori pe lângă locuinţa lui Winnie în ultimele trei zile, seara, după plecarea ziariştilor. Will devine mereu foarte agitat în jur de ora şapte, înainte ca Lowell să se întoarcă acasă şi s-o ajute. Îi e greu să stea în apartament când el plânge atât de rău, în căldura sufocantă dinăuntru, aşa că a început să-l scoată la câte o plimbare.

Deseori se aşază cu el pe banca aflată pe trotuarul de vizavi de apartamentul lui Winnie. De fiecare dată era întuneric înăuntru, dar seara trecută, când cerul începuse să se întunece şi ţânţarii bâzâiau în aer, în vreme ce-l strângea pe Will la piept, şoptindu-i la ureche şi rugându-se să se liniştească puţin, zărise pe cineva mişcându-se în apartament.

8

ZIUA A PATRA

CĂTRE: Mamele din Mai
DE LA: Prietenele din The Village
DATA: 8 iulie
SUBIECTUL: Sfatul zilei
SUGARUL TĂU: ZIUA 55

Ţi se pare că zâmbetul partenerului tău îţi topeşte inima? Aşteaptă puţin! Primul surâs al unui bebeluş apare cam la aceeaşi vârstă în toate societăţile şi culturile, aşa că dacă nu s-a întâmplat încă, fii pregătită să-ţi vezi răsplătită dragostea printr-un zâmbet larg, ştirb, numai şi numai pentru tine. Momentul te va face, probabil, să sari în sus de bucurie (chiar dacă tocmai ai avut cea mai oribilă noapte din viaţa ta).

Nell studiază şirul de rochii care atârnă ca nişte leşuri fără oase pe bara din oţel. Se uită la ceas – mai are încă două ore până s-o ia pe Beatrice de la creşă. O tânără se apropie de ea, cu un surâs rubiniu desenat deasupra dinţilor de un alb strălucitor.

— Doriţi să vă ajut?

Fata poartă o floare din pânză roz prinsă în buclele blonde şi o bluză atât de scurtă, încât i se văd coastele.

— Nu, m-am hotărât, răspunde Nell şi o urmează spre partea din spate a magazinului, într-o cabină mică de probă, separată de rafturile cu haine de o draperie cu flori, aceeaşi pe care se gândise şi ea s-o cumpere de la IKEA.

— Să mă anunţaţi dacă vreţi să vă aduc o altă mărime, îi spune fata, trăgând draperia.

Nell îşi scoate pantalonii şi bluza, în vreme ce lacrimile o podidesc pentru a treia oară în dimineaţa asta. Nici nu-i vine să creadă că de mâine va trebui să se ducă la lucru şi s-o lase pe Beatrice, timp de nouă ore pe zi, în grija unor necunoscuţi. Fusese nevoită să-l implore pe Sebastian să-i telefoneze el Almei şi s-o anunţe decizia lor, anume că, cel puţin deocamdată, era preferabil s-o ducă pe Beatrice la creşă. Alma fusese distrusă la primirea veştii. Nell ascultase lângă urechea lui Sebastian cum femeia îi spunea cât de rău îi pare, că nu reuşise să mai pună geană pe geană, că ziariştii o sunau întruna şi-i veneau la uşa apartamentului, că fusese interogată deja de trei ori de poliţie. „Mă întreabă tot felul de lucruri, iar

şi iar. Ce-am văzut? Ce-am auzit? Cum se purta mama? Preotul e aici. Mă rog să fiu iertată.”

Nell încearcă să tragă draperia până la marginea peretelui înainte să tragă pe ea o pereche de pantaloni. Sunt cu două numere mai mari decât ceea ce purta înainte să rămână însărcinată, şi tot nu şi-i poate ridica mai sus de coapse. Bluza pe care o probează pe urmă nu e nici ea bună. Îi opreşte circulaţia sângelui în braţe şi o strânge prea rău peste piept. Transpiraţia i se scurge pe spate în vreme ce îşi trage peste cap o rochie neagră, fără formă. Constată cu enervare că în cabina de probă nu există nicio oglindă, aşa că trage încet draperia şi zăreşte oglinda mare până în podea de lângă rafturi, în câteva secunde, tânăra se înfiinţează în faţa ei.

— Arată drăguţ.

Nell nu răspunde, sperând că tăcerea ei o va face să se întoarcă în partea din faţă a magazinului, însă fata îşi lasă capul pe un umăr, iar trăsăturile ascuţite, ca de pasăre, i se încreţesc când îşi muşcă buza de jos, cufundată în gânduri.

— Ştii ce-i trebuie rochiei ăsteia?

— O reducere de preţ cu şaizeci la sută?

Fata râde.

— Un colier original. Ceva care să atragă atenţia în partea de sus, spre gât. Departe de lucrurile pe care vrei să le ascunzi.

— Şi dacă lucrul pe care vreau să-l ascund e gâtul?

Tânăra ridică un deget în aer şi se răsuceşte pe tocul gros al botinei din picior.

— Mă duc să văd ce avem.

Nell intră înapoi în cabina de probă, frustrată şi îngrijorată – în privinţa vânzătoarei, a felului în care arată în rochia aia –, întrebându-se de ce se simte atât de agitată după ce a văzut fotografiile acelea cu Bodhi Mogaro, ieri după-amiază. Îşi scoate rochia şi o aruncă grămadă alături de celelalte haine pe care le-a probat, după care se furişează mai întâi afară din cabină, apoi din magazin, clinchetul clopoţelului de la uşă răsunând în urma ei. Se strecoară printre oamenii de pe trotuar, fără să ştie bine încotro se îndreaptă, trecând pe lângă alte buticuri în care avea de gând să-şi caute ceva de îmbrăcat pentru serviciu, ceva care să-i vină bine acum, când are şapte kilograme în plus. Dar nu e-n stare. Nu azi. Nu într-un alt magazin. Cu o altă rochie. Cu o altă vânzătoare ca o silfidă,

mirosind a gel de păr şi a gumă de mestecat cu scorţişoară.

El să fi fost?

Bodhi Mogaro să fi fost la bar în seara aceea?

Nu-şi poate alunga întrebarea asta din minte.

El să fie cel care i-a rupt bluza? El să fie cel pe care-l vede când închide ochii, figura neclară din spatele ei, în toaletă, cu mâinile pe umerii ei?

A urmărit-o el oare şi i-a smuls cheia lui Winnie, fără ca ea să-şi amintească?

Nu.

Ideea e absurdă. Ocoleşte doi băieţi pe un scuter şi o mamă, în faţa unui chioşc de îngheţată, care-i cumpără fetiţei sale cu părul prins în codiţă un pahar de hârtie cu şerbet în nuanţele curcubeului. Şi-ar fi amintit aşa ceva; mintea îi joacă feste. E istovită de nesomn şi de griji. Noaptea trecută a dat ore întregi ture camerei de zi, storcându-şi creierul, străduindu-se să umple lacunele din amintirea acelei seri.

Măcar dacă presa ar scrie ceva care să-i fie de ajutor! Nimeni n-a pomenit de Bodhi Mogaro, nu s-a făcut nici cea mai vagă aluzie la existenţa vreunui suspect. Iar singurul lucru despre care vorbesc toţi moderatorii şi reporterii este multitudinea erorilor pe care le face poliţia. În dimineaţa asta, Elliott Falk scrisese în *New York Post* că ofiţerul James Cabrera, pe care Nell îl recunoscuse ca fiind cel care le ceruse să plece din locuinţa lui Winnie, fusese trimis în concediu de odihnă, acuzat că lăsase uşa neîncuiată şi că permisese accesul în casă a unor persoane înainte ca specialiştii să poată preleva probele. Unele surse susţineau că probabil urma să fie concediat.

Foarte bine, scrisese Francie într-un e-mail. *Chiar ar trebui să-l concedieze. Cineva trebuie să răspundă pentru că a dat ancheta asta peste cap.*

Patricia Faith e pe cai mari, cerând demisia de îndată a comisarului Ghosh, considerându-l clar vinovat pentru toate pe primarul Shepherd, fiindcă şi-a numit amicul incompetent în funcţia de conducere a departamentului de poliţie şi fiindcă a fost mai interesat să apară pe panourile publicitare ale designerilor vestimentari decât să se ocupe de protejarea copiilor nevinovaţi. „Mi-am pierdut eu minţile?” întreba Patricia Faith. „Sau chiar se pare că primarul nu vrea ca acest caz să fie

soluţionat?”

Nell se opreşte în colţul străzii şi aşteaptă culoarea verde a semaforului, în vreme ce căldura îi învăluie trupul ca o pătură din lână, iar oamenii îi ating braţele, trecând în grabă pe lângă ea. Lumina soarelui se reflectă ca o suliţă albă din peretele vitrat de vizavi, iar ea închide ochii.

O amintire îi răsare în minte. Stă la bar, cu o băutură rece în mână. *Mai mult, mai mult, mai mult.* Cineva îi cântă refrenul ăsta. Simte o bărbie pe ceafă, buze pe ureche.

Strânge pleoapele mai tare, simţind două mâini pe talia ei. Cineva îi înşfacă braţele.

Vreau mai mult, mai mult, mai mult.

Deschide ochii şi o ia la fugă.

Bărbatul care stă la capătul barului are puţin peste treizeci de ani. Poartă un tricou negru, bermude cu imprimeu model de camuflaj, iar braţele îi sunt acoperite cu tatuaje în nuanţe de gri şi negru. Bea dintr-o halbă de bere şi urmăreşte meciul de fotbal difuzat la unul dintre televizoarele cu ecran mare de deasupra rafturilor cu sticle de băutură; careul de cuvinte încrucişate din *New York Times* aşteaptă sub pixul pe care-l ţine între degete. În afară de el, singura persoană prezentă este barmanul, care spală nişte pahare, aplecat deasupra chiuvetei. La apropierea lui Nell, îşi scutură spuma de săpun de pe încheieturi.

— Ce pot să-ţi ofer?

— O apă tonică.

Bea jumătate de pahar, apoi coboară de pe taburet şi îşi croieşte drum prin aburii de clor şi bere, spre terasa de afară. Îşi trage un scaun în locul pe care a stat în seara aceea şi încearcă să reconstituie scena în minte. Colette şi Francie stau vizavi de ea. Winnie e aşezată în dreapta. Token e şi el pe acolo – cel puţin până la un moment. Închide ochii şi o vede pe Winnie bând din ceaiul cu gheaţă şi aruncând priviri furişe spre telefonul din poală.

Când deschide ochii, observă că bărbatul de la bar o priveşte. Închide ochii iar, şi de data asta se vede pe sine însăşi. Simte căldura şi bubuitul muzicii. Mulţimea se strânge în jurul lor. Ia telefonul lui Winnie din mâna lui Francie.

Îi şterge aplicaţia.

De ce? De ce a făcut una ca asta? Nu-şi învăţase oare lecţia? O decizie impulsivă poate distruge o viaţă întreagă. Ea, mai mult decât oricine, ar trebui să ştie asta.

Se ridică de pe scaun şi dă ocol terasei goale.

Gândeşte, gândeşte, gândeşte!

Se întoarce înăuntru, trece pe lângă tonomat şi pe lângă terenul de pelotă, acum pustiu şi cufundat în întuneric, până la standul chelneriţelor, unde a comandat cartofii prăjiţi. S-a dus cu ei la masă, iar mai târziu a plecat cu Gemma, sau cu cine-o fi fost, ca să ia încă ceva de băut.

Nell deschide brusc ochii. *Ţigara.* Se uită în jur şi vede uşa de pe peretele îndepărtat, aproape de toalete. Uşa care dă în holul pentru fumat e descuiată, iar ea iese într-o curte mică acoperită cu pietriş, cu mese şi taburete de bar şubrede, înconjurată de un gard decorat cu luminiţe de Crăciun. *Linişte, vă rog! Să ne respectăm vecinii.* Îşi simte părul mirosind a fum şi limba încărcată de nicotină şi gudron. Vorbeşte cu cineva, cere o ţigară, fără să uite să folosească termenul englezesc, şi-l aude pe el râzând. De aia i-a fost atât de rău a doua zi, din cauza ţigării. De mai bine de un an nu mai fumase, de când hotărâse împreună cu Sebastian să încerce să rămână însărcinată.

Se plimbă de colo colo, şi în minte are imaginea, uşor vagă, a unui bărbat care-i întinde un pachet şi aude clicul brichetei. Are ochii negri, iar ea i-a spus de ce a venit acolo. „Fac parte dintr-un grup al mămicilor”, i-a explicat, lungind ultimele trei cuvinte, de parcă ar fi dezvăluit un secret prea absurd pentru a fi adevărat. „Eu! Într-un grup al mămicilor! Îţi vine să crezi una ca asta?” Simte o mână pe braţul ei, un hohot de râs în păr, şi căldura în jur creşte.

— Încă o apă tonică? o întreabă barmanul când se întoarce înăuntru.

— Da. Şi stropeşte-o de data asta cu puţină vodcă. El îi împinge paharul pe tejghea, şi acidul se face simţit de la prima înghiţitură, înţepând-o la limbă.

— La naiba! exclamă barmanul privind la cel mai apropiat televizor, dat pe canalul local de ştiri, şi întinde mâna după telecomandă. Iar acelaşi lucru!

Femeia din imagine poartă o bluză neagră fără mâneci şi o fustă de un galben-aprins, iar cutele de pe frunte denotă

îngrijorarea. Nell cercetează cu privirea locurile din jurul ei şi o clipă mai târziu se ridică şi se duce la geam. Iată-le acolo, de cealaltă parte a străzii: galbenul ca de bondar al hainelor femeii, luminile camerei de filmat, o maşină a postului de ştiri parcată alături.

Barmanul dă sonorul mai tare, iar glasul femeii se revarsă din difuzoarele instalate sub plafon:

Copilul a dispărut în urmă cu patru zile şi, cum nu avem ştiri despre existenţa vreunui suspect, cazul pare tot mai sumbru. Anumite surse ne-au spus că în dimineaţa aceasta, bona, Alma Romero, originară din Honduras, a fost adusă din nou la poliţie pentru un alt interogatoriu. Poliţia îi roagă pe toţi cei care deţin informaţii utile să apeleze numărul de pe ecran.

Femeia se întoarce şi schiţează un gest către intrarea în bar.

Aşa cum ştii şi tu, Jonah, atunci când copilul a fost răpit, mama lui, fosta actriţă Gwendolyn Ross, se afla la un bar împreună cu membrele grupului ei de mămici. Acest bar, Jolly Llama, este situat…

Ecranul se întunecă deodată. Barmanul a aruncat telecomanda lângă chiuvetă, doborând o halbă lăsată la uscat.

— Iar o luăm de la capăt! De fiecare dată când apărem la ştiri, alţi adolescenţi vin aici cu acte de identitate false, vrând să vadă „celebrul” bar Bebe Midas despre care a scris cineva pe Facebook! exclamă el, scufundându-şi iar mâinile în apa cu detergent. Şi mârlanii nu lasă bacşiş!

Prin geamul localului, Nell o vede pe reporteră traversând strada împreună cu cameramanul. Scoate din geantă o bancnotă de zece dolari, o pune pe bar şi iese în grabă pe uşa laterală, către zona pentru fumat, în clipa în care reportera intră şi i se prezintă barmanului.

— Sunt Kelly Marie Stenson de la canalul local CBS şi mă întrebam dacă v-aş putea ruga…

Nell ia un taburet şi-l duce lângă gard, urcă pe el, se agaţă de plasa din sârmă şi se caţără, trecându-şi un picior de partea cealaltă. Palmele îi sunt umede şi nu se poate ţine bine, iar sandalele îi alunecă. Se prăvăleşte dincolo de gard, pe asfaltul unei parcări. Simte în gură gustul sângelui, de la buza pe care şi-a muşcat-o, şi vede tăieturile din palme şi din genunchi, dar se ridică şi străbate în fugă parcarea, spre trotuar, unde umărul unui bărbat o izbeşte dur în coaste.

— Măgarule! îi strigă ea. Uită-te pe unde mergi!

Urcând panta înapoi spre parc, micşorează pasul, în timp ce traversează strada, simte pe cineva mergând aproape, în spatele ei, urmărind-o, şi atunci îşi aminteşte. Oamenii care aşteaptă după colţ, privind-o, încercând să-i consemneze fiecare mişcare. Începe din nou să alerge cu greu, ignorând usturimea din locul operaţiei de cezariană şi durerea care i se întinde pe partea interioară a coapsei drepte; continuă să fugă traversând strada, mai departe pe trotuar, spre creşă. Mai are o oră până s-o ia pe Beatrice, şi totuşi se forţează să menţină ritmul, simţind cum îi ard tălpile în sandalele subţiri. În nici zece minute, e deja acolo. Se uită pe fereastră, printre fluturaşii şi firele de floarea-soarelui decupate şi lipite pe geam. Două femei stau în genunchi în faţa unui scăunel pe arcuri, aplecate spre copilul prins în el. Una din ele îl apasă pe piept. Amândouă îl privesc agitate. Copilul se sufocă. Nell îşi schimbă poziţia, privind dintr-un alt unghi. Copilul în faţa căreia stau îngenuncheate este Beatrice.

Nell se repede la intrare, apasă clanţa, dar uşa e încuiată. Bate în geam, izbeşte cu pumnii, imaginându-şi-o pe Beatrice înăuntru, sufocându-se, înecată cu vreun obiect care a fost lăsat din neglijenţă la îndemâna ei, cu faţa învineţindu-i-se. Într-un târziu, uşa e descuiată. Nell aleargă pe coridor, dă cu uşa de perete şi e întâmpinată de privirea speriată a unei tinere în blugi rupţi şi un tricou pe care sunt imprimate o brioşă roz şi cuvintele CREŞA HAPPY BABY.

— Doamnă Mackey, aţi ajuns…

Se năpusteşte pe lângă ea şi se aruncă pe podea, lângă cele două femei. Întinde mâna spre Beatrice şi aude telefonul sunându-i în geantă, în momentul în care observă expresia de pe chipul fiicei sale.

Fetiţa zâmbeşte.

Nell se întoarce spre una dintre femei. Obiectul din mâna ei… e un telefon. Femeia făcea o fotografie.

— Ia te uită ce zâmbet strălucitor! exclamă ea, surâzând către Beatrice.

— Zâmbet?

— Da.

— Nu e din cauza gazelor?

Femeia râde, iar telefonul lui Nell se aude iar.

— Acum nu. Ăsta-i un zâmbet. N-aţi mai văzut-o făcând aşa până acum?

— Nu. Şi am aşteptat s-o văd zâmbind.

Se lasă în jos, pe călcâie, îşi scoate telefonul cu ochii umezi şi răsuflarea tăiată şi citeşte mesajul de la Francie.

L-au găsit.

Vreau la mama.

Colette face un ultim efort şi ajunge în pas alergător pe coama colinei. E prea vârstnică pentru un asemenea gând, dar nu-şi poate alunga imaginea din minte: stă împreună cu mama ei la masa mare din bucătărie, acasă în Colorado, cu câinii la picioarele lor, cu uşile din sticlă larg deschise spre curte, în timp ce tatăl ei le pregăteşte ceva de băut, iar ea îi povesteşte mamei totul. Despre cât de îngrijorată e că Midas nu va fi niciodată găsit. Despre faptul că a luat dosarul din biroul lui Teb, l-a copiat şi l-a arătat lui Nell şi lui Francie. Despre cât de rău îi pare că a hotărât să nu ascundă nimic de Token, pe care abia dacă-l cunoaşte. Vrea să recunoască în faţa mamei că materialul pe care l-a scris e jenant de slab şi cum a plâns azi-dimineaţă în cabinetul doctorului Bereck, la al doilea control postnatal, mărturisind cât e de neliniştită şi de copleşită, cât de greu îi e să doarmă.

— Ce te nelinişteşte cel mai mult? o întrebase dr. Bereck.

— Totul, dar în primul rând Poppy. Mă tem că e ceva în neregulă cu ea.

Încercase în zadar să-şi ignore temerile – că braţele şi picioarele fetiţei sunt slăbuţe, că încă nu reuşeşte să-şi ţină capul ridicat complet, că uneori îi e greu să stabilească contactul vizual.

— Când sunt în preajma celorlalţi copii din grupul mamelor… nu ştiu… Ei par altfel. Mai vânjoşi, explicase ea şi se lăsase pradă lacrimilor. Şi în fiecare zi primesc toate acele informaţii de pe forumul The Village. Poppy nu marchează toate etapele evolutive pe care spun ei că ar trebui să le fi atins.

— În primul rând, nu mai citi mesajele alea, i-a recomandat dr. Bereck. Cei care le scriu pleacă de la premisa că toţi copiii se dezvoltă în acelaşi ritm. Dar nu aşa stau lucrurile.

— Ştiu, dar… Nu suport ideea. Charlie zice că am înnebunit. Dar eu sunt mama ei. Simt lucrurile astea. Poate că ceva nu e

în regulă.

Acum ar vrea să-i mărturisească mamei toate astea, dar nu poate. Nici măcar nu ştie unde e. Ultima dată când au vorbit, zece minute, cu o conexiune cumplită, cu mai bine de două săptămâni în urmă, Rosemary era în insulele San Blas, în largul coastelor din Panama, studiind una dintre ultimele comunităţi matriarhale. Tatăl ei, recent pensionat de la catedra de biologie a Universităţii din Boulder, o însoţise. („Ca membru al unei familii matriarhale, cred că mă integrez acolo”, glumise el când o sunaseră să o anunţe că vor lipsi trei luni, plecând amândoi la o săptămână după naşterea lui Poppy.)

Acum gâfâie cu răsuflarea tăiată când Alberto, portarul, îi deschide uşa, iar când coboară din lift, la etajul al treilea, şi se opreşte să-şi dezlege şireturile tenişilor, îl aude pe Charlie în apartament, în bucătărie, vorbind cu cineva la telefon.

La vederea ei, îşi îndepărtează telefonul de la ureche.

— Uau! exclamă el în şoaptă. Eşti înfierbântată!

Ea aruncă o privire în oglinda din hol. Părul îi e jilav, pistruii au o nuanţă stacojie, iar crema solară cu care s-a uns când a ieşit de la doctor i-a albit faţa de parcă ar fi dată cu var. E prima dată când a alergat după ce a născut, şi de câteva ori a fost nevoită să se oprească şi să meargă la pas.

— Vrei să zici că mi-e cald, presupun, replică ea, la care el şopteşte:

— Nu, vreau să zic că eşti fierbinte.

Îi sărută mâna şi se întoarce la convorbirea telefonică:

— E posibil. Dar nu pot să las ca lucrurile astea să împiedice finalizarea noii cărţi. Şi, adaugă în timp ce umple o cană cu cafea şi i-o întinde lui Colette, probabil n-aş rata niciuna dintre sărbătorile importante. Mă îndoiesc că fetiţa m-ar ierta pentru aşa ceva.

— Şi nici mama fetiţei, precizează Colette, presupunând că Charlie vorbeşte cu editorul, discutând despre o altă invitaţie de a ţine vreo prelegere în faţa publicului cine ştie pe unde.

Charlie îşi încheiase turneul de promovare a cărţii cu două luni în urmă, dar solicitările pentru noi oraşe continuau să vină. Îşi umple un pahar cu apă şi observă că masa – o piesă vintage, de fermă, pe care o cumpărase el Crăciunul trecut – e aranjată pentru două persoane, cu vesela bunicii ei şi şervete din pânză. Câteva fire de cicoare de un albastru intens, cu unele dintre

petale pe jumătate ofilite, sunt aşezate într-o cană de voiaj din inox, în mijlocul mesei.

Colette ia o boabă de strugure din bolul de lângă cotul lui şi-i cuprinde mijlocul cu braţele, apăsându-şi obrazul în adâncitura familiară dintre omoplaţii lui, inspirându-i mirosul – deodorant Speed şi usturoi prăjit – şi auzind acordurile din *Womb Noises* răsunând la monitorul de pe raft. Căldura corpului lui Charlie. Poppy dormind în camera ei. Ritmurile apartamentului. Ah, dacă ar putea rămâne în locul ăsta, exact în clipa asta, pentru totdeauna!

Se desprinde de el şi vede cartea – *Cum să deveniţi o familie* – pe blat, lângă cafetieră. Îşi ia cafeaua şi cartea şi se aşază pe un taburet la insula din mijloc, în timp ce el toacă o legătură de pătrunjel cu mişcări rapide şi sigure, cu telefonul prins între ureche şi umăr. Deschide cartea la primul capitol despre sarcină, parcurgând cu privirea adnotările lui Charlie de pe margine şi colţurile pe care el le-a întors ca să marcheze anumite pagini.

Nouă săptămâni: fătul e cât o boabă de strugure.

Cum să-ţi pregăteşti partenerul de naştere.

Lucruri pe care să le eviţi: peştele crud şi carnea în sânge, exerciţiul fizic excesiv, băile fierbinţi.

Colette simte nodul din gât în timp ce citeşte cuvintele, amintindu-şi de acele prime săptămâni. Durerea de sâni când urca scările. Mirosul greţos al săpunului şi al parfumului călătorilor din metrou. Cum vomitase în toaleta editorului, în toiul unei întâlniri când discuta aspectele generale ale celei de-a doua cărţi.

Şocul înnebunitor la vederea celor două liniuţe roz pe plasticul testului de sarcină.

Corpul ei dăduse eroare. O lună altfel. Îşi cunoştea corpul suficient de bine pentru a evita contraceptivele care, în cele câteva luni în care luase pilula, îi dăduseră o stare de furie şi deprimare. (Charlie glumise spunând că dacă toate femeile reacţionează la anticoncepţionale ca ea, eficacitatea lor e evidentă: femeile devin atât de nesuferite, încât nimeni nu mai

vrea să facă sex cu ele.) Se dusese la dr. Bereck, având nevoie de o confirmare. Corpul se schimbă, îi spusese medicul. Ciclurile îşi schimbă durata. Ea ajunsese la aproape treizeci şi cinci de ani, şi lucrurile începuseră să se schimbe.

Cinci săptămâni: fătul e cât o sămânţă de mac.

Cinci săptămâni: seara de septembrie în care îi spusese lui Charlie că e însărcinată. Făcuseră dragoste pe urmă, iar el stătuse întins lângă ea, cu pieptul lipit de spatele ei, cu mâna pe curbura taliei..

— Tu. Un copil. Cartea mea, spusese el. Asta e tot ce mi-am dorit vreodată.

Ea stătuse nemişcată, încercând să-şi închipuie viitorul. Sarcina. Copilul. Maternitatea.

Dar nu putuse. Nu putuse să-şi închipuie nimic. Mintea ei era deja invadată de alte lucruri. Călătoria de două luni în Asia de Sud-Est, pe care plănuiau s-o facă după ce îşi finaliza el a doua carte. Maratonul pentru care tocmai începuse să se antreneze. Renunţarea în cele din urmă la munca de scriitor angajat şi publicarea unei alte cărţi sub adevăratul ei nume. Lucrurile astea şi le putea închipui. Dar… un copil!

Îi telefonase mamei a doua zi dimineaţă, întrebând cum avea să se descurce, cum avea să rămână ea însăşi, recunoscând că băuse trei pahare de whisky cu o seară înainte de a afla că e însărcinată şi că alergase de mai multe ori dincolo de limită.

— Dacă i-am făcut deja rău copilului?

— Colette, replicase mama ei, când avorturile erau ilegale, femeile erau nevoite să se arunce pe scări în jos ca să scape de sarcină. N-o să-ţi omori copilul dintr-un accident.

Amintirea se disipează când Charlie închide telefonul şi vine s-o sărute pe frunte. Ea închide cartea.

— Mi-ai făcut omletă? Cu ce ocazie?

— Cu ocazia programării la doctor, răspunde el şi adaugă, arătând spre carte: I-am consultat pe experţi şi, după spusele lor, putem răsufla uşuraţi.

— Putem?

Charlie se duce la frigiderul de vinuri de lângă maşina de spălat vase şi ia o sticlă de şampanie, scoţându-i dopul cu un gest scurt.

— Da. Bebe va începe în curând să zâmbească. Îşi va forma un program pe măsură ce va înţelege deosebirea dintre zi şi noapte. Ah, şi… Se întrerupe ca să toarne puţină şampanie într-un pahar de apă şi s-o ridice pe ea în picioare… Putem să facem din nou sex. Ia şi bea, femeie!

Trupul i se încordează când Charlie îi cuprinde mijlocul cu braţele, lipindu-şi şoldurile de şoldurile ei, împingând-o în spate, presând-o de frigider. Sex? Gândul îi provoacă repulsie. E istovită, secătuită; spatele şi sânii o dor. Noaptea trecută abia dacă închisese ochii, ascultându-l pe Charlie agitându-se în camera de zi după ce se trezise Poppy, pe la miezul nopţii, şi punându-i câteva discuri cu jazz ca s-o liniştească, citindu-i din romanul lui capitolul în care tânărul soldat îşi părăseşte mama şi pleacă la război. Fusese conştientă că ar fi trebuit să se ridice din pat şi să se ducă să-i dea lui Poppy să sugă, ceea ce ar fi adormit-o imediat, dar se simţise prea obosită ca s-o facă, prea obosită ca să se smulgă de sub greutatea păturilor în dormitorul cu aer condiţionat şi din gândurile la Midas. La Winnie. La Bodhi Mogaro. La el era oare Midas? Şi era încă în viaţă?

Încet, îl împinge pe Charlie de lângă ea.

— Eşti conştient că trebuie să plec peste puţin timp, da? Mă întâlnesc cu Teb.

Charlie încremeneşte şi închide ochii înainte de a-şi lipi fruntea de a ei.

— Te întâlneşti cu Teb.

— Ai uitat.

— Am uitat.

— Azi e rândul tău să stai cu copilul. Al meu a fost ieri. Ţi-am spus, Teb a trebuit să reprogrameze întâlnirea de data trecută…

— Da, ştiu. Uitasem, asta e. Poppy s-a trezit de trei ori azi-noapte. Sunt extenuat.

— Îmi pare rău. Dar noaptea asta e rândul meu să stau cu ea, iar tu vei lua pauză mâine aproape toată ziua.

El oftează şi îi dă drumul.

— Trebuie să te mai mulgi. Am folosit tot laptele din frigider.

— M-am muls. De dimineaţă. E la rece.

— Şi trebuie să vorbim despre toate astea.

— Care toate astea?

— Tot ce facem noi, împărţind jumate-jumate timpul alocat copilului. Nu merge aşa.

Imediat, ea simte un val de iritare.

— Eu nu pot să-i aloc mai mult timp, replică ea, încercând să păstreze un ton calm în vreme ce duce la gură o bucată de omletă. Am rămas cam în urmă cu cartea lui Teb.

Nu i-a spus cât de în urmă; cât de sigură e că nu va putea respecta termenul de predare şi nici cât de jalnic sună textul. E prea copleşită pentru a recunoaşte cât de greu îi este încercând să gestioneze totul, să ştie că au rămas fără detergent de rufe şi para de duş curge, iar picuratul acela o scoate din minţi, sau că i-a făcut lui Poppy o programare la pediatru pentru a doua zi, la sugestia doctorului Bereck.

— Colette, nu-ţi cer să te ocupi tu de îngrijirea copilului. Spun doar că trebuie să angajăm o bonă. Ştiu că ţi-e teamă, adaugă el, şi expresia i se îmblânzeşte. Chestia asta cu Midas e oribilă. Dar nu le putem face pe toate. Nu putem lucra amândoi cu normă întreagă şi să avem grijă de un nou-născut, fără să ne ajute cineva. Plus că ne permitem, insistă el, luându-i mâinile într-ale lui. Putem folosi o parte din banii de la părinţii mei.

— Nu vreau să angajăm o bonă, Charlie, ripostează ea, trăgându-şi mâna.

Nu poate suporta o asemenea idee, să-şi lase copilul cu o necunoscută. Trece pe lângă el spre dormitor, dezbrăcându-şi tricoul ud.

— Bun, şi atunci ce-ar trebui să facem? întreabă el, venind după ea în baie. Dacă nu accepţi să angajăm o bonă, va trebui să te ocupi tu de tot.

Colette dă drumul apei la duş şi ridică din cadă căduţa din plastic roz, ocolind cu privirea smocul gros de fire de păr de la scurgere, care i-au căzut ieri când s-a spălat.

— Dar nu aşa ne-am înţeles.

— De acord. Se pare însă că viaţa cu un copil e puţin mai dificilă decât ne-am aşteptat noi. Trebuie să reevaluăm situaţia. Eu trebuie să predau cartea peste două luni.

— Iar eu, peste o lună.

— Ştiu, iubito. Maxilarul lui se încleştează. Dar şi tu ştii ce depinde de a mea.

— Trebuie să mă pregătesc de plecare.

Colette închide uşa şi îşi face duş fără să se grăbească,

fricţionându-şi corpul cu noua sare de baie pe care a cumpărat-o ieri dintr-un impuls de moment, încercând să-şi alunge frustrarea şi oboseala. Douăzeci de minute mai târziu, când iese din dormitor îmbrăcată cu o bluză şi o fustă curate, Charlie e la el în birou, cu uşa închisă. Se furişează încet în camera copilului, unde din întuneric se aud balenele de pe CD-ul *Womb Noises,* iar în aer pluteşte mirosul fiicei sale. Nu-şi poate stăpâni impulsul de a se apleca deasupra pătuţului, de a atinge obrazul lui Poppy şi a-i îndepărta firişoarele de păr de pe frunte, blond-roşcate ca plăcinta cu dovleac. O feţişoară care seamănă atât de bine cu cea a mamei sale.

Hotărând să nu-l mai deranjeze pe Charlie, iese din apartament fără zgomot şi se îndreaptă spre metrou, unde se opreşte în capătul peronului, departe de chioşcul cu ziare, dornică de câteva ore lipsite de ultimele ştiri despre Midas. În vagon, închide ochii, gândindu-se cât de ridicolă e disputa asta cu Charlie. El e la apogeul carierei. Romanul lui de debut a fost receptat extrem de bine, recenziile laudative considerându-l cel mai promiţător nou condei al ultimelor decenii, exact acum, când se apropie de finalizarea celei de-a doua cărţi, atât de aşteptate.

Ea, pe de altă parte…

E în drum spre biroul primarului, unde o să-l aştepte ca să scrie o carte despre care Teb va spune că a scris-o el însuşi, aducându-i lui o avere din drepturi de autor, prea temătoare să încerce să scrie o altă carte în nume propriu. Pe cea de debut, o biografie a Victoriei Woodhull, prima femeie care a candidat la preşedinţie, a publicat-o cu şase ani în urmă. Petrecuse ani întregi documentându-se pentru ea şi fusese extraordinar de mândră de rezultat. Dar vânzările fuseseră dezamăgitoare şi niciun editor nu fusese interesat de cele două propuneri de titlu pe care le înaintase ea ulterior editurilor. Prea temătoare ca să mai încerce încă o dată, acceptase, la sfatul agentului ei, să scrie în numele altora. Doar pentru o vreme, îi spusese agentul. Doar până când îţi vine o idee mai bună pentru o altă carte. Asta se întâmpla acum patru ani.

Telefonul îi piuie anunţând un nou mesaj, în timp ce urca scările de la metrou spre primărie. E de la Charlie.

M-am gândit la ceva, scria el.

La ce anume?

La încălzirea globală. Ce nasol, nu?

Ea aşteaptă. Apoi:

Şi m-am mai gândit la ceva. Ce-ai zice de o cină romantică în seara asta, acasă? După ce adoarme Poppy.

O idee bună.

O *să te las chiar să găteşti tu.*

Colette se opreşte la toneta ambulantă cu cafea de la intrarea în Parcul Primăriei.

— O cafea neagră, mare, cu gheaţă, cere ea. Şi o gogoaşă glazurată, vă rog.

Ce generos din partea ta! tastează ea la telefon.

Aşa mi-am spus şi eu. Ce ai de gând să pregăteşti?

Un sufleu.

Grozav. De care?

Din cel invizibil.

Dar asta ai făcut şi ieri.

Mai are încă zece minute înainte de ora stabilită pentru întâlnirea cu Teb şi decide să-şi bea cafeaua pe o bancă în parc, lângă o tufă cu nişte flori mov-aprins. I-ar fi mult mai uşor dacă i-ar putea spune lui Charlie adevărul. Vrea să renunţe la serviciu. Vrea să îşi concentreze toată atenţia asupra lui Poppy. Rupe gogoaşa, imaginându-şi viaţa pe care şi-o doreşte: să fie doar mamă şi atât, acum. Să se asigure că Poppy e bine. Că e iubită şi sănătoasă, că are tot ce-i trebuie.

Dar alungă ideea. Nu-i poate spune lui Charlie aşa ceva.

Nu poate *face* aşa ceva.

Colette Yates, fiica lui Rosemary Carpenter, arhicunoscuta Rosemary Carpenter, care şi-a clădit cariera pe cărţile scrise despre povara maternităţii, despre conflictul inerent din intimitatea cuplurilor, despre nevoia femeilor de a nu fi dependente de un bărbat. *Tocmai ea* să aleagă statutul de mamă casnică?!

Termină de mâncat gogoaşa şi deschide e-mailul, ştiind că trebuie să-şi adune gândurile şi să se pregătească pentru întâlnirea cu Teb. A primit un mesaj nou de la Aaron Neeley, cu adnotări pe marginea capitolului despre care urmează să discute azi.

Partea asta nu ţi-a reuşit prea bine – impactul emoţional pe care moartea lui Margeaux l-a avut asupra primarului. Iar

cronologia e complet dată peste cap. Întoarce-te şi caută articolul din Esquire. Tipul ăla l-a scris cum trebuie.

Colette îşi ridică faţa spre cer, simţind căldura soarelui pe piele, şi aude piuitul unui mesaj nou. Încearcă să nu se gândească la cuvintele lui Aaron, nici la ora pe care va trebui s-o petreacă discutând despre carte, şi nici la imaginea lui Winnie singură, în apartamentul ei, cu pătuţul lui Midas gol, asaltată de rememorări ale dispariţiei lui. Singurele lucruri la care vrea să se gândească acum, cel puţin preţ de încă cinci minute, e senzaţia soarelui pe faţa ei, cina cu Charlie şi programarea de a doua zi la pediatru, când i se va spune că totul e în regulă. Că Poppy e normală. Că temerile ei sunt nefondate.

Deschide telefonul, să vadă ce i-a mai scris Charlie. Dar mesajul nu e de la el.

E de la Francie.

Colette se străduieşte să pară stăpână pe sine când o salută pe Allison.

— Intră şi fă-te comodă, îi spune secretara. Se pregăteşte să încheie o altă întâlnire.

În biroul lui Teb, se aşază la masa rotundă şi îşi deschide laptopul.

L-au găsit. Asta e tot ce a scris Francie.

Tastează la laptop adresa website-ului *New York Post,* îmbărbătându-se în aşteptarea unor veşti cumplite. Articolul este pe prima pagină.

SUSPECTUL ÎN RĂPIREA LUI MIDAS ROSS
GĂSIT ÎN PENNSYLVANIA

Colette răsuflă, sprijinindu-şi fruntea în palmă. Deci nu la Midas se referise Francie în mesaj. Ci la Bodhi Mogaro.

> Un bărbat din Yemen, în vârstă de 24 de ani, despre care se crede că ar avea legătură cu răpirea lui Midas Ross, a fost arestat în această dimineaţă în oraşul Tobyhanna din Pennsylvania, aflat la două ore spre vest de New York City.

Poliţia l-a oprit pentru încălcarea proprietăţii, după ce i-a observat maşina parcată în incinta Tobyhanna Army Depot, unde sunt depozitate echipamente de supraveghere a locuinţelor folosite de Ministerul Apărării. Poliţia confirmă că Mogaro era căutat de două zile, după ce martori oculari l-au observat în apropierea casei lui Gwendolyn Ross în seara de 4 iulie, în jurul orei la care a fost răpit fiul ei. O geantă cu aproape 25.000 de dolari, bani lichizi, a fost descoperită în portbagajul maşinii lui Mogaro, un Ford Focus din 2015 închiriat de la aeroportul JF Kennedy în dimineaţa zilei de 5 iulie.

25 000 de dolari, bani lichizi.

Colette citeşte fraza din nou. De ce ar fi avut individul atâţia bani la el?

Ministerul de Interne s-a implicat, investigând motivul pentru care Mogaro ar fi încercat să pătrundă în depozitul armatei, depunând eforturi totodată să determine dacă Mogaro a avut complici în rândul personalului militar. Soţia lui, profesor de economie la Universitatea de Stat din Wayne, a refuzat să comenteze la mai multe solicitări în acest sens.

Telefonul lui Colette piuie din nou. E Nell.

Ce înseamnă asta?

— Colette! spune Allison din pragul uşii. Îmi pare rău că te întrerup din scris, dar primarul întârzie câteva minute.

Ea încuviinţează cu o înclinare din cap şi răspunde, abia reuşind să rostească cuvintele:

— Bine. Mulţumesc.

— Şi cred că ar trebui să-ţi spun ceva: copiatorul s-a defectat. Depanatorul, adaugă Allison coborând glasul, vine abia peste o oră – în caz că mai ai nevoie să foloseşti încăperea. Pot să pun eu o plăcuţă cu „Defect”. N-o să te deranjeze nimeni.

Colette coboară privirea spre articol.

— Ai venit exact la ţanc, comentează ea. Tocmai voiam să văd dacă toaleta e liberă.

Allison îi oferă un zâmbet larg.

— Aşteaptă-mă doar un minut.

Colette îşi ia geanta de sub scaun şi se duce spre scrinul de lângă biroul primarului. Dosarul e încă acolo, dar îl simte mai greu în mâini decât era cu două zile în urmă. De la biroul ei, Allison îi face un semn cu degetele mari ridicate când o vede îndreptându-se spre sala copiatorului. Colette încuie uşa şi, când scoate dosarul din geantă, ceva sare din el, aterizându-i la picioare. O dischetă. Pune dosarul pe copiator şi parcurge rapid hârtiile dinăuntru, căutând numele lui Bodhi Mogaro. Din grabă, se taie la degetul mare şi la arătător, lăsând o dâră de sânge pe prima pagină.

— Rahat! şopteşte ea, şi încearcă să şteargă, întinzând sângele peste cuvintele „Lista membrilor: Mamele din Mai”.

Răsfoieşte copiile chestionarului pe care a trebuit să-l completeze când s-a înscris în grupul Mamelor din Mai, prin intermediul site-ului The Village. Găseşte apoi profilul lui Nell. Al lui Yuko. Al lui Scarlett. Al lui Francie. Cum a avut poliţia acces la datele astea?

Îl vede şi pe al ei.

Îl ia din teanc, uitându-se la fotografia ataşată, cea din excursia pe insula Sanibel, pe care a făcut-o împreună cu Charlie înainte de naşterea lui Poppy. Seara în care a cerut-o el în căsătorie, aniversarea primei lor întâlniri, cea dintâi noapte petrecută împreună, trezindu-se a doua zi dimineaţă în apartamentul lui din Brooklyn Heights şi văzând primul avion care a lovit blocul turn. „Voi rămâne alături de tine pentru totdeauna”, promisese ea în ziua aceea, pe plaja din Florida, cu părul îngreunat de nisip şi apă sărată, ţinând inelul în mână. „Dar tu mă cunoşti, Charlie. Nu sunt genul care se căsătoreşte.” Abia dacă se recunoaşte în fotografia aceea. Era cu numai doi ani în urmă, şi totuşi pare atât de tânără!

Pe urmă îşi dă seama: Teb va vedea materialele astea. Va afla că o cunoaşte pe Winnie. Va şti – dacă nu cumva ştie deja – că a fost şi ea acolo în seara aceea. Şi o va întreba de ce nu i-a spus.

Se uită la tocătorul de documente de lângă copiator şi fără să mai stea pe gânduri, împinge hârtia prin fanta de sus. Imediat, fâşii subţiri ies prin celălalt capăt al tocătorului.

Revine la dosar şi frunzăreşte restul hârtiilor. Fotografii de pe terasa de la Jolly Llama. Fotografii ale casei lui Winnie. Ale

bucătăriei sale. Rezultatul unei analize de laborator, pe care ea nu-l poate descifra. Se opreşte cu privirea asupra transcrierii unui interviu lung de câteva pagini.

HOYT: Poţi să-ţi spui numele pe litere, te rog?

MERAUD SPOOL: M-E-R-A-U-D S-P-O-O-L.

HOYT: Şi eşti prieten cu doamna Ross?

SPOOL: Fost prieten. N-am mai vorbit de câţiva ani, dar în tinereţe eram apropiaţi.

HOYT: Ştiu că vrem să discutăm despre incidentul cu Daniel, la care ai fost martor, dar înainte de asta, vorbeşte-mi despre relaţia ta cu doamna Ross.

SPOOL: Ne-am cunoscut la audiţiile pentru *Bluebird.* Aveam multe în comun, aşa că ne-am înţeles bine de la bun început. Când m-am mutat aici cu mama, pentru serial, doamna Ross ne-a invitat să stăm la ea cât timp se renova apartamentul nostru. Ne petreceam weekendurile la casa lor de la ţară. Eu stăteam cu Winnie în cameră. Eram ca două surori.

HOYT: Bine.

SPOOL: Până la urmă, am fost amândouă distribuite în film. Evident, Winnie a obţinut rolul principal.

(Râde)

HOYT: Cum te-ai simţit din cauza asta?

SPOOL: Cum m-am simţit? Ca să fiu sinceră, m-a durut. Nu numai pentru mine, ci pentru toate fetele. Nu era ea cea mai bună dansatoare. Dar era cea mai frumoasă.

HOYT: Se înţelegea bine cu celelalte fete?

SPOOL: Nu, nu prea. Era stângace.

HOYT: Stângace?

SPOOL: Da, de parcă niciodată nu ştia cum anume să fie ea însăşi. Era nestatornică, încercând să fie aşa cum credea că voiau alţii să fie. Încercând să adopte acea imagine care se potrivea în situaţia respectivă, oricare ar fi fost ea. Dar după ce l-a întâlnit pe Daniel a devenit mai încrezătoare.

HOYT: Şi unde s-au cunoscut?

SPOOL: Sinceră să fiu, n-am idee. Era slăbănog, plin de coşuri. Toate celelalte fete au fost şocate aflând că au o relaţie, nu şi eu, mai ales după ce i-am văzut împreună. Se potriveau. Semăna mult cu ea. Era studios. Avea înclinaţii artistice. Chiar se iubeau. *(Râde)* Adică, aşa cum se iubesc tinerii la şaptesprezece ani. Copilăreşte. Deşi acum, la treizeci şi nouă de ani, cu trei copii şi doisprezece ani de căsnicie, încep să cred că aceea e de fapt iubirea adevărată. Asta? Asta e muncă. Vorbesc cumva prea mult? Nu sunt sigură că v-am răspuns la întrebări.

HOYT: E perfect.

SPOOL: Bun, în regulă. Serialul avea succes. Winnie îl avea pe Daniel. Şi pe mine. Dar pe urmă a murit mama ei. Şi…

HOYT: Da?

SPOOL: Şi pe urmă lucrurile… Uite ce e, voi aţi luat legătura cu mine şi m-aţi întrebat dacă îmi puteţi pune nişte întrebări, şi mă bucur să fiu de ajutor. Eu am trei copii. Nici nu-mi pot închipui prin ce trece ea. Dar mă tem să nu spun ceea ce nu trebuie.

HOYT: Încearcă să nu-ţi faci griji din pricina asta. Doar adunăm nişte informaţii.

SPOOL: A luat-o razna. Dar cine n-ar fi păţit la fel în locul ei? Să-şi piardă mama la o vârstă atât de fragedă… A fost cumplit. Un accident bizar, pe care nimeni nu şi-l poate explica. Îi cedează frânele tocmai când coboară coasta unui deal? A fost foarte ciudat. Şi pe deasupra, se întorsese şi tipul acela. Archie Andersen.

Colette se întrerupe o clipă. Într-un e-mail din urmă cu o zi, Francie scrisese că Winnie fusese urmărită o vreme de un tip şi se întrebase dacă nu cumva individul mai luase legătura cu ea din perioada filmărilor la *Bluebird.*

SPOOL: Dispăruse câteva luni, după ce fusese emis ordin de restricţie, dar pe urmă a apărut la înmormântarea mamei sale şi a făcut o scenă teribilă, jeluindu-se în faţa bisericii. A fost prea mult pentru ea.

HOYT: Te simţi bine?

SPOOL: E foarte trist. Winnie era tare apropiată de mama ei. Aveau genul acela de relaţie pe care fiecare fată şi-ar dori să o aibă cu mama ei. Şi deodată – paf! – s-a dus. Winnie a început să aibă atacuri de panică. Şi accese cumplite de plâns. Îmi amintea de mama mea vitregă.

HOYT: Mama ta vitregă?

SPOOL: Tocmai o născuse atunci pe sora mea vitregă. E cu nişte ani, ca să zicem aşa, mai tânără decât tata. Şi după aia s-a scrântit. Plângea întruna. Nu putea să doarmă. Până la urmă, a fost internată o vreme. Psihoză postpartum.

HOYT: Şi de ce anume îţi amintea asta de Winnie?

SPOOL: Păi, Winnie… nu mai era ea însăşi. Iar pe urmă s-a petrecut incidentul.

HOYT: Povesteşte-mi!

O bătaie în uşă. Colette îndeasă hârtiile la loc în dosar, pe care îl bagă în grabă la loc în geantă, împreună cu discheta.

— Imediat! anunţă ea spre fanta subţire de lumină care pătrunde printre uşă şi toc. Ultimul sân, sunt aproape gata.

Îşi scoate pompa manuală, îşi descheie bluza până sub sutien şi deschide uşa.

E Aaron Neely.

— Totul e-n regulă? întreabă el şi îşi coboară privirea spre sutienul ei.

Colette îşi încheie nasturii bâjbâind, cu obrajii roşii de stânjeneală.

— Da, sigur.

— Te aşteptăm.

— Bun, excelent, răspunde ea, punând pompa înapoi în geantă. Sunt gata.

În vreme ce păşeşte în urma lui Aaron spre biroul lui Teb, Allison îi aruncă o privire plină de remuşcare.

Aşezat pe scaun, primarul citeşte un exemplar printat al manuscrisului. Stă cu picioarele ridicate pe birou, lăsând la vedere şosetele cu buline albe şi roşii. Aaron, îi face semn spre unul dintre scaunele libere din faţa lui.

— Lasă-mă numai o clipă, îi cere Teb.

Colette îşi ţine geanta pe genunchi. Priveşte scurt spre Aaron

şi apoi spre peretele din spatele lui Teb, unde se află un dispozitiv rotativ de fotografii înrămate, cu el alături de diverse celebrităţi. Recent au fost adăugate câteva noi. Teb cu Bette Midler. Cu un tânăr de curând cooptat în echipa New York Mets. Cu fostul secretar de stat Lachlan Raine care, aşa cum s-a anunţat puţin mai devreme în acea dimineaţă, va fi probabil nominalizat la Premiul Nobel pentru Pace, pentru activitatea fundaţiei sale în Siria.

— Frumos, nu? întreabă Teb, uitându-se la ea.

— Foarte.

— L-am întâlnit pe Raine acum două săptămâni, la chestia aia a mea organizată la Cipriani's. Omul strânge milioane pentru campania mea, dar zău că e nebun. Fără glumă, cred că n-a existat o chelneriţă la care să nu se fi dat el.

Colette încearcă să menţină un ton degajat.

— Sunt şocată.

— Da, sigur, râde Teb şi pune pe birou ultima foaie de hârtie. Bine, C. Uite, trebuie să fiu sincer. Cred că sunt câteva puncte în care mergem într-o direcţie greşită.

Ea îşi dă părul pe după urechi, străduindu-se să pară indiferentă, în timp ce Aaron aşteaptă cu un amestec de plictiseală şi dezgust.

— Înţeleg. Poţi fi mai explicit?

Teb se lasă pe spate în scaun şi studiază tavanul.

— La prima carte… Cu cine mi-a comparat recenzentul ăla stilul de a scrie? îl întreabă pe Aaron.

— Proză ca a lui Hemingway. Umor ca al lui Sedaris.

Colette pufneşte uşor.

— Sinceră să fiu, Teb, mi se pare cam mult.

— Bun, dar asta? Asta n-o să impresioneze pe nimeni. Aşa e? se întoarce el către Aaron.

Neeley oftează adânc.

— Da, domnule. Nu pot să nu fiu de acord. Îmi dau seama că-ţi cerem să scrii repede, Colette, dar nu putem accepta ceva mediocru. Mai ales ţinând seama de aşteptările pe care primarul le-a stârnit cu prima carte.

— Bine, încuviinţează Colette. Hai să vedem.

Timp de o oră, încearcă să se concentreze pe ceea ce i se cere, însă greutatea dosarului din geantă îi distrage atenţia – dacă Teb l-a citit deja? Dacă i-a văzut formularul de înscriere în

grup? Şi televizorul din colţ, deschis pe canalul NY1, cu sonorul oprit, îi atrage mereu atenţia. În cele din urmă, vede pe ecran o fotografie a lui Bodhi Mogaro, cea pe care poliţia a dat-o probabil presei, aceeaşi pe care o are şi ea acasă, în dosarul de sub canapea. *Bărbat din Yemen reţinut pentru încălcarea proprietăţii, posibil implicat în răpirea lui Midas Ross.* Simte un val de uşurare când Allison bate încet la uşă şi apoi îşi strecoară capul înăuntru.

— Domnule primar, au sosit cei cu care aveţi programată următoarea întâlnire. Aşteaptă în sala 6B. V-am rezervat prânzul.

— Grozav, mulţumesc, Allison.

Teb strânge hârtiile de pe birou şi le împinge spre Aaron, după care îşi verifică telefonul.

— A fost o discuţie utilă, nu-i aşa? Vom reveni pe calea cea bună?

— Categoric, răspunde Aaron.

Colette îşi ia laptopul şi agenda şi le pune în geantă, lângă dosar. Se duce în hol, unde unul dintre tinerii asistenţi de la biroul pentru relaţia cu presa conduce publicul într-un tur de vizitare, arătând operele de artă de pe pereţi şi îndrumându-i pe oaspeţi spre fereastra largă ce oferă panoramă către Podul Brooklyn. Colette se strecoară printre ei spre toaletă şi, dinăuntru, de lângă uşă, ţine sub observaţie biroul lui Teb. Când îl vede plecând împreună cu Aaron spre întâlnirea programată, se duce la Allison, care vorbeşte la telefon.

— Cred că mi-am uitat portofelul în birou, îi şopteşte.

Allison îi face semn să se ducă să-l caute. Colette se preface că se uită pe podea, în jurul scaunului pe care a stat şi apoi pe lângă biroul lui Teb, punând dosarul înapoi la locul lui.

Îşi ia la revedere de la Allison şi cheamă liftul. Două femei păşesc în cabină chiar înainte să se închidă uşile, cu brichete şi cafele în mâini.

— Au zis că-i din Yemen. Musulman, îi spune una celeilalte, cu glasul răguşit al unei fumătoare înrăite. Chestia asta nu-i a bună.

Cealaltă clatină din cap.

— Un lucru vreau eu să ştiu: unde e mama. De ce nu dă interviuri? Numai o femeie care are ceva de ascuns ar refuza să discute cu presa.

Ambele se uită la Colette. Ea zâmbeşte şi apasă butonul pentru parter, cu inima bubuindu-i, cu geanta strânsă la piept şi discheta înăuntru.

9

SEARA A PATRA

Mă simt mai bine aici. Ascunsă de copaci şi de umbră, de borul unei pălării. Deşi la numai două ore de oraş, mă simt de parcă aş fi la o lume întreagă distanţă. Slavă Domnului! Nu eram sigură că voi fi în stare să plec, dar mi-am cărat lucrurile în maşină în miez de noapte şi am pornit înainte de răsăritul soarelui, fără să spun un cuvânt cuiva, şi am intrat înainte ca vecinii să se trezească, folosind cheia lăsată în ghiveci.

A fost cea mai bună alegere, să plec din oraş şi să vin aici. Mă simt mai pe picioarele mele, mai lucidă. Chiar euforică. Sincer să spun, nu m-am mai simţit aşa de luni întregi. Probabil că datorită aerului de ţară şi pastilelor ălora pe care mi le-a dat doctorul înainte să ies din spital, ceva care să mă mai liniştească puţin.

Bun, trebuie să trec la treabă, şi nu ştiu de ce ezit să scriu despre asta, dar…

Eu şi Joshua. Suntem din nou împreună.

E prea frumos ca să fie adevărat, şi numai Dumnezeu ştie cât n-aş vrea să stric totul, dar asta e. Am făcut-o. M-am dus să-l văd. Am crezut că o să fie furios fiindcă am apărut aşa şi i-am zis că trebuie doar să-i spun ce simt, o dată pentru totdeauna. Dar nu s-a înfuriat. Mi-am ţinut firea şi i-am explicat cât de greu mi-a fost fără el, cât de disperată şi de deprimată am fost, amintindu-i cât de fericiţi eram la început, în nopţile acelea lungi petrecute în baie. Zăbovind în pat duminica dimineaţa, citind cu glas tare. Shakespeare. Maya Angelou. *Un pom creşte în Brooklyn.* Şi ştii ce? M-a lăsat să vorbesc. Ba nu, *a vrut* să audă ce am de spus.

— O să am eu grijă de tot, i-am zis. Pentru tine. Pentru noi.

El a zâmbit.

— Dacă o să am grijă de tot, vii acasă cu mine? M-am apropiat mai mult de el, l-am tras spre mine, m-am pierdut în senzaţia pielii lui, a părului, a trupului său lipit de al meu. Ai nevoie de mine tot atât cât am şi eu nevoie de tine. Ştii asta.

Nu pot să mint. Sunt emoţionată. Mi-e greu să am încredere în deciziile mele, şi nici cu asta nu mi-e uşor. Dar mă tot gândesc la citatul acela de pe perete, din sala de aşteptare a doctorului H.

Unii vor ca un lucru să se întâmple. Alţii îşi doresc ca lucrul să se întâmple. Iar alţii îl fac să se întâmple.

Îmi vine să râd acum, când îmi amintesc prima şedinţă cu dr. H., cum am luat tăbliţa aia prăpădită de pe perete şi am intrat cu ea în cabinetul lui. Încăperea mirosea a detergent de covor şi în aer plutea parfumul cu note lemnoase al coloniei ultimului său pacient.

— Glumeşti! i-am spus, scoţându-mi picioarele din papuci şi aşezându-mă cu ele sub mine pe canapea, cu tăbliţa încă în mână.

— În legătură cu ce? m-a întrebat el cu mâinile împreunate în poală şi cu o expresie binevoitoare în ochi. (Tipul e din Milwaukee.) în legătură cu ce glumesc?

— Cu tăbliţa asta. Ce? Se vânduseră toate posterele cu pisici şi cu mesajul REZISTĂ?

Dar citatul avea dreptate. Nu puteam să stau tot restul vieţii şi să mă *gândesc* cum ar fi fost să fiu împreună cu Joshua. Nu puteam doar să-mi *doresc* să fiu cu el. Trebuia ca eu să fac asta să se întâmple, indiferent ce ar însemna asta.

Uşor nu va fi. Cred că ştim asta amândoi. O să stăm aici atât timp cât o să putem, până când o să ne dăm seama încotro să mergem mai departe. Eu mă gândesc la Indonezia, ca în cartea aia pe placul tuturor. O să-mi tai părul. O să închiriem o casă pe un teren cultivat cu orez, o să facem yoga, o să ne regăsim. O să învăţ să gătesc.

Dar detaliile mai pot aştepta. Acum, în clipa asta, vreau doar să fiu aici, să mă bucur de aerul proaspăt şi de adierea caldă, împreună cu Joshua. În seara asta, am făcut friptură la grătar pentru cină şi am deschis cea mai scumpă sticlă de vin pe care am găsit-o în pivniţă. Pe urmă, ne-am întins în pat şi, când a adormit, nu mi-am mai putut lua ochii de la el. Ştiu că se va trezi şi se va întreba unde sunt, dar mulţumirea mă inundă, aşa cum stau, înfăşurată în halatul lui de mătase, ascultând greierii şi uitându-mă la câmpurile înstelate, lăsate în urmă de oamenii care nu-şi mai permit să le cultive.

Şi voi spune asta: Trebuie să încetez să mai citesc ştirile. Presa – toată presa – e obsedată de întreaga poveste. Fosta actriţă care avea totul.

Bani!

Frumuseţe!

Un nou-născut superb!

Patricia Faith şi-a pus chiar în minte să profite de acea dată din calendar – *coincidenţa* faptului că un copil a dispărut pe 4 iulie, mama lui scăpând de povara maternităţii în Ziua Independenţei. Data a căpătat conotaţii simbolice, la fel ca numele. Midas. Regele grec care transforma în aur tot ce atingea şi care, cel puţin după spusele lui Aristotel, a murit de foame din cauza „rugăciunii lui stupide”. (În alte versiuni ale mitului, firește, regele a fost salvat de la o moarte sigură în ultimul moment.)

Dar la ce m-aş fi putut aştepta? Sigur că sunt obsedaţi. Cariere întregi au fost clădite pe poveşti ca asta. Pe Joshua îl deranjează că citesc ştirile, dar mi-e foarte greu să mă detaşez. Trebuie să ştiu ce vorbesc oamenii, încotro arată cu degetul. Mai ales acum, că Mogaro a fost găsit. Lumea se înghesuie care mai de care să facă diverse comentarii pe forumuri, ca o gloată febrilă. *Un tip prins cu 25.000 de dolari bani gheaţă? Cineva tocmai şi-a rezervat un loc pe scaunul electric.*

Copiii sunt răpiţi mereu în Africa şi în oraşele mici din America, dar nimănui nu pare să-i pese de asta. Poveştile lor nu ajung pe prima pagină a publicaţiei New York Times.

De ce ziarul ăsta nu scrie nimic despre relatările martorilor oculari cu privire la un bărbat caucazian de vârstă mijlocie zărit în seara de 4 iulie pe o bancă din faţa locuinţei sale? Informaţia apare pe toate blogurile specializate şi e confirmată de cel puţin două surse anonime din cadrul NYPD. Tipul e cunoscut pentru infracţiuni sexuale, fiind liberat condiţionat după ce a molestat un băieţel.

Recunosc. Ultima informaţie m-a făcut să zâmbesc. Eu însămi am lansat-o. De ce? Fiindcă cineva trebuie să plătească pentru ceea ce s-a întâmplat, şi o să am al naibii de mare grijă să nu fiu eu aceea.

Oricum, ar fi cazul să-mi las mintea să se relaxeze, să mă bucur că mă simt atât de liniştită. Sau de cât de liniştită m-aş simţi dacă n-aş fi atât de încordată, dacă nu mi-aş imagina în fiecare clipă că-mi aud copilaşul plângând.

10

ZIUA A CINCEA

CĂTRE: Mamele din Mai
DE LA: Prietenele din The Village
DATA: 9 iulie
SUBIECTUL: Sfatul zilei
SUGARULTĂU: ZIUA 56

La mulţi ani, bebe! Micuţul tău împlineşte azi opt săptămâni. Ai reuşit! (Nici nu-ţi mai aminteşti cum era înainte să fii mamă, nu-i aşa?) E timpul să celebrezi aceste ultime săptămâni de îngrijiri, alăptări, alintări şi dovezi de iubire pentru micuţa ta minune. Şi, hai, mănâncă felia aceea de tort! Ţi-ai câştigat dreptul.

Au găsit un băieţel în New Jersey. Întregul departament de poliţie dintr-un orăşel de coastă a fost convocat, însă un membru din echipa de voluntari a fost cel care l-a descoperit. Era la peste un kilometru şi jumătate distanţă pe plajă; mergea prin stufăriş căutând scoici, la două ore după ce se depărtase de părinţi, în cele câteva secunde în care mama lui a despachetat sendvişurile.

O fată din Maine a fost văzută pentru ultima dată când a coborât din autobuzul şcolii în apropiere de casa ei. Poliţia a căutat-o toată noaptea şi a instituit un post de comandă pe Route 8; a fost adus şi un câine salvator. A doua zi dimineaţă, fata a fost găsită în viaţă, în locuinţa unchiului ei.

Tot timpul se întâmplă aşa: câte un copil dispare, dar e găsit la scurt timp, teafăr şi nevătămat. Dar, aşa cum remarcă Francie încă o dată, în vreme ce parcurge articolele de pe site-ul Centrului pentru Copiii Dispăruţi, toţi copiii aceia au fost găsiţi în răstimp de douăzeci şi patru de ore.

Cinci zile.

Cinci zile încheiate, iar poliţia tot nu spune *nimic.* Nici dacă au dat de urma lui Midas, nici dacă e sau nu în siguranţă. N-au divulgat nici măcar vreo informaţie care să-l pună în legătură pe Bodhi Mogaro – încă reţinut pentru acuzaţia de încălcare a proprietăţii – cu răpirea.

Francie ia biberonul din vasul cu apă fierbinte de pe aragaz şi se aşază cu Will pe balansoar, la câţiva centimetri de ventilatorul din fereastră. Ferindu-l de soarele care pătrunde prin perdele, îl culcă în îndoitura braţului şi-i duce biberonul la

gură, sperând (trebuie să recunoască asta) că va refuza laptele praf, că nu va accepta altceva decât laptele ei, că va plânge dezgustat de mirosul acela chimic. Îi atinge buzele cu tetina portocalie a biberonului, iar el deschide gura; lichidul cenuşiu i se scurge pe buza de jos, şi el suge cu înghiţituri rapide, aproape disperate.

Francie ignoră fiorul de dezamăgire şi întinde mâna după telecomandă. Pe CNN e intervievat Oliver Hood, un avocat specializat pe drepturi civile, care a căpătat notorietate susţinând eliberarea celor şase prizonieri de la Guantanamo. Ieri a anunţat că a preluat *pro bono* cazul lui Bodhi Mogaro.

— Din câte înţeleg eu, spune moderatorul – un bărbat de vârstă mijlocie, cu ochelari cu ramă neagră şi o cămaşă în carouri mari Mogaro este reţinut în prezent sub acuzaţia de încălcare a proprietăţii. Dar principala problemă este aceea de a-i elucida rolul în răpirea lui Bebe Midas. Oliver Hood, ce-mi poţi spune în acest sens?

Hood e un tip mărunţel, cu ochi mari şi rotunzi.

— Păi, ţi-aş putea spune o mulţime de lucruri, dar ceea ce vreau să precizez în primul rând este faptul că clientul meu e nevinovat. Nu ştia că încalcă o proprietate şi în mod cert nu a avut de-a face cu dispariţia lui Bebe Midas. Cazul este unul clasic de prejudecată rasistă. Ce dovezi există împotriva lui? Că a fost văzut în preajma locuinţei lui Winnie Ross şi că este originar din Orientul Mijlociu. Atât şi nimic mai mult.

— Ei, dacă vorbeşti…

— Iar lucrurile sunt chiar mai grave. Am discutat cu doi poliţişti care susţin că omul identificat de un martor ocular ca fiind Bodhi Mogaro, în seara de 4 iulie, cel despre care se spune că se afla lângă clădirea doamnei Ross la ora presupusă a răpirii, strigând într-un telefon şi purtându-se ciudat – Oliver Hood se întrerupe o clipă, pentru efect dramatic –, *nu* era Bodhi Mogaro.

— Ce vrei să spui?

Hood ridică spre cameră o fotografie a unui bărbat în halat medical alb.

— Acesta este doctorul Raj Chopra, şeful secţiei de chirurgie de la spitalul Brooklyn Methodist. În seara sa liberă, se grăbea spre spital ca să dea o mână de ajutor victimelor unui accident de autobuz în care fuseseră răniţi doi copii mici şi mama lor.

Francie închide ochii, lăsând informaţia să se aşeze în mintea ei. Adică Bodhi Mogaro nu fusese acolo în seara aceea? Dacă aşa stau lucrurile, e posibil ca poliţia să nu aibă nicio pistă credibilă.

— Ei bine, replică moderatorul, unii ar putea susţine că nu trebuie să dăm crezare fără discernământ tuturor spuselor unui *ofiţer de poliţie.* Mai ales ţinând cont de haosul pe care l-au creat în acest caz. Iar declaraţia dumneavoastră nu elucidează motivele pentru care Mogaro avea în maşină suma aceea de bani lichizi.

— Am purtat lungi discuţii cu Bodhi, cu soţia şi cu părinţii lui. El se afla în Brooklyn ca să strângă bani de la prietenii şi rudele din zonă, pentru a acoperi cheltuielile cu înmormântarea unei mătuşi care decedase acasă, în Yemen. Aşa procedează ei, în cultura musulmană.

Moderatorul schiţează o grimasă.

— Şi totodată beau bere şi fumează ţigări, aşa cum se pare că făcea Bodhi Mogaro în seara de 3 iulie, când stătea pe o bancă şi privea locuinţa lui Winnie? Şi *asta* fac ei în cultura musulmană?

Oliver Hood râde.

— Uite ce e. Doamna şi domnul Mogaro au un copil mic, adaugă el luând o altă fotografie de pe pupitrul la care stă şi ridicând-o în faţa camerelor.

Francie icneşte, surprinsă. E fotografia pe care a văzut-o acasă la Colette, cea în care Mogaro zâmbeşte larg, cu ochelarii de soare în creştetul capului şi cu un bebeluş în braţe.

— Acesta este aşa-zisul răpitor, cu fiul lui în vârstă de şase săptămâni. Dacă a băut şi a fumat într-o seară? Da, dar să fim serioşi! E un proaspăt tătic. Daţi-i pace omului!

— Şi avionul în care n-a mai urcat?

— A pierdut zborul. Nu s-a trezit la timp dimineaţă. A fost o greşeală nevinovată. Nu şi-a permis să-şi cumpere un alt bilet de avion, aşa că a închiriat o maşină ca să se întoarcă acasă.

Moderatorul îşi priveşte invitatul cu ochi îngustaţi.

— A fost ridicat de poliţie la trei zile după ce a pierdut avionul. Nu cred că e nevoie de trei zile ca să ajungi cu maşina din Brooklyn în Detroit. Chiar şi bunica de optzeci şi patru de ani a soţiei mele poate să facă drumul acela într-o zi.

— S-a oprit să-şi vadă un unchi în New Jersey. Şi pe urmă a

rătăcit drumul. N-a ştiut că a intrat pe proprietatea armatei. Ascultă-mă pe mine, Chris, omul ăsta e nevinovat. Şi ceea ce i se întâmplă e tragic. Poliţia ar face bine să aducă nişte dovezi solide şi să-l acuze sau să-i dea drumul.

— Bun, trebuie să recunosc că argumentaţia ta este interesantă. Va fi fascinant să urmărim derularea evenimentelor. Îţi mulţumesc, Oliver Hood. Iar acum, în dialog cu mine prin satelit din Santa Monica, următorul meu invitat, scriitoarea Antonia Framingham…

Francie se apleacă în faţă. Îi place de femeia asta. A făcut o avere de pe urma unei serii de cărţi poliţiste pentru tineri – ea le citise pe nerăsuflate pe toate –, iar cu o zi în urmă a anunţat că donează 150.000 de dolari către NYPD, pentru a-i folosi în investigarea cazului. Fiica ei fusese răpită cu cincisprezece ani în urmă, iar poliţia nu reuşise să găsească nici măcar o singură pistă plauzibilă.

— Antonia, de ce ai decis să donezi aceşti bani? întreabă moderatorul.

— Fiindcă ştiu că nu există lucru mai cumplit decât acela ca o mamă să-şi piardă copilul.

Francie îşi coboară privirea spre Will, spre ochii lui scânteietori ridicaţi spre ai ei în timp ce suge din biberon.

— Orice mamă care a pierdut un copil ştie… continuă Antonia, însă Francie opreşte volumul televizorului şi pune telecomanda pe masă.

Frânele unui autobuz scârţâie în stradă, iar mirosul de motorină pluteşte până în cameră, aşternându-i-se pe buze. Nu vrea să se gândească la pierderea suferită de Antonia Framingham. Sau la cea a lui Winnie. De fapt, nu vrea să se mai gândească deloc, aşa cum s-a tot gândit în aceste trei zile, fără încetare – la pierderea celor trei copii ai ei.

Prima, o fetiţă. Vede totul cu claritate în minte, atunci când e singură. Încăperea cu faianţă albă, mirosul de antiseptic, chipurile speriate ale celorlalte fete care aşteptau pe scaunele din plastic tare, în zona de recepţie. Ele, cel puţin, erau acolo cu cineva – cu băieţi la fel de îngroziţi ca ele; cu vreo prietenă care şedea neliniştită lângă ele, mestecând jumătatea de gumă pe care o împărţiseră pe din două. Una dintre fete era însoţită chiar de mama ei, care purta la urechi nişte toarte largi şi se ţinea de mâna fetei, spunându-i asistentei că indiferent de

reguli, ea tot avea să meargă cu fiica ei în cabinet. Mama lui Francie aştepta în maşină, dând ture prin parcarea de la Big Lots, magazinul de lângă clinică, temându-se să nu fie văzută de careva de la biserică.

— Înţelegi care sunt riscurile pentru organismul tău? o întrebase o asistentă când Francie fusese condusă în sfârşit într-un cabinet steril şi rece, unde primise un halat albastru de unică folosinţă.

— Da.

— Şi ai permisiunea tatălui?

— Nu ştiu unde-i tata. Ne-a părăsit când eram mică.

— Nu tatăl *tău.* Tatăl copilului.

— Oh! exclamase Francie, cuprinsă de panică. Am nevoie de permisiunea lui?

Asistenta ridicase ochii spre ea.

— Legea n-o impune. Dar aşa ar fi moral. Îmi poţi spune numele lui? o întrebase apoi, când Francie rămăsese cu privirea în podea.

— Numele lui?

Cu pixul pregătit deasupra formularului, asistenta oftase enervată.

— Da, numele lui. Bănuiesc că-l ştii.

Sigur că-i ştia numele. James Christopher Colburn. Douăzeci şi doi de ani. Absolvent al universităţii St. James, voluntar în cadrul organizaţiei Catholic Volunteers, profesor de ştiinţe la liceul Our Lady of Perpetual Help. Francie rămăsese după ora de laborator şi-i vorbise despre greţurile de dimineaţă şi despre testul de sarcină pozitiv. El îşi strânsese lucrurile şi-i spusese că trebuie să plece şi că o s-o sune el mai pe seară. A doua zi, în locul lui apăruse profesorul de sport. Pe el nu-l mai văzuse niciodată de atunci.

— Nu. Nu-i ştiu numele.

Asistenta clătinase din cap, şi buclele ei blonde, ţepene, se legănaseră deasupra umerilor; apoi rostise câteva cuvinte neinteligibile şi notase ceva pe formular.

— Semnează aici, că eşti de acord cu procedura. Tre’be să ne asigurăm că n-o să regreţi.

Mâna îi tremurase când îşi scrisese numele. Ar fi vrut să-i spună femeii că *nu* fusese de acord cu procedura. Că şi-ar fi dorit să păstreze copilul. Încă ar mai fi putut s-o facă, se

gândise. Abia în vară ar fi născut, după ce ar fi terminat liceul, când ar fi putut să-şi găsească de lucru ca să se întreţină.

Dar mama ei îi interzisese. „Nu, Mary Frances. Nu accept. În viaţa mea nu e loc pentru aşa ceva”, spusese Marilyn în timp ce frământa un boţ de aluat. „Mi-e şi aşa destul de greu să cresc două fete de una singură. Nu mai am nevoie şi de un copil mic căruia să-i dau să mănânce.”

— Te simţi bine? o întrebase mama ei când, la o oră după chiuretaj, Francie se aşezase pe scaunul din faţă al maşinii.

— Foarte. A durat puţin.

Nu mai deschiseseră subiectul niciodată după aceea.

La ceilalţi doi copii pe care i-a pierdut, cele două avorturi, durerea fusese la fel de sfâşietoare. Primul, la numai patru luni după căsătorie, se dusese atât de rapid, încât parcă nici nu se întâmplase aievea. Asta, cel puţin, îi spusese ginecologul ei din Knoxville. „E foarte mic, doar un mănunchi de celule. Nu-ţi face griji. Continuă să încerci.”

Ce anume nu se întâmplase aievea? ar fi vrut ea să întrebe în vreme ce Lowell o ţinea de mână în cabinetul doctorului, iar gelul albăstrui pentru ecografie i se usca pe abdomen. Numele la care se gândise? Viaţa pe care şi-o imaginase?

Cel de-al doilea, doi ani mai târziu, după şaptesprezece luni chinuitoare în care încercaseră în zadar să rămână însărcinată şi după o inseminare in vitro la sfatul medicului ei, fusese rezultatul unei anomalii embrionare. „E ceva ce nu ne putem explica”, spusese doctorul de data asta. „Rareori se întâmplă ca o femeie la nici treizeci de ani să aibă probleme de fertilitate. Dar mai încercaţi o dată. Poate a doua oară va fi cu succes.”

Ea îşi putea explica. Exact cu privire la asta o avertizase asistenta de la clinică atunci, că e posibil ca la un moment dat să regrete decizia aceea. Că aveau să existe consecinţe. În zilele premergătoare chiuretajului, Francie stătuse întinsă în pat, convinsă că bebeluşul era fetiţă, imaginându-şi cum ar arăta şi dorindu-şi să fi fost suficient de puternică pentru a-i ţine piept mamei sale şi pentru a face tot ce putea pentru copilul ei. Pentru a-l creşte aşa cum voia *ea.* Însă nu făcuse nimic. Nu avusese nicio putere.

Acum îşi şterge lacrimile din colţul ochilor şi, când se uită din nou, la televizor e chipul lui Midas – o fotografie cu el culcat cu faţa în sus, cu pumnişorii lângă obraji, privind în

cameră. Întinde mâna după telecomandă şi măreşte sonorul. Antonia Framingham ţine o batistă la nas.

— Nu pot să nu mă gândesc la Midas, aşa cum stăteam în pat şi mă gândeam la fiica mea, după ce a dispărut. Parcă îl văd aievea, suspină ea. E singur undeva, fără mama lui, şi îl doare inimioara, întrebându-se unde e ea. Întrebându-se când vine să-l ia.

Francie închide televizorul şi azvârle telecomanda pe canapea. I-a ajuns pe ziua de azi. Se duce în bucătărie şi pune biberonul în chiuvetă. Will e liniştit şi somnoros după laptele praf, iar ea îl aşază încet în cărucior, coboară cele patru etaje până în hol şi iese cu el în dogoarea zilei, pornind apoi spre parc, şase străzi mai departe. Se opreşte să-şi ia o Diet Coke – prima înghiţitură de cafeină de mai bine de o săptămână încoace. Când se aşază pe bancă, pe banca *ei,* în faţa clădirii lui Winnie, tricoul i s-a lipit deja de spate. Trage căruciorul la umbră şi scoate camera video din geanta cu scutece, suflând praful de pe obiectiv, după care se ridică în picioare pe bancă pentru a vedea peste zidul de piatră, în parc, acolo unde Mamele din Mai se vor întâlni peste o jumătate de oră.

E nerăbdătoare să se vadă iar cu toată lumea. A trecut mai mult de o săptămână de când grupul s-a reunit ultima dată sub copacul lor, iar ea le-a dus lipsa. Emoţia dinaintea întâlnirilor. Locul ei în cerc printre celelalte mame, făcând schimb de sfaturi, înconjurate de copii. Coboară de pe bancă şi îndreaptă camera spre partea cealaltă a străzii, de la cei câţiva ziarişti care stau în faţa locuinţei lui Winnie la maşina postului de ştiri parcată alături şi apoi spre o fereastră, câteva clădiri mai departe, în interiorul cărora zăreşte o serie de portrete de familie în alb şi negru atârnate pe perete deasupra unei canapele şi câteva ghivece cu palmieri în colţ. Acţionează zoomul camerei până când poate să citească titlurile cărţilor aranjate ordonat pe un raft.

Un câine începe să latre, iar ea întoarce camera spre trotuar, către bărbatul cu ochelari cu lentile groase. Are spre cincizeci de ani şi nu l-a mai văzut până acum; merge încolo şi-ncoace prin faţa clădirii lui Winnie, cu un câine mic, maroniu, în lesă. Se uită tot timpul atent spre ferestre, de parcă ar încerca să distingă ceva înăuntru.

Fără să vrea, Francie se întreabă dacă o fi el, Theodore

Odgard. Obsedatul sexual cu cazier, care locuieşte pe undeva prin apropiere. I-a găsit numele seara trecută în timp ce-i dădea lui Will să sugă, parcurgând pe telefon lista persoanelor cunoscute pentru abuzuri sexuale. Poate că e *acelaşi* individ despre care a citit ea pe un blog specializat – cel care fusese văzut stând pe banca de vizavi de locuinţa lui Winnie în seara de 4 iulie.

Îl urmăreşte prin obiectivul camerei în timp ce el păşeşte, cu câinele în urma lui. În momentul în care trece prin faţa clădirii lui Winnie, uşa se deschide. Francie simte cum inima îi bate mai repede: Winnie e acasă!

Focalizează uşa şi constată dezamăgită că nu e ea, ci un bărbat. Omul închide uşa în urma lui şi coboară treptele. E mai în vârstă, spre şaptezeci de ani probabil, şi poartă o cămaşă de golf de un galben-pal, pe al cărei buzunar e brodat numele HECTOR. Când ajunge pe trotuar, căţelul se repede spre el şi izbucneşte într-o rafală de lătrături. Hector se apleacă să-l mângâie şi-l salută pe bărbatul de la capătul lesei, apoi pe cei trei ziarişti aşezaţi pe bordură, nu departe. După aceea începe să se plimbe de colo colo în faţa uşii lui Winnie, cu mâinile la spate, oprindu-se să cerceteze tufişul înflorit de la marginea aleii şi smulgând câteva petale uscate. Francie continuă să stea nemişcată, privind scena. S-au scris foarte puţine despre tatăl lui Winnie, iar ea se întreabă dacă bărbatul acela o fi el. Nu, decide ea apoi; după felul în care se mişcă de colo colo, trebuie să fie vreun paznic. Un poliţist ieşit la pensie, poate, pe care l-a angajat Winnie ca să-i apere casa, să se asigure că nu încearcă nimeni să intre, că niciun ziarist nu sună la uşă, făcându-le semn să-şi vadă de drum persoanelor bine intenţionate care vin să lase un buchet de trandafiri care se ofilesc imediat în căldura soarelui sau să adauge încă o girafă Sophie la şirul lung de girafe aşezate una lângă alta pe trotuar, de la un capăt la altul al străzii.

Până la urmă, a sunat-o pe Winnie. De trei ori. N-a răspuns nimeni, aşa că a lăsat de fiecare dată câte un mesaj, spunându-i că se gândeşte la ea, oferindu-se să-i cumpere cele necesare şi să-i prepare ceva de mâncare pentru câteva zile, ceva ce poate să păstreze în congelator. Ar vrea de asemenea să-i spună cât de mult i-a plăcut *Bluebird. A* găsit setul de DVD-uri pe eBay, toate cele trei sezoane la numai şaizeci de dolari – o sumă pe

care se roagă ca Lowell să n-o remarce pe extrasul de cont de luna viitoare. Îi place grozav serialul. Winnie e atât de amuzantă, atât de firească, o dansatoare excepţională.

Francie e încă necăjită din cauza felului în care reacţionase Lowell dimineaţă, când îi spusese că a sunat la Winnie.

— Nu cred că a fost un lucru înţelept, France.

— De ce nu?

— Probabil că acum vrea să fie lăsată în pace. Şi în plus…

— În plus ce?

— Păi, niciodată nu poţi să ştii.

— Asta ce vrea să însemne? Ce nu poţi să ştii niciodată?

El oftase, dând impresia că nu vrea să mai spună nimic, însă ea insistase.

— Ea unde era când Midas a fost răpit? Şi cum de nu sunt semne de pătrundere prin efracţie? Nu vreau să spun altceva decât că nu cred că e o idee bună să te apropii prea mult de ea. Şi în mod cert n-aş vrea ca Will să stea vreun moment în preajma ei.

Francie se înfuriase.

— Nu-mi plac deloc insinuările tale.

Acum, îl vede pe Hector dispărând pe după colţul clădirii şi vrea să uite discuţia aceea cu Lowell. Aude telefonul vibrând în geanta cu scutece şi îşi atârnă camera video de gât. E un SMS de la Lowell. Ca să-şi ceară scuze, bănuieşte ea.

Veşti rele. N-am primit lucrarea de renovare. I-au ales pe ceilalţi.

Pune telefonul la loc în geantă, cuprinsă de îngrijorare. Contractul acela era singura lor speranţă la un venit. Chiria trebuie plătită în trei săptămâni. Will se foieşte în cărucior, iar ea închide camera în husa ei şi porneşte spre intrarea în parc, sperând că Will va adormi la loc. Gânduri negre îi roiesc în minte şi încearcă să şi le alunge.

Îl iubeşte pe Lowell. E un soţ bun, un om de treabă.

Şi totuşi… De ce nu şi-a ales şi ea un bărbat ca aceia pe care-i au multe dintre Mamele din Mai? Un bărbat cum e Charlie, care a putut să cumpere un asemenea apartament elegant lângă parc şi care postează mereu pe Facebook poze cu Colette şi Poppy, însoţite de mesaje drăguţe despre cât de frumoase sunt amândouă şi ce norocos e el. Sau cum e soţul lui Scarlett, un profesor cu normă întreagă, care îşi permite o casă mare în

suburbii şi are suficienţi bani pentru ca ea să stea acasă fără să-şi facă griji. Odată, Scarlett a spus chiar că soţul ei se grăbeşte să ajungă acasă înainte de ora şase în fiecare seară, ca să mănânce împreună cu ea şi s-o ajute la băiţa copilului şi la culcare. Un bărbat cu totul altfel decât Lowell, care munceşte tot timpul; care niciodată, nici măcar o singură dată, nu i-a făcut baie lui Will; care are probleme la serviciu şi care a început să-i spună tot mai des că trebuie să găsească şi ea o modalitate de a aduce bani în casă. A lui fusese ideea ca ea să organizeze întâlnirea de azi şi să se ofere să-i fotografieze pe copiii Mamelor din Mai, ca să-şi încropească un portofoliu şi să înceapă o afacere cu portrete foto pentru copii – un lucru despre care ea menţionase o dată, în treacăt, că i-ar plăcea.

Când ajunge la salcie, un sfert de oră mai târziu, cocoşată sub greutatea genţii cu scutece şi a camerei video, buclele din păr i s-au încreţit de umezeală. Colette e deja acolo şi îşi întinde pledul. Poartă o rochie scurtă albastru-deschis, şi părul îi e împletit într-o coadă pe spate. Francie chiar nu pricepe cum reuşeşte, cum de pare întotdeauna atât de odihnită şi de aranjată. Ea una nu e sigură nici măcar că s-a spălat pe dinţi de dimineaţă.

— Ai vreo veste de la Nell? o întreabă după ce aşază căruciorul la umbră.

— Încă nu, răspunde Colette, deschizând cutia cu minibrioşe şi oferindu-i una. Ar fi trebuit să mă sune ea în pauza de prânz. Sper că prima ei zi de lucru decurge bine.

Token se apropie şi el. Îşi scoate ochelarii de soare şi, sub ei, ochii îi sunt roşii.

— Ai păţit ceva? îl întreabă Colette.

— Nu, replică el, întorcând privirea. Mi s-a acutizat alergia pe căldura asta. E cumplit.

Încep să vină şi alte persoane, dar Francie nu recunoaşte pe nimeni. Femei pe care nu le-a mai văzut niciodată până acum, care nu s-au sinchisit să vină la întâlniri atunci când nu se punea problema fotografiilor gratuite, se apropie precaute de salcie, întrebând dacă aici se întâlnesc Mamele din Mai. Pe de altă parte, nu se zăreşte niciuna dintre fetele pe care spera ea să le vadă – Yuko, Scarlett, Gemma. Se străduieşte să-şi tempereze dezamăgirea în vreme ce aranjează recuzita pe care a adus-o pentru şedinţa foto, invitându-i în cele din urmă pe cei

din jur să se apropie. N-a mai fotografiat până acum copii mici şi se concentrează pe ceea ce are de făcut, dornică să-şi distragă atenţia de la grijile financiare, de la Lowell şi de la imaginea pe care a descris-o Antonia Framingham: Midas singur, speriat, jinduind după mama lui.

— Bun, ştiu că pare morbid, dar putem vorbi despre Midas? întreabă cineva de pe unul dintre pledurile din spatele ei.

— Am fost la pediatru în dimineaţa asta, spune altcineva. Am aşteptat *nouăzeci* de minute ca să intru în cabinet şi mi s-a descărcat telefonul. Vi se pare ceva ieşit din comun?

Francie încearcă să nu le dea atenţie, concentrându-se pe lumini şi pe umbre, străduindu-se să-l facă pe ţâncul smiorcăit şi încăpăţânat din faţa ei să stea frumos.

— Azi-dimineaţă au dat un interviu cu doctorul ăla de la spitalul Methodist – cel pe care l-au confundat cu Bodhi Mogaro pe 4 iulie. A absolvit şef de promoţie la Harvard. Nu se „comporta bizar". Şi răcnea în telefon instrucţiuni către o echipă medicală de urgenţă. Cât despre tânăra mamă în stare critică… a murit noaptea trecută.

— Oh, ce trist!

— Chestia asta cu Bodhi Mogaro e la fel de îngrijorătoare, spune altcineva. Soţia lui a dat un interviu. A lăsat de înţeles că abia au venit din Yemen, dar de fapt sunt cetăţeni americani. Ea e din Connecticut.

— Mama nu crede o vorbă din ce zice soţia lui, intervine cineva şi izbucneşte în râs. Mă rog, mama nu ascultă decât ştirile de la *Ora lui Faith,* aşa că nu ştiu dacă trebuie să mă încred în ce spune.

— Mie tot nu-mi vine să cred, comentează altcineva, cu un oftat prelung. Că i s-a întâmplat aşa ceva uneia dintre *noi.*

Ace de pin uscate o înţeapă pe Francie când se aşază în genunchi pe jos, ţinându-şi respiraţia din cauza duhorii care vine de la un coş de gunoi din apropiere, plin-ochi cu pahare de cafea şi pungi de plastic aruncate, deasupra cărora roiesc muştele. Se apleacă spre copil, dorindu-şi să stea nemişcat, aşa cum crezuse ea că vor sta toţi, aşa cum stau bebeluşii pentru femeia aceea, cum o fi chemând-o, care îi fotografiază, adormiţi pe petalele unei flori uriaşe, cu câte o foaie de varză pe cap drept beretă.

— Poţi să-l muţi puţin, te rog? E în umbră.

— Nu pot să-mi scot gândul ăsta din minte – ideea că primesc un telefon şi aud că mi-a dispărut copilul. Seara trecută ar fi trebuit să ies prima dată cu soţul meu în oraş, dar n-am putut. N-am putut s-o las cu o bonă. Am citit undeva că bona aia, Alma, face parte dintr-o bandă de traficanţi de copii.

Francie citise ieri acelaşi lucru şi îi trimisese imediat un SMS lui Nell.

Alma? Face parte dintr-o bandă de traficanţi de copii? E adevărat?

Un singur cuvânt primise drept răspuns: *Da.*

Îi telefonase imediat.

— Nell, dar e îngrozitor! Cum ai…?

— Scria negru pe alb în CV-ul ei. „Bonă timp de trei ani. Mamă a doi copii. Membru într-o bandă de traficanţi de copii”! exclamă Nell, după care scoate un sunet de enervare şi continuă: Ce altceva puteam să fac decât s-o angajez? Trebuia să mă întorc la serviciu, şi ai idee câte bone sunt în Brooklyn în ziua de azi? Foarte puţine.

Pe Francie o irită faptul că interlocutoarea ei poate glumi cu aşa ceva.

— Nimic din toată chestia asta nu e amuzant, Nell.

— Ştiu, Francie. Dar felul în care o implică pe Alma în toată mizeria creată, şi frica pe care le-o inspiră tuturor femeilor care au angajat o bonă… E enervant. Alma n-ar face niciodată rău nimănui. Aşa că *trebuie* să fac haz de toată grozăvia. Altfel, m-aş duce şi aş ucide pe cineva.

— Bravo, amice! îi spune Francie băieţelului întins pe pătură în faţa ei. Aşa! Stai în poziţia asta încă un minut.

— Aţi văzut *Us Weekly* de ieri? întreabă cineva, dar Francie stă cu spatele la ele şi nu ştie cine a vorbit; nu le distinge bine glasurile. Într-un articol, scria că Patricia Faith i-a oferit lui Winnie două milioane de dolari pentru un interviu.

Aude din nou piuitul unui alt SMS şi aruncă o privire la telefonul pe care l-a lăsat pe jos, lângă husa camerei. E tot de la Lowell.

Insistă pe ideea asta de afacere. Încearcă să programezi ceva chiar azi.

— Ei, eu am auzit că o companie s-a oferit s-o plătească pentru un clip video cu gimnastică pentru proaspetele mămici. Dezgustător!

Francie îşi aude telefonul piuind din nou, dar de data asta îl ignoră – nu poate să discute acum cu Lowell.

Se întoarce spre celelalte din grup; o doare capul din cauza soarelui şi a căldurii.

— Cine urmează? întreabă şi o vede pe Colette uitându-se la telefon, încruntată.

O clipă mai târziu, Colette ridică ochii spre ea, cu o privire îngrijorată, şi-i şopteşte:

— Uită-te la telefon.

Francie lasă imediat camera pe pled. E un mesaj de la Nell.

Uită-te la emisiunea Patriciei Faith. Acum.

Nell stă cu braţele ridicate deasupra capului, lăsând la vedere pielea încreţită a abdomenului care se revarsă peste elasticul lat al blugilor de gravidă. Într-o mână are ceva de băut, iar cu cealaltă strânge încheietura lui Winnie. Nell îşi aminteşte de momentul în care a fost făcută fotografia. Era seara devreme. Se plângeau că în State nu beneficiază de concediu de maternitate plătit. Ea stătea în picioare, cântând versurile din „Rebel Yell”, şi o trăgea pe Winnie de mână să se ridice. Apoi dansaseră. Ceilalţi cântaseră alături de ea. Toată lumea râsese.

Cine să fi făcut una ca asta? Care dintre ele să-i fi dat fotografia Patriciei Faith, a cărei figură îngâmfată a luat acum locul lui Nell pe ecranul televizorului? E îmbrăcată cu o rochie neagră, elegantă, fără mâneci, şi pare să fi avut răgazul necesar să-şi împrospăteze machiajul. Se uită în obiectivul camerei cu o privire atât de intensă, încât Nell are impresia că poate s-o vadă pe ea aici, stând singură la o masă în cafeneaua companiei Simon French, cu palmele umede şi cu amăreala fierii urcându-i în gât.

— Deci, ca să recapitulăm, spune ea pe ecran, sprijinindu-şi bărbia pe degetele împletite ale mâinilor, în această dimineaţă ne-a fost trimisă tulburătoarea fotografie pe care tocmai v-am arătat-o, care o surprinde pe Gwendolyn Ross în seara – poate chiar în clipa – în care bebeluşul ei în vârstă de şapte săptămâni a fost răpit din pătuţul lui.

Camera focalizează iar fotografia şi chipul lui Winnie. Ea priveşte drept în obiectiv, cu ochii pe jumătate închişi, cu o privire goală şi o expresie năucă pe faţă.

— Priviţi aici. E beată, declară Patricia Faith. Şi cu regret trebuie să pun această întrebare. Ce sugerează o asemenea fotografie? Schimbă oare, sau ar trebui să schimbe situaţia în vreun fel? Ştiu că până acum ne-am concentrat asupra altor lucruri. Incompetenţa primarului şi bâjbâielile teribile ale organelor de anchetă. Bodhi. Întrebări cu privire la bonă. Dar ce să zic… E o proaspătă mămică, la numai câteva săptămâni după naştere, şi îşi lasă copilul acasă ca să se poarte aşa? *Asta* să fie oare imaginea emblematică a maternităţii moderne?

Camera se mută asupra unuia dintre invitaţii Patriciei Faith, un bărbat mai vârstnic, cu ochi negri care nu clipesc şi cu un barbişon cărunt.

— Mă bucur să-i am alături de mine pe Malcolm Jeders, liderul Bisericii din Calgary şi membru în consiliul asociaţiei Family America, şi pe Elliott Falk de la *New York Post.* Vă mulţumesc, domnilor, pentru prezenţa dumneavoastră aici. Malcolm, aş vrea să începem cu tine. Cum vezi tu această situaţie?

— Patricia, un copil a dispărut. E tragic. Dar dacă vrei să-ţi spun părerea mea, acum se văd consecinţele acelei concepţii că femeile trebuie să „le aibă pe toate”. Ce-a ajuns să însemne asta, mai exact? Că la câteva săptămâni după ce au născut, ies în baruri, se îmbată, se poartă ca nişte adolescente într-o gaşcă la colegiu?

— Jolly Llama, precizează Patricia. Sau mai degrabă Jolly *Mama,* zâmbeşte ea tendenţios în cameră, ridicând înadins o sprânceană deasupra ramei de un portocaliu-aprins a ochelarilor. Sunt de acord cu tine. Nimeni nu vrea să spună că femeia trebuie să stea acasă şi să toace zarzavaturi toată ziua. Dar dacă eu aş avea un copil – un *nou-născut,* nici mai mult, nici mai puţin –, l-aş lăsa acasă ca să mă duc într-un bar? Nu, domnule. Când mama a născut primul copil, unica ei prioritate a fost copilul acela, şi aşa au stat lucrurile până când mezinul a început grădiniţa. În niciun caz n-ar fi…

Patru tinere care ţin în mâini boluri din plastic pline ochi cu salată se aşează zgomotoase la masa de lângă Nell, glasurile lor acoperind sonorul televizorului. Nell îşi ia tava şi se mută într-un separeu din colţ, aflat sub un televizor cu ecran mai mare, pe care dialogul este şi titrat. Patricia se întoarce spre cel de-al doilea invitat.

— Elliott Falk, mă bucur să te întâlnesc din nou. Femeile aflate în această fotografie alături de Winnie Ross – să le spunem, pentru comoditate, Mamele Vesele[4]. Ce ştim noi despre ele şi despre rolul lor în seara aceea?

— Ei bine, Patricia, deocamdată numele acestor femei nu au fost făcute publice. Dar aşa cum ştim, Winnie ieşise împreună cu membrele din grupul de mame din care făcea parte – un fenomen cultural destul de recent. Dă-mi voie să vă explic. Istoric vorbind, femeile s-au bazat întotdeauna pe alte femei care să le ajute după ce nasc. Fireşte însă, *nu se înscriau* în vreun grup. Totul se întâmpla de la sine, în mod firesc. Grupul era format din mamele, mătuşile, surorile lor. Aşa se petrec încă lucrurile în ţările în curs de dezvoltare. Dar astăzi…

— Nell?

O femeie s-a oprit lângă masa ei, cu o tavă în mână. Are părul prins la spate într-o coadă, iar ecusonul îi este întors, astfel că ea nu-i poate vedea numele. Se gândeşte intens. Au participat la aceeaşi conferinţă, au băut împreună o sticlă de vin la o cină în Los Angeles?

— Nu te-am mai văzut după ce te-ai întors din concediul de maternitate. Când ai revenit?

— Azi.

— Oh, frate! Şi cât are copilul?

— Opt săptămâni, răspunde Nell şi ridică privirea spre televizor.

Femeia face o grimasă.

— Şi cum merge?

— Grozav.

— Serios? E grozav să-ţi laşi nou-născutul ca să vii la muncă? Nu te cred. Puştiul meu, continuă ea aşezându-se pe scaunul de vizavi de Nell, are opt luni. Şi încă nu m-am vindecat de sentimentul de vinovăţie.

Nell încuviinţează şi înghite cu greu nodul din gât. N-o să plângă, nu în cafeneaua companiei, nu în faţa femeii ăsteia. Speră să limiteze episoadele de plâns la cele cincisprezece minute, de trei ori pe zi, cât va sta pe closetul din toaleta pentru persoane cu dizabilităţi, uitându-se la pozele cu Beatrice în timp ce se mulge.

---

[4] *Jolly Mothers,* în limba engleză, joc de cuvinte în care *jolly* are sensul de vesel, voios, petrecăreţ.

Femeia îşi dă seama.

— Oh, Nell, îmi pare rău! O să fie mai uşor cu timpul, o asigură ea, agitând o sticlă cu un lichid proteic vâscos. Ar trebui să ne asigure o cameră pentru alăptare…

În acel moment îl vede Nell. Chipul fostului secretar de stat Lachlan Raine. Răspunde la întrebările reporterilor, în faţa casei sale de pe malul lacului, în Vermont, şi afişează o expresie mohorâtă. Nell cunoaşte foarte bine privirea aceea, clătinatul lent din cap, aerul de remuşcare, atent exersat.

— Trebuie să plec, spune ea şi îşi ia tava, cu mâncarea încă neatinsă. Am o şedinţă peste câteva minute.

— Bine. Ar trebui să ştii că există în companie un grup de proaspete mămici care se întâlnesc…

Nell se simte ameţită când pune tava alături de celelalte, pe stativul metalic de lângă coşurile de gunoi. Câteva persoane s-au strâns în faţa lifturilor, ţinând în mână pahare cu cafea cu gheaţă şi cutii cu mâncare la pachet. Trece pe lângă ele, spre scară, şi urcă treptele câte două, până la etajul şase. Telefonul mobil îi sună în momentul în care închide uşa biroului.

Vede numărul, şi un val de uşurare o străbate. E Francie.

— Sunt aici împreună cu Colette, îi spune ea. Am fugit acasă la Colette. Stai puţin, să pun telefonul pe difuzor.

Nell se aşază pe scaunul de la birou, cu răsuflarea tăiată.

— Fotografia aia cu mine… Aţi văzut-o?

— Da.

Ea închide ochii, având fotografia în minte. Petele de transpiraţie de la subraţ. Centura de maternitate în talie. Colacii de grăsime de pe burta ei.

— Cine i-o fi trimis-o?

— O javră oportunistă! răspunde Colette. Nu cred că a fost una dintre noi. Poţi să-ţi dai seama după unghiul în care te-a surprins. Cel care a făcut-o trebuie să se fi aflat în capătul îndepărtat al terasei. Şi, sincer, Nell, nimeni n-o să-şi dea seama că eşti tu. E prea neclară. Nu ţi se distinge faţa.

— Şi atunci, de ce-i iau interviu lui Lachlan Raine?

— Cum adică?

— L-am văzut, pe CNN sau în altă parte, nu mai ştiu. Răspundea la întrebări.

— Ziceau că e nominalizat la Premiul Nobel pentru Pace. Credeai că vorbea despre fotografia ta? râde Colette. Ştiu că în

opinia unor persoane imaginea unei mame care consumă alcool e o chestiune de siguranţă naţională, dar totuşi, implicarea unui fost secretar de stat mi se pare un pic cam exagerat, chiar şi pentru Patricia Faith şi amicii ei de la posturile de ştiri.

Nell îşi sprijină fruntea în palme, simţindu-se cuprinsă de uşurare. Se aude o bătaie uşoară în geamul biroului. Ian e pe culoar şi îi face semn spre ceasul de la încheietura mâinii. Nell ridică un deget, dându-i de înţeles că vine imediat.

La telefon, Francie e în pragul lacrimilor.

— Situaţia e din ce în ce mai urâtă. Ce-o să creadă lumea?

— Cui îi pasă ce crede lumea? ripostează Colette. Doar n-am făcut nimic *rău!*

Telefonul fix de pe biroul lui Nell începe să sune.

— La naiba! Staţi puţin, că mă sună Sebastian. Fetiţa s-a trezit azi cu febră, iar el a rămas acasă cu ea.

Probabil că a văzut şi el emisiunea Patriciei Faith şi e foarte îngrijorat.

— Slavă Domnului că ai răspuns! exclamă el, cu glas încordat. Ştiu că ai o şedinţă şi mi-era teamă că nu te prind.

— Ştiu. Acum trebuie să mă duc. Ai văzut?

— Ce să văd?

— Fotografia. La Patricia Faith.

— Nu, dar…

— Nu de asta m-ai sunat?

— Nu, draga mea. Ascultă, continuă el coborând vocea, de parcă cineva ar fi tras cu urechea. A venit poliţia şi vrea să vorbească cu tine. Cred că trebuie să vii acasă.

În camera de zi a lui Nell, Mark Hoyt studiază cărţile din bibliotecă. S-a tuns de la ultima lui vizită, în urmă cu patru zile.

— Doamnă Mackey, spune el şi se întoarce când ea intră şi închide uşa, lăsându-şi geanta pe podea, lângă canapea.

Nu poate desluşi nimic în expresia de pe chipul lui. În taxiul pe care l-a luat în drum spre casă, după ce-i spusese lui Ian că lui Beatrice îi crescuse febra şi că trebuie să plece imediat, Nell încercase să se convingă singură că totul e în regulă, repetându-şi întruna că nu făcuse nimic rău. Sau cel puţin nimic ilegal. Şi totuşi, nu poate ignora sentimentul crescând de teamă pe care îl simte. Oare ştie Mark Hoyt ceva despre seara aceea? O fi descoperit ce s-a întâmplat în momentele despre

care ea nu-şi aminteşte?

Zgomotul unor paşi în hol o ia prin surprindere, iar când se întoarce îl vede pe Sebastian.

— Ah, bun, ai venit, spune el şi aşază pe masă o cană cu cafea. Eşti bine?

Şoptise cuvintele, însă ea îi sesizase nesiguranţa din glas.

— Da. Ce face Beatrice?

— Bine, i-a scăzut febra. Doarme acum.

— Luaţi loc, doamnă Mackey, sugerează Hoyt.

Nell întinde mâna după cafeaua pe care a adus-o Sebastian, ştiind că probabil o pregătise pentru detectiv, şi se aşază pe canapea.

— Ce vă aduce aici, domnule ofiţer?

Hoyt se îndreaptă fără grabă spre fotoliul de lângă fereastră şi încalecă pe unul din braţele lui. Ea îşi stăpâneşte impulsul de a-i cere să se aşeze cum trebuie, fiindcă altfel o să-l strice; fotoliul e primit ca dar de nuntă de la mama ei, şi ştie câte ore suplimentare a fost nevoită să muncească la spital ca să i-l cumpere.

— Am doar câteva întrebări, răspunde Hoyt, suflecându-şi mânecile tricoului gri. Câteva neclarităţi pe care sper că ne veţi putea ajuta să le lămurim.

— Înţeleg.

— Mai întâi, cum vă simţiţi?

— Bine.

El se ridică şi se duce iar în faţa bibliotecii.

— Da? Sunteţi în regulă?

Ia de pe raft o fotografie înrămată, una de la nunta ei, şi-i şterge praful de pe geam cu degetul mare.

— E tatăl dumneavoastră?

— Tatăl vitreg.

— Drăguţă rochie.

Nell îi face semn spre raftul de jos, unde printre cărţile de artă ale lui Sebastian e îndesat un album fotografic de mari dimensiuni.

— Acolo e tot albumul. Scrie pe cotor „Ziua nunţii”. Dacă de asta aţi venit – ca să vă uitaţi la fotografiile de la nunta mea.

El râde.

— Nu, nu de asta am venit.

— Păcat. A fost o nuntă extraordinară. Doar şaisprezece

invitaţi. Soacra mea a pregătit preparate haitiene.

Hoyt pune fotografia la loc pe raft. Tăcerea lui devine apăsătoare.

— Deci, domnule detectiv, astăzi a fost prima mea zi de lucru la birou, după concediul de maternitate. Nu tocmai cel mai potrivit moment în care să-i spun şefului că trebuie să plec acasă mai devreme. În plus, fetiţa mea a răcit, după patru ore petrecute la creşă. Sunt cam frântă. Putem discuta despre motivele pentru care aţi venit aici?

— Îmi pare rău să aud asta, răspunde el clătinând din cap, pe un ton marcat de compasiunea poliţistului cumsecade. Mi-am zis că e mai bine să discutăm problemele aici decât, ştiţi dumneavoastră, să fi venit eu la birou, unde lucraţi.

— Ce probleme?

— Încă încercăm să clarificăm unele nelămuriri din seara aceea.

Sebastian intră aducând o altă cană cu cafea, dar Hoyt flutură din mână.

— Nu, mulţumesc. Am făcut exces deja, explică el, apoi se întoarce spre Nell. Va trebui să mă iertaţi dacă am mai discutat despre asta. Mintea mea nu mai e la fel de ageră cum era. Dar din câte am înţeles, dumneavoastră sunteţi cea care a organizat întâlnirea din seara aceea, la Jolly Llama. Aşa e?

— Nu chiar. Toate am…

— Şi aţi insistat ca Winnie Ross să vi se alăture.

— Toate voiam să vină ca şi ea.

— Dar dumneavoastră le-aţi trimis e-mailul tuturor. Aţi scris ceva… cum suna…? „Toată lumea să vină, mai ales Winnie. Nu vom accepta un refuz.” Sau ceva de genul ăsta. Am dreptate?

— Nu-mi amintesc exact.

— Nu?

Scoate un carneţel din buzunar şi-l deschide.

— Da, adaugă apoi. Aşa e. Poate totuşi memoria mea nu e atât de jalnică pe cât credeam.

Nell încuviinţează din cap.

— Eu nu pot să spun acelaşi lucru. Zilele astea, abia dacă-mi amintesc să-mi iau chiloţi pe mine. Lipsă de somn suficient.

Hoyt zâmbeşte larg, cu un aer ştrengar, pe care probabil că soţia lui – se gândeşte Nell – îl găseşte irezistibil.

— Ia să vedem… Ce mai avem aici? Ah, da. Aplicaţia de

monitor video de pe telefonul doamnei Ross. Dumneavoastră aţi şters-o?

— De ce-aş fi…

— Cucu-bau parcă se numeşte. Îi permite mamei să urmărească de la distanţă imaginile de pe monitorul video. Dumneavoastră aţi şters aplicaţia de pe telefonul dumneaei?

Nell simte privirea lui Sebastian aţintită asupra ei. Îi fusese prea ruşine şi nu-i mărturisise ce făcuse.

— A fost o prostie, sincer. Făceam şi noi puţin haz.

— Făceaţi puţin haz?

— Făceam o glumă. Winnie se uita mai tot timpul la telefon, să vadă ce face copilul. Ideea cu ieşitul în oraş a fost tocmai să ne detaşăm puţin de copii. Aşa că atunci când ea s-a ridicat de la masă ca să-şi ia ceva de băut, iar Colette a observat că-şi lăsase telefonul pe masă… explică Nell încercând să-şi controleze tremurul din voce. Sigur că acum îmi pare teribil de rău. Mă gândesc că poate lucrurile ar fi stat cu totul altfel dacă n-aş fi şters aplicaţia.

Sebastian îi ia mâna şi îşi împleteşte degetele cu ale ei.

— Şi serios acum, continuă Nell, putea să-şi descarce foarte uşor aplicaţia din nou. Nu i-ar fi luat mai mult de un minut.

Hoyt aprobă din cap, cu un scurt râs sec.

— Chiar aşa? Trebuie să recunosc că eu habar nu am cum funcţionează toate şmecheriile astea tehnice. Fetiţa mea de unsprezece ani mă ironizează întotdeauna, îmi zice că trăiesc încă în Evul Mediu. Sincer să fiu, fiica mea crede că Evul Mediu a început cândva prin 1995. Dar se descurcă pe laptopul soţiei chiar şi cu ochii închişi.

Nell nu vrea să ştie nimic despre fetiţa şi despre soţia poliţistului, vrea doar ca el să plece.

— De ce aţi sunat pe numărul de mobil al doamnei Ross de două ori în seara aceea, doamnă Mackey?

— De ce am…

— Desfăşurătorul mobilului dumneaei arată că între orele 22.32 şi 22.34 – cam atunci când a avut loc răpirea, bănuim noi – aţi apelat numărul ei de două ori. Sau, poate că ar trebui să spun, l-a apelat cineva care v-a folosit telefonul.

Simte cum palma i se umezeşte în strânsoarea mâinii lui Sebastian. Hoyt stă cu sprâncenele ridicate, în aşteptarea unei explicaţii, însă ea nu are niciuna. Nu-şi aminteşte să fi sunat.

— De ce aţi apelat numărul ei?

— Eram… Trebuie să fi fost…

— Cât aţi băut în seara aceea, doamnă Mackey?

— V-am spus deja. Două pahare.

— Aşa e. Dar doamna Ross… Ştiţi cât a băut dumneaei în seara aceea?

— M-aţi întrebat asta şi data trecută, răspunde ea, străduindu-se să menţină un ton calm. Şi, sincer, cui îi pasă?

— Cui îi pasă?

— Da, ce relevanţă are asta? Nu cred că a băut ceva în seara aia. Îşi luase ceai cu gheaţă. Şi în ciuda a tot ce îndrugă gloata de la televizor, mamelor le este permis să bea câte ceva, dacă vor.

— Alcoolul poate face ca povestea ei să fie mai puţin credibilă, replică Hoyt, cu o expresie imobilă. La fel şi în cazul dumneavoastră.

Beatrice scânceşte în camera ei, iar mintea lui Nell se întunecă o clipă, încercând să descifreze motivul. I-a revenit oare febra? Îşi dă seama că Hoyt o ţintuieşte cu privirea, aşteptând un răspuns din partea ei.

— Am uitat. Care era întrebarea?

— Era cineva lângă ea atunci când şi-a comandat de băut? Cineva care ar fi putut avea intenţii rele? Care ar fi putut să-i strecoare ceva în pahar?

— Nu, din câte am văzut eu, nu.

Beatrice scânceşte mai tare, iar Sebastian o ia la fugă prin hol, spre camera ei. Închide uşa în urma lui, iar Nell se întoarce spre Hoyt.

— Dacă tot suntem la capitolul întrebări, domnule detectiv, aş putea să vă pun şi eu câteva?

Nell remarcă o uşoară schimbare pe chipul detectivului, dar expresia acestuia redevine imediat imperturbabilă.

— Spuneţi.

— Cine vorbeşte cu presa despre Alma?

— Cine…?

— Da, chestia aia, cum că ar face parte dintr-o reţea de traficanţi de copii. Zvonurile că ar putea fi implicată.

Ştie că ar trebui să se stăpânească, dar furia şi nerăbdarea o biruie.

— Dacă nu aveţi ceva cât se poate de concret să-mi spuneţi,

jur pe capul copilului meu că Alma nu are nicio legătură cu aşa ceva. Trebuie să încetaţi, dumneavoastră şi colegii dumneavoastră, să mai insinuaţi asemenea lucruri. Îi puteţi distruge viaţa. O fi o imigrantă, zâmbeşte Nell, dar e şi ea om.

— Eu n-am insinuat nimic…

Sebastian iese în hol, părând îngrijorat.

— I-a crescut febra din nou, spune el. Cred că ar trebui să te duci s-o alăptezi.

Nell oftează şi-şi apasă palmele pe ochi, ca pentru a opri durerea de cap care pulsează în spatele orbitelor.

— Uite ce e, domnule detectiv, a fost grozav să mai stăm de vorbă, dar copilul meu are nevoie de mine. Presupun că am dreptul să vă cer să plecaţi.

Hoyt încuviinţează.

— Sigur că aveţi dreptul. Mă voi întoarce într-un moment mai convenabil. Ştiu cum e cu copiii. Am trei, precizează el, dându-şi ochii peste cap.

Nell se ridică, simţindu-şi picioarele grele, şi se apropie de uşă, având grijă s-o deschidă larg.

— Atunci ştiţi cât de greu e când sunt bolnavi.

Replica lui Hoyt întârzie o fracţiune de secundă.

— Sigur, doamnă Mackey. Nu e uşor. Meseria de părinte poate fi istovitoare. Mai ales când copiii sunt mici. Nu sunteţi de acord cu mine? întreabă el, ţintuind-o intens cu privirea.

Ea tace în timp ce el se ridică din fotoliu şi se îndreaptă cu paşi rari spre uşă. Se opreşte în faţa ei şi scoate din buzunarul de la spate o carte de vizită, pe care i-o întinde.

— Aveţi aici numărul meu direct. Sunaţi-mă dacă aveţi vreo idee care ne-ar putea fi de ajutor. Bine, doamnă Mackey?

Nell ia cartea de vizită.

— Da, bine.

Înainte să poată închide uşa, el o blochează cu vârful pantofului, îşi strecoară capul înăuntru şi-i aruncă o privire ciudată.

— Acesta *este* numele dumneavoastră real, da? Nell Mackey?

11

ZIUA A ŞASEA

CĂTRE: Mamele din Mai
DE LA: Prietenele din The Village
DATA: 10 iulie
SUBIECTUL: Sfatul zilei
SUGARUL TĂU: ZIUA 57

Dacă n-ai pus încă în practică o rutină pentru ora de culcare, îţi adresăm o întrebare: ce mai aştepţi? O rutină îl va ajuta pe cel mic să ştie că e timpul pentru somn, aşa că nu ezita să petreci cât mai mult timp legănându-l, cântându-i, îmbăindu-l, citindu-i şi/sau alintându-l. După aceea, veţi fi amândoi gata pentru o noapte de somn straşnic!

Sângele curge din tăietura de la încheietura lui Francie, şiroindu-i în jos pe antebraţ şi strângându-se în îndoitura cotului. Se sprijină de chiuvetă, iar Lowell se repede spre ea, ţinând în mână prosopul de vase bun, cel galben, cu floarea-soarelui. Sângele o să-l păteze. Va trebui să-l arunce pe urmă.

— Dumnezeule! exclamă el, apăsându-i prosopul pe încheietură.

— Îmi pare rău.

— E-n regulă. Ţine-l mai strâns.

— Dar farfuria… Era una de la bunica ta.

— Nu-ţi face griji pentru asta.

Lowell şterge sângele de pe linoleumul scorojit de la picioarele ei şi apoi strânge cioburile din chiuvetă. Când termină, se sprijină de blat.

— Eşti bine?

— Da. Arată mai rău decât e de fapt. A fost ceva foarte ciudat. Farfuria mi-a alunecat printre degete.

El încuviinţează.

— Te-am auzit aici noaptea trecută. Ce făceai?

— Mi s-a părut că plânge Will, iar pe urmă n-am mai putut să adorm la loc. Citeam câte ceva…

Lowell clatină din cap.

— Sunt oameni care lucrează la cazul ăsta, Francie. Specialişti. Dacă Midas mai e pe undeva, ei îl vor găsi.

Ea rămâne cu privirea în jos, apăsând prosopul pe încheietură.

— Ştiu.

— Eşti prea agitată şi prea tulburată. Nu-i face bine lui Will.

Ea se întoarce spre el.

— *Asta* ce vrea să-nsemne? Că nu-i face bine lui Will?

— Tu trebuie să te gândeşti la el acum. La…

— Vorbeşti serios? Copilul nostru e *singurul* lucru la care mă mai gândesc acum.

— Haide, Francie! Linişteşte-te!

— Să mă liniştesc? Nu, Lowell, tu să te linişteşti! Sunt *oameni* care lucrează la cazul ăsta? Sunt doar o şleahtă de caraghioşi incompetenţi. Chiar tu ai spus-o. Şi ce? Ar trebui să uit totul şi gata? Toată chestia asta cu Bodhi Mogaro? adaugă ea, trântind prosopul pe blat. Ai citit ce scrie despre el? Sunt unii care-i iau apărarea. Care zic că e doar o prejudecată rasistă. Uniunea Americană pentru Libertăţi Civile a început să se sesizeze. Poliţia nu are *nimic* împotriva lui. Nici cazier. Nici mobil. Soţia lui a zis că a pierdut avionul fiindcă nu s-a trezit la timp dimineaţă! zice că *el* nu doarme suficient, fiindcă stă treaz noaptea cu copilul lor. Ca să se odihnească *ea.*

Lowell tace, cu o expresie impasibilă.

— Chiar şi Patricia Faith spune că poliţia exagerează ţinându-l în arest. Omul s-a rătăcit. De aia intrase pe proprietatea guvernului. Dacă ar fi avut ceva împotriva lui, până acum l-ar fi pus sub acuzare.

— Eu nu m-aş încrede atât de mult în ce spune femeia aia, replică el cu un zâmbet afectat, ridicând o sprânceană.

— Nu e nimic amuzant aici, Lowell.

— Ştiu că nu e, dar, Francie, tu nu poţi să faci nimic în privinţa asta. Vorbesc serios. Nu dormi suficient, abia dacă mai mănânci, insistă el şi îşi pune palmele pe umerii ei. Ştiu că n-am voie să sugerez că Midas ar fi mort…

— Lowell, termină!

— …dar ştii ce? E posibil să fie.

Ea se trage înapoi.

— Lowell, *termină!* Nu fi atât de nepăsător. Vorbim despre viaţa unui…

— Francie, ascultă-mă! Da, poate că e mort. E cumplit, dar poate că ar trebui să te pregăteşti pentru o asemenea veste.

— NU e mort! exclamă ea, dar îşi aminteşte că Will e în apropiere, legănându-se în scaunul pe arcuri din camera de zi, şi coboară glasul. Ştiu eu.

— De unde? De unde ştii? France, pe lume se întâmplă şi nenorociri.

Ea închide ochii, şi amintirea îi revine: cum şedea sub salcie printre celelalte Mame din Mai, cu numai zece zile în urmă, când soarele îi bătea în ceafă, şi auzise cuvintele lui Nell: *Nenorocirile se întâmplă pe o căldură ca asta.*

Camera pare să se încline în jurul ei.

— Cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci e să ai grijă de tine, continuă Lowell, şi glasul lui răsună slab şi îndepărtat în urechile ei. Nu face bine nimănui dacă tragi de tine în halul ăsta. O să-mi iau o zi liberă. Pot să-mi anulez o întâlnire.

Francie ridică privirea spre el.

— De ce?

— Ca să poţi să te odihneşti.

Se delectează cu acea propunere preţ de câteva clipe: să se întindă în pat, să-şi ofere câteva ore de singurătate. De luni întregi nu şi-a mai oferit mai mult de cincisprezece minute doar pentru ea – când a stat Lowell cu copilul pentru ca ea să dea fuga la magazin să cumpere un borcan cu sos. Ar trebui s-o facă. Ar trebui să-şi permită să ia o pauză de la Will şi de la plânsetele lui, de la gândurile la Midas şi de la website-ul Patriciei Faith, cu comentariile lui oribile şi cu întrebările care răsar pe buzele oamenilor despre Winnie. Unde a fost în seara aceea? De ce nu vorbeşte cu presa, de ce nu dă interviuri şi nu cere ca Midas să-i fie înapoiat?

Dar nu poate s-o facă. Nu-şi permit ca Lowell să rateze o întâlnire, mai ales acum, că a pierdut contractul pe care se bizuiau atât.

— Nu, e-n regulă, spune ea. M-am gândit să ies cu bebe la o plimbare. Trebuie să încep să fac mişcare.

— Eşti sigură?

— Da. Ai dreptate. Trebuie să am mai multă grijă de mine. O plimbare în pas alert o să-mi facă bine.

Lowell pare să se mai înmoaie.

— Eu m-am oferit. E ultima ta şansă să spui da.

— Tu trebuie să lucrezi. Mă descurc eu.

— Bine, dacă eşti sigură, conchide el şi o sărută pe frunte. Mă duc să fac un duş.

Aşteaptă până când aude apa curgând şi se duce în dormitor, închizând uşa în urma ei. Scoate carnetul pe care l-a ascuns în

sertarul de sus, sub chiloţii de dantelă pe care nu i-a mai purtat de luni întregi, şi-l deschide la lista cu persoanele care se aflau la bar în seara aceea, după care trece la noua listă pe care a început-o, cea cu numele tuturor suspecţilor posibili. Pune un semn de întrebare în faţa primului nume de pe listă.

Bodhi Mogaro.

Dacă avocatul lui are dreptate? Dacă nu el e vinovatul? Trece în revistă celelalte posibilităţi.

Cineva care are legătură cu afacerea bunicului lui Winnie.

Alma. Nell susţine sus şi tare că Alma nu e amestecată în niciun fel, dar ea nu ştie ce să mai creadă. E oare posibil să fi intrat cineva în casa lui Winnie, să-l fi luat pe Midas din leagăn, şi Alma să nu fi auzit *nimic?* Chiar ieri citea că fratele Almei, din Tucson, fusese arestat cu câţiva ani în urmă pentru furt de maşini. Şi că un unchi de acasă din Honduras ucisese pe cineva.

Dar cel care începe s-o îngrijoreze cu adevărat e hărţuitorul lui Winnie. Archie Andersen. Îi încercuieşte numele apăsat, de câteva ori. Nu există prea multe informaţii despre el, iar online n-a găsit nici măcar o fotografie cu el. S-a întâmplat cu mult timp în urmă, înainte să existe internet, Facebook şi ştiri douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru; singura informaţie concretă pe care a reuşit s-o găsească e un articol din revista *People,* în care scria că Archie Andersen intrase în studiourile unde se filma *Bluebird,* ajungând chiar, de câteva ori, până pe platou, lucru care o determinase pe mama lui Winnie să apeleze în repetate rânduri la autorităţi şi să ceară în cele din urmă un ordin de restricţie. Pe atunci, el avea şaisprezece ani şi nutrea convingerea că el şi Winnie erau meniţi să fie împreună. Pe urmă, îşi făcuse apariţia la înmormântarea mamei sale, jeluindu-se de parcă murise mama lui, până când fusese îndepărtat cu forţa de iubitul de la acea vreme al lui Winnie.

Acum probabil că are treizeci şi ceva de ani. Exact ca tipul de la Jolly Llama, cel care o abordase pe Winnie aşa, tam-nesam, imediat ce o văzuse singură la bar. Ultima persoană împreună cu care fusese zărită.

Francie le-a trimis, cu câteva ore în urmă, câte un e-mail lui Nell şi lui Colette, întrebându-le ce părere au despre faptul că poliţia nu face investigaţii în legătură cu Archie Andersen.

Aş zice că nu l-au ignorat, îi răspunsese Colette. *Deşi presa sugerează altceva, poliţiştii nu sunt chiar atât de proşti.*

Dar cum putea ea să ştie sigur? Dacă Mark Hoyt şi colegii lui se aflau într-adevăr în eroare în privinţa lui Bodhi Mogaro, cine ştie ce altceva le mai scăpa?

Francie aude apa oprindu-se şi perdeaua de la duş alunecând pe bara de care e prinsă şi închide carnetul, îndesându-l grăbită la loc în sertar. În camera de zi, îl ia pe Will din scăunelul pe arcuri, înşfacă geanta cu scutece şi portbebeul şi strigă un „la revedere” către Lowell.

El iese din baie în boxeri, ştergându-şi părul cu prosopul, şi o vede ieşind pe uşă.

— Unde te duci?

— La Mamele din Mai, răspunde ea, dregându-şi glasul. O întâlnire de ultim moment la Spot. Tocmai ce-am primit un e-mail.

— Mă bucur să aud asta, iubito. E exact ce-ţi trebuie, decide el şi intră înapoi în baie.

Francie încearcă să ignore zumzetul neonului din tavan în vreme ce-l leagănă pe Will în braţe, în sala de aşteptare goală şi rece, oprindu-se o clipă ca să se uite la teancurile de broşuri înşirate pe o masă. Stăvilirea terorismului prin transmiterea informaţiilor. Deschiderea către LGBTQ. *Dacă vezi ceva, spune ceva.*

Tresare la auzul unei uşi trântite în spatele ei şi, când se întoarce, îl vede pe Mark Hoyt intrând în holul secţiei de poliţie împreună cu un bărbat. Necunoscutul are o barbă neîngrijită, ochi şireţi, un tricou negru şi blugi largi, şi se uită la Francie, preţ de o clipă, apoi întoarce capul, agitat. După ce bărbatul părăseşte secţia, Hoyt se îndreaptă spre ea.

— Doamnă Givens, îmi pare rău că aţi fost nevoită să aşteptaţi. Veniţi cu mine.

Francie îl urmează pe lângă un ofiţer care stă la un birou în spatele unui paravan din sticlă şi studiază careul de sudoku din New *York Post.* În timp ce străbat un coridor bine luminat, îl întreabă:

— Tipul acela venise să discutaţi în legătură cu ancheta?

— Nu, răspunde Hoyt.

— E suspect?

— Nu.

Holul e mărginit de câteva birouri mici şi, când ajung la al lui, Hoyt se trage într-o parte, invitând-o să intre prima. Parcă s-ar afla pe platoul unui serial poliţist prost: o masă de lucru ca vai de lume, pe care stau îngrămădite vrafuri de dosare din care hârtiile ies în dezordine. Trei pahare de plastic, pe jumătate pline cu cafea, sunt înşirate lângă un computer arhaic. Un strat de mucegai verde-maroniu se întinde pe buza unuia dintre pahare.

— Doriţi o cafea? o întreabă el.

— Nu, mulţumesc. Am renunţat la cafeină. Pentru copil, precizează ea, făcând semn cu bărbia spre Will, în portbebe.

Simte un vag sentiment de vinovăţie fiindcă minte un poliţist, dar sigur că nu are nicio obligaţie să-i spună că aproape a renunţat la alăptat. În plus, dacă ar recunoaşte asta cu glas tare, ar podidi-o plânsul.

— Cred că aş putea face rost de una decafeinizată, dacă doriţi.

— Atunci, da. Vă mulţumesc.

Închide uşa pe jumătate în urma lui, iar Francie îi studiază biroul. Mark Allen Hoyt. Născut în Bay Ridge, Brooklyn. Fiu şi nepot de poliţişti. Şase ani în Corpul de Marină al SUA. Absolvent al Academiei de Poliţie din New York City. I-a găsit biografia online, postată în cadrul unui discurs pe care l-a susţinut la târgul de cariere organizat anul trecut la un liceu din Staten Island. Se apleacă peste masa de lucru, examinând teancul de dosare şi presupunând că au legătură cu Midas. Nu se poate să mai lucreze şi la alt caz. Întinde o mână timid, când uşa se deschide larg în spatele ei. Îşi trage brusc mâna înapoi, răsturnând un pahar cu cotul, iar cafeaua din el i se scurge pe picioare, pe sandale şi pe mocheta pătată de pe jos.

E Stephen Schwartz.

— Îmi pare teribil de rău, spune ea, scotocind în geanta cu scutece după un şerveţel umed. O să şterg. N-am vrut să…

— Veniţi cu mine.

Tonul lui e neprietenos, sever chiar, ceea ce o scoate din sărite. Poate că n-ar fi trebuit să-şi bage nasul în dosarele lui Hoyt şi să-i verse cafeaua scârboasă şi mucegăită, dar Schwartz ar trebui să se bucure că o vede. Poate că are informaţii importante, utile în anchetă, ceva care să ajute la

soluţionarea cazului şi la găsirea lui Midas în viaţă. Dar nu percepe nici urmă de recunoştinţă în glasul lui când îi spune:

— Lăsaţi! Trimit pe cineva să şteargă.

— Dar ofiţerul Hoyt trebuie să se întoarcă. S-a dus să-mi aducă o cafea.

Schwartz flutură din mână.

— Veniţi cu mine.

Îl urmează, uşurată că Will nu dă semne că s-ar trezi. Laptele praf pe care i-l dă îl ajută să doarmă mai bine, iar ea speră că cele două sute cincizeci de grame pe care le-a supt cu poftă, pe o bancă în faţa secţiei de poliţie, îi vor ţine de foame cel puţin o oră de acum încolo.

Schwartz deschide o uşă în capătul culoarului. Înăuntru e frig, iar lampa fluorescentă conferă o tentă gălbuie mesei albe şi celor patru scaune pliante din metal. Francie îşi zăreşte reflexia în peretele opus din sticlă – părul încărunţit la rădăcini, abdomenul proeminent – şi întoarce privirea. Hoyt e aşezat pe unul dintre scaune, cu picioarele întinse în faţă, încrucişate la nivelul gleznelor. Îi face semn spre un altul şi împinge peste masă un pahar de plastic cu cafea.

— Luaţi loc.

— O să rămân în picioare, dacă nu vă deranjează. Copilului nu-i place când stau nemişcată, explică ea şi întinde mâna după cafea, cu o senzaţie de nervozitate. Aşa sunt mulţi copii.

Ia o înghiţitură de cafea. E amară şi călâie; zaţul pluteşte deasupra; abia îşi stăpâneşte impulsul de a o scuipa la loc în pahar. Schwartz închide uşa şi se reazemă de ea.

— Deci, Mary Frances Givens. Cu ce ocazie avem plăcerea de a vă vedea în dimineaţa aceasta?

Ea pune paharul pe masă şi reîncepe să-l legene pe Will.

— Aş dori informaţii noi despre anchetă.

Hoyt ridică din sprâncene.

— Aţi dori informaţii noi?

— Da. Au trecut şase zile de când Midas a fost răpit. Aş vrea să ştiu cum stau lucrurile, răspunde ea, străduindu-se să-şi disimuleze temerea ce-i răzbate din glas. Aş vrea să ştiu de ce nu l-aţi găsit.

Schwartz aruncă o privire scurtă către Hoyt.

— Ei, trebuia să ne spuneţi asta mai curând, replică el şi, după ce îşi trage un scaun şi se aşază, scoate din buzunar un

carneţel şi un creion, căruia îi linge vârful cu un aer preocupat. Îmi puteţi da adresa dumneavoastră de e-mail?

— Adresa mea de e-mail?

— Da.

— De ce?

— Vreau să vă trimit raportul integral. Şi noile informaţii, pe măsură ce le avem.

— SMS-urile sunt mult mai eficiente, intervine Hoyt. Poate ar trebui să-i ceri numărul de mobil.

— O idee bună, declară Schwartz cu creionul pregătit deasupra hârtiei şi cu sprâncenele uriaşe ridicate în expectativă. Care e numărul dumneavoastră de telefon mobil?

— Glumiţi cu mine.

Schwartz face o grimasă şi azvârle creionul pe masă.

— Da. Cred că se poate spune că glumesc.

Francie îşi simte obrajii luându-i foc de furie.

— Bun, şi puteţi să-mi spuneţi măcar ce se întâmplă cu Bodhi Mogaro? Îl veţi acuza? Sau este adevărat că l-aţi confundat cu chirurgul ăla?

— Francie, ştii că nu putem comenta pe marginea unei anchete în desfăşurare, spune Hoyt şi ia o înghiţitură de cafea, fără s-o slăbească din priviri. De asta ai venit? Ca să vezi ce ştim?

— Da. Ei bine… M-am şi gândit la unele aspecte. Despre care poate că aţi vrea să aflaţi câte ceva.

Continuă să vorbească uitându-se la Hoyt. Spre deosebire de Schwartz, el poartă verighetă. Poate că are şi copii.

— E un tip care locuieşte la câteva străzi distanţă de Winnie.

— Aşa…

— Un tip care are cazier pentru infracţiuni sexuale.

A avut dreptate – Hoyt chiar se arată înţelegător. Trăsăturile feţei i se mai îmblânzesc la auzul cuvintelor ei. Se apleacă spre ea, sprijinindu-şi coatele pe masă.

— Francie, spre binele tău, nu mai citi blogurile despre crime. Rişti să o iei razna.

— Nu, nu înţelegeţi. Se pare că a existat un tip de vârstă mijlocie, alb, care în seara aia a stat o vreme pe banca din faţa clădirii unde locuieşte ea, şi tipul a comis infracţiuni sexuale. Da, bine. Am citit asta pe un blog despre crime. Şi ce dacă? Puteţi să verificaţi… acasă la infractorii de genul ăsta. Unul

locuieşte în complexul ăla mare de apartamente, la câteva străzi distanţă.

Îşi dă seama că vorbeşte prea repede şi încearcă să se mai stăpânească. Din buzunarul din faţă al genţii cu scutece scoate fotografia făcută de ea, pe care a printat-o apoi la farmacie.

— I-am supravegheat casa, explică ea apoi. Tipul ăsta trece des pe acolo, plimbând un câine mic. Pare să manifeste un interes ciudat pentru clădirea în care stă Winnie. Fiindcă de fiecare dată se opreşte în faţa ei şi se uită pe la ferestre. Ca şi cum ar pândi ceva, sinceră să fiu.

— De ce i-aţi supravegheat casa?

— Mă rog, n-am supravegheat-o, adică nu cu binoclul, sau aşa ceva. Dar locuiesc în apropiere. Şi mă plimb pe acolo cu copilul. Ideea că un vecin l-a luat pe Midas mi se pare logică. Gândiţi-vă puţin. În seara aia era prima dată când Winnie pleca de acasă. Prima dată când se despărţea de copil. *Trebuie* să fie cineva care a ştiut asta. Care o urmărea.

— Mi se pare că *dumneavoastră o* urmăreaţi, replică Hoyt.

— Ce? Nu! Ce vreau să zic… Se întrerupe o clipă ca să-şi adune gândurile şi reia: Winnie e prietena mea.

— De cât timp o cunoaşteţi?

— De o vreme. Patru luni. Dar ne ştiam cu luni bune înainte de asta, de pe e-mail.

— De patru luni. Nu e prea mult.

— Ba da, e. Şi e o situaţie specială. Suntem proaspete mămici amândouă. Dumneavoastră n-aţi putea înţelege. E o relaţie specială de prietenie.

Hoyt tace, încuviinţând şi aşteptând ca ea să continue. Francie însă nu vrea să-i explice lui cum stau lucrurile; că persoanele din grupul Mamelor din Mai o înţeleg aşa cum n-a înţeles-o nimeni, niciodată. Cum i-au fost de atâtea ori alături, când a avut nevoie în perioada sarcinii, când era îngrozită că va pierde şi acest copil, ca pe ceilalţi. Şi cât au ajutat-o de când s-a născut Will, trimiţându-i articole, răspunzând la întrebările şi la temerile ei legate de maternitate, reuşind s-o scoată din izolare.

— N-am venit aici ca să vorbim despre prietenie, replică în cele din urmă. Altceva vreau să vă spun. Să vă mărturisesc, de fapt.

Hoyt aruncă o privire spre peretele din sticlă, şi pentru o

clipă Francie se întreabă dacă o fi cineva dincolo de el, privind înăuntru.

— Ceva s-a întâmplat în seara aia, şi abia acum îmi dau seama cât de ciudat a fost.

— Da? Şi ce anume? întreabă Schwartz, pe un ton plictisit.

— Vă amintiţi de tipul despre care v-am spus când m-aţi interogat? Cel de la bar, care a intrat în vorbă cu ea din senin?

— Da.

— Ar trebui să-l căutaţi. Să-l aduceţi la secţie.

Schwartz se lasă pe spate, înclinându-şi scaunul care stă în echilibru pe două picioare, şi îşi împreunează palmele la ceafă.

— N-oi fi eu vreun savant într-ale legii – abia m-am târât prin academia de poliţie, dacă vreţi să ştiţi adevărul –, dar sunt destul de sigur că nu e ilegal să intri-n vorbă cu o femeie la bar şi să-i oferi ceva de băut. În New York, cel puţin.

— Nu vreau să sugerez că ar fi ilegal, domnule ofiţer, răspunde ea, încercând din răsputeri să menţină un ton calm. Mi se pare doar un comportament puţin suspect…

Schwartz dă să vorbească, dar Hoyt ridică mâna, oprindu-l.

— Bine. O să intru în jocul dumneavoastră. Ce vi se pare suspect la un tip care vorbeşte cu o femeie la bar? Nu de asta se duc oamenii în localuri?

— Poate. Dar…

— Winnie, prietena dumneavoastră, este o femeie foarte frumoasă.

— Da, ştiu. Dar… Will începe să se foiască la pieptul ei, şi Francie îşi dă seama că a uitat să-l mai legene… Dar am o idee despre cine ar putea fi tipul acela. Abia în dimineaţa asta mi-a trecut prin minte. Şi e o pistă pe care trebuie s-o cercetaţi.

— Anume? întreabă Schwartz.

— Numele Archie Andersen vă spune ceva? Cel care o hărţuise pe Winnie?

Schwartz oftează din greu şi se ridică, îndreptându-se spre uşă.

— Eu mă întorc la lucru.

După plecarea lui, Francie se uită la Hoyt, uşurată că a rămas singură cu el.

— Chiar cred că tipul de la bar ar putea fi Archie Andersen. Pe el l-aţi verificat?

Hoyt se freacă la ochi.

— Francie, e bine să ştii că noi ne facem treaba. Luăm cazul ăsta cât se poate de în serios.

— Aveţi copii?

Glasul i-a vibrat de încordare, motiv pentru care se mustră în sinea ei; nu e momentul să plângă acum.

— Trei, răspunde el şi scoate din buzunarul de la spate portofelul, arătându-i o fotografie boţită cu trei fetiţe într-o piscină gonflabilă. Sunt un tip de modă veche. Încă-mi plac pozele pe hârtie. Asta e de acum trei ani. Studiază fotografia îndeaproape, de parcă n-ar mai fi văzut-o de ceva vreme, apoi clatină din cap şi adaugă: Într-adevăr, cresc repede.

— Vă puteţi închipui, domnule ofiţer, ce-ar însemna s-o pierdeţi pe una dintre aceste fetiţe înainte să aibă şansa măcar să se maturizeze? Aşa cum i s-a întâmplat lui Winnie? Îşi ia geanta cu scutece de pe spătarul scaunului, lovind din greşeală capul lui Will cu braţul, iar el se trezeşte tresărind. Pleoapele îi flutură, iar faţa i se înroşeşte, pe punctul de a izbucni în plâns. Francie simte transpiraţia adunându-i-se sub ţesătura portbebeului şi o nevoie subită de aer proaspăt. Eu v-am spus ce-am avut de spus. N-aş mai fi avut linişte dacă n-aş fi făcut-o.

Se ridică şi porneşte spre uşă, dar Hoyt face un pas în faţa ei.

— Francie, uite ce e. N-am glumit când am spus că facem tot ce ne stă în puteri ca să-l găsim pe Midas. Şi eu vreau la fel de mult ca oricine să-l văd pe copilaşul ăla în viaţă.

Ea încuviinţează tăcută şi dă să treacă de el, însă Hoyt pune o mână fermă pe braţul ei.

— Şi vrei să ştii adevărul? În cazuri ca ăsta, când dispare un copil, când nu sunt semne de pătrundere forţată şi nici motive pentru vreo răzbunare, începem să căutăm şi în locuri în care n-am vrea să ne băgăm nasul.

Ea îşi smulge braţul şi porneşte grăbită pe culoar, spre ieşire. Will plânge cât îl ţin plămânii, acoperind bâzâitul neoanelor din tavan, însă lui Francie îi răsună încă în urechi cuvintele lui Hoyt.

— Asta înseamnă că e timpul să analizăm motivele celor care îl cunoşteau. Şi mă refer, Francie, la persoanele din anturajul familiei.

12

NOAPTEA A ŞASEA

Mama spunea întotdeauna că sunt naivă. Fireşte, asta era de obicei o aluzie la vreo interacţiune cu tata: cea mai recentă decizie a mea de a-l ierta pentru un lucru pe care-l spusese sau pe care-l făcuse, pentru că venise iarăşi beat acasă şi mă smulsese din pat trăgându-mă de braţ şi dislocându-mi umărul, cerându-mi să-mi iau nenorociţii de pantofi pe care mi-i lăsasem în mijlocul holului, ca să-l omor pe el.

— Îi pare rău pentru ce-a făcut, spuneam eu a doua zi dimineaţă, evitându-i privirea în timp ce ea îmi ţinea o pungă cu gheaţă pe umăr. N-a vrut!

Ea clătina din cap.

— Eşti atât de isteaţă în toate privinţele, cu excepţia lui, răspundea ea şi-i citeam dezamăgirea în ochi. Când o să te-nveţi minte?

Poate că avea dreptate. Poate că n-o să mă-nvăţ minte niciodată. Adevărul e că totul este mult mai greu decât m-aş fi aşteptat. Ce prostie din partea mea să-mi închipui că aş putea pur şi simplu să plec şi să fiu fericită. În primul rând, mă plictisesc de moarte. Nu e *nimic* de făcut aici. Nimic cu care să-mi ocup gândurile. Şi Dumnezeu ştie că plictiseala nu mă caracterizează. Mâini leneşe şi aşa mai departe.

Joshua e la fel ca mine. E cel mai fericit atunci când ieşim, când mergem în oraş la un sendviş cu carne de curcan şi o bere rece luate de la prăvălia de lângă bibliotecă, sau să înotăm în lacul acela izolat, pe care l-am descoperit, sub pod, pe poteca împădurită, şi să stăm pe urmă goi, întinşi pe pietre, toropiţi şi înroşiţi de soare. Însă azi i-am spus că nu mă mai simt în siguranţă făcând toate lucrurile acelea. Trec oameni pe acolo, plimbându-şi câinii, livrând corespondenţa, şi încep să mă întrebe cum mă simt. Asta-i problema cu oamenii ăştia de la ţară. Sunt prea băgăcioşi. *Duceţi-vă înapoi la casele voastre,* aş fi vrut să le spun. *Duceţi-vă înapoi la macrameurile voastre, la macaroanele cu brânză şi la emisiunile de ştiri de la cablu.* Îmi exersasem răspunsurile; repetasem povestea iar şi iar împreună cu Joshua, străduindu-mă să nu mă încurc, să ajung să cred până şi eu minciunile pe care le scorneam.

Deja ar trebui să fiu expertă în chestia asta. Doar mint de-o viaţă-ntreagă.

Mama nu se simte bine. Are gripă. Îi pare foarte rău, dar m-a rugat să vă sun şi să anulez în numele ei.

Nu fi ridicol, nu-ţi cer să-ţi părăseşti soţia. Nu mă interesează nimic mai mult decât ce avem acum.

Donator de spermă, spuneam aplecându-mă şi zâmbind de parcă persoana respectivă – suficient de prost-crescută ca să mă întrebe cine e tatăl după ce sarcina începuse să se vadă, în cinci luni – ar fi fost singura căreia îi încredinţam secretul meu. *Simt imboldul maternităţii şi nu pot aştepta la nesfârşit să apară bărbatul perfect, nu-i aşa?*

Dar de data asta lucrurile nu mai sunt atât de simple. Minciunile sunt mai complicate, e mai uşor să mă încurc în ele. Aşa că nu mai ieşim, oricât de plictisiţi am fi. Şi nici nu ne mai plângem. O să scot tot ce-i mai bun dintr-o situaţie neplăcută. Aşa cum am făcut şi cu dragul de tata.

Deja am început. În dimineaţa asta, Joshua s-a trezit ţâfnos şi posomorât. M-am înfuriat eu oare? I-am cerut să-mi spună ce s-a-ntâmplat? Nu. L-am lăsat să stea posac în faţa televizorului şi am ieşit la soare, m-am plimbat prin curte, am cules florile sălbatice care cresc pe malul pârâului. Le-am adus înăuntru şi le-am pus la presat între paginile cărţilor de bucate, aşa cum făceam împreună cu mama. Când m-am întors, el era într-o dispoziţie mult mai bună, iar după micul dejun am cotrobăit prin casă amândoi, aruncând lucrurile care nu ne plăceau – pernuţele jerpelite, îmbrăcate în ţesături aspre, perdelele vechi din dormitor, fotografiile de familie la care nu mai suport să mă uit – rearanjând totul ca să pară mai mult casa *noastră.*

Am tot scris şi în jurnalele astea, aşa cum mi-a recomandat dr. H. „Cred că ar trebui să notezi diverse lucruri", obişnuia să spună. „Te va ajuta să-ţi înţelegi sentimentele. Ca o modalitate de a te simţi stăpână pe tine."

Aşa fac şi încerc să adopt atitudinea potrivită, dar nu-mi place. Nu vreau să scriu lucrurile astea. Vreau să vorbesc cu el, pe canapeaua moale din piele din cabinetul lui, ţinând o ceaşcă de ceai de mentă între palme, în adierea care pătrunde prin perdelele diafane, în bâzâitul dispozitivului de sunet alb care îmi calmează nervii. Aş vrea să mă îndrume în exerciţiile pe care mă ajuta să le fac când mă simţeam mai agitată, acelea în care închid ochii şi-mi imaginez un loc mai fericit.

Vreau să-i spun doctorului H. unde sunt acum şi cum m-am mai simţit şi că, sincer, n-am vrut niciodată să ucid pe nimeni.

Dar sigur că nu pot s-o fac. M-am interesat – ar fi obligat să raporteze poliţiei. Ceea ce ar fi groaznic pentru amândoi. Vreau să-i spun despre vocile pe care le aud noaptea printre cântecele greierilor. Şi Mark Hoyt, care mă tot sâcâie cu întrebări! *Unde ai fost în seara aia? Ce ştii?*

Depinde ce înţelegi prin acest „unde”.

Fizic: credeam că ştiu, dar nu-mi mai pot aminti. Seara aia s-a dus, e ca şi când nu mai există. Ca şi când nici nu s-ar fi întâmplat.

Emoţional, spiritual: asta ştiu. Am fost în iad. Pierdută. Chinuită. Neştiind cum s-o scot la capăt. Cum să mă descurc. Tristeţea copleşitoare. Eşecul. Vina de a fi o mamă imperfectă.

Trebuie să mă controlez. Cel mai bun lucru pe care-l pot face acum e să-mi dau seama încotro urmează să mergem şi pe urmă să dăm zor şi să plecăm. Evident că aici nu mai putem sta.

Ţinând cont de ce-am făcut.

13

ZIUA A ŞAPTEA

CĂTRE: Mamele din Mai
DE LA: Prietenele din The Village
DATA: 11 iulie
SUBIECTUL: Sfatul zilei
SUGARUL TĂU: ZIUA 58

Încă îl mai înfeşi pe cel mic? Poate că ar fi timpul să te opreşti. Deşi pe un nou-născut înfăşatul îl poate ajuta să se simtă protejat şi confortabil, se crede că practica aceasta duce la o incidenţă crescută a cazurilor de deces subit atunci când copilul începe să se mişte mai mult şi să se rostogolească. Aşadar, cu toate că în scutece bebeluşul ar putea adormi în numai câteva secunde, mai bine ia-ţi măsuri de precauţie decât să-ţi pară rău.

Colette îşi simte palmele lipicioase pe mânerul căruciorului, iar soarele îi arde ceafa, deşi nu e nici şapte dimineaţa.

— Mă ia cu leşin, nu alta, exclamă Nell, cu faţa roşie şi transpirată. Nici nu-mi vine să cred că tu chiar ai *alergat* tot drumul ăsta.

Colette micşorează pasul, ca să ţină ritmul cu ea.

— Aproape că am ajuns.

Trec de culmea dealului şi coboară spre zona umbrită, sub arcadă; pietrişul scrâşneşte sub roţile cărucioarelor.

— Ţi se pare că am mai slăbit? întreabă Nell când se opresc în piaţeta largă, unde câţiva copii de grădiniţă de la o tabără de vară se ţin de mâini şi merg în şir indian spre parc, în costume de baie şi vestuţe de un galben aprins. Sebastian se aşteaptă să mă dezbrac din nou în faţa lui. Aş vrea ca, atunci când se va întâmpla asta, fundul meu să fie doar cu cinci kilograme mai gras decât înainte.

— Întoarce-te! Lasă-mă să mă uit.

Nell râde şi se răsuceşte cu spatele spre Colette, dar imediat se întunecă la faţă, zărind ceva în depărtare.

— Oh, Doamne! murmură ea. Uită-te!

E Midas.

Figura lui e imprimată pe un banner ţinut de două femei vârstnice care încearcă să-l fixeze pe zidul din piatră al parcului. Colette se apropie de una din ele, o femeie foarte grasă, cu părul cărunt prins într-o coadă de cal, care îşi sprijină

antebraţele pe barele metalice ale unui cadru de mers. Lângă ea, câteva femei aşază garoafe roz, în cerc, pe asfaltul încins.

— Ce faceţi aici? întreabă Colette.

Femeia înclină capul ca să se uite mai bine în cărucior, la Poppy, care doarme cu mânuţele ridicate deasupra capului, cu pumnii lângă urechi.

— Ce dulce e! exclamă femeia. Am organizat un cerc de rugăciune pentru Bebe Midas. Va începe cam peste o oră.

Ajunge şi Nell lângă ele, iar femeia le întinde câte un fluturaş din teancul aflat pe masa pliantă din plastic de alături.

O RUGĂCIUNE PENTRU MIDAS
Oare femeia uită pe pruncul ei şi de rodul
pântecelui ei n-are ea milă? Chiar când ea îl va uita,
Eu nu te voi uita pe tine.
Isaia 49:15

Colette vede imediat cuvintele de dedesubt – NEGLIJAREA COPILULUI E O CRIMĂ – şi apoi fotografia. E cea pe care a arătat-o Patricia Faith la televizor, cea cu Nell şi Winnie la Jolly Llama. Imaginea e necruţătoare: Nell cu o băutură în mână, cu abdomenul dezgolit. Winnie uitându-se în obiectivul camerei, cu o privire goală şi ochii pe jumătate închişi.

Colette îi dă femeii fluturaşul înapoi şi o ia pe Nell de mână.

— Vino, să mergem!

— Ar trebui să participaţi şi voi, insistă femeia. Copilul ăla are nevoie de cât mai multe rugăciuni. Şi aşteptăm un invitat special. Patricia Faith, şopteşte ea, aplecându-se spre ele.

— Nu cred.

Colette împinge căruciorul cu o mână, iar cu cealaltă o trage pe Nell după ea. Când ajung pe trotuarul de la intrarea în parc, Nell e în pragul lacrimilor. Un tânăr cu o barbă neagră şi, în ciuda căldurii, cu o căciulă turtită pe cap, coboară dintr-o furgonetă oprită în colţ; în mână are o cameră de filmat.

— Fotografia aia, bâiguie Nell cu glasul sugrumat. Nu e… Ne face să părem…

— Hai la mine acasă, o îndeamnă Colette.

— Trebuie să mă pregătesc pentru muncă, răspunde ea, şi ochii i se umplu de lacrimi.

— Doar câteva minute. Charlie a plecat deja. O să fac câte o

cafea.

Colette o ia de braţ şi pornesc amândouă cu pas alert.

— Cine sunt oamenii ăia? întreabă Nell când se apropie de blocul în care stă Colette.

Alberto le deschide uşa şi aşteaptă până când ele împing cărucioarele în lift.

Nell se uită la fluturaşul pe care-l ţine încă în mână.

— Şi ce vor?

— Să ne stigmatizeze, cred.

Apartamentul este cufundat în linişte. Colette pune la fiert apa pentru cafea şi taie prăjitura cu lămâie pe care o făcuse mai devreme, după ce se trezise la cinci dimineaţa împreună cu Poppy. Nell se aşază pe canapea, cu Beatrice la piept.

— Ce se întâmplă?

— Nu ştiu.

— Nu e bine deloc. Se simte clar. Vor da vina pe ea.

— Da, îmi închipui, confirmă Colette şi se aşază la insula din mijlocul bucătăriei; capul îi zvâcneşte. Mă miră doar că le-a luat atât de mult.

— E o mizerie. Tot ce-am făcut… tot ce-a făcut Winnie… a fost să iasă în oraş într-o seară..

— Nell, încetează! Nimeni n-a făcut nimic rău. Să nici nu…

— Te-ai uitat la televizor, da? Îţi dai seama unde bate Patricia Faith? În emisiunea de ieri, a difuzat întruna filmuleţul ăla cu Winnie, cel făcut la o zi după răpirea lui Midas, şi se tot întreba de ce ea n-a mai scos un cuvânt de atunci.

— Ştiu. Trebuie să renunţăm amândouă să ne mai uităm la porcăria aia.

— E imposibil ca Winnie să fi…

Colette îşi strânge tâmplele între palme.

— Nu ştiu ce să zic.

— Nu, să nu spui una ca asta! N-ar fi putut să facă ceva atât de cumplit. Doar o cunoaştem!

Colette se uită la ea cu o privire ezitantă.

— Chiar o cunoaştem? O cunoaşte vreuna dintre noi cu adevărat pe cealaltă?

— Ne cunoaştem suficient, cel puţin, ca să ne dăm seama dacă avem printre noi o psihopată. Ştiu cât le place tuturor să dea vina pe mamă, dar eu refuz să cred că Winnie e responsabilă pentru aşa ceva! exclamă Nell şi îşi şterge

lacrimile de pe obraji cu ambele palme. Am citit ieri un articol oribil. Ceva legat de Winnie şi un aşa-numit complex Medeea, din mitologia greacă. Fiica unui rege s-a răzbunat pe soţul ei care o trădase, ucigându-i pe copiii pe care-i aveau împreună.

— Nu mai citi asemenea chestii, Nell. Vorbesc serios. Nu te ajută la nimic.

— Şi ce lucruri au scris oamenii despre Winnie în comentarii! Cât de revoltată e toată lumea, şi cu cât patos susţin că nu trebuia să-şi fi lăsat copilul cu o necunoscută ca să se ducă să se îmbete. Şi că dacă Midas va fi găsit, ar trebui să-i fie luat, fiindcă nu e aptă să fie mamă. Oamenii ăştia nu-şi dau seama cât de greu e? Presiunea de a-i ţine în viaţă… De a iubi pe cineva aşa, şi cât de uşor e să strici totul, aşa cum suntem noi convinse că au făcut mamele noastre! Câteodată – continuă ea şi vocea i se frânge –, îţi spun sincer, cred că o să clachez. Sunt atât de obosită. Ştiu că lucruri de felul ăsta se mai întâmplă, dar tu poţi să-ţi imaginezi aşa ceva? Să-i faci rău propriului copil?

Colette se uită la Poppy, adormită în cărucior.

— De ce-am făcut-o? continuă Nell. De ce i-am şters aplicaţia? Şi pe urmă i-am pierdut cheia! Nu pot…

— Nell, termină! Nu-i lăsa pe oamenii ăia să te zăpăcească de cap. N-ai făcut nimic rău. Niciuna dintre noi n-a făcut nimic rău. Chiar dacă i-ai pierdut cheia, ce, crezi că a găsit-o cineva şi şi-a zis „Ia te uită, e cheia lui Winnie. Ce-ar fi să mă duc la ea acasă şi să-i iau copilul?” Tot ce s-a întâmplat a fost *planificat.*

Nell încuviinţează înclinând din cap.

— Asta îmi spun şi eu, dar *cine* să fi plănuit asta? Şi poliţia de ce nu are nicio pistă? De ce nu i-au găsit telefonul şi cheia? Trebuie să-ţi spun ceva, adaugă ea, întorcându-şi privirea.

Tonul ei îi dă lui Colette o senzaţie neplăcută.

— Da?

— Am băut prea mult.

Colette nu-şi poate stăpâni un scurt hohot de râs.

— Nu mai spune!

— Ţi-am zis că am luat numai…

— Nell, ştiu. N-ai fost singura care a băut prea mult în seara aia. Ieşiserăm şi noi în oraş. Fără copii. Nu e o crimă să…

— A fost ceva ciudat. Am băut câteva pahare şi pe urmă, deodată… ce să zic, există multe momente din seara aia de care

mi-e imposibil să-mi aduc aminte. Mie nu mi se întâmplă aşa ceva. Şi… bluza mi-era ruptă la umăr. Am observat a doua zi dimineaţă. Mă tem că s-a întâmplat ceva ce nu-mi amintesc.

— Adică?

— Nu ştiu. Am aşa, o senzaţie… că e cineva lângă mine, că mă atinge. Poate că cel care l-a răpit pe Midas a fost acolo în seara aia, căutând-o pe ea, şi a luat telefonul şi cheia ei de la mine, iar eu nu-mi aduc aminte. Dar pe urmă îmi spun că nu, nu se poate. Că mi-aş fi amintit aşa ceva, nu? Şi nu mai ştiu ce-i adevărat şi ce nu. Mă tem că-mi pierd minţile. Iar ea de ce se tot uita la telefon toată seara, la Midas, în pătuţul lui? Te-ai întrebat cumva asta?

Colette încuviinţează.

— Da, parcă aştepta ceva.

— Vreau să se termine toată chestia asta. Vreau să aud că Winnie a fost undeva… într-un loc normal. Şi să ştiu că Midas trăieşte! exclamă Nell şi începe să plângă în hohote. Dacă e mort, niciodată n-o să… Se întrerupe, ia un şerveţel umed din cutia de pe masă şi-şi suflă nasul. Pe piele îi rămâne o dâră alburie, care luceşte în lumină. Vreau să ştiu că n-a făcut ea asta.

— Mda, răspunde Colette încet, întorcând privirea spre canapeaua din sufragerie. Şi eu vreau.

Nell îşi trage taburetul mai aproape de insula din bucătărie, ţinând-o pe Beatrice culcată pe umărul ei.

— De când ai chestia asta?

— De trei zile.

— Şi nu te-ai uitat la ea până acum?

— Nu. Colette îşi strânge părul la spate cu elasticul pe care-l ţinea pe încheietura mâinii şi apoi introduce discheta în computer. Pe ecran apare un folder cu câteva fişiere. N-ar fi trebuit s-o iau. Mi-am spus întruna să nu mă uit şi s-o pun la loc în dosar data viitoare când mă duc la Teb.

Deschide primul fişier, şi un clip video umple ecranul.

— Oh, Doamne! exclamă Nell. Asta sunt eu!

În filmare, stă pe o canapea, lângă un bărbat despre care Colette bănuieşte că e Sebastian. E palidă la faţă, şi are ochii injectaţi.

— Vă *deranjează dacă înregistrăm discuţia?* Vocea îi aparţine

lui Mark Hoyt. *Aşa cere noul protocol al departamentului.*

— Nicio problemă. Pot să-mi iau un pahar cu apă înainte să începem?

— Asta e din prima dimineaţă, când au venit la mine acasă, precizează Nell şi se apleacă spre ecran, ca să vadă mai bine. Doamne, chiar atât de grasă sunt?

— Aţi avut o noapte grea?

— Cu un nou-născut, fiecare noapte e grea.

— Te rog, n-am putea vedea ce altceva mai e aici? întreabă Nell. Nu suport să mă uit la mine.

Colette închide montajul video şi deschide al doilea fişier. Un nou filmuleţ începe să se deruleze.

— E Scarlett, constată Colette. Probabil că ne-au interogat pe toate.

Stephen Schwartz îşi face apariţia din spatele camerei şi se aşază vizavi de Scarlett.

— Am înţeles că dumneavoastră n-aţi ieşit în oraş seara trecută.

— Nu. Familia soţului meu e în vizită la noi. Nici nu-mi vine să cred. E groaznic! Chipul i se întunecă de îngrijorare. *Chiar nu pot să-mi imaginez. Aveţi idee ce s-a întâmplat?*

— De aceea le punem întrebări tuturor celor care o cunosc pe Winnie. Bărbatul acesta din grup… Schwartz aruncă o privire în carneţelul lui. *Token parcă îi spuneţi.*

— Da.

— Îl cunoaşteţi bine?

— Nu, nu prea. Eu mergeam des la întâlniri când eram însărcinată, dar urmează să ne mutăm, şi acum sunt foarte ocupată. Sinceră să fiu, porecla asta mi s-a părut întotdeauna copilărească.

— Uf! pufneşte Nell. Putem să trecem peste?

Colette închide fişierul şi îl deschide pe cel de-al treilea din listă.

— Yuko, o recunoaşte ea şi închide rapid clipul, trecând la următorul.

Gemma, aşezată la o masă. Un bărbat stă în spatele ei, ţinându-l în braţe pe băieţelul lor.

— Am ajuns la bar pe la opt şi douăzeci, cred. Pot să verific în telefon. I-am trimis imediat un SMS lui James, ca să văd ce face copilul.

Colette simte o strângere de inimă. Oare şi interogatoriul ei cu Mark Hoyt e aici? O fi aflat Teb deja că ea a fost la bar în seara aia? Deschide ultimul fişier din listă, pregătindu-se să se vadă pe sine. Şi o aude pe Nell icnind.

E Winnie. Acasă la ea, aşezată pe canapea, în colţ. Părul îi atârnă pe umeri, pleoştit, şi ochii îi sunt umflaţi. Se uită în gol spre obiectivul camerei.

— Aţi dormit vreun pic?

De data asta glasul este al unei femei.

— Puţin.

— Bun. Mă bucur să aud asta.

Femeia apare din spatele camerei. Poartă pantaloni negri şi o bluză roz, fără mâneci.

— Mai am doar câteva întrebări, şi pe urmă plec. În primul rând, am înţeles că mergeţi la nişte şedinţe la un psihiatru.

Femeia îşi trage alături un taburet şi se aşază faţă în faţă cu Winnie.

— Asta nu pare să fie o întrebare.

— I-aţi pomenit despre acest lucru detectivului Hoyt, seara trecută.

— Da?

— Nu vă amintiţi?

— Îmi puneţi atâtea întrebări! E greu să ţin socoteala la toate.

— De cât timp mergeţi la acest medic?

— De mult.

— Pentru?

— Depresie. Winnie ridică din umeri. *Din spirit camaraderesc. Tata m-a cam obligat să mă duc, după ce a murit mama.*

— Şi când aţi fost ultima dată la terapie?

— Acum câteva luni.

Femeia ridică o sprânceană.

— N-aţi fost şi după ce aţi născut?

— Nu.

Femeia deschide gura să spună ceva, dar Winnie o întrerupe.

— Mă *simţeam bine după ce l-am născut pe Midas. Mai bine decât mă simt de ani buni.*

— Înţeleg. Vreau să vă pun câteva întrebări şi despre Daniel.

Winnie îşi schimbă poziţia pe canapea.

— Despre Daniel? De ce?

— Aţi fost împreună în liceu. De ce v-aţi despărţit?

Un nor pare să treacă peste chipul lui Winnie.

— Pe vremea aia nu puteam să mă descurc cu nimic. Inclusiv cu Daniel.

— Dar aţi păstrat legătura?

— Da. A fost primul meu iubit..

— După ce s-a căsătorit... Aţi avut o aventură?

— O aventură?

— Ştiu că e neplăcut, dar trebuie...

— Nu, n-am avut niciodată o aventură. Şi nu sunt sigură că...

Colette aude sunetul unei chei care descuie uşa apartamentului.

— Cine e? şopteşte Nell.

Uşa se deschide, şi intră Charlie, care ţine în mână două pahare cu cafea pe o tavă din carton şi o pungă albă de hârtie.

— Oh, bună! salută el, scoţându-şi căştile din urechi.

Colette închide laptopul.

— Bună, dragule! răspunde ea, încercând să-şi stăpânească tremurul din glas. Te-ai întors devreme.

— Se pare că la cafenea au acum program de cântece pentru copii. M-au dat afară ţâncii şi bonele lor, explică Charlie, privind în cărucior, la Poppy, după care ridică ochii spre Colette. La ce vă uitaţi?

Ea îşi descleştează mâinile din poală.

— La un filmuleţ. Despre pregătirea pentru somn.

— Ah, da?

— Da, ştii cum e, intervine şi Nell. Pune copilul în pătuţ cu o doză de supă. Încuie uşa. Revino peste câteva săptămâni.

Charlie râde.

— După noaptea pe care am avut-o, o să cumpăr eu supa. Se duce la insula din bucătărie şi pune cafeaua şi punga de hârtie pe blat, lângă laptopul lui Colette. Ţi-am luat un croasant cu migdale şi o cafea. Nell, dacă ştiam că eşti aici…

— Nicio problemă. De fapt, trebuie să plec la serviciu acum.

Charlie îşi sărută soţia pe frunte.

— Şi eu. Ne vedem mai târziu.

Colette aşteaptă până când el intră în birou şi închide uşa în urma lui, iar când dinăuntru se aud ritmuri de jazz, dă mai încet sonorul şi redeschide clipul video.

— Nu, n-am avut niciodată o aventură. Şi nu sunt sigură că înţeleg unde vreţi să ajungeţi cu întrebarea asta.

— Îmi pare rău, Winnie. Ştiu că e dificil, dar trebuie să-ţi punem aceste întrebări ca să ne facem o imagine completă asupra situaţiei.

Lacrimi încep să curgă pe obrajii lui Winnie.

— Daniel nu mi-a fost niciodată altceva decât prieten.

— Înţeleg.

Detectiva îi întinde o batistă de hârtie şi apoi se apleacă în faţă, cu carneţelul în mână.

— Hai să vorbim despre altceva. Spune-mi, dacă nu te deranjează, unde ai fost seara trecută. După ce ai plecat de la bar.

— Am mai spus.

— Da, i-ai spus detectivului Hoyt, dar aş vrea să aud şi eu.

Winnie închide ochii.

— M-am dus în parc.

— În parc.

— Da. Era prima dată când rămăsesem singură după ce am născut. Şi barul ăla… nu acolo mi-aş fi dorit să fiu. Am ieşit şi am hotărât să merg pe jos. În final, am ajuns la parc.

— Te-a văzut cineva?

— Nu ştiu.

— Pe drumul până acolo, poate? Sau în parc? Ai trecut pe lângă cineva, ai vorbit cu cineva?

— Nu, din câte-mi amintesc.

— Ai tulburări de memorie?

— Nu. Winnie îşi priveşte, preţ de câteva clipe, mâinile în poală, iar apoi, brusc, ridică ochii. *Ai auzit?*

— Ce?

— E Midas.

— Midas?

— Sssst, auzi! Se ridică, dând impresia că ascultă ceva în depărtare. *Acum! Ai auzit?*

— Nu, ce să…?

— Plânge. Winnie iese din cadrul camerei. *Îl aud plângând.*

— Winnie…

Apare din nou în cadru.

— Acum a tăcut. Priveşte în lungul holului, spre camera copilului. *Dar de unde se aude?*

— Winnie, ascultă-mă! Vreau să-l sunăm pe medicul tău. Suntem de părere că ar trebui să-ţi faci o programare…

— N-am nevoie de niciun doctor. Îşi trece degetele prin păr, strângându-le în pumn. *Am nevoie să-mi găsiţi fiul. Plânge. Plânge chiar acum. Vrea la mine. Iar voi staţi aici şi-mi puneţi aceleaşi şi aceleaşi întrebări. De ce mai sunteţi aici?* Se duce la uşa care dă spre terasă şi o deschide. *De ce nu sunteţi afară, căutându-mi copilul?*

Detectiva se ridică şi păşeşte încordată spre camera de luat vederi.

— Hai să luăm o pauză.

Restul cuvintelor ei sunt indescifrabile, iar câteva momente mai târziu ecranul se întunecă.

Colette e conştientă de liniştea din jurul lor şi de durerea apăsătoare pe care o simte în piept.

— Oh, Doamne! exclamă Nell. Şi-a pierdut minţile! Crezi că…? Oare…?

Nell stă pe closet, cu pompa prinsă de sân. Se uită la telefon şi, deşi ştie că n-ar trebui, închide fotografia cu Beatrice şi tastează adresa site-ului web al Patriciei Faith. Aşa cum se aştepta, moderatoarea transmite în direct din parc, sub titlul scris cu litere de-o şchioapă: O RUGĂCIUNE PENTRU MIDAS.

Ezitantă, Nell deschide clipul video, şi pe ecran apare imaginea Patriciei într-o rochie înflorată, strâmtă, adresându-se unei femei care împinge un cărucior.

— Scuzaţi-mă! Aveţi un minut?

Femeia se opreşte, şi Patricia se apropie de ea păşind delicat pe tocurile de opt centimetri. În spatele ei se vede grupul de femei cu garoafe roz în mâini, cu capetele plecate în rugăciune.

— Sunt Patricia Faith, moderatoarea emisiunii *Ora lui Faith.*

— Da, răspunde femeia cu căruciorul. Ştiu.

— Ne aflăm aici pentru a vorbi despre ceea ce unii oameni numesc „fenomenul Mama veselă”.

— Cred că dumneavoastră sunteţi singura care îl numiţi aşa.

— Deci, aţi auzit de el.

— Da. Din păcate.

— Minunat. Sunteţi mamă, evident. Lăsaţi impresia că sunteţi o persoană care-şi iubeşte copilul, remarcă Patricia, ridicând din sprâncene. Ce părere aveţi despre ideea grupurilor

de mame care se întâlnesc la bar şi consumă alcool? Am auzit că unele fac asta chiar şi după-amiaza, luându-şi copiii cu ele.

Îşi şterge discret broboanele de transpiraţie de pe frunte, cu un deget, şi întinde microfonul spre femeie.

— Cred că nimeni nu dă nici doi bani pe ea.

Patricia Faith se uită spre cameră şi schiţează o grimasă.

— Nu copiii beau acolo. Pricepi asta, Patricia, da?

— Da, dar părinţii *beau.* Din câte locuri de întâlnire există, alegerea asta nu cumva e iresponsabilă? În seara în care Midas a fost răpit, mama lui era la un bar. Ai văzut asta? întreabă ea, arătându-i femeii fluturaşul pe care-l ţine în mână, cel cu fotografia în care apar Nell şi Winnie. E făcută în seara…

Nell închide telefonul şi opreşte pompa, făcând să înceteze bâzâitul motorului ei. N-a strâns atât lapte cât sperase, dar în baie e prea cald şi nu e aer. Plus că trebuie să se întoarcă la lucru. Îşi încheie nasturii bluzei, împachetează sticla şi aşteaptă ca în toaletă să nu mai fie nimeni înainte să iasă din cabină. Are nevoie de o cafea – se simte nesigură pe picioare încă de când a plecat de la Colette; acea imagine a lui Winnie i-a rămas întipărită în minte.

Traversează holul şi e surprinsă să constate că o aşteaptă Ian, cu palmele pe tocul uşii de la biroul ei, cu bucla de pe frunte răsucită ca un semn de întrebare – detaliu pe care, a auzit ea, multe dintre tinerele din companie îl găsesc irezistibil. Azi, poartă o curea cu păsări flamingo roz brodate pe un fond azuriu.

— Hei, spune el când Nell intră şi bagă pompa sub birou. Ai o secundă?

— Sigur.

Lângă el, stă o tânără pe care a văzut-o de câteva ori în treacăt, de la departamentul editorial. Are spre douăzeci şi cinci de ani şi poartă o rochiţă din dantelă albă peste nişte blugi negri şi balerini portocalii. Părul îi e aranjat într-un coc perfect dezordonat, iar în mână ţine un dosar.

— Pe Clare o ştii? întreabă Ian.

Nell încuviinţează şi-şi îndreaptă spatele, conştientă de felul în care bluza i se întinde peste piept şi se crapă între nasturi. Încă n-a avut timp să meargă prin magazine după haine potrivite pentru noile măsuri. Ian se apropie de fereastră şi se aşază pe pervaz, împingând într-o parte câteva dintre

fotografiile înrămate cu Beatrice pe care le-a pus ea acolo dimineaţă.

— A doua ta zi la muncă, da? Cum merge?

— Grozav, mulţumesc.

— Da? E-n regulă? Să te întorci la lucru?

Poartă şosete de culori diferite, şi Nell bănuieşte că aşa a vrut el.

— E nevoie de o perioadă de adaptare. Dar mă bucur că m-am întors.

— Da, ştiu cum e.

Ea zâmbeşte. Nu, nu ştie. Ian e un burlac în vârstă de patruzeci şi patru de ani, despre care se zvoneşte că se vede cu una dintre asistentele de la *Wedded Wife,* revista de mirese a companiei. Ce ştie el despre cum e să-ţi laşi copilul, practic un nou-născut, la creşă, nouă ore pe zi?

— Trebuie să spun că şi eu mă bucur că te-ai întors, continuă Ian. De când sunt eu aici, am pierdut prea mulţi oameni buni, „răpiţi" de copiii lor. Îşi iau concediu de maternitate, ne zic că se vor întoarce, şi pe urmă, bam!

Nell ridică sprâncenele.

— Bam?

— Da, bam. Cu câteva zile înainte de data stabilită să revină la birou, primim un telefon. „Nu pot să vin", spune el pe un ton mai scăzut. „Nu pot să plec de lângă copil." Mă bucur că tu nu eşti aşa.

Gândul îi trece fulgerător prin minte: să-i ardă una marţafoiului, să-l pună la podea, să încalece pe el şi să-i îndese mutra în covor.

— Mulţumesc mult, Ian.

— Cum să nu. Şi acum, eu şi Clare avem nevoie de puţin ajutor. Nu ne punem la acord cu privire la o copertă şi am decis să venim direct la specialist.

Clare scoate din dosar două coli printate şi le aşază una lângă alta pe biroul lui Nell. Sunt variantele ediţiei din săptămâna curentă a celei mai importante reviste a companiei, *Gossip!* şi o înfăţişează pe actriţa Kate Glass, care a născut recent. Stă pe plajă în două poziţii diferite, îmbrăcată în pantaloni scurţi şi sutienul de la costumul de baie, şi ţine în mână drapelul american – totul sub titlul CUM MI-AM RECUPERAT TRUPUL.

— Ce părere ai? o întreabă Ian.

— Ce părere am?

Nell e conştientă de privirea interogativă a lui Clare.

— Da. Ca proaspătă mămică, cum rezonează cu tine?

— Ia să văd! cere Nell şi ridică imaginile de pe birou. Ei bine, mă bucur să aud asta.

Ian se uită la ea, înclinând capul pe un umăr.

— Ce anume?

— Faptul că şi-a recuperat trupul.

— Aiurea, nu? intervine Clare. Pozele astea sunt făcute la numai cinci săptămâni după ce a născut.

— Măi să fie! exclamă Nell. Trebuie să fi fost teribil de dificil pentru ea. Să aibă grijă de un copil, fără să aibă un trup. Şi ce s-a întâmplat? I l-a furat cineva? S-a format vreun grup de căutare care i-a găsit abdomenele la sală, la Crossfit, în Cleveland?

Ian izbucneşte în râs.

— Ţi-am zis eu că e amuzantă, i se adresează el lui Clare, fără a-şi lua ochii de la imaginile printate. E puţin ridicol ştiu. Dar copertele astea cu imagini postnatale fac toţi banii de fiecare dată. Femeilor le plac chestiile de genul ăsta. Mă întreb – adaugă el, studiind cele două variante – dacă n-ar trebui cumva să prelucrăm în *photoshop* steagul pe care-l ţine în mână.

— Nu cred.

— Nu?

Nell nu se mai poate stăpâni.

— Nu. Nicio proaspătă mămică nu uită să-şi ia şi steagul în bagaj când se duce la plajă.

Ian râde din nou, dar mai slab. Nerăbdarea lui e deja vizibilă.

— Îmi pare rău, se scuză Nell şi priveşte spre Clare. Numai că… Revista asta… Nu e preferata mea dintre cele pe care le publicăm.

— Ştiu, ştiu. Dar nu uita că, dacă n-am avea încasările din publicitate la *Gossip!* n-am putea să publicăm *Artişti şi scriitori.*

— Bine, scuze. Lasă-mă să mă mai uit o dată. Îmi place asta, hotărăşte Nell după ce studiază fotografiile încă puţin, ridicând-o pe una din ele. Şi scoateţi steagul. E ridicol!

Clare aplaudă fără zgomot, ţinându-şi chiar în dreptul gurii degetele cu unghiile date cu ojă roz.

— Ţi-am *zis* eu că asta e fotografia mai bună.

Ian încuviinţează din cap în timp ce ia fotografiile, cu un aer gânditor.

— Nu ştiu ce să zic. Eu tot cred că facem o greşeală uriaşă.

— O greşeală uriaşă? exclamă Nell, fluturându-şi mâna cu o atitudine dezaprobatoare. Să fii fotografiată la bar, beată şi supraponderală, purtând chiloţi de gravidă la două luni după ce ai născut, iar fotografia să le fie distribuită locuitorilor din Brooklyn: *Asta* e o greşeală uriaşă. *Asta* e o nebunie. O să fie bine, adaugă ea. Fotografiile sunt aproape identice.

Ian clatină iar din cap.

— Nu la asta mă refeream, spune el şi se duce la fereastră, privind spre Lower Manhattan şi spre fluviul Hudson, la câteva străzi depărtare. E o greşeală să nu folosim pe copertă povestea despre Bebe Midas.

Nell încearcă să menţină o expresie indiferentă când Ian se întoarce şi o priveşte.

— Dar am discutat despre asta de un milion de ori! ripostează Clare. *Toată* lumea o va avea pe copertă! Ne bazăm pe faptul că îi vom atrage pe toţi cititorii sătui până peste cap să audă despre Bebe Midas.

— Dar *nimeni* nu s-a săturat să audă despre Bebe Midas, replică Ian. Lumea nu vrea să citească mai puţin despre el. Vrea mai mult. Nu-i aşa? întreabă el privind spre Nell. Tu nu vrei să citeşti mai mult?

— Nu, răspunde ea. Ce rost are să scrii întruna despre cazul ăsta? Lăsând la o parte încasările din publicitate. Familia aia are nevoie…

— Dar cine e tatăl lui Midas? se revoltă Ian. Ea de ce nu vorbeşte despre asta?

— Am auzit că e un donator de spermă, şi…

— Bine, Clare, bine. Dar dacă-i aşa, de ce nu spune limpede? De ce nu vorbeşte cu Oprah, aşa cum au procedat atâtea alte mame aflate în situaţia ei?

— Oprah s-a retras.

— Ştii la ce mă refer, Nell. Asta aşteaptă toată lumea, iar Gwendolyn Ross *îşi dă seama* prea bine. A crescut în vizorul presei. De ce tace aşa? Ce ascunde?

— Nu uita că avem un articol de şase pagini despre ea, intervine Clare pe un ton blând. Acum nu vorbim decât despre

copertă.

— Înţeleg. Dar cititorii vor ajunge să-l citească? N-ar fi mai inteligent să rămânem focalizaţi pe Bebe Midas? A venit timpul să primim nişte răspunsuri. Avem un corespondent local în Queens, şi omul încearcă s-o convingă pe bonă să vorbească. Din câte-am auzit, ea n-a văzut niciodată copilul. N-a intrat în camera lui. Dar ziaristul ăla e jalnic. Cât despre fenomenul Mamele vesele… putem scrie săptămâni la rând despre el.

— Eu cred că ar trebui să depăşim nivelul ăsta, declară Nell, iar Ian se întoarce brusc spre ea.

— Să depăşim nivelul ăsta? Nu asta e treaba noastră, Nell. Treaba noastră e să *creăm* povestea.

Nell ştie că nu are rost să mai insiste.

— Oricum, eu tot sunt de acord cu Clare referitor la copertă. Aş fi mai tentată să cumpăr revista cu Kate Glass pe copertă.

Ian oftează.

— Bine, în regulă. Sper că aveţi dreptate. Tirajul ne-a scăzut, iar conducerea nu e deloc fericită. Cred că ar trebui să ne întoarcem cu toţii la treabă, spune el, coborând de pe pervaz, şi se îndreaptă spre uşă, dar se opreşte brusc. Of, fir-ar! Aproape că uitasem, Nell. Celălalt motiv pentru care venisem să vorbesc cu tine. Te trimitem la plimbare.

— La plimbare?

El râde.

— Ei, nu te speria aşa! Vreau să zic că va trebui să pleci într-o deplasare la un moment dat, în următoarele două săptămâni. Patru zile. În… Face o pauză pentru efect dramatic, şi reia: … Bahamas! S-au gândit la asta pentru sediul noului server, şi vor să te duci tu. Să te întâlneşti cu angajaţii principali. Îmbini utilul cu plăcutul. Ce părere ai?

— Patru zile?

— Da. Şi e chiar pe plajă.

— Sună grozav, răspunde Nell, forţându-se să zâmbească. Îmi pun şi un steag în bagaj.

Nell citeşte pentru a patra oară acelaşi paragraf din manualul de instruire, străduindu-se să se concentreze, dar gândul nu-i dă pace.

O deplasare de patru zile.

Nici prin cap nu-i trece. Prima expoziţie organizată de

Sebastian va avea vernisajul peste trei săptămâni. A tot lucrat până târziu în fiecare seară şi nu va putea să se întoarcă în Brooklyn înainte de ora şase, când se închide creşa. Cine o s-o ia pe Beatrice? Cum va putea Nell să mulgă suficient lapte pentru patru zile? Cum va suporta să fie departe de copilul ei atât de mult timp? Alungă imediat gândul, ideea călătoriei, realitatea pe care o trăieşte (poate că mamei sale i-ar prinde bine câteva zile de vacanţă, venind din Rhode Island), şi încearcă să îşi mute concentrarea asupra treburilor profesionale, dar atenţia îi este prea rău distrasă. Face mai mic pdf-ul pe ecran.

O să-şi dea demisia.

O să coboare chiar acum în biroul lui Ian. *Bam!* o să-i spună. *Cel puţin am rezistat două zile.*

Ba nu, n-o să coboare în biroul lui. O să *urce* la etajul al optsprezecelea, să vorbească cu doamna în persoană. Adrienne Jacobs, directoarea de creaţie, în vârstă de treizeci şi cinci de ani, a corporaţiei Simon French, fost blogger de modă, prima femeie şi totodată cea mai tânără persoană care a deţinut vreodată funcţia de conducere în istoria de nouăzeci şi opt de ani a companiei. Soţia fratelui lui Sebastian. Cumnata ei.

Se şi vede deja urcând acolo, trecând pe lângă asistenţii lui Adrienne, intrând în biroul ei cu ferestre şi pereţi de un alb imaculat, cu cele două canapele albe şi cu covorul alb importat din Turcia, care a costat mai mult decât câştigă Nell într-un an. *Bam!*

Şi pe urmă? Nu-şi permit apartamentul bizuindu-se numai pe salariul lui Sebastian, nici să achite ratele la împrumutul lui pentru studii şi nici vacanţa pe care şi-au promis c-o vor lua de Crăciun – prima după patru ani. Pentru prima dată de când s-au cunoscut, o duc bine, din punct de vedere financiar. Mult mai bine decât îşi imaginaseră în Londra, când Sebastian era student la arte, iar ea mergea la cursurile de masterat şi preda securitatea cibernetică la un liceu, ca suplinitoare. Când mâncau tăiţei de câteva ori pe săptămână şi, ca să mai economisească patru lire, se furişau în sala de cinema cu floricelele de porumb aduse de acasă.

Şi pe urmă, nu i-ar fi tocmai uşor să-şi găsească o altă slujbă. Mai ales ţinând seama de istoricul ei profesional, de trecutul ei şi de detaliile pe care ar trebui să le spună despre ea când va

aplica pentru un post nou.

E norocoasă fiindcă are slujba aceasta. Şi-a tot repetat asta încă din prima zi de lucru la corporaţia Simon French, cu un an şi jumătate în urmă; ba chiar de dinainte, de când i-a pomenit Sebastian despre ofertă, în ziua aceea rece de toamnă, când se întorsese ea în apartamentul lor din Londra după o zi de cursuri, cu braţele încărcate de cumpărături.

— Glumeşti! exclamase ea, încremenită locului.

— Deloc, replicase el, cu ochii strălucindu-i de entuziasm. A sunat chiar Adrienne, când erai tu plecată. Ţi-a oferit ţie postul. Vicepreşedinte pe domeniul tehnologiei. Să te ocupi de toate problemele lor de securitate online.

— Probleme de securitate online? Asta e descrierea oficială a postului?

— Poţi să faci din nou ce-ţi place!

— Sebastian, nu! Adrienne nu trebuie să…

— Dar nu e vreun act caritabil, Nell. Ea însăşi a spus asta. „Nu există nimeni mai bun decât Nell.” Vrea să faci parte din echipa ei. A zis că are ea grijă de tot. Şi – Sebastian îşi dresese glasul – i-am explicat eu cum stau lucrurile. Că acum ţi se spune „Nell”.

— N-o să pot să lucrez acolo.

— De ce nu?

— Fiindcă principala lor revistă e *Gossip!* Iar eu am standardele mele!

Nell se plimbă de colo colo prin birou, amintindu-şi expresia din privirea lui Sebastian. Nu cu mult timp în urmă, fusese contactat de Muzeul de Artă Metropolitan din New York şi i se oferise slujba la care visase, dar pe care avea de gând s-o refuze. Nu s-ar fi putut muta în New York City cu salariul pe care i-l oferea muzeul, mai ales că abia încercau să aibă un copil. Dar cum să-l refuze? După tot ce făcuse pentru ea… Fără să-i judece vreodată greşelile trecutului… Acceptând-o aşa cum este în realitate, pe ea însăşi, nu persoana pe care alţii hotărâseră s-o vadă în ea. Şi în plus, era o şansă de a se muta înapoi în State. De a se întoarce acasă. De a fi mai aproape de mama ei.

— Bine, acceptase ea în cele din urmă. O să vorbesc cu Adrienne.

Sebastian zâmbise larg, apropiindu-se de ea şi sărutând-o

înainte de a-i lua din braţe pungile cu cumpărături.

— Îţi mulţumesc. Şi să nu spui nimic despre încercările de a face un copil.

Nell aude acum sunetul unui nou mesaj e-mail recepţionat. Revine la birou, ştiind că trebuie să se întoarcă la lucru. Deschide căsuţa poştală şi vede şase noi mesaje de la Mamele din Mai. Activitatea în cadrul grupului a început să fie din nou febrilă, după câteva zile de stagnare, când s-a aflat despre Midas, şi nimeni nu părea să ştie ce să spună.

Yuko scrisese, adresând o altă întrebare: *Salutare, mămicilor! Am nevoie de puţin ajutor. Nicholas s-a trezit cu o erupţie pe spate. Ataşez o fotografie. Ar trebui să-mi fac griji?*

Nell derulează răspunsurile.

Mie mi se pare o iritaţie de la căldură, fusese de părere Gemma.

Evită doctorii! o sfătuise Scarlett. *Îţi vor prescrie un medicament agresiv şi toxic, când de fapt tot ce-ţi trebuie e o cremă de gălbenele.*

Nell şterge mesajele, întrebându-se dacă Winnie mai primeşte încă e-mailurile de la Mamele din Mai. Şi-o imaginează aşa cum era la interogatoriul acela înregistrat video, trasă la faţă, ochii zvâcnindu-i dintr-un colţ în altul al camerei. Şi parcă aude cuvintele lui Ian.

Cine e tatăl lui Midas? Ce ascunde Winnie? E timpul să primim nişte răspunsuri.

Nell închide ochii. Pentru a zecea oară de când a urmărit interogatoriul acela de pe dischetă şi pentru a suta oară de la răpirea lui Midas, în minte îi revine aceeaşi întrebare: cât de sigur e site-ul The Village? Cât de dificil ar fi să intri şi să citeşti chestionarul pe care l-a completat Winnie când s-a înregistrat pe grupul Mamelor din Mai – acelaşi pe care au fost toate obligate să-l completeze? *Numele tău. Numele partenerului. Spune-ne câte ceva despre familia ta.*

Nell se ridică şi se duce să închidă uşa biroului. Reaşezată în faţa computerului, inima începe să-i bată mai tare când deschide site-ul The Village şi începe să tasteze, pentru a accesa clandestin pagina administratorului. Îi ia mai puţin de cinci minute. I-a venit foarte uşor s-o facă încă de la primele cursuri de programare – ca un instinct, aşa cum îi spusese mai târziu un profesor sau, aşa cum îi place ei să creadă, e o

superputere a ei. În facultate, fusese prima persoană din anul întâi care câştigase un concurs naţional de programare, ceea ce o ajutase să obţină prestigioasa bursă oferită de Ministerul Educaţiei, fiind aleasă din peste 8000 de candidaţi şi ajungând să lucreze direct pentru secretarul de stat Lachlan Raine.

Profilul lui Francie este primul din listă, iar Nell îl deschide. Fotografia ataşată este exact aşa cum s-ar fi aşteptat ea să fie: un selfie împreună cu Lowell şi cu poza de la ecografie. Citeşte rapid datele completate de Francie – l-a întâlnit pe Lowell în oraşul lor din Tennessee şi au plecat amândoi în Knoxville, unde el a studiat arhitectura, iar ea a urmat cursuri de fotografie şi a lucrat ca asistent într-un studio fotografic, în timpul liber lucrând pe cont propriu în domeniu, pozând pisici. „Suntem de puţin timp în New York şi abia aştept să le cunosc pe celelalte mămici!” scrisese Francie.

Nell închide profilul şi le trece rapid în revistă pe celelalte, surprinsă uneori de informaţiile pe care le află, de cât de puţin le cunoaşte de fapt pe femeile astea. Yuko lucrase pentru un judecător de la Curtea Supremă înainte de a naşte. Gemma e din acelaşi oraş în Rhode Island ca şi Nell şi a învăţat la liceul rival.

Telefonul de pe birou începe să sune şi, luată prin surprindere, închide site-ul.

— Alo, Nell Mackey la telefon. La celălalt capăt se aude o răsuflare grea. Alo? Cine sunteţi?

— Nell, eu sunt.

— Colette? exclamă ea, ridicându-se de la birou. În receptor nu se mai aude nimic o vreme, dar apoi distinge nişte plânsete. Colette, ce s-a întâmplat? Ai păţit ceva?

— Sunt în sala copiatorului, la biroul primarului, şopteşte Colette. Cred că e cineva afară.

— Cum adică? Tu eşti bine?

— Nu. Am intrat în fişierele poliţiei. Şi am văzut ceva. Ceva ce n-a fost dat publicităţii. Nu ştiu…

— Ce, Colette? Ce anume?

— Au găsit un cadavru.

Francie îşi trece palma peste ţesătura canapelei Ektorp şi îşi continuă drumul pe aleile labirintice, oprindu-se să se uite la eticheta cu preţ al unui balansoar tapiţat cu piele sintetică

albă. Bate încet funduleţul lui Will şi îşi verifică telefonul. Colette avea o întâlnire cu primarul după-amiază şi acceptase să se uite în dosarul lui Midas, ca să vadă dacă include informaţii despre Archie Andersen. Francie speră că, după vizita ei de ieri la sediul poliţiei, Mark Hoyt a înţeles că trecuseră cu vederea un detaliu esenţial. Deja ar trebui să-l fi găsit pe Andersen şi să-l fi adus la interogatoriu.

Se îndreaptă cu paşi rari spre sectorul cu mobilier de dormitor. E a cincea ei vizită la IKEA, în răstimp de două săptămâni. Lowell instalase în sfârşit aparatul de aer condiţionat în camera de zi – unul la mâna a doua, pe care-l cumpărase ea de pe mica publicitate din The Village şi care s-a dovedit a fi o porcărie, scoţând aer călduţ şi urât-mirositor. E disperată să mai scape de căldura din ce în ce mai dogoritoare, dar nu suportă să-i dea drumul – cine ştie ce vapori toxici ar putea emite? A încercat să se descurce cum a putut, refugiindu-se la bibliotecă, la cursuri de muzică şi aici la IKEA, unde lui Will pare să-i placă. Poate datorită şocului luminilor fluorescente sau senzaţiei cavernoase a spaţiului, ca şi când ar fi pătruns într-un pântec vast şi intens luminat, dar copilul se linişteşte imediat ce intră în magazin, oferindu-i ei cel puţin patruzeci de minute de linişte, cât de cât, în care să-şi domolească gândurile şi o rază de lumină să răsară în mintea ei.

La raionul de perne, Will începe să se agite, iar Francie măreşte pasul, îndreptându-se spre cafenea. În aer pluteşte un iz greu de chiftele, aşa că întoarce un scaun cu faţa spre fereastră şi scoate din geantă sticla cu apă şi un pachet de lapte praf. Toarnă pulberea în sticlă şi, când începe s-o agite, remarcă o tânără mamă aşezată lângă un cărucior, mâncând o bucată roz de somon şi uitându-se la pachetul de Enfamil de pe masa la care stă ea.

Francie întoarce privirea, simţind un fior de ruşine când duce biberonul la gura lui Will şi încercând să ignore ochii femeii, fixaţi asupra ei. Ar vrea să aibă curajul să-i explice că ştie că laptele matern e mai bun, însă ea nu mai are. Trupul ei nu-l mai poate hrăni.

Will aproape că a terminat tot din biberon, când sună mobilul. E Colette.

— Ah, ce bine! exclamă Francie, răsuflând uşurată. Aşteptam

telefonul tău.

— Ştiu. Îmi pare rău.

— Ei? Ce-ai aflat?

— Nimic.

— Nimic? Eşti sigură?

— Uite ce e, Francie. Nu-mi mai tot trimite mesaje pe tema asta. Nici nu pot să-ţi spun în ce necaz aş intra dacă s-ar afla aici ce-am făcut.

— Ştiu, îmi pare rău. Dar nu pricep. Te-ai uitat în dosar?

— Da.

— Şi?

— Şi nu e nimic despre tipul ăla, Archie.

Francie oftează, enervată.

— *Nimic?* Dar cum e posibil? Mark Hoyt chiar n-are *deloc* de gând să-şi facă treaba? Chiar n-are de gând să-l caute şi să-l ia la întrebări?

— Asta nu înseamnă că nu l-a căutat. Înseamnă doar că informaţia nu se află aici, în dosarul ăsta. Şi mai e ceva. La naiba! Francie, trebuie să…

— Bine, dar stai puţin. Cum a rămas cu tipul care vorbea cu Winnie la bar? Despre el e ceva?

— Nu e nimic nou în dosar.

La celălalt capăt al liniei, în fundal, se aud voci.

— Trebuie să închid, spune Colette, şi închide.

Francie e pe punctul de a izbucni în plâns când Will termină de supt tot laptele şi simte cum i se înmoaie picioarele când se ridică. Dimineaţă a fost prea necăjită ca să poată mânca, şi se gândeşte să comande ceva, dar gândul la mâncarea de aici îi întoarce stomacul pe dos. Pleacă din cafenea, spre ieşirea din magazin, când îşi dă seama că a luat-o pe un drum greşit. Porneşte înapoi şi se încurcă în încrengătura de culoare, fără să mai ştie bine pe unde e ieşirea. Will începe să plângă, aşa că se duce în grabă spre raionul de covoare, unde se pomeneşte blocată în spatele unei femei cu un cărucior care ocupă tot culoarul şi care înaintează prea încet.

— Scuzaţi-mă, spune ea şi încearcă să treacă, dar o clipă mai târziu vede figura femeii şi se opreşte. Scarlett!

Tânăra se uită la ea cu o expresie nedumerită, iar Francie simte un val de stânjeneală. Scarlett n-a recunoscut-o.

— Sunt eu, Francie.

— Oh, sigur, râde cealaltă, jenată. Îmi pare rău. Mi s-a blocat creierul pentru o clipă. Aş zice „creierul de gravidă”, însă cred că ar trebui să renunţ deja la scuza asta. Scarlett se uită la Will, care se zvârcoleşte în portbebe, plângând tot mai tare. Cum mai e cu canalul înfundat? întreabă ea. A funcţionat trucul cu cartoful?

— Da, minte Francie, incapabilă să mai facă faţă altor sfaturi binevoitoare.

— Mă bucur. Şi tot fără cafeină, da?

Francie ezită.

— Da, fără. Nimic, de-o săptămână încoace. Tu ce faci?

— Sunt obosită. Cu copilul şi cu mutatul, n-am mai avut o clipă măcar pentru mine, mărturiseşte Scarlett aruncând o privire sub pledul care acoperă căruciorul, după care continuă cu voce scăzută: Doarme de aproape două ore, slavă Domnului!

— Două *ore?!* Will n-a dormit niciodată două ore în timpul zilei.

— Niciodată? Eşti sigură că mănâncă suficient înainte să-l culci?

— Da. Aşa cred.

Scarlett înclină din cap, iar Francie nu poate să nu remarce aerul uşor îngâmfat de pe chipul ei.

— Eu am noroc cu micuţul ăsta. Întotdeauna a dormit bine.

Francie încuviinţează.

— Faci cumpărături pentru casa cea nouă? izbuteşte ea să întrebe.

— Da, răspunde Scarlett şi pipăie ţesătura unui covor din apropiere. Soţul meu îmi tot spune că mărfurile de aici sunt nişte porcării. Ştiu că are dreptate. Ar trebui să mă uit la magazinele din oraş. Tu ce mai faci? o întreabă apoi, când Francie începe să-l legene pe Will, care plânge mai tare. Mi-e dor de toată lumea.

— Şi mie, replică Francie, şi vocea i se frânge. E greu de când cu povestea cu Midas…

Scarlett închide ochii.

— Îmi face rău când mă gândesc. Nici nu-mi pot închipui prin ce trece Winnie.

— Ştiu. Sinceră să fiu, continuă Francie şi, înainte de a se putea stăpâni, lacrimile încep să-i şiroiască, sunt cam doborâtă acum. Copilul se trezeşte des noaptea şi e greu, fiindcă Lowell

trebuie să doarmă. Apartamentul nostru e foarte mic. Nu e nici pe departe o casă cu patru dormitoare, în suburbii. Iar pe urmă, chiar şi după ce el adoarme, eu stau trează şi mă gândesc la Midas. Trebuie să existe o explicaţie pentru ce s-a întâmplat, nu? Cum au intrat în casă, şi de ce ar vrea cineva să răpească un sugar? Ştie că ar trebui să tacă, dar cuvintele se revarsă fără voia ei. Poliţia nu şi-a făcut treaba cum trebuie, nu crezi? Detectivul Hoyt… chiar nu pare să ştie ce face. Eu refuz să cred că Midas nu mai e în viaţă. Tocmai m-a sunat Colette. Am făcut tot ce ne-a stat în putinţă ca să înţelegem ceva din situaţia asta. Ar vrea să-i spună lui Scarlett că ultima ei speranţă de a-l găsi pe Archie Andersen este Colette, că ea a căutat de atâtea ori pe internet în speranţa de a da de el – ca să afle dacă a fost vreodată în închisoare, dacă locuieşte încă în New York, dacă e posibil să fi fost în seara aceea undeva în apropiere de casa lui Winnie. Scoate un şerveţel din geanta cu scutece şi-şi suflă nasul. Probabil că nici n-am mâncat suficient, reia ea. Vrei să mergem să luăm ceva bun, sau măcar o cafea? Mi-ar prinde bine puţină companie…

Dar când ridică iar ochii, o inundă un val de stinghereală. Scarlett se uită la ea cu o expresie oripilată. Francie îşi pleacă privirea în podea, umilită. *În ce hal trebuie că arăt!* îşi spune în sinea ei. Stând aici, la IKEA, îmbrăcată în tricoul pătat şi boţit pe care l-a cules din coşul de rufe, cu părul ciufulit, isterizându-se la raionul de covoare!

— Îmi pare rău, rosteşte ea. Nu vreau să te împovărez cu…

— Nicio problemă. Mi-ar face plăcere să bem o cafea, zâmbeşte Scarlett slab, cu o umbră de compasiune în priviri. Dar cei de la firma de mutări vin peste o oră să ne facă o estimare de preţ.

— Oh, sigur. Înţeleg.

— Ne vedem săptămâna asta la un prânz, poate în parc? sugerează Scarlett, începând deja să se îndepărteze. Câteva zile încă mai pendulăm între Brooklyn şi casa cea nouă. O să-ţi trimit un e-mail.

Francie îşi ia la revedere şi porneşte în direcţia opusă, lăsând pachetul cu şerveţele roz, pe care intenţionase să-l cumpere, într-un coş plin cu linguri de salată din plastic, şi se îndreaptă spre casele de marcat, strecurându-se printre oameni şi cărucioare încărcate până la refuz cu cutii din carton. Afară, pe

trotuarul încins, zăreşte un autobuz în staţie şi fuge spre el.

Ocupă un scaun în spate, lipindu-şi capul de geam şi încercând să-şi domolească senzaţia de ruşine. De ce mama naibii a făcut una ca asta? Scarlett e atât de stăpână pe sine, atât de încrezătoare – şi-a luat o casă în Westchester. Îşi cumpără mobilier nou. O altă mamă cu un copil care nu-i face probleme şi cu o viaţă aparent ideală. Şi iat-o pe ea, plângând la IKEA, cu un ţânc pe care nu-l poate controla şi un soţ care nu acceptă să cumpere un aparat de aer condiţionat nou pentru camera de zi sau un cărucior nou, nici măcar după ce frâna ăstuia, primit în dar de la mătuşa lui, s-a defectat, cu două zile în urmă. Pe ea o bântuiau viziunile: vedea cărucior ul scăpându-i din mână, cu Will înăuntru, luând-o la vale de unul singur, cu prea mare viteză pentru ca ea să-l mai poată prinde, şi ajungând în stradă. Când o sunase Lowell de la birou, ieri după-amiază, ca să vadă ce face, intrase în panică şi-i ceruse să se oprească la Target în drum spre casă şi să cumpere imediat un cărucior nou. Lowell refuzase.

Legănatul autobuzului îl liniştеşte pe Will, iar Francie scoate din geantă sticla de Diet Coke cumpărată de dimineaţă, caldă acum, şi o goleşte, întrebându-se dacă ar trebui să ia în considerare sugestia lui Lowell din seara trecută. Stăteau în pat, cu Will între ei, când el îi propusese să se ducă la un consult la doctor.

— Mama a venit cu ideea, precizase el. Am sunat-o azi. Zice că există probabil ceva medicamente pe care să le iei pentru anxietatea pe care o ai şi pentru crizele de plâns.

— Nu de pastile am nevoie, replicase ea. Am nevoie ca poliţia să-l găsească pe Midas. Am nevoie să ajut şi eu ca bebeluşul ăla să se întoarcă la mama lui.

Un bărbat se aşază pe locul liber de lângă ea, şi Francie se trage mai aproape de geam. Nu vrea să se mai gândească – nici la Lowell, nici la Scarlett şi nici la ideea soacrei sale. Îşi ia telefonul din geantă şi se uită la meteo – temperatura va depăşi treizeci şi cinci de grade încă câteva zile – şi apoi deschide aplicaţia de Facebook. Zăboveşte cu privirea asupra postărilor din partea de sus a paginii: invitaţia de a vedea „O seară în oraş”, albumul creat de Yuko pentru întâlnirea lor de la Jolly Llama. Încă n-a avut inima să se uite, dar acum îl deschide, dornică de orice lucru care-i poate distrage atenţia, şi

derulează fotografiile adăugate de celelalte. Yuko şi Gemma stând lângă balustrada terasei. Nell şi Colette ciocnind paharele. Răsuflarea i se taie când ajunge la o poză cu Winnie, care stă la masă, cu bărbia în palmă. Şi încă una cu ea privind mulţimea, cu soarele apunându-i în spate, cu o expresie stranie pe faţă, aproape visătoare.

Şi apoi îl vede în fundal: o pată de roşu-aprins.

Măreşte poza trăgând de ea cu degetele. Şapca roşie de baseball.

Tipul cu care vorbea Winnie. Stă singur, cu o băutură în mână. Şi iată-l că apare şi-n altă fotografie, unde figura i se distinge clar în fundal. Dar tipul nu stă acolo pur şi simplu. Se uită la ele, le pândeşte, priveşte fix spre Winnie.

Un sfert de oră mai târziu, când autobuzul opreşte în staţia ei, se scuză faţă de bărbatul aşezat alături, păşeşte peste picioarele lui, coboară şi se îndreaptă în fugă spre apartamentul ei, animată de nerăbdare şi speranţă. Uşa de la intrare este întredeschisă. De cel puţin patru ori i-a cerut până acum lui Lowell să repare ivărul, care nu mai închide bine. E periculos, înăuntru, corespondenţa e aşezată grămadă pe măsuţa şubredă din hol, şi Francie vede o chitanţă de la cardul de credit şi un plic mare, cu numele ei scris cu majuscule verzi. Îndeasă chitanţa în geanta de scutece, ştiind că va trebui să găsească o cale de a plăti cei o sută de dolari pentru hainele de copii pe care le-a comandat de la Carter înainte ca Lowell să afle că nu primise slujba de renovare. Ignoră plicul – scrisul seamănă vag cu cel al mamei sale şi n-are acum chef de asta; bănuieşte că e costumaşul de botez pe care mama ei insistase să i-l trimită. Urcă în goană cele trei rânduri de trepte şi îşi găseşte laptopul sub reţetele pe care le printase dimineaţă. Împingând cu vârful piciorului scăunelul pe arcuri al lui Will, deschide Facebookul şi apoi albumul lui Yuko.

Da!

El e. Tipul cu care vorbea Winnie. Studiază cu atenţie fiecare fotografie, să vadă dacă-l poate zări în fundal. Şi când îl zăreşte, nu se poate abţine să studieze încă o dată poza cu Winnie. Expresia aceea pierdută din ochii ei. Felul în care e surprinsă într-o fotografie uitându-se în jos, la telefon. E ciudat, dar se străduieşte să nu se gândească la asta. Încearcă să se concentreze pe vestea cea bună.

Acum are un plan.

14

ZIUA A OPTA

CĂTRE: Mamele din Mai
DE LA: Prietenele din The Village
DATA: 12 iulie
SUBIECTUL: Sfatul zilei
SUGARUL TĂU: ZIUA 59

Foarte probabil, încă mai ai de dat jos câteva kilograme. Nu te lăsa deprimată de surplusul de greutate. Mai bine, pune-te în mişcare! Ia căruciorul (şi, poate, câteva persoane din grupul mămicilor) şi fă o plimbare în pas alert în jurul parcului. Pentru gustări, alege fructe şi legume. Mestecă încet când mănânci. Evită carbohidraţii. Şi cât ai zice peşte, o să încapi iar în blugii aceia vechi.

Colette stă la insula din bucătărie, şi palmele lui Charlie îi cuprind sânii umflaţi.

— Haide, Charlie! îl mustră ea, împingându-l uşor. Nu acum! Doar ştii că trebuie să lucrez.

— Ştiu. Dar bebe abia ce-a adormit în cărucior, iar tu ai lucrat din nou până târziu aseară. Ţi-ai câştigat sfertul de oră pentru cafea garantat de stat, murmură el şi mâinile îi alunecă pe abdomenul ei, i se strecoară în pantalonii de pijama şi-i cuprind interiorul coapselor. Nu mă obliga să reclam o angajată secretă a primarului, fiindcă încalcă codul muncii!

Colette se smulge dintre braţele lui.

— Te rog, Charlie, încetează! Trebuie să termin capitolul ăsta.

El se ridică, oftând.

— Iubito, mă omori cu zile. Au trecut deja trei luni.

— Ştiu.

— Situaţia asta nu mai poate continua aşa.

Colette se răsuceşte spre el, încercând să-şi ascundă iritarea.

— Ştiu, Charlie. Însă chiar în clipa asta? Când lucrez? Eu nu vin la tine în birou când scrii, încercând să te seduc.

El râde.

— Ştii ce, iubito? Dacă o să simţi vreodată chiar şi cea mai mică înclinaţie să vii la mine în birou ca să mă seduci când scriu, aşa să faci. Imediat. Chiar dacă vorbesc la telefon cu editorul meu. Chiar dacă părinţii mei sunt în casă. Chiar dacă s-ar întâmpla, indiferent de motiv, să fiu într-o întâlnire cu papa.

O să mă opresc din discuţii şi o să-ţi fac pe plac atunci şi acolo, într-un mod de-a dreptul spectaculos.

Colette surâde.

— Asta e bine de ştiut.

El face semn cu bărbia spre uşa biroului.

— Vrei să facem acum o încercare? Să vezi dacă spun adevărul?

— E papa înăuntru?

— Nu.

— Atunci, nu sunt interesată, replică ea întinzând picioarele şi punându-şi tălpile pe picioarele lui. Îmi pare rău. Trebuie să mă concentrez. Abia ce-a fost nevoie să caut în dicţionar un sinonim pentru *plecat.* Nu-i deloc a bună.

Charlie îşi trage picioarele de sub ale ei şi se duce la frigider să ia sticla cu lapte matern pe care o pregătise ea mai devreme.

— Pleci? îl întreabă Colette.

— Da.

— Unde o duci?

— La alergat.

— O s-o iau eu când mă întorc. Întâlnirea de azi ar trebui să dureze puţin.

El încuviinţează cu o mişcare din cap.

— Ia pălăria de soare galbenă, îi spune Colette. Celelalte sunt prea mari pentru ea.

— Da. Ştiu.

— Ai luat loţiunea solară?

— Luat.

— Se pare că azi va fi şi mai cald.

— Da, repetă Charlie şi închide frigiderul, rămânând cu spatele spre ea. Ştiu cum să am grijă de fiica mea.

— Eşti supărat pe mine?

— Da. E prea frustrant! exclamă exasperat, întorcându-se.

— O să dai divorţ de mine?

El nu-şi poate stăpâni un râs scurt.

— Da, Colette. Dau divorţ.

— Îmi laşi mie espressorul?

Charlie pune sticla pe blat şi se apropie de ea.

— Nu.

— Atunci, măcar cafetiera?

— Discută cu avocatul meu.

— Mă iubeşti?

— Mult. Dar, Dumnezeule, cât eşti de încăpăţânată! Ne vedem mai târziu, îi spune el după ce se apleacă şi o sărută pe frunte.

Colette îşi umple o ceaşcă cu cafea proaspătă şi se duce cu ea la fereastră, privind afară, spre stradă, fiindu-i rău de oboseală. Îşi petrecuse cea mai mare parte a nopţii în fund pe balansoar, aţipind între reprizele de alăptat, ştiind că ar fi trebuit s-o pună pe Poppy în pătuţul ei, ca s-o obişnuiască să adoarmă singură, aşa cum recomandă toţi specialiştii, chiar lăsând-o să plângă câteva momente, dacă e necesar. Dar nu e-n stare s-o facă. Instinctele îi dictează să rămână lângă fetiţa ei, s-o lase să-i adoarmă în braţe, dacă aşa vrea ea.

Vizita la pediatru nu decursese deloc bine.

— E puţin în urmă, îi spusese medicul. Se vede clar. Are o anumită slăbiciune musculară în partea superioară a corpului, puţin mai pronunţată pe dreapta. Şi mă îngrijorează felul în care îşi ţine capul.

— Ce înseamnă asta? întrebase ea, ţinând-o pe Poppy la piept.

— E prea devreme să mă pronunţ. Tot ce putem face deocamdată este s-o ţinem sub observaţie. Reveniţi peste trei luni.

— *Trei luni?!* De ce atât de mult? Până atunci nu se poate face nimic?

— La vârsta asta, nu. Trebuie să aşteptăm şi să vedem. Mulţi copii depăşesc situaţia.

Jos, pe trotuar, îl vede pe Charlie ieşind din clădire. Îşi fixează mai bine căştile în urechi şi porneşte într-o alergare uşoară, împingând căruciorul spre intrarea în parc. Reacţionase la veştile de la medic aşa cum se aşteptase ea. Calm.

— Bun, o s-o ducem din nou la control peste trei luni. Dacă doctorul o să ne spună că e cazul să ne facem griji, o să ne facem atunci.

O maşină vine în viteză exact când Charlie dă să traverseze strada, fără să mai aştepte culoarea verde a semaforului. Colette îşi ţine răsuflarea văzându-l că el se trage înapoi pe trotuar şi strigă ceva către şofer. Când traversează apoi şi coteşte pe după zidul de piatră, ea trage perdeaua, îşi pune

cafeaua pe masă şi se lasă în genunchi în faţa canapelei, pipăind dedesubt după plicul cu discheta.

După ce o bagă în buzunarul interior al genţii, se duce în baie şi stă sub duş, cu apa foarte rece, încercând să-şi limpezească mintea, să-şi alunge gândurile care o frământă de ieri. Au găsit un cadavru.

Informaţiile erau sumare – o simplă notiţă a lui Mark Hoyt în partea de sus a teancului. *Rămăşiţele trupeşti au fost găsite ieri, în jurul orei 17.00. Trimise la laborator, identificarea urmând să fie confirmată până mâine la ora 12.00. Noutăţi cât de curând.*

Închide ochii sub jetul de apă rece, rememorând visul de noaptea trecută. Winnie era pe un câmp, aplecată deasupra trupului neînsufleţit al lui Midas. Colette se apropiase, vrând s-o prindă de braţ, dar când Winnie se întorsese, îşi dăduse seama că se înşelase: nu Winnie stătuse aplecată deasupra lui Midas, ci Francie.

Închide apa şi se îmbracă în viteză. O oră mai târziu, când ajunge la etajul al patrulea al clădirii Primăriei, Allison nu e la biroul ei. Colette aşteaptă în hol câteva minute, după care se duce la uşa biroului lui Teb şi aruncă o privire în încăperea goală. Paşii abia dacă i se aud pe covor când se îndreaptă încet spre scrin, scoţând discheta din geantă. Tocmai se pregăteşte s-o pună pe podea, sub un şir de scaune, când Allison se ridică de după biroul lui Teb.

— Bună!

— Oh, Doamne! exclamă Colette, strângând discheta în mână. M-ai speriat de moarte!

— Îmi pare rău, se scuză Allison, punându-şi o palmă pe pântec. Uf! Aplecarea asta m-a ameţit niţel!

— Dar ce făceai?

Secretara oftează.

— Ascultă, Colette, e posibil să fi intrat cineva aici când lucrai tu şi să fi luat ceva de pe biroul primarului?

— Să fi luat ceva? îşi drege ea glasul. Nu, din câte îmi amintesc, nu.

— La naiba!

— Ce s-a întâmplat?

— Oh, nimic. Pot să jur că am pus ceva aici, pentru primar, dar el nu-l găseşte. Şi e furios pe mine.

— Pot să te ajut să cauţi. Ce anume e?

Allison flutură din mână.

— Nu te prosti! Ai destule pe cap, nu e cazul să te ocupi şi de treburile mele. Dar… trebuie să te rog să aştepţi afară. Mi s-a spus să nu las pe nimeni înăuntru în lipsa lui. Probabil că nu s-a referit şi la tine, dar am oricum destule probleme, aşa că…

— Sigur. Aştept afară, nicio problemă.

Colette o urmează pe Allison înapoi în hol. Dincolo de canapele, în faţa ferestrei mari ce dă spre Parcul Primăriei, un bărbat tânăr pregăteşte un pupitru, iar altul aşteaptă în apropiere, cu o expresie plictisită, ţinând în mână o replică din carton a sigiliului oraşului. Colette se aşază pe una dintre canapele şi pune discheta în geantă exact în clipa în care Allison reapare din birou, cu un plic mare din hârtie.

— Ăsta a sosit pentru tine.

Pe plic, cu litere verzi de tipar, e scris numele lui Colette, urmat de adresa primăriei. Cine i-ar trimite ei ceva pe adresa de la biroul primarului? Teoretic, nimeni n-ar trebui să ştie că lucrează aici.

— Când?

— Aseară.

— Mulţumesc, spune ea luând plicul şi punându-l în geantă.

— Cu plăcere. Sper că nu va trebui să aştepţi prea mult, dar sinceră să fiu, lucrurile nu arată deloc bine. Ceva ciudat se petrece azi aici, adaugă Allison, făcând semn cu bărbia spre cei doi bărbaţi care pregătesc pupitrul.

După ce Allison se întoarce la biroul ei, Colette se reazemă de spătarul canapelei, cu gândul la plic. Ceva îi spune că n-ar trebui să-l deschidă acum. Nu aici, nu cu atâţia oameni în jur.

Încă treizeci de minute, răsfoieşte alene câteva numere vechi din *New Yorker*. Într-un târziu, aude paşi apropiindu-se pe culoar. E Aaron, însoţit de o femeie într-un costum gri-închis; Colette zăreşte la şoldul ei tocul unui pistol. Are un aer familiar.

— Ne vedem mai târziu, îi spune ea lui Allison şi, auzindu-i vocea, Colette îşi dă seama.

E poliţista care o interogase pe Winnie. Cea din înregistrarea video de pe dischetă. Dispare în lift, iar Aaron se apropie de Colette, cu telefonul într-o mână şi un dosar gros în cealaltă. Văzând-o că dă să se ridice, îi face semn să rămână aşezată.

— Încă nu, îmi pare rău. A intervenit ceva. Primarul îşi cere scuze. Mai lasă-ne încă zece minute.

— Pot să plec şi să mă întorc într-un moment mai potrivit.

— Nu, fac tot ce pot ca să intri la el, spune Aaron privind peste umărul ei, spre Joan Ramirez, purtătoarea de cuvânt a primarului, care aşteaptă la uşa biroului. Încă zece minute.

Pune uşor o mână pe umărul lui Colette şi se întoarce să plece, dar dosarul îi cade de sub braţ şi o sumedenie de hârtii se împrăştie pe podea, la picioarele ei. Colette se ghemuieşte ca să-l ajute să le strângă de sub scaun, dar mâna i se opreşte în aer, la jumătatea drumului.

O fotografie a lui Midas. O ia de jos şi o priveşte. Midas e îmbrăcat într-o salopetă gri în dungi şi îşi suge pumnişorul. Pare culcat pe un covor alb.

— Colette?

Aaron stă cu palma întinsă, iar ea se ridică şi-i dă fotografia.

— Mulţumesc, spune el şi-i face scurt cu ochiul, apoi intră cu Joan în biroul primarului.

Colette îşi reia locul pe canapea şi simte cum încăperea se învârte în jurul ei. Îşi sprijină fruntea în palme, stăpânindu-şi impulsul de a-şi prinde tâmplele între genunchi, aşa cum o sfătuise, când era în clasa a doua, un şofer de autobuz, văzând-o că se albeşte la faţă din cauza răului de mişcare. *A fost găsit un cadavru.* Fotografia. Poliţista. Conferinţa de presă care se pregăteşte.

Midas e mort.

Ce altceva ar putea fi?

Aude glasul lui Teb şi, când ridică privirea, îl vede venind spre ea. Se ridică în picioare, ţinându-şi geanta aproape de corp.

— Am veşti proaste, Colette, începe el, pe un ton grav. Am o problemă pe care trebuie s-o rezolv. Îmi pare foarte rău.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea, dar în clipa următoare Aaron apare lângă ei.

Mobilul îi sună, şi duce mâna la buzunar.

— Da. Bun, în regulă, rosteşte el în telefon şi închide. A sosit comisarul Ghosh, domnule. Vine încoace. Poate ar fi bine să vă schimbaţi cravata. Cu una ceva mai sobră.

Teb încuviinţează şi pleacă înapoi, spre biroul său. Aaron îi face semn lui Colette spre lift, apăsând el însuşi butonul.

— Scuze, Colette. Îmi dau seama cât de enervant e, dar uneori lucrurile ne scapă de sub control. Riscurile meseriei.

Uşa se deschide, şi Elliott Falk de la *New York Post* năvăleşte din lift.

— O să te sune Allison, ca să reprogramaţi, mai adaugă Aaron.

Uşa liftului se închide între ei şi, când se deschide din nou, Colette iese în fugă din clădire, făcând semn către cel mai apropiat taxi. Urcă şi trânteşte portiera.

— Încotro?

— Brooklyn. Prospect Park West.

Deschide televizorul din faţa ei, şi ecranul se luminează, iar habitaclul taxiului se umple de acorduri muzicale – coloana sonoră a unui clip publicitar despre o saltea. La intrarea pe Podul Brooklyn, şoferul apasă claxonul. La televizor se difuzează emisiunea matinală a unui post local, în mijlocul unei secţiuni de gătit. Cum să-i convingi pe copii să mănânce mai multe legume. Şoferul deschide radioul, ca să concureze cu sunetul televizorului, şi ascultă postul de ştiri.

Colette se apleacă în faţă.

— Aţi auzit ceva despre Midas, copilul care a fost răpit?

— Cel bogat?

— Da.

— E mort, răspunde şoferul. Se pare că un fost iubit l-a ucis.

— Nu! exclamă Colette cu glasul sugrumat. Unde aţi auzit?

— De la nevastă-mea. Ea mi-a spus, ieri. E obsedată de povestea asta.

Telefonul ei scoate un piuit scurt. E Nell.

TREBUIE să ne vedem. Ne întâlnim la 5? La The Spot. O şterg de la birou mai devreme, trebuie s-o iau pe Beatrice la 6.

Nu pot, tastează Colette. Nu *azi.*

Trei puncte. Nell îi răspunde imediat: *TE ROG! E important.*

Colette îşi pune telefonul pe genunchi şi închide ochii. *Aminteşte-ţi să respiri.* O vede parcă pe moaşă în faţa ochilor, îngenunchind în faţa ei în cele mai cumplite momente ale travaliului, repetând fraza iar şi iar. *Totul depinde de respiraţie.*

Vorbesc serios, scrie Nell. *Trebuie să vorbesc cu tine.*

Bine. Ne vedem acolo.

— Scuzaţi-mă, rosteşte şoferul, un sfert de oră mai târziu. Am

ajuns.

Charlie e în bucătărie, făcând un sendviş, când intră ea în casă.

— Te-ai întors deja?

Colette îşi lasă geanta să cadă lângă uşă, dă muzica mai încet şi deschide televizorul, trecând repede de pe un post pe altul.

— Ce faci?

— Primarul ţine o conferinţă de presă. Cred că e în legătură cu Midas…

Când ajunge la un post de ştiri, îl vede pe Teb stând în faţa pupitrului şi ridicând o mână pentru a reclama linişte în rândul ziariştilor.

„Rămăşiţele trupeşti au fost descoperite în pădure, la circa o sută douăzeci de metri de casa lui Winnie Ross, pe proprietatea ei aflată la nord de New York City. Din cauza arsurilor extinse de pe trupul cadavrului, am solicitat ajutorul FBI-ului pentru a-l identifica.”

— Nu! exclamă Charlie, care vine lângă Colette şi o ia de mână. L-au găsit pe Mid…

— Sssst!

„Am primit în această după-amiază confirmarea faptului că rămăşiţele aparţin lui Hector Quimby, un vechi angajat al familiei Ross.” Teb îşi consultă notiţele. „În ultimii treizeci de ani, domnul Quimby a lucrat ca îngrijitor al proprietăţii Ross, administrând totodată şi reşedinţa din Brooklyn a familiei, de unde a fost răpit Midas în seara zilei de 4 iulie.”

Pe ecran apare o fotografie. Bărbatul are spre şaptezeci de ani, păr cărunt, mustaţă grizonantă şi ochi albaştri.

„Nu ştim încă dacă există vreo legătură între moartea domnului Quimby şi răpirea lui Midas Ross, dar ancheta continuă pornind de la premisa că există o conexiune.”

„Cum a fost descoperit cadavrul?” strigă unul dintre reporteri.

„Anchetatorii de la FBI şi NYPD au fost conduşi la cadavrul domnului Quimby…” Teb tuşeşte. „Scuzaţi-mă. Au fost conduşi la cadavrul domnului Quimby de câinii poliţişti care amuşinau după mirosul lui Midas Ross.”

Colette îşi trage degetele dintre ale lui Charlie.

— Lasă-mă o clipă!

Se duce în bucătărie, îşi ia geanta, intră în baie şi încuie uşa.

Se aşază pe closet şi scoate plicul, desfăcându-l. Nu e nicio scrisoare înăuntru. Nicio semnătură. Doar o singură foaie de hârtie.

Fotografia unui chip, dintr-un dosar de la poliţie.

E adolescent, în pozâ. Nu are riduri în jurul ochilor şi nici fire cărunte în barbă. Se uită drept în cameră, cu o expresie sfidătoare. Pe plăcuţa pe care o ţine în faţa pieptului scrie data lui de naştere şi locul în care a fost arestat. Nu şi acuzaţia. Nici măcar numele.

Dar nu încape îndoială că el e. Token.

Francie îşi suge burta, conştientă de tipul care se apropie, însă el trece de ea şi se aşază la celălalt capăt al barului. Se uită din nou la ceas: 15.32. A întârziat deja treizeci şi două de minute. Poate că a minţit-o. Poate că nici nu vine.

— Încă un pahar de Zinfandel?

Sub privirile barmanului, trage de decolteul adânc al bluzei.

— Cred că da, răspunde şi se uită la SMS-ul primit cu câteva minute în urmă de la Barbara, soacra ei, cu o fotografie ataşată înfăţişându-l pe Will întins pe pătură, în parc. *Noi ne simţim grozav. Sper că şedinţa foto merge bine. Succes!*

Mâna îi tremură când îi întinde barmanului o bancnotă de zece dolari, rememorând discuţia pe care a avut-o dimineaţă cu Lowell, când el a ieşit din dormitor şi a găsit-o aşezată pe canapea, hrănindu-l pe Will cu biberonul şi încercând să-şi stăpânească lacrimile.

— De data asta, ce mai e? o întrebase el.

— Adică?

— Pari necăjită.

— Nu sunt.

— Francie…

— Nu e nimic. Nu vreau să vorbesc despre asta.

Nu-i poate spune lui ce o tulbură – că l-a sunat ieri pe Mark Hoyt pentru a-l informa că a găsit fotografii cu tipul care a abordat-o pe Winnie la Jolly Llama.

— Sunt dezamăgită fiindcă a trebuit să fac eu munca asta, îi spusese ea poliţistului, impresionată de tonul autoritar din glasul ei. Dar, mă rog. Vi le trimit imediat pe e-mail – dacă nu cumva, din motive de securitate, preferaţi să trimiteţi pe cineva să le ia personal.

— Francie, ascultă-mă, replicase Hoyt. Trebuie să încetezi.

— Să încetez? Dar ce…?

— M-aţi auzit, doamnă Givens. Încetaţi. Găsiţi-vă ceva de făcut. Duceţi copilul în parc. Sau poate duceţi-vă dumneavoastră la doctor. Asiguraţi-vă că totul e-n regulă. Lăsaţi-ne pe noi să ne facem treaba.

— Să mă duc la doctor! exclamase ea, cu un râs pe care nu şi-l putuse stăpâni. Ai *idee* măcar ce treabă de rahat faceţi aici? Eşti conştient măcar că un copil, un nou-născut, depinde de voi ca să se întoarcă la mama lui? Să mă duc eu la doctor? Glumeşti, cred! N-am nevoie de un alt…

— La revedere, doamnă Givens.

Sigur că nu i-ar putea povesti asta lui Lowell, care n-ar face decât să stea şi să se uite la ea de parcă şi-ar fi pierdut minţile, cu spatele rezemat de blat şi cu braţele încrucişate la piept.

— Încep să-mi fac griji pentru tine, Francie.

Îi vine greaţă acum, amintindu-şi ce i-a spus după aceea, cum l-a acuzat că e rece şi neînţelegător în vreme ce el se îmbrăca, şi cum s-a ferit când el a dat s-o sărute ieşind pe uşă, în drum spre aeroport ca s-o ia pe mama lui (după toate aparenţele, o sunase pe Barbara şi o rugase să vină din Tennessee pentru câteva zile, spunându-i că Francie e copleşită şi i-ar prinde bine puţin ajutor cu copilul – fără să discute măcar cu ea înainte). Francie nu suportă deloc când se ceartă, înainte, abia dacă purtau discuţii în contradictoriu, dar acum, de când s-a născut copilul, o irită tot ce face el. Ştie că trebuie să-şi ceară scuze şi să aplaneze situaţia, mai ales că Barbara va sta la ei şi va dormi pe canapeaua din camera de zi, de unde va auzi fiecare cuvânt rostit de ei. Întinde mâna după telefon, dar simte două braţe în jurul ei.

Se întoarce, cu mobilul în mână, frapată de cât de arătos e el de aproape: ochii lui albaştri ca de gheaţă, maxilarul pătrat, puternic, părul negru sub şapca roşie de baseball. Înainte ca ea să apuce măcar să-l salute, el o ridică de pe scaun şi o trage aproape, sărutând-o aşa cum n-a mai fost sărutată de foarte multă vreme, ajutând-o să uite complet de Lowell.

El se trage înapoi.

— *Tu* eşti femeia cu care trebuia să mă întâlnesc, da?

— Da. Bună!

Îi pare rău pentru tremurul nervos din glas.

El se aşază nonşalant pe taburetul de alături şi-i face semn barmanului, cerând o bere şi un whisky, fără a se oferi să comande încă un rând pentru ea.

— Îmi pare rău că am întârziat. A intervenit ceva.

Dă pe gât whisky-ul dintr-o înghiţitură şi ia apoi o gură de bere. Ea întinde mâna după paharul ei cu vin, privindu-l. Nu s-a înşelat. Are vreo treizeci şi ceva de ani, aceeaşi vârstă pe care ar avea-o acum Archie Andersen. El soarbe din nou din bere, iar ea observă strânsoarea degetelor lui pe sticlă şi felul în care tricoul i se mulează pe bicepşi. E mult mai solid decât şi-l amintea de când îl văzuse la Jolly Llama.

— Îmi place stilul tău, spune el, ştergându-şi gura cu dosul palmei.

Ea ridică sprâncenele.

— La rochia mea te referi?

Privirea lui îi urcă de la sâni la gât şi apoi la ochii conturaţi de genele false pe care şi le-a aplicat cu o oră în urmă, în toaleta de la un Starbucks din apropiere.

— Păi, mda, şi rochia. Dar ce vreau să zic e că n-ai pierdut vremea deloc. Majoritatea fetelor vor conversaţii pe e-mail zile întregi înainte de o întâlnire.

Francie e mândră de rapiditatea cu care a reuşit să încropească planul ăsta, graţie lui Nell. Ieri, după discuţia inutilă cu Mark Hoyt, îi trimisese un e-mail lui Nell la birou.

Ştiu că poate n-o să iasă nimic din asta, dar am găsit nişte poze cu tipul ăla cu care vorbea Winnie la Jolly Llama, îi scrisese ea. *Avem vreo şansă să le folosim ca să aflăm câte ceva despre el?*

Nell avusese nevoie de şapte minute pentru a-i răspunde. *Asta e tot ce-am găsit. I-am introdus fotografia într-o aplicaţie de recunoaştere facială. Pare un tip drăguţ.*

Francie deschisese linkul şi, iată-l: fotografiile lui şi profilul de pe un site numit Sex Buddies, un fel de site de întâlniri. Dădea foarte puţine amănunte despre el – înălţimea, greutatea, faptul că preferă femeile cu sâni mari, dar nu şi numele (dacă nu cumva nu-l chema Doktor Pericol).

Ce ai de gând să faci cu toate astea? scrisese Nell apoi.

Nimic, răspunsese ea. *Le ţin la îndemână, pentru orice eventualitate.*

În realitate, petrecuse după aceea o oră întreagă fardându-se, făcându-şi selfie-uri, străduindu-se să-şi creeze o înfăţişare cât mai sugestivă şi făcându-şi profil pe Sex Buddies. Trei e-mailuri trimise de pe contul fals de Gmail pe care şi-l crease fuseseră suficiente pentru a stabili întâlnirea de acum. Citind ce scriseseră diverşi oameni pe site, fusese cuprinsă de deprimare, dar şi de un val de recunoştinţă pentru Lowell, pentru viaţa lor împreună şi pentru familia minunată pe care o aveau.

Tipul se apleacă spre ea.

— Miroşi superb, îi spune.

— Mulţumesc. Dar în primul rând, nici măcar nu ştiu cum te cheamă.

— Cum mă cheamă? Cum vrei să mă cheme?

— Cum *vreau eu* să te cheme?

— Exact, replică el, şi Francie îi simte izul de tutun din răsuflare. De ce nu-mi alegi tu un nume?

Ea se preface că se gândeşte câteva clipe.

— Vreau ca numele tău să fie Archie.

El râde.

— Ca tipul ăla din benzile desenate?

Râde şi ea, încercând să-şi mascheze dezamăgirea. Nu se poate să fie el. Dacă nu cumva e vreun actor de Oscar, altfel nu i-ar fi răspuns atât de elegant când ea i-ar fi ghicit corect numele.

— Archie, reia el. Îmi place.

— Bun.

În regulă, chiar şi aşa, îşi spune Francie. Poate că nu e Archie Andersen, dar tot e posibil să răspundă la câteva întrebări esenţiale: de ce a intrat în vorbă cu Winnie, despre ce au discutat şi unde s-a dus Winnie în seara aia.

— Iar tu poţi fi Veronica mea. Ei, dacă am avea şi o Betty![5]

Priveşte undeva în spatele ei şi, fără un cuvânt, o ia de mână, o ridică de pe scaun şi o trage spre partea din spate a barului. Ea se străduieşte să ţină pasul, vărsându-şi vinul pe rochie şi chinuindu-se să-şi menţină echilibrul pe tocurile înalte ale pantofilor. Străbat un culoar îngust şi întunecat, care duhneşte a urină, şi ajung într-o încăpere goală, cu o masă de biliard într-

[5] Personajele principale ale unei serii de benzi desenate publicate în SUA începând din 1950.

un colţ şi o canapea jerpelită în celălalt.

El o duce spre canapea şi o strânge aproape de trupul lui, cu buzele atingându-i urechea.

— E mai intim aici, în spate, îi murmură şi o împinge puţin câte puţin înapoi, până când ea cade stângace pe canapea, vărsându-şi aproape tot vinul din pahar.

El se aşază alături şi-i pune o mână aspră pe genunchi, mutând-o încet mai sus, pe coapsă.

— Încă nu, şopteşte ea, mutându-i mâna, şi răsuflă uşurată când doi indivizi intră în încăpere.

Cei doi, cu ghete de lucru în picioare şi truse de scule prinse de centură, la brâu, se îndreaptă spre masa de biliard – sunt probabil muncitori pe vreun şantier din apropiere, ieşiţi în pauza de masă. Francie nu-şi poate stăpâni un gând: dacă, prin cine ştie ce ghinion oribil, tipii ăştia o cunosc? Dacă sunt colegi cu Lowell, dacă au lucrat cu el la vreun proiect de construcţii?

— Veronica, am patruzeci de minute înainte de a trebui să mă întorc la muncă, îi spune falsul Archie.

Pare iritat, iar ea nu-l poate învinovăţi. Sex Buddies nu e tocmai genul de site prin intermediul căruia oamenii se întâlnesc la un bar, ziua, ca să discute despre interese comune. În plus, nici ea nu are prea mult timp. I-a promis lui Nell că se vor vedea la The Spot, la cinci; Nell vrea să vorbească cu ea şi cu Colette despre ceva anume. Până atunci, trebuie să-şi vadă de planul ei. Unul la care s-a gândit toată noaptea.

Se ridică şi, cu picioarele depărtate de-o parte şi de alta a genunchilor lui, se apleacă punându-i mâinile pe umeri, cu sânii la o palmă de faţa lui, învăluindu-l în aburul parfumului.

— Mă duc să mai iau câte un rând pentru fiecare.

La bar, îşi stăpâneşte cu greu pornirea de a mai privi o dată fotografia lui Will în parc, cuprinsă iar de sentimentul de vinovăţie fiindcă îi minţise pe Lowell şi pe Barbara, spunându-le că postase un anunţ pe site-ul The Village şi că fusese angajată să fotografieze un copil de nouă luni. Ia paharele şi se întoarce la canapea, unde se aşază lângă tip, făcând tot posibilul să pară dezinvoltă şi stăpână pe sine.

— Aşa deci. Veronica… murmură el, din nou cu gura lipită de urechea ei. Despre ce vrei să vorbim?

Francie ia o înghiţitură zdravănă de vin şi pe urmă rosteşte cuvintele pe care le-a exersat toată dimineaţa.

— Am nevoie de băutura asta. Mi-am pierdut slujba.

— Nasol.

El îşi scoate şapca de baseball şi-i mângâie ceafa cu vârful nasului.

— Mda. Eram chelneriţă. La un bar simpatic din Brooklyn. Jolly Llama.

El se trage în spate.

— Merg şi eu acolo uneori.

— Nu mai spune!

— Ba da. E la câteva străzi de apartamentul meu.

— Ce ciudat! exclamă ea, apoi mijeşte ochii şi se uită mai bine la el. Ah, stai puţin! *Tu* eşti!

El se încruntă.

— Care tu?

— Tu! Francie îşi pune paharul pe masa murdară şi se întoarce spre el, punându-i o mână pe genunchi. N-ai fost la Jolly Llama pe 4 iulie?

El se gândeşte puţin.

— Da, chiar am fost. De unde ştii asta?

— Tu eşti tipul ăla! Ce coincidenţă! râde ea, altoindu-i o palmă peste genunchi. Colegilor mei n-o să le vină să creadă! Am vorbit o grămadă despre tine!

El pare uluit.

— Despre mine? De ce?

— Tu eşti tipul care vorbea cu femeia aia. Cum o cheamă, Winnie.

— Cine-i Winnie asta?

Francie e surprinsă de cât de convingător e jocul lui, prefăcându-se că nu ştie despre ce vorbeşte ea.

— Gwendolyn Ross! Actriţa! Căreia i-a fost răpit copilul!

— Când?

— Serios? Tu nu citeşti ziarele? Nu te uiţi la televizor?

— Doar la sport.

Nici nu-i vine să creadă. Tipul ăsta chiar nu are habar.

— Îţi aminteşti că ai vorbit cu o femeie la bar în seara aia? Una drăguţă? Poate chiar ai dispărut cu ea o vreme?

În sfârşit, pare să-şi amintească ceva.

— *Aia* e femeia căreia i-au răpit copilul?

— Da. Băieţelul ei, Midas. În seara aia a fost răpit.

— Ce chestie! Chiar am auzit despre asta. Fetele de la muncă

vorbesc tot timpul despre el. Midas. Ca zeul ăla grec! exclamă el şi îşi pune berea pe masă, după care se apleacă în faţă, râzând. Ce nebunie! Stai să vezi când le-oi povesti prietenilor.

— De ce? întreabă Francie cu un aer conspirativ. Ce-or să zică?

— Ei au fost cei care m-au provocat s-o fac.

Orice urmă de amuzament piere din vocea ei.

— Ce să faci?

— Să vorbesc cu ea. Să mă dau la ea, explică el cu un aer stupefiat. Era un grup de mame acolo, pe terasa din spate.

— Da, mi le amintesc. Era şi ea cu ele.

— Amicii mei mi-au zis că-mi dau douăzeci de dolari dacă marchez cu una dintre ele. Ştii, aşa, de distracţie. Vorba aia, cine poate să înscrie cu una mai trecută, cu copii acasă? Am acceptat pariul. Prima cu care am încercat m-a refuzat înainte să pot măcar să-i ofer o băutură, dar ea… femeia asta, Winnie… a muşcat imediat momeala. A muşcat bine de tot, rânjeşte el.

Francie mai ia o înghiţitură de vin. Trebuie s-o lase mai moale. Alcoolul o zăpăceşte de cap.

— Deci, n-o cunoşteai dinainte?

— Nu. Dar am cunoscut-o până la urmă, şi-ncă cum.

Francie coboară glasul şi-l priveşte pe sub genele false.

— M-ai făcut curioasă.

El tace o vreme, studiind-o. Apoi îi ia tivul rochiei între degete şi-l trage în sus, scurtându-i astfel fustă şi lăsându-i la vedere coapsele proaspăt epilate, lucioase de la loţiunea cu miros de piersică.

— Eşti sigură că vrei să auzi? E de-a dreptul nebunesc.

Ea reuşeşte să strecoare o notă de flirt în glas când răspunde:

— Mie-mi place de-a dreptul nebunesc.

— Serios, Veronica? Dovedeşte-o!

— S-o dovedesc?

— Da. Hai să spunem că am pentru tine o poveste incredibil de bună.

— Aşa…

— Dar trebuie să-ţi câştigi dreptul de a o afla, replică el, cu faţa la numai câţiva centimetri de a ei. Sărută-mă şi o să ţi-o spun.

Se apleacă şi îşi lipeşte cu duritate buzele de ale ei,

împingându-şi limba în gura ei. În cele din urmă se retrage, lăsându-i în gât un iz amar de bere.

— I-am făcut cinste cu un pahar.

Francie ridică o sprânceană şi apoi se încruntă.

— Asta nu-i chiar nebunesc.

— Nu, ăsta-i doar începutul, răspunde el, plimbându-şi un deget pe linia decolteului ei. Vrei să afli mai mult?

Ea încuviinţează, iar el îşi strecoară mâna sub rochia ei, depărtându-i uşor picioarele. Îi strânge coapsa în palmă, degetul lui mare atingându-i marginea chilotului.

— Continuă, îi cere ea, şi propria-i voce i se pare cavernoasă, necunoscută.

— I-am cerut să vină acasă cu mine.

Unul dintre muncitorii de la masa de biliard se uită spre ei, când falsul Archie ia mâna lui Francie şi şi-o aşază între picioare. Ea îl simte întărit şi îşi lasă mâna ghidată de a lui, înainte şi-napoi pe ţesătura blugilor.

— Şi? A mers acasă cu tine?

El o sărută. Când se depărtează de ea, Francie are privirea împăienjenită. Mirosul de bere din respiraţia lui. Bărbia lui ţepoasă, care o zgârie. Dar nu pe el îl vede – nu pe tipul ăsta căruia îi spune Archie, ci pe profesorul de ştiinţe. Pe domnul Colburn.

— Nu, din păcate. A zis că are un copil la care se tot gândeşte. Era necăjită din cauza lui.

Francie îşi desface degetele mai larg, simţind un gol în stomac în timp ce apasă mai tare. Închide ochii.

— Winnie era necăjită?

— Da.

Îi trage chilotul într-o parte, iar ea îşi simte braţele imobilizate, simte ţesătura aspră a păturii ieftine de pe patul domnului Colburn. Îi vine să urle, dar nu poate.

— A zis că tot ce vrea e să mergem la mine acasă. Să încalece pe mine.

Mâna ei se mişcă mai repede pe materialul blugilor.

— Că se săturase să stea tot timpul în casă. Şi să-şi facă griji mereu pentru copilul ăla.

— Aşa a zis? îi şopteşte ea în ureche. Că se săturase să aibă un copil?

— Cam aşa ceva. Ne-am încuiat în baie. Nu-mi puteam lua

mâinile de pe ea. Era ceva extraordinar. I-am zis să mai rămână măcar încă puţin. Să mă lase să-i mai iau ceva de băut.

— Şi?

— A început să ţipe la mine. Să-mi spună că trebuie să-şi vadă de treburi. Că ea nu e aşa. Ceva de genul că ea e o mamă bună. Răsuflarea îi devine sacadată pe gâtul ei, iar Francie îi simte corpul încordându-se. Aş fi fost în stare să fac moarte de om ca să pot s-o iau cu mine acasă. S-o trântesc pe patul meu. Să-i sfâşii rochia aia. Îşi ia mâna dintre picioarele ei şi îi înşfacă încheietura, forţându-i palma să se mişte mai repede, cu ochii închişi şi gura deschisă. Winnie… Dumnezeule… A dracu' de bună era!

Francie simte lacrimi apărându-i în colţul ochilor, în timp ce el geme gutural, icnetele joase umplând încăperea.

Ceilalţi se uită. Cei doi tipi de la masa de biliard. Stau nemişcaţi, cu tacurile ca nişte furci, pe lângă ei. Archie nu pare să observe că ea plânge; îşi linge buzele, cu ochii pironiţi în tavan şi ceafa rezemată de spătarul canapelei.

— Copilul ei… Răpit… murmură apoi şi, clătinând din cap, se ridică şi întinde mâna după restul de bere. Sper că poliţia a luat-o bine la scărmănat. Fătuca aia e clar într-o doagă.

La The Spot, Nell stă la o masă lângă geam, şi ceaiul negru din cană i se răceşte în timp ce se uită la pozele pe care i le-a făcut cu o seară în urmă lui Beatrice: zeci de fotografii cu mânuţele ei, cu picioruşele mititele şi tălpile galbene ca untul, atât de dulci de-ţi vine să le mănânci.

Aruncă din nou o privire spre uşă, sperând că Francie şi Colette sunt pe drum. E nerăbdătoare să ajungă la creşă şi s-o ia pe Beatrice, ştiind bine cât de absurd e totul – câte ore petrece uitându-se la poze cu picioruşele fetiţei ei, în vreme ce îi plăteşte pe nişte necunoscuţi să aibă grijă de ea.

Îşi pune telefonul în geantă şi, când ridică ochii, Colette e lângă masă, în faţa ei, cu Poppy iţindu-se din ţesătura portbebeului. Are ochii roşii, iar pistruii îi ies în evidenţă pe pielea neobişnuit de palidă.

— Eşti bine? o întreabă Nell.

— Ai văzut? întreabă Colette aşezându-se cu greu pe scaunul de vizavi. Au identificat cadavrul.

— M-am uitat la ştiri la birou, în cafenea. Toată lumea stătea

cu ochii pe televizor. Am crezut că era Midas. După ce m-ai sunat tu ieri, am fost sigură că al lui era cadavrul.

— Ştiu. Şi eu. Trebuie să-ţi spun ceva, şopteşte Colette, aplecându-se spre ea. Am primit o chestie prin poştă…

Nell o zăreşte pe Francie lângă uşă, uitându-se la meniul scris cu cretă deasupra barului.

— Ah, bun, a ajuns şi ea.

Se ridică şi-i face semn, constatând cu surprindere că poartă o rochie strâmtă, cu decolteu larg, din care se vede o bucăţică din dantela neagră a sutienului.

— Aţi văzut? întreabă Francie, apropiindu-se de masă. Cadavrul?

Rimelul i s-a întins în jurul ochilor încadraţi de gene false, lungi, ca picioarele subţiri ale unui păianjen.

Nell încuviinţează din cap.

— Am văzut. E…

— Şi Bodhi Mogaro? I-au dat drumul, continuă Francie, aşezându-se.

Vestea eliberării lui fusese comunicată ieri, într-o conferinţă de presă organizată de Oliver Hood. În picioare, pe treptele închisorii, alături de Mogaro, de soţia şi de mama lui, Hood ceruse ca ofiţerii de poliţie implicaţi în anchetă, inclusiv comisarul Rohan Ghosh, inclusiv primarul Shepherd, să-şi ceară scuze.

— O să aducem NYPD-ul la tribunal, adăugase el.

— Eu am nevoie de o cafea, spune Francie. Şi de nişte apă.

Nell observă felul în care i se împleticesc cuvintele şi firul lucios de transpiraţie de deasupra buzelor.

— Francie, ai băut?

Ea îi aruncă o privire enervată.

— Nu, Nell. N-am băut. Sunt o mamă care-şi alăptează copilul, răspunde ea şi întinde mâna după apa din faţa lui Nell, luând câteva înghiţituri bune. M-a cutremurat ştirea asta despre Hector. Am văzut când veneam încoace. Au idee cine l-a ucis?

— Nu, dar ascultă… intervine Colette, însă Francie o întrerupe:

— El avea cheile de la locuinţa ei. Ar fi putut să intre în casă. Sau să lase pe altcineva să intre. Îşi vor da seama de asta, nu? Chiar şi un idiot ca Mark Hoyt poate să vadă legătura.

— Da, replică Nell. Iar acum au făcut apel la voluntari care să-l caute pe Midas în zonă. Ar trebui să mergem şi noi.

Francie se crispează.

— Adică să-i caute cadavrul.

Colette se apleacă spre ele.

— Ascultaţi-mă. Trebuie să vă spun ceva… un lucru foarte îngrijorător, care mi s-a întâmplat azi. Scoate din geanta cu scutece un plic pe care numele ei e scris cu litere verzi, de tipar. Am primit asta azi, pe adresa de la biroul primarului.

Nell se uită la scrisul cu majuscule. La cerneala verde. Întinde mâna şi scoate din geanta de la picioare un plic similar, cu numele ei scris exact la fel.

— Ăsta a venit pentru mine, la birou, spune ea. De asta am vrut să ne vedem. Ca să vi-l arăt.

Găsise plicul în căsuţa ei de corespondenţă, când se întorsese din pauza de prânz. Se aşezase în capătul mesei de conferinţe şi-l deschisese înaintea unei şedinţe, în care urma să-i informeze pe ceilalţi angajaţi ai companiei cu privire la iminentele schimbări ale sistemului de securitate. Îşi susţinuse prezentarea cu multe poticneli, siderată de ceea ce citise.

Francie cască ochii mari.

— Oh, Doamne! Şi eu am primit unul. Acasă, azi-dimineaţă. Nu l-am deschis încă. Ce e? Ia plicul din mâna lui Nell şi scoate fotografia dinăuntru. Cine a trimis asta?

— N-am idee, şopteşte Colette. Cineva care ştie că lucrez pentru primar. Adică voi, fetele, şi Token, dar mă îndoiesc că el le-a trimis.

— Pentru ce a fost arestat?

— Nu scrie, răspunde Nell. Am făcut eu nişte săpături, dar…

— Săpături? se miră Francie. Unde?

— În câteva locuri. Voiam să văd ce pot să găsesc. Adică, de ce să-mi trimită mie cineva poza asta? Iar acum, totul e şi mai bizar. De ce ni le-a trimis la *toate* trei? Am intrat pe site-ul The Village, continuă Nell coborând glasul, şi am spart pagina de administrator a Mamelor din Mai. Ca să-i văd profilul şi să aflu mai multe despre el.

Francie nu-şi ia privirea de la ea.

— Dar cum…?

— Nu contează. Mă pricep să fac asta.

— Şi?

— Şi nimic. Abia dacă a completat ceva. Că a crescut în Manhattan – chestie pe care cred că o ştiam deja. Că pe partenerul lui îl cheamă Lou. Nici măcar n-a inclus o fotografie.

— Ar trebui să intri din nou, sugerează Francie, în şoaptă. Să te uiţi la profilul lui Winnie. Să vezi dacă scrie cine e tatăl lui Midas.

Nell ezită o clipă, după care se apleacă mai mult spre ele.

— M-am uitat.

Un bărbat se loveşte de scaunul ei, vărsându-i ceva pe umăr. Nell se întoarce, enervată, şi constată că e un tip pe care-l cunoaşte, cineva de la ea din bloc.

— Bună, Nell! Scuză-mă, te rog.

E cel care locuieşte cu un etaj mai jos de ea, care umblă mereu cu marginea unui crac de la pantaloni suflecată, gata parcă să urce pe o bicicletă; cel a cărui soţie e mereu încruntată.

— Ce mai faci? întreabă el. Fetiţa ta ce mai face?

— Grozav, mulţumesc.

— Am impresia că nu prea doarme noaptea, nu?

— Cum adică?

— Păi, eu şi Lisa o auzim uneori plângând. Prin plafon.

— Ah, da. Ce să spun…

— Lisa chiar s-a documentat. Îi dai suzetă?

— Suzetă? Da.

— Oh. Lisa a citit că suzeta îi mai potoleşte din plâns.

— Aşa e. Bănuiesc că voi n-aveţi copii…

— Sau mai sunt scutecele acelea noi… Enchanted SleepSuit, ori cam aşa ceva. Dacă copilul plânge…

— E drăguţ din partea voastră să fiţi atât de preocupaţi, replică Nell, pierzându-şi răbdarea. Dar nu-i nevoie. Plânsul de noaptea trecută… Nu copilul plângea.

— Nu? Dar cine?

— Soţul meu. Sebastian.

— Sebastian?

— Da. Se uita din nou la *Beaches*[6]. Aşa păţeşte de fiecare dată.

Bărbatul zâmbeşte strâmb.

— Aha. La revedere, Nell.

---

[6] Film hollywoodian realizat în 1988, despre prietenia peste ani dintre două tinere din medii sociale diferite.

Aşteaptă tăcute până când el îşi pune lapte şi zahăr în cafea, la bar şi, imediat ce bărbatul iese din cafenea, Colette se apleacă iar spre Nell.

— Şi ce scria în profilul lui Winnie?

— Nu există. Nu are un profil. N-am găsit nimic care să arate că e înscrisă în grup.

— Şi ce înseamnă asta?

— Nu ştiu prea bine. Bănuiesc că l-a şters şi că site-ul nu păstrează o copie a profilului ei. Dar, sinceră să fiu, cine ar putea s-o învinovăţească? Închipuiţi-vă că deschide e-mailul, sperând să găsească o veste bună despre Midas, şi că se vede nevoită să citească şaisprezece noi mesaje despre exerciţiile Kegel.

Colette îşi sprijină fruntea în palme.

— Situaţia asta o ia razna de tot. Habar n-am ce-ar trebui să facem noi acum.

— Eu am, răspunde Francie, uitându-se când la una, când la cealaltă, cu o privire inexpresivă, de parcă şi-ar fi tras o jaluzea peste ochi. O să facem tot ce e nevoie pentru a-l găsi pe Midas. Nu renunţăm, decât atunci când nu vom mai avea încotro… decât atunci când vom fi sigure că am făcut tot ce ne-a stat în puteri ca să-l aducem înapoi, acolo unde-i e locul: în siguranţă, lângă mama lui.

15

SEARA A OPTA

M-am tot gândit la ceva în ultimele zile – la promisiunea pe care mi-am făcut-o mie însemi atunci când am aflat că sunt însărcinată. Ce moment! Şezând deasupra closetului, în toaleta farmaciei Duane Reade, prea nerăbdătoare să aştept până acasă ca să-mi fac testul, văzând cele două liniuţe roz formând o cruce, ca aceea pe care o agăţa mama deasupra uşii în dormitorul ei.

Eu n-o să fiu o mamă ca toate celelalte, mi-am promis. N-o să stau să citesc toate cărţile. N-o să mă stresez în legătură cu ftalaţii din şampon şi pesticidele din lapte. Sau cu bisefenolii din mâncarea chinezească la pachet. N-o să mă opresc niciodată în mijlocul magazinului ca să-i vorbesc copilului meu tare, în speranţa că va auzi toată lumea cât de înţelegătoare sunt eu şi cât de apropiaţi suntem, de parcă să fii părinte ar fi vreo manifestare artistică.

Nu voi deveni o altă persoană.

Şi pe urmă, cât mi-a luat ca să-mi încalc promisiunea?

Trei minute.

Da, trei minute: timpul necesar să înfăşor testul de sarcină în hârtie igienică, să-l îndes în poşetă, să mă spăl pe mâini şi să ies. Trei minute, după care am fost cu totul altcineva.

O mamă.

De unde ştiu? Fiindcă am stat la colţul străzii, deşi nu se vedea nicio maşină venind, şi am aşteptat ca semaforul să se facă verde. Niciodată în viaţa mea nu mai făcusem asta. Mă văd încă şi acum. O mulţime de oameni trecând grăbiţi pe lângă mine în drumul lor spre sala de sport sau spre micul dejun, cu cafeaua în paharele de plastic clipocind şi stropindu-le hainele, în vreme ce eu stăteam nemişcată, cu palmele pe pântec, convinsă că în clipa în care aveam să cobor de pe trotuar, o maşină avea să se năpustească, apărând de nicăieri, şi să-mi facă bebeluşul (şi pe mine odată cu el) una cu pământul.

Şi nu mi-am mai revenit niciodată. Dintr-odată, asta am devenit. Era ca şi când o scară rulantă s-ar fi materializat sub mine, ridicându-mă împotriva voinţei mele şi ducându-mă într-un loc în care – puf! – totul îmi inspira teamă: cuptoarele cu microunde, gurile de canal, praful de la casa de alături care se renova. Totul constituia motiv de îngrijorare, lucruri pe care nu

le puteam ignora, cu riscul de a-mi pierde copilul. De a-mi fi furat.

Am încercat din toate puterile să-l protejez.

N-am reuşit.

E mai târziu acum. Tocmai m-am trezit dintr-o aţipeală agitată, cu speranţa că un pui de somn mă va ajuta să mă simt mai bine, îmi va limpezi mintea. Îmi va da curaj să fiu mai onestă.

Încep să regret decizia luată.

Gata, am spus-o. Era şi timpul să-mi adun curajul de a recunoaşte totul. Uite încă ceva:

Chestia asta dintre noi nu funcţionează. Mă tem că orice aş face, Joshua nu va fi niciodată fericit cu mine. Zilele petrecute împreună au fost dificile. El e morocănos, mă ignoră, mă respinge.

Nu-mi dă nicio atenţie, de parcă nici n-aş fi acolo. De parcă ceea ce simt eu nu contează. (Nu i-aş spune asta niciodată, dar jur că e *exact* ca tatăl lui.)

Azi-dimineaţă i-am amintit că *amândoi* am vrut asta. Şi pe urmă i-am spus unele lucruri pe care acum aş vrea să nu le fi rostit. Că poate am făcut o greşeală. Că poate îmi era mai bine înainte. Că va trebui să trăiesc tot restul vieţii cu ceea ce am făcut şi că acum nu mai cred că a meritat. Uneori pot fi foarte crudă. N-ar fi trebuit să-i spun nimic din toate astea.

Am încercat să văd lucrurile şi din perspectiva lui. Cât de enervantă trebuie să fie nevoia mea permanentă de a vorbi, mai ales acum, că i-au dat drumul lui Bodhi. Şi faptul că nu am încă toate răspunsurile. I-am spus toate poveştile mele, firește – cât de *isteaţă* am fost mereu, cum îmi testam mereu limitele în copilărie – o fată ingenioasă din fire, cum spunea mama. Iar acum cred că el se aşteaptă ca eu să fiu cea care ne scoate din necazul ăsta, care să găsească strategia potrivită. Şi să mă asigur că suntem protejaţi.

Dar ştiţi ce altceva e timpul să recunosc? Că nu sunt deloc isteaţă. Că sunt, de fapt, o idioată.

Nu putem pleca în Indonezia. Joshua nu are cum să obţină paşaport, evident. Trebuia să-mi fi dat seama de asta de la bun început – e exact genul de lucru cu care, în trecut, m-ar fi ajutat doctorul H. El ar fi identificat lacunele din logica mea, ar fi

recunoscut incapacitatea mea de a pricepe chiar şi cele mai simple lucruri. Aşa că suntem din nou în Brooklyn, din nou în aer, încercând să găsim un alt plan; ne-am dat cu totul la fund şi punem lucrurile în ordine ca să putem pleca de aici.

Mamele din Mai sunt peste tot. Uneori stau la fereastră şi mă uit de după perdea, încercând să simt o rază de soare pe faţă, şi le văd. Cu câteva ore în urmă a fost Yuko: mergea pe partea umbrită a străzii, cu un covoraş de yoga sub braţ şi căştile pe urechi. Pe urmă, nici douăzeci de minute mai târziu, Colette. Era cu un tip despre care am presupus că trebuie să fie Charlie. Marele scriitor Charlie. Poppy era în portbebe la pieptul lui, iar el şi Colette se ţineau de mână şi râdeau de ceva, trecându-şi de la unul la altul o cafea cu gheaţă, ea având braţele încărcate de flori de la piaţă. Familia brooklyneză ideală. Ce se mai pricep să dea impresia că perfecţiunea e o floare la ureche!

Ce nu pricep oamenii ca ei e efectul pe care îl au scene ca asta asupra unor oameni ca *mine.* Oameni care nu au ce are ea. Am ieşit ieri la o plimbare cu maşina împreună cu Joshua şi mă uitam pe geam, stând la un semafor. Mă uitam la o mamă din maşina de lângă a noastră. Stătea pe scaunul din faţă, cu privirea înainte şi cu un braţ întins în spate, ţinând-o de mână pe fetiţa care şedea în scăunelul ei. Un gest atât de simplu şi de frumos. Habar nu avea ea că mie mi-a frânt inima. În oraş, poţi să simţi ritmul copiilor. Exploziile de strigăte şi râsete dimineaţa devreme, trupuşoarele lor strânse la un loc, alergând prin jeturile de apă ale aspersoarelor din curţile invizibile de pe stradă, certându-se pe leagăne la terenurile de joacă. Apoi acalmia de la amiază, când se întorc acasă şi se spală pe mâini, îşi mănâncă prânzul şi apoi dorm în linişte şi pace, cu guriţele deschise şi răsuflarea şuierătoare, până când se trezesc, câteva ore mai târziu, plini de viaţă.

N-am răbdare să mai stau mult în casă, dar nu suport nici ideea de a da nas în nas cu vreuna dintre ele pe stradă şi de a fi nevoită să fac conversaţie, să explic ce mai fac şi pe unde am fost. Să aud inevitabila întrebare: *Dumnezeule, ce* s-a *întâmplat cu Midas?* Oh, nu! Joshua s-a trezit. Trebuie să plec. Nu suferă să mă vadă plângând.

16

ZIUA A NOUA

CĂTRE: Mamele din Mai
DE LA: Prietenele din The Village
DATA: 13 iulie
SUBIECTUL: Sfatul zilei
SUGARUL TĂU: ZIUA 60

Să vorbim despre… sex. Probabil că în săptămânile care au trecut ai fost prea obosită pentru a-ţi sta prea mult gândul la acest subiect. Deşi libidoul scăzut după naştere este un lucru des întâlnit, sunt şanse ca situaţia să înceapă să revină la normal. Şi e important ca noi, proaspetele mămici, să nu uităm că suntem şi soţii. Prin urmare, poate că a sosit vremea să desfaci o sticlă cu vin, să pui nişte muzică şi să vezi ce se mai întâmplă. (Dar nu uitaţi, doamnelor: CONTRACEPTIVUL VĂ E CEL MAI BUN PRIETEN.)

Francie stă pe treptele fierbinţi ale unei clădiri cu apartamente, cu camera foto în poală, ronţăind un covrigel învelit în ciocolată şi apăsând umflătura moale a unei băşici care i s-a format la călcâi.

Totul se leagă, îşi spune ea încă o dată.

Felul în care se uita el la Winnie în cursul întâlnirilor, şoptindu-i la ureche, păstrându-i un loc alături, pe pătura lui. Ca şi când ar fi fost obsedat de ea. Unde s-a dus după ce a dispărut aşa, pe neaşteptate, de la Jolly Llama? La asta ar fi trebuit să se gândească de la bun început, îşi spune Francie, nu să urmărească aiurea piste false. Archie Andersen, care părea să se fi evaporat în neant. Apoi, falsul Archie Andersen. Gândul la tipul ăsta îi repugnă – mâinile lui pe corpul ei, duhoarea din respiraţia lui… Se simte dezgustată încă de când s-a ridicat de pe canapeaua aia, spunându-i că trebuie să se ducă la baie şi ştergând-o apoi în goană din bar.

Nu le povestise lui Nell şi lui Colette despre întâlnirea cu el şi nici ce-i spusese individul. Nici n-ar fi avut de ce. Tipul era un mincinos. Îşi dăduse seama în clipa în care-l văzuse. *Poate* că într-o privinţă spusese adevărul. *Poate* că se combinase cu Winnie. Şi ce dacă? Winnie nu era măritată, putea să facă orice voia. Francie nu se culcase niciodată cu alt bărbat în afară de Lowell (profesorul de ştiinţe nu se punea la socoteală), dar ştia bine cum funcţionează lucrurile în lumea reală. Mai ales în ziua

de azi, mai ales în New York, şi mai ales în cazul unei femei atât de frumoase ca Winnie. Dar să spună lucrurile alea despre Midas? Să spună că se săturase de propriul ei copil?

Nu.

Francie cunoştea femei care nu ţineau la copii lor; la urma urmei, crescuse cu una dintre ele. Iar Winnie nu era nici pe departe aşa.

O uşă se trânteşte pe cealaltă parte a străzii. Francie îşi ia camera şi focalizează pe o femeie în tricou fără mâneci şi pantaloni de yoga care coboară treptele de la numărul 584, adresa copiată de Nell din profilul lui Token de pe grupul Mamelor din Mai. Femeia se opreşte să facă două-trei întinderi şi apoi coteşte spre parc, începând să alerge. Francie e tot mai nerăbdătoare. Stă pe treptele astea de mai bine de o oră, iar la cabinetul chiropracticianului de la parter încep să sosească primii pacienţi. Barbara, mama lui Lowell, îşi făcuse o programare la coafor pentru după-amiază, iar ea îi promisese că se va întoarce cu mult înainte de prânz ca să ia copilul. Îşi ridică iar camera, promiţându-şi să mai stea doar zece minute, şi derulează fotografiile salvate – cele ale copiilor de la întâlnirea Mamelor din urmă cu cinci zile, cu care încă nu făcuse nimic, pozele cu Hector Quimby în bluza lui galbenă de golf, stând în faţa clădirii lui Winnie.

Francie închide ochii şi şi-l aminteşte aşa cum l-a văzut de pe banca pe care şedea, cu mâinile împreunate la spate, păşind încet prin faţa clădirii lui Winnie. Cine *era* tipul ăsta? Patricia Faith spusese că trupul îi fusese descoperit după ce soţia lui sunase la poliţie, explicând că Hector se dusese să rezolve nişte treburi la proprietatea familiei Ross şi nu se mai întorsese. Erau căsătoriţi de cincizeci şi doi de ani. Aveau zece nepoţi. El făcea voluntariat ca şofer, distribuind hrană celor nevoiaşi. Lucra de aproape treizeci de ani pentru familia Ross, iar pe Winnie o considera aproape o fiică. La autopsie se constatase că fusese ucis şi cadavrul îi fusese cărat în pădure, unde fusese stropit cu benzină şi incendiat.

Francie se ridică şi pune camera foto înapoi în geantă, ştiind că e timpul să plece acasă. E mult prea cald ca să mai stea aici. Unul dintre avantajele vizitei lui Barbara la ei este acela că, după ce ea se plânsese de aparatul de aer condiţionat vechi, aseară, Lowell adusese unul nou. Aşa că acum o să se ducă

acasă, o să-i dea drumul şi o să se joace câteva ore cu Will în apartamentul răcoros. Maţele îi chiorăie când coboară treptele şi coteşte, pornind la vale spre casă, dar o clipă mai târziu aude ceva: uşa de la blocul lui Token se închide iar.

El e.

Cu Autumn în portbebe, îşi pune ochelarii de soare şi coboară scara, luând-o către vest, spre parc. Francie îşi trece cureaua genţii peste piept şi se ia după el, străduindu-se să ignore băşica dureroasă de la călcâi şi având grijă să rămână la câteva zeci de metri în spatele lui. Token o ia spre nord pe Eighth Avenue şi se îndreaptă spre The Spot, unde intră. Ea traversează strada şi se ghemuieşte pe după un Volvo, trăgând cu ochiul prin geamurile maşinii. Când el se aşază pe un scaun la bar, lângă geam, Francie îşi duce camera la ochi şi îl priveşte prin ea cum răsfoieşte ziarul de pe tejghea şi amestecă în cafea – un espresso dublu cu un strop de lapte, la fel cum aducea cu el ori de câte ori se întâlneau.

Îşi bea cafeaua din trei înghiţituri, dă un telefon şi apoi se apropie de uşă. Francie se ascunde pe după o altă maşină şi ţine telefonul la ureche, prefăcându-se că vorbeşte cu cineva. Pe urmă se întoarce încet, îl vede urcând dealul şi-l urmăreşte de pe celălalt trotuar, străduindu-se să rămână nevăzută, în spatele maşinilor parcate. La un moment dat, pare că o va lua la dreapta, în direcţie opusă casei lui, iar Francie începe să traverseze strada. Însă el se opreşte brusc şi se întoarce. Ea stă drept în mijlocul străzii, în raza lui vizuală. Se răsuceşte şi o ia la fugă înapoi pe trotuar, dar se împiedică de bordură şi încearcă să protejeze camera, simţind arsura din palme şi durerea de la genunchi, când cade pe asfalt.

— Oh, Doamne! Ai păţit ceva?

O bătrânică s-a oprit lângă ea, cu un căţel mic în lesă.

— Hai, dă-mi voie să te ajut!

— N-am nimic, replică Francie şi se ridică.

Are o tăietură urâtă la genunchi şi sângele îi şiroieşte deja pe gambă în jos.

— Eşti sigură? Stai să-ţi dau un şerveţel.

— N-am nimic, repetă ea, refuzând ajutorul femeii.

Îşi ia geanta şi se răsuceşte, dând nas în nas cu Token.

El se întoarce din bucătăria îngustă, de lângă camera de zi,

ţinând într-o mână o pungă cu gheaţă şi în cealaltă două ceşti cu cafea, pe care le pune pe masă.

— La naiba! exclamă apoi. Am uitat că, spre deosebire de mine, care sunt dependent, tu nu mai bei cafea.

— Acum beau, declară ea, luând o ceaşcă şi punga cu gheaţă.

— Stai puţin, să-ţi aduc ceva pentru tăietura aia. Arată cam urât.

Iese prin uşile de sticlă din celălalt capăt al încăperii şi se face nevăzut în dormitor. În biblioteca încastrată, televizorul cu ecran lat este deschis la emisiunea Patriciei Faith, arătând o imagine din elicopter a proprietăţii de la ţară a lui Winnie, unde peste o sută de persoane au venit să ajute la căutări. Patricia, care transmisese toată săptămâna în direct din sala de recepţii a unui hotel Ramada, unde fusese stabilit cartierul general al căutărilor, stă la o masă şi vorbeşte cu pastorul unei biserici din apropiere. Astăzi pare mai îngrijorată decât oricând.

„După cum văd eu lucrurile”, spune ea, „există două posibilităţi.” Ridică în aer un deget cu manichiură perfectă şi continuă: „Hector Quimby a fost implicat în răpirea lui Bebe Midas. Poate că a fost plătit de cineva – să nu facem deocamdată speculaţii – ca să-l ia şi să-l facă dispărut. Şi poate că planul a luat-o razna.” Ridică apoi un al doilea deget. „Sau este şi el o victimă tragică în această poveste deja tragică. Poate că ştia ceva ce n-ar fi trebuit să ştie. Poate că trebuia să i se închidă gura.”

Pastorul clatină din cap. „Cu tot respectul, domnişoară Faith, dar eu îi cunosc pe Hector şi pe Shelly Quimby de aproape patruzeci de ani. Le-am botezat copiii şi nepoţii. Şi jur pe Biblia bunicului meu că este imposibil ca acest *creştin* bun, cu inimă mare, să fi avut vreo legătură cu răpirea şi uciderea unui copil.”

„Dar ce-mi puteţi spune despre Winnie Ross?” continuă Patricia, privindu-l pe pastor printre pleoape. „Familia ei deţine de zeci de ani această casă. L-aţi cunoscut pe vreunul dintre ei?”

Omul îşi şterge buzele cu o batistă din bumbac.

„Nu, nu pot spune că i-am cunoscut. Din câte ştiu eu, niciun membru al familiei Ross n-a trecut vreodată pragul *vreunei* biserici din zonă.”

Francie îşi ia privirea de la televizor, ameţită. Token i-a

examinat capul, i-a trecut degetele prin păr şi i-a apăsat uşor fiecare centimetru de piele. N-a găsit niciun semn de contuzie, însă ea îşi simte capul vuind. Se uită în jur, în apartamentul mic şi îngrijit. Lângă canapeaua cu două locuri pe care stă acum se află o măsuţă de cafea vintage, din mahon, iar deasupra mesei mari, pe care tronează o vază cu trandafiri, sunt atârnate câteva fotografii mici, înrămate, cu imagini ale oraşului. Genunchiul îi pulsează. Se ridică, se apropie tiptil de bibliotecă şi studiază câteva poze înrămate cu Token şi Autumn, cu Autumn şi o femeie necunoscută. Baia e imediat dincolo de uşa camerei de zi, şi Francie priveşte înăuntru; flacoane cu gel de faţă şi de păr stau frumos aliniate pe pervazul unei ferestre ce dă în puţul unui luminator.

Aude paşi apropiindu-se din dormitor şi închide uşa băii.

— Era sub masa de înfăşat, spune el, arătându-i tubul de Neosporin. Păi, unde altundeva să fi fost? Stai jos şi lasă-mă să-ţi pun puţin pe genunchi.

— Pot să-mi pun singură, răspunde ea, luând tubul.

El se aşază pe scaunul din faţa ei.

— Unde alergai aşa?

— Ei, ştii tu. Făceam mişcare. Se zice că kilogramele pe care le pui în sarcină se topesc atunci când alăptezi, adaugă Francie, arătând spre abdomenul ei lăsat. Dar e o minciună.

— Cu camera foto după tine?

— Da. Încerc să încep afacerea aia cu portrete. Niciodată nu poţi să ştii când dai peste un potenţial client.

El încuviinţează şi întoarce privirea spre televizor.

— Nu ştiu de ce mă uit la femeia asta oribilă. Trage prea mult spuza pe turta ei cu ştirea asta despre moartea lui Hector.

— Hector?

— Da, Hector Quimby. Tipul…

— Ştiu despre cine e vorba. Dar i-ai rostit numele de parcă l-ai cunoaşte.

Token se întoarce spre ea.

— Aşa am făcut?

Francie îşi ia privirea de la el. Genunchiul o ustură sub punga cu gheaţă.

— Ai un apartament drăguţ, reuşeşte ea să spună şi apoi zăreşte, prin uşile de sticlă care dau spre dormitor, trei chitare pe suporturile lor. Cânţi la chitară?

El ridică din umeri.

— Nu aşa mult ca înainte.

— Îm-hm, replică ea, luând o înghiţitură de cafea. Şi… povesteşte-mi despre Lou.

O alarmă începe să piuie în bucătărie.

— Vin imediat.

Câteva clipe mai târziu se întoarce aducând un chec, pe care îl pune pe masă, pe un grilaj.

— Am ieşit la plimbare uitând că aveam ăsta în cuptor. Slavă Domnului că mi-am amintit înainte să dau foc la casă. Sincer să fiu, continuă el în timp ce taie checul cu un cuţit cu lama lungă şi subţire, sunt un bucătar jalnic. Dar, ce contează? Mă străduiesc.

— Doar o bucată mică, spune Francie. Încerc să reduc carbohidraţii şi zahărul.

Token îi întinde o felie pe un şervet şi mănâncă amândoi în tăcere preţ de câteva momente. Francie observă că picioarele lui n-au astâmpăr, iar el îşi tot drege glasul, şi privirea îi fuge la ecranul televizorului, aflat în spatele ei.

— Ştii, mă gândeam la ceva, continuă ea. Tu nu ne-ai spus niciodată povestea naşterii tale.

— Povestea naşterii mele? Nu m-aş fi aşteptat să-mi vină şi mie rândul.

— De ce nu?

— Păi, nu eu sunt cel care a făcut toată treaba.

— Adică mama?

— Da, râde el şi îşi mototoleşte şervetul în mâini. Mama.

— Ai adoptat fetiţa?

— S-o adopt? Nu.

— Atunci, de unde o ai?

— De unde o am?! Păi, vezi tu, Francie, când doi oameni se iubesc…

— Nu, vreau să zic…

Token râde.

— Glumeam. Lucille a născut-o.

Francie se chinuie să înghită dumicatul de chec.

— Lucille? Stai puţin! Lou e Lucille?

— Da. Soţia mea.

— Dar tu eşti homo!

El se reazemă de spătarul scaunului şi ridică sprâncenele.

— Sunt homo?

— Nu eşti? râde ea scurt, stânjenită.

— Nu cred.

— Şi atunci, cum de nu te-am auzit niciodată vorbind despre o soţie? Şi chestia asta cu grupul mamelor… Nu e ceva ce…

El încuviinţează din cap.

— Am bănuit că aşa credeţi, toate. Dar, nu. Sunt cât se poate de hetero. Şi n-am adoptat. Am avut-o în modul tradiţional. Cezariană programată din timp. Cel puţin, aşa fusese planul iniţial. Dar Autumn a vrut altceva. A venit cu câteva săptămâni mai devreme, într-o seară când eu eram plecat din oraş, la un concert. Sunt sigur că Lou ne poartă încă pică şi mie, şi ei, pentru chestia asta. N-a fost o naştere uşoară.

— Dar e totul în regulă între voi doi?

— Între mine şi Lou? Nu. Nu chiar, răspunde Token, apoi se ridică, ia checul şi-l pune pe masa mare, cu spatele la Francie. Ştii cum e după ce vine copilul. Trebuie să te adaptezi. Sincer îţi spun, adaugă întorcându-se spre ea, dacă n-ar fi fost Mamele din Mai, eu aş fi pierdut acum. Ca bărbat, chestia asta te izolează, dar voi toate aţi fost grozave. Eu nu eram prea sigur, îţi dai seama – un tată apărând în grupul unor mame. Hai să zicem doar că eram puţin emoţionat în privinţa asta. Săptămâna asta a fost şi mai greu, fără întâlnirile la care abia aşteptam să merg. Mi-e dor să vă văd pe toate.

— Pe toate? întreabă Francie. Sau doar pe Winnie?

El îşi lasă capul pe un umăr.

— Pe Winnie? Ce vrei să spui?

— Ei, poate că nu ţi-e dor de ea. Poate că ai mai văzut-o de atunci, din seara aia. Poate că ştii mai multe decât laşi să se vadă.

Nu poate să nu recunoască faţă de ea însăşi că se simte plină de energie şi incitată privindu-l în ochi şi rostind cuvintele cu glas tare.

El îşi încrucişează braţele la piept şi se sprijină de unul dintre scaunele de lângă masă. Nu pare sigur cu privire la răspunsul pe care să-l dea.

— Mai mult decât atât, pari puţin obsedat de ea, continuă Francie şi, pironindu-şi ferm picioarele în podea, pune şervetul şi punga cu gheaţă pe masă. O s-o spun pe şleau. Ştim totul despre tine.

Poate să jure că îi vede muşchii maxilarului încordându-se.

— Ştiţi despre mine?

— Da. Despre arestarea ta. Despre cazier. Ţi se pare cunoscut?

— Cazierul meu?

— Da, aşa cum auzi. Deci, ce-ai făcut?

Un zâmbet i se întinde lent pe faţă.

— Dacă ştiţi totul despre mine, de ce nu-mi spui tu asta?

— Ei bine, partea asta n-o ştim. A încercat Nell să afle, dar n-a reuşit.

— A încercat Nell să afle?

— Da.

— Cum anume?

Panica, pe care i se păruse c-o zăreşte pe faţa lui, se preschimbă în altceva. Mânie.

— Nu sunt sigură, ca să fiu sinceră. Ştie cum să spargă site-uri. A căutat date despre tine. A intrat pe profilul tău de la Mamele din Mai.

Îndată ce rosteşte cuvintele, începe să regrete. Poate că nu e bine s-o dea aşa în vileag pe Nell, dar e iritată de tonul lui sigur pe sine, de felul în care o priveşte. Îşi îndreaptă spatele, pregătită să ceară o explicaţie: de ce a plecat de la bar în seara aceea, unde s-a dus şi ce ascunde. Dar înainte să poată spune ceva, el se apropie.

— V-aţi interesat toate de mine? Aţi făcut săpături, da?

— Da, dar…

Nu apucă să-şi termine fraza, că el a şi ajuns în faţa ei, prinzându-i încheietura cu o mână şi ridicând-o de pe canapea cu o smucitură.

Copilul scânceşte la el în braţe, iar el încearcă din răsputeri să-l liniştească, simţind cum furia îl năpădeşte. Din cauza erupţiei, Autumn e mai agitată decât de obicei; doctorul a zis că a făcut-o din cauză că stă prea mult în portbebe pe căldura asta – de trei zile, temperatura n-a mai coborât sub treizeci de grade –, dar numai aşa reuşeşte s-o adoarmă, şi trebuie să doarmă, ca să aibă şi el un răgaz.

Se duce în bucătărie şi aruncă tot checul în coşul de gunoi, văzând încă expresia de pe faţa lui Francie, cât de speriată păruse când o dusese la uşă şi o împinsese afară, în hol. Ridică

fetiţa pe umăr şi dă drumul la apă, ca să spele farfuria. A greşit, crezând că poate să aibă încredere în femeile astea. Că poate intra în grupul lor, că se poate integra şi…

Trage încet aer în piept, încercând să se controleze. Trebuie să doarmă. A stat treaz aproape toată noaptea gândindu-se la Winnie, la mesajul pe care i l-a lăsat ea ieri-dimineaţă, înainte să apară ştirea, prin care îl anunţa că fusese găsit cadavrul lui Hector. N-a reuşit să ia legătura cu ea – nu răspunde la telefon – şi nu ştie ce să facă. Închide apa şi ia un prosop din dulapul de sub chiuvetă. I se pare că aude paşi în hol, în faţa apartamentului. Se duce în camera de zi şi ascultă. E cineva la uşă, cineva care roteşte cheia în broască.

— Bună, dragule! salută Dorothy, lăsându-şi geanta pe podea, lângă uşă. Doamne, dar ce cald e azi! Au zis că s-a atins recordul… Se opreşte văzând expresia de pe faţa lui şi se apropie, îmbrăţişându-l, cu Autumn între ei. Eşti bine? îl întreabă apoi.

El încuviinţează tăcut, liniştit de mirosul ei familiar, de senzaţia braţelor ei cuprinzându-i spatele.

— Uitasem complet că trebuie să vii.

Ea se trage un pas în spate şi-i ia faţa între palme, studiindu-i ochii.

— E o zi bună, şi azi?

— Da, sigur.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, mamă. Nu-ţi face griji. Sunt doar obosit.

— Cum decurge călătoria lui Lucille? întreabă Dorothy în timp ce-şi scoate sandalele şi le pune lângă uşă, după care se apropie şi i-o ia pe Autumn din braţe.

— S-a prelungit, răspunde el, ducându-se în bucătărie ca să pună ceştile de cafea în chiuvetă. Se întoarce abia mâine. Dar se pare că merge bine.

Îi pare bine că Dorothy nu-i poate vedea faţa; şi-ar da seama că minte.

Lou îl sunase aseară din Los Angeles şi-i spusese că ultima întâlnire fusese amânată cu o zi. El ştie că nu e adevărat, că ea mai stă acolo doar ca să mai petreacă încă o noapte cu el. *Cormac.* Nenorocitul de şef. Idiotul cu card de membru Crossfit şi şofer personal. A trecut un an de când le-a găsit e-mailurile,

căutându-i în telefon în timp ce ea era la duş, ca să găsească numărul stomatologului.

Numele lor de alint. Locurile de întâlnire.

Lou jurase că fusese doar o aventură pasageră, că deja îi pusese capăt. Şi că era gata să facă ceea ce o tot rugase el: să încerce să aibă un copil.

— E gata nepoţica mea pentru Ziua Bunicii?

Dorothy o luase pe Autumn la prima ei Zi a Bunicii când fetiţa avea doar douăzeci şi trei de zile. Lou se întorsese deja la serviciu. Tocmai se pregătea să încheie o afacere importantă, când i se rupsese apa, cu două săptămâni înainte de data programată a cezarienei, şi nu fusese deloc fericită văzându-se nevoită să-şi ia concediu înainte ca afacerea să fie parafată. Spusese că se duce la birou pentru numai câteva ore, atunci, în prima zi, dar se întorsese acasă abia la ora 21.30, iar de atunci îşi reluase programul de lucru de şaizeci de ore pe săptămână. Sau aşa spunea ea, că e la lucru.

— Nu crezi că ar trebui să mai slăbeşti ritmul? o întrebase el cu câteva săptămâni în urmă, cu glasul fremătând de furie, dându-i de înţeles că nu are de gând să-i cânte în strună cu minciunile îndrugate de ea. Cu atâta *muncă,* vreau să zic!

Ea se răstise la el şi ieşise din cameră.

— Şi cum ar trebui să fac asta? îi strigase din dormitor. Dacă n-am avea venitul meu…

— Eşti sigur că e totul în regulă? îl întreabă mama lui din nou, intrând în camera de zi cu Autumn în braţe.

Fetiţa e îmbrăcată într-o rochiţă de bumbac cu margarete galbene.

— Sunt bine, mamă. Sincer.

— Bun!

Dorothy aşază copilul în cărucior.

— Tu i-ai cumpărat rochiţa asta?

— Nu pot să mă abţin, replică ea şi se apropie de el, mângâindu-l în treacăt pe obraz. Tu ce-o să faci?

— Încă nu ştiu.

— Sper că o să dormi.

— Da, probabil. Mulţumesc, mamă.

O sărută pe frunte, apoi închide uşa şi aşteaptă câteva clipe înainte de a se duce în dormitor, unde trage sertarul noptierei şi scoate un plic. Se uită înăuntru, ca să verifice dacă hârtiile

sunt încă acolo, după care se apropie de fereastră şi se asigură că mama lui s-a îndepărtat, o clipă mai târziu ieşind şi el.

Ştie exact încotro se îndreaptă şi merge repede, înainte să apuce să se răzgândească. Dracu' s-o ia pe Nell, îşi spune. Dracu' s-o ia şi pe Francie, care l-a urmărit în dimineaţa asta, „ascunzându-se" după maşina aia şi privindu-l cum îşi bea cafeaua la The Spot. Dracu' să le ia pe toate! Când ajunge la clădirea lui Winnie, zece minute mai târziu, constată că grupul de ziarişti care aşteaptă afară s-a împuţinat, mulţi dintre ei plecând probabil spre nord, ca să transmită despre felul în care decurg căutările.

Păstrează distanţa, stând pe trotuarul de vizavi cu ochii ascunşi în spatele ochelarilor de soare, şi observă că zeci de noi girafe Sophie au apărut de ieri până azi. Citeşte apoi ultimele mesaje adresate lui Midas – *Ne rugăm pentru Bebe Midas. ADUCEŢI-L PE MIDAS ACASĂ* – prinse de trunchiul teiului argintiu din faţa clădirii de apartamente. Ridică privirea spre ferestrele lui Winnie, imaginându-şi ce se petrece dincolo de draperiile groase din mătase. Şi-l închipuie pe Mark Hoyt în bucătărie, ghemuit pe vine lângă insulă, inspectând o pată micuţă, ce se va dovedi a fi sos marinara picat pe podea cu zece zile în urmă; îi vede parcă pe specialiştii care-şi trec degetele în mănuşi de latex pe geamul din camera lui Midas, umblă de colo colo prin dormitorul lui Winnie şi verifică încă o dată uşa ce dă spre terasă. Se uită şi el la uşă, amintindu-şi momentul când intrase prima dată în dormitorul acela.

Se întoarce cu spatele la clădire şi scoate plicul din buzunar. L-a găsit cu două zile în urmă în cutia poştală şi încă nu ştie cine i l-a trimis sau de ce; îşi pusese în gând să ignore conţinutul, sigur fiind că expeditorul plicului fusese mânat numai de intenţii rele.

Traversează strada şi se apropie de Elliott Falk, care stă rezemat de capota unui Subaru maro şi fumează o ţigară.

— Vrei o poveste?

Falk suflă un fuior de fum.

— Probabil că da. Despre ce e vorba?

— Despre seara în care a fost răpit Midas. Şi despre femeia din fotografia pe care a arătat-o Patricia Faith în emisiunea ei. Cea beată, de la Jolly Llama.

În ochii ziaristului apare o scânteie.

— Ce-i cu ea?
— O cheamă Nell Mackey.
— Nell Mackey?
— Da. Şi ar trebui să te interesezi de ea.
— Să mă interesez? Cum adică?
Token îi întinde plicul.
— Femeia nu e cine pretinde că e.
Falk aruncă ţigara pe asfalt şi extrage hârtiile din plic. Iar în timp ce citeşte, scoate un fluierat de uimire.
— Ah, mulţam, amice.
El încearcă să răspundă, dar cuvintele îi sunt încă blocate în gâtlej, aşa că se întoarce şi pleacă spre parc, cu ochii în pământ şi cu un sentiment de ruşine în inimă.

17

ZIUA A ZECEA

CĂTRE: Mamele din Mai
DE LA: Prietenele din The Village
DATA: 14 iulie
SUBIECTUL: Sfatul zilei
SUGARUL TĂU: ZIUA 61

Nu vreau să te alarmez, dar e bine să începi să te uiţi cu atenţie la forma capului bebeluşului tău. Deşi „pe spate” este poziţia preferabilă de somn, prea mult timp petrecut aşa îi poate provoca micuţului tău o zonă turtită, numită plagiocefalie poziţională. Poţi evita această problemă asigurându-te că bebeluşul tău stă zilnic un timp suficient pe burtică. Dacă zona turtită pare pronunţată, nu ezita. Să consulţi medicul.

— Ellen! Ellen! Zâmbeşte-ne!

— Ellen, ce crezi că s-a întâmplat cu Midas? Sebastian blochează camerele foto cu antebraţul, croindu-şi drum prin mulţime cu gesturi brutale şi ferind-o pe Nell.

— Cum comentezi despre fotografia ta de la Jolly Llama? Cât de bete eraţi tu şi Winnie în seara aceea?

— Arăţi grozav, Ellen! Ce părere ai despre nominalizarea la Nobel a lui Lachlan Raine, anunţată în dimineaţa asta?

Nell ia mâna lui Sebastian, orbită de bliţurile camerelor şi de ţăcănitul constant al obturatoarelor. Se trânteşte pe bancheta din spate, iar el închide portiera şi flutură mâna, de pe trotuar, în semn de salut, în timp ce ea îi dă şoferului adresa de la birou. În oglinda retrovizoare, taximetristul o vede cum îşi ridică geanta în dreptul geamului, pentru a-i împiedica s-o fotografieze; sub ochelarii de soare, ochii îi sunt înlăcrimaţi.

— Eşti vreo actriţă sau ceva?

— Nu. Te rog, porneşte!

Când maşina demarează, ecranul televizorului de pe spatele scaunului prinde viaţă, fixat pe un program matinal. Trei femei stau în jurul unei mese, cu expresii amuzate şi cu câte o ceaşcă de cafea în faţă. Nell nu poate să sufere idioţeniile astea de televizoare instalate în toate taxiurile. Cum e posibil, se întreabă ea, ca oamenii să se teamă atât de tare să rămână singuri cu ei înşişi, fie şi numai pe durata unei călătorii cu maşina prin New York, fără ca atenţia să le fie distrasă de

vreun „divertisment” stupid? Parcă aude iar glasul mamei sale la telefon, aseară: *Respiră adânc, Nell. Totul o să fie bine.*

Întinde mâna să oprească televizorul, dar în aceeaşi secundă îşi aude numele.

„Ellen Aberdeen a revenit în atenţia programelor de ştiri în această dimineaţă”, rosteşte una dintre femei cu părul de un blond decolorat ca de păpuşă Barbie şi cu fruntea netedă ca sticla. „Seara trecută, Elliott Falk, de la *New York Post,* relata că Aberdeen, acum în vârstă de treizeci şi şapte de ani, locuieşte în Brooklyn şi lucrează la corporaţia Simon French. Noul ei nume este Nell Mackey. Îmi închipui că s-a măritat.”

Una din celelalte două femei chicoteşte.

„Prima lor întâlnire trebuie să fi fost cam stânjenitoare. «Nu cumva tu eşti cea din afacerea Aberdeen?»” „Putem să ne oprim puţin, vă rog?” întreabă cea de-a treia, ridicând o mână în semn de protest. „Ea era pe atunci o stagiară de douăzeci şi doi de ani. El avea şaizeci şi şase de ani, era secretar de stat şi candida la preşedinţie. De ce i-am dat afacerii numele *ei?”*

O fotografie apare pe ecranul din spatele celor trei: imaginea lui Nell din seara aceea, la Jolly Llama.

„Şi încă ceva”, intervine prima femeie. „N-o să vă vină să credeţi, dar ea e cea care era la bar în seara…” Nell opreşte sonorul şi îşi apasă pumnii strânşi pe ochi, simţind cum o cuprinde panica. *Nu, nu, nu! Te rog, nu din nou!*

Pe ecran, în locul primei fotografii apare o alta, cea originală: Nell şi secretarul de stat Raine pe scara de incendiu, cu o sticlă de tequilla între ei, ea sprijinindu-şi tălpile desculţe pe coapsa lui. Şi urmează celelalte, fotografiile care au împânzit paginile ziarelor şi ale revistelor din toată lumea, în urmă cu cincisprezece ani. Nell, stând alături de mama ei, în ziua în care a absolvit colegiul Georgetown. Nell, singură pe bancheta din spate a unui taxi, după ce afacerea devenise de notorietate publică – privirea hăituită din ochii ei, pe coperta revistei *Gossip!*

Se cufundă în întuneric, lăsându-se pradă potopului de amintiri. Veşnicul regret că s-a lăsat ademenită – de felul în care îi vorbea Lachlan, de felul în care o privise în ziua când se cunoscuseră, când îi luase pe toţi la rând, strângându-le mâinile noilor stagiari. Darurile pe care i le lăsa în sertarul de sus al biroului ce îi fusese repartizat, pe acelaşi culoar cu al lui,

care apăruseră la doar câteva săptămâni de când începuse să lucreze pentru el, după ce fusese acceptată ca stagiară la Departamentul de Stat. Aplicase pentru post într-o doară, în ultimul an la Georgetown, unde urmase studiile cu bursă. Numai aşa ar fi putut să ajungă acolo. Cu banii pe care îi câştigau părinţii ei, nu şi-ar fi permis niciodată să plătească taxele de şcolarizare.

— Ai reuşit, Ellen! îi spusese mama ei când Nell o sunase s-o anunţe că fusese selectată din peste opt mii de candidaţi. Numai cerul îţi va fi limita de acum înainte, ştiu asta.

Totul începuse cu o monedă rară din recent încheiata lui vizită în India. Apoi fusese o cutie de bijuterii cu un bileţel ataşat, în care scria că o zărise în vitrina unui magazin din Paris şi îi amintise de ea; că nu putuse să nu remarce cât de bine se potriveau cu ochii ei pietricelele de peridot de pe capacul cutiei. Iar în cele din urmă fusese un lănţişor fin din aur, cu un medalion în formă de E. *Pentru Ellen,* scria pe bileţel. *Eu rămân la birou până târziu în seara asta. Treci pe la mine în jur de ora 8.*

Ar fi avut suficiente motive să refuze. El avea de trei ori vârsta ei. Era însurat şi avea patru fiice, cea mai mare fiind doar cu un an mai mică decât Nell. Kyle, iubitul ei blând şi afectuos, care o iubea de patru ani, abia ce îi ceruse mâna. Şi totuşi, ea nu refuzase. Lachlan anunţase de curând că avea să candideze la preşedinţie. Ea avea doar douăzeci şi doi de ani, îi lipsea curajul de a nu-i urma instrucţiunile şi, în plus, era curioasă să afle ce voia.

Când bătuse la uşă, el stătea la birou şi o invitase să intre, cerându-i să închidă uşa şi spunându-i că avea nevoie de ajutor ca să-şi dea seama cum să folosească noua imprimantă în reţea. Fusese neprotocolar şi fermecător, făcuse haz de nepriceperea lui într-ale tehnicii; tocmai se pregătea să comande nişte mâncare indiană: ei îi plăceau crevetele cu sos de smântână? Mâncaseră pe podea, rezemaţi de biroul lui, în vreme ce bărbaţi înarmaţi, în costume negre, de la Serviciul de Securitate Diplomatică se plimbau de colo colo prin faţa uşii închise. Raine îi dăduse să guste din budinca lui de orez şi îi povestise că se aflase pe National Mall în Washington când rostise Martin Luther King discursul „Am un vis”; apoi îi relatase despre recenta lui întâlnire cu premierul britanic, cum

băuseră două sticle de vin la cină şi adormiseră pe urmă în sala de cinema privată din Downing Street 10, uitându-se la *Zoolander*.

Nasul. Aşa o porecliseră după ce aventura lor de scurtă durată ieşise la iveală, când un elev de liceu vânduse fotografia pe care o făcuse de pe acoperişul casei lui – Nell şi Lachlan aşezaţi pe scara de incendiu. Kyle era plecat în seara aceea, iar ea acceptase oferta lui Lachlan de a o conduce acasă într-o maşină fără însemne oficiale. Acceptase şi autoinvitaţia lui înăuntru pentru câteva minute. „Întotdeauna mi s-a părut interesant să văd cum trăiesc în ziua de azi tinerii ca tine", îi spusese în timp ce se plimba prin micuţul ei apartament din Dupont Circle, desfăcându-şi nodul de la cravată.

Încă vede şi acum figura lui Kyle şi privirea din ochii lui când se întorsese acasă, în seara în care fotografia apăruse pe prima pagină din *Washington Post.* Kyle se aşezase la masa mică din bucătăria lor, cu un pahar de bourbon în mână. Alături de el, pe podea, era o valiză. A ei.

— Trebuie să pleci.

— Nu, te rog! N-am putea să vorbim…?

El ridicase o mână.

— Ellen, opreşte-te! Nu vreau să aud nimic, îi spusese, şi privirea îi fusese plină de dezgust când se uitase la ea. Aici? În dormitorul nostru?!

— Nu. Niciodată. S-a întâmplat o singură dată. N-am ştiut cum să spun…

— Nu vreau să aud. Totul s-a terminat între noi.

Ea se aşezase în faţa lui.

— Dar, Kyle, invitaţiile la nuntă… Abia le-am trimis.

— Mama a început să sune pe toată lumea, să le spună că nunta s-a anulat.

Kyle îşi terminase băutura, se dusese calm la chiuvetă, îşi spălase paharul, îl pusese pe scurgător şi apoi îşi luase haina din cuierul de lângă uşă.

— Când mă întorc, să nu te mai găsesc aici.

Stagiatura i se încheiase trei zile mai târziu, lucru pe care îl aflase când o sunase un reporter, cerându-i să comenteze – unul dintre ziariştii care o numiseră distrugătoare de căsnicii. Stricată. O fătucă dolofană cu nasul mare şi complexul tăticului, care nu dă doi bani pe soţia bietului om. Priscilla

Raine stătuse lângă soţul ei la conferinţa de presă, ascultând cu stoicism în vreme ce el îşi exprima regretul în faţa opiniei publice americane, pe un ton plin de false remuşcări; recunoscuse că fusese slab, insinuând că Nell îl sedusese – că îi spusese că e „arătos” şi se oferise să stea până târziu la birou. Raine îşi trecuse un braţ pe după umerii soţiei, explicând că îşi ceruse iertare în faţa familiei, că petrecea mult timp împreună cu preotul său, că începuse să se trateze contra abuzului de alcool şi că nu va mai candida la preşedinţia Statelor Unite. Toată lumea – presa, comentatorii, revistele de bârfe şi scandaluri – susţinuse că Nell se lăudase prietenilor cu aventura ei, spunându-le că Lachlan o va părăsi pe Priscilla pentru ea. Niciodată Nell nu pomenise însă despre aşa ceva. Niciodată nu-i trecuse prin cap o asemenea idee. Şi cu niciun chip n-ar fi dorit asta.

Sunetul unui claxon o smulge din şuvoiul amintirilor, şi Nell îşi dă seama că şoferul taxiului este cel care a claxonat. Omul se apleacă pe geamul deschis al portierei şi îşi agită pumnul spre un tânăr pe bicicletă.

— Mişcă-te de acolo! Eşti nebun?

Duhoarea unei maşini de gunoi, aflată la trei maşini mai în faţă, se revarsă în taxi.

Alma le-a spus; ea i-a dezvăluit adevărata identitate lui Mark Hoyt, care, la rândul lui, a transmis probabil ulterior informaţia presei. Ea trebuie să fi fost. Nell nu s-a îndoit de asta din clipa în care a sunat-o Elliott Falk ieri-seară, cerându-i să-şi confirme identitatea şi anunţând-o că ştirea avea să apară în mediul online peste numai zece minute.

Ea nu intenţionase să-i vorbească Almei despre trecut, însă totul se revărsase din ea la acea primă întâlnire, odată ce fusese sigură că-i va oferi Almei slujba. Nu putuse să nu-i spună. La urma urmei, femeia avea să stea cu Beatrice cincizeci de ore pe săptămână. Trebuia să ştie, în eventualitatea că momentul de care se temuse ea în ultimii cincisprezece ani avea să vină cu adevărat – în eventualitatea că avea să fie descoperită.

Ceea ce s-a întâmplat acum.

Taxiul a intrat deja în Manhattan. Nell încearcă să se adune, însă lacrimile o podidesc din nou. Se urăşte pentru asta. Toate eforturile pe care le-a făcut, toţi paşii pe care i-a urmat pentru

a deveni altcineva… Anii de terapie, de ascunzătoare în Londra, unde accentul i-a pătruns în sânge, unde şi-a luat masteratul, a lucrat la un mic colegiu, predând unor persoane prea tinere pentru a avea idee cine este ea cu adevărat. Nici măcar Sebastian nu ştiuse; el aflase abia la a opta lor întâlnire, când Nell îi povestise totul, convinsă că o va părăsi.

Dar n-o părăsise. O trăsese mai aproape de el.

— Îmi pare rău pentru ce ţi s-a întâmplat, îi spusese.

— Am fost şi eu de acord, replicase ea, desprinzându-se din îmbrăţişare. N-a fost doar vina lui.

Sebastian încuviinţase şi-i luase mâinile într-ale lui.

— Ştiu. Dar erai doar o copilă.

Nell îşi studiază înfăţişarea în geamul portierei: părul scurt, tatuajul, nasul incredibil de cârn, al cărui aspect o mai ia şi acum uneori prin surprindere dimineaţa, în oglinda din baie, şi pentru care a plătit tatăl ei, pe care abia dacă-l vede din când în când: locuieşte în Houston împreună cu cea de-a doua soţie şi cu cei doi fii ai lor şi o sună de câteva ori pe an. Nimic nu mai contează acum, niciunul dintre lucrurile astea pe care le-a făcut ca să arate cu totul altfel, ca să *fie* cu totul altfel. Fiindcă e tot *ea.* Şi va fi *întotdeauna* tot ea.

— Am ajuns, o anunţă şoferul.

Nell îi întinde o bancnotă de douăzeci de dolari, deschide portiera şi coboară pe trotuar, înapoi în bliţurile camerelor.

Două ore mai târziu stă la birou, revăzând ultima versiune a manualului de instruire şi mâncând din sendvişul cu salată de ou pe care i l-a pregătit Sebastian dimineaţă, ştiind că nu va mai putea mânca la cafeneaua companiei – ţinând cont de felul în care va fi privită.

În uşă se aude o bătaie uşoară.

— Bună dimineaţa, Nell! o salută Ian, strecurându-şi capul în birou şi apoi intrând. Cum rezişti?

Ea se răsuceşte spre el cu scaun cu tot şi se forţează să surâdă.

— Ei, îţi dai seama. E puţin mai greu acum, la început, răspunde ea, sigură că, la etaj, redactorii de la *Gossip!* discută despre toată afacerea, întrebându-se ce ar trebui să facă şi cum să scrie despre ea. Probabil că se va fâsâi totul în câteva zile. Vor găsi ei subiecte incitante în altă parte.

Rechinii ca tine, adaugă în sinea ei.

— Câte camere erau dimineaţă în faţa clădirii, când am venit! O mulţime!

— Am vorbit cu şeful departamentului de securitate, îl anunţă ea. Vor vedea ei ce pot face ca să ţină lumea departe de intrarea în clădire.

— Dar nu pot să facă nimic. M-au sunat pe mine. E proprietate publică. Ştii cum funcţionează lucrurile astea, Nell, adaugă el după o pauză. Cameramanii au tot dreptul să se afle aici.

— Mda, mă rog. Niciodată nu poţi să ştii. Poate că izbucneşte vreo criză umanitară pe undeva prin lume. Nişte alegeri fraudate. Poate vreun guvern care îşi bombardează propriii cetăţeni, despre care americanii vor vrea să citească în loc să se intereseze de mine. Putem măcar să sperăm, nu-i aşa?

Ian se apleacă în faţă, cu o expresie nedumerita.

— Trebuie să-ţi spun un lucru, şi sunt sincer, să ştii: accentul britanic… o lovitură de *geniu!* Pe cuvânt că n-am avut habar! Zâmbetul îi piere când vede că ea nu răspunde, aşa că adaugă: Îmi pare foarte rău să aflu despre copilul prietenei tale. Trebuie să fie cumplit.

Ea încuviinţează din cap.

— Erai acolo în seara în care s-a întâmplat, nu?

— Da.

— Eşti una dintre femeile care au intrat în casa ei în seara aia? Înainte ca poliţia să asigure zona?

Nell aprobă iar din cap.

— Uf! exclamă Ian şi se duce să închidă uşa. Şi, ce crezi că s-a întâmplat? îi face el cu ochiul. Ştii ceva ce vrei să-mi spui şi mie? Doar aşa, între patru ochi?

— Nu mai face cu ochiul aşa, Ian! Termină cu asta!

El oftează şi se reazemă de uşă.

— Bine, Nell, uite ce e. Nu-mi place să fiu eu cel care îţi spune asta, dar cred că ar trebui să-ţi iei câteva zile libere.

— Zile libere?

— Tot stresul ăsta o să-ţi vină de hac.

— Sunt bine. Am supravieţuit o dată, o să supravieţuiesc şi acum.

— Mda. Chestia e că, de când te-ai întors din concediu, n-ai fost în cea mai bună formă.

— În cea mai bună formă? Mai lasă-mă, Ian! N-a trecut nicio săptămână.

— Asta fac. Te las. Poate că ţi-am cerut prea mult, să te întorci…

— Ian…

— Te plătim. Consideră că-ţi iei un concediu pe termen lung. Un concediu de maternitate prelungit, dacă vrei. Câteva luni. Chiar ceva mai mult, dacă va fi nevoie.

Nell râde.

— Chiar aşa? Concediu de maternitate prelungit? Asta e noua politică a companiei? Doamnele vor fi încântate să audă! exclamă ea şi apoi, văzând grimasa lui Ian, încearcă să-şi stăpânească furia. Şi când ai vrea să înceapă concediul meu de maternitate?

— Azi.

— Azi? Ian, instruirea pe probleme de securitate e mâine. M-am pregătit pentru ea. M-am întors la muncă mai devreme ca să pun totul la punct.

— Am discutat cu Eric şi o să-ţi preia el responsabilităţile, replică el uitându-se pe fereastră pentru a-i evita privirea. Nu va face o treabă la fel de bună ca tine, dar suntem încrezători că se va descurca, inclusiv ţinându-ţi locul mâine. Du-te şi odihneşte-te, fiindcă ai nevoie. Petrece mai mult timp cu Chloe.

— O cheamă Beatrice. Uite ce e, ştiu că e neplăcut, dar eu nu am făcut nimic rău. M-au descoperit. Bun. Dar ce s-a întâmplat în urmă cu cincisprezece ani…

— Nell, o întrerupe Ian, întorcându-se spre ea. Îmi pare rău.

— Discută cu Adrienne.

El îşi muşcă buza.

— De ce?

— Fiindcă ea ştie. A ştiut tot timpul. Şi nu i-a păsat. Nu poţi să mă obligi să plec.

— Adrienne e cea care m-a trimis la tine. Se simte oribil. La fel ca noi toţi. Dar nu ne putem permite toată publicitatea asta. Distrage prea mult atenţia..

— De la ce? De la articolele scrise pe tema asta? De la a hotărî ce fotografie cu mine să afişaţi pe coperta numărului următor din *Gossip!?* Despre asta e vorba? Aş putea să-mi pun costumul de baie şi să-mi iau un drapel, dacă asta ar fi de ajutor.

El îi susţine privirea.

— Hai să nu complicăm situaţia. Te rog să-ţi strângi lucrurile. Putem să discutăm din nou problema peste câteva săptămâni. Să vedem cum mai stăm.

Nell închide ochii şi revede scena: ea, la Departamentul de Stat, punându-şi lucrurile într-o cutie. Oamenii, ferindu-şi privirile în timp ce se îndreaptă spre lift. Iese în stradă, în mulţimea de camere foto. Anii care au urmat, în care nu şi-a putut găsi nimic de lucru, fiind refuzată la fiecare încercare, expresia de pe figurile tuturor potenţialilor angajatori. *A renunţat la şansa de a fi preşedinte pentru ea?*

Deschide ochii şi-l priveşte pe Ian.

— Nu.

— Nu?

— Nu. Nu plec. Nu poţi să mă concediezi.

— Nimeni nu concediază pe nimeni…

— Nu plec, Ian. Dacă va fi nevoie, îmi voi lua un avocat. Dar de plecat nu plec.

— Dar, Nell… Eu sunt… e…

— Scuză-mi grosolănia, Ian, dar trebuie să te rog să ieşi. Consideră că-ţi iei un mic concediu de la biroul meu, îi cere ea şi se întoarce la computer. Eu trebuie să termin de pregătit o instruire pentru mâine.

Ian deschide uşa şi iese tăcut. Nell se ridică s-o închidă în urma lui şi zăreşte un tânăr zăbovind la câţiva metri de ei, încercând să tragă cu urechea la discuţia dintre ei şi sperând, eventual, să poată face o fotografie discretă pentru pagina lui idioată de Facebook.

Revine la birou şi citeşte amorţită manualul de instruire, străduindu-se să-şi alunge totul din minte. Pe Ian. Pe tânărul de pe hol. Pe fotografii de afară. Articolul pe care-l citea înainte să vină Ian.

În aceeaşi dimineaţă în care secretarul de stat Lachlan Raine a primit nominalizarea la Premiul Nobel pentru Pace, s-a stabilit o legătură între Ellen Aberdeen şi dispariţia lui Bebe Midas. Ea a fost identificată ca fiind mama turmentată, care dansa la Jolly Llama pe 4 iulie, în seara răpirii.

Nell se întinde după geanta ei de pe jos şi caută în portofel,

gândindu-se la Alma. Îi împărtăşise şi ea câteva secrete din viaţa ei în dimineaţa în care Nell îi povestise despre trecutul ei; îi povestise despre tipul din Queens care îi vânduse cardurile false de asigurare socială, despre minciunile pe care le debitase soţul ei ca să capete postul de manager la hotelul Hilton de lângă aeroport – detalii despre care Nell se întrebase dacă poliţia le-o fi descoperit.

Găseşte cartea de vizită pe care i-a dat-o Mark Hoyt şi formează numărul, uitându-se la fotografia lui Beatrice, pe care o ţine pe birou. Hoyt răspunde imediat, dar ea închide. Formează apoi un alt număr şi izbucneşte în lacrimi când aude glasul blând de la celălalt capăt al liniei.

— Mami? Am nevoie de tine, spune ea. Poţi să vii?

Colette plimbă smaraldul în sus şi-n jos pe lănţişorul de aur. A găsit cutiuţa pe perna lui Charlie, când s-a trezit, dimineaţă. *Piatra norocoasă a lui Poppy, pentru aniversarea ei de două luni,* scria pe cartonaşul ataşat. *Îţi mulţumesc pentru că eşti o mamă atât de grozavă.*

Îşi ia telefonul şi tastează *Îmi pare rău,* înghiţind nodul pe care îl simte în gât când se gândeşte la imaginile difuzate la ştirile de dimineaţă. Fotografiile lui Nell în tinereţe; materialul video cu ea coborând din taxi şi intrând în clădirea Simon French, încercând să-şi ascundă faţa în dosul genţii. *Aş fi vrut să-mi fi spus.*

Nasul. Nasul era Nell. Colette îşi aminteşte bine scandalul. Mama ei se numărase printre activistele pentru drepturile femeilor care contestaseră cele întâmplate şi care încercaseră să arate situaţia aşa cum era în realitate – nu povestea unei fete promiscue, care voise să intre în patul şefului ei celebru, aşa cum o prezentase presa, ci povestea unei tinere căzute în plasa unui bărbat puternic.

Se uită din nou la ceasul de deasupra biroului lui Allison, încercând să ignore furnicăturile pe care le simte în sfârcuri. Nu se poate aşa ceva – e prima dată când a uitat să-şi ia pompa pentru sâni, şi tocmai azi se pare că are nevoie de ea. Atât de tulburată fusese dimineaţă, văzând ştirile despre Nell, încât nu reuşise să se adune şi uitase să se mulgă. Pe urmă plecase pe fugă şi fusese nevoită să se întoarcă după portofel. Iar acum, constată ea, şi-a uitat şi pompa manuală, nelipsită din geantă –

o lăsase pe insula din bucătărie. Mai mult decât atât, Teb a întârziat deja, cu toate că îi promisese că vine la timp; doar ştie că ea trebuie să se întoarcă acasă până la ora două!

E important ca azi să terminăm la ora stabilită, îi scrisese ea într-un SMS ceva mai devreme. *Charlie are o întâlnire.*

Şi nu orice întâlnire. Editorul de la *New York Time Magazine* îl invitase în ultimul moment la un prânz, ca să discute despre posibilitatea de a publica în exclusivitate un fragment din noul lui roman.

— Nu, Colette, nu pot să risc, îi spusese Charlie seara trecută. Dacă nu-ţi poţi amâna întâlnirea cu Teb, o să angajez o bonă.

— Mă întorc la timp, îl asigurase ea. Promit. Mi-a promis şi Teb. N-o să întârzii.

Îşi ia geanta şi se duce la toaletă; tocurile ei lovesc cu zgomot podeaua din lemn. În prima cabină e cineva; se aşază pe closet în cea de-a doua şi îşi verifică telefonul. Nell i-a răspuns la mesaj.

Dă-i naibii. M-au distrus o dată. Nu şi de data asta. Nu acum, că o am pe Beatrice, care poate să vadă.

Femeia din cabina cealaltă zâmbeşte când Colette se apropie de chiuvetă, dar expresia i se schimbă când îi zăreşte sânii. Colette se uită în oglindă: două cercuri gri se întind pe bluza ei din mătase albă. Femeia se spală repede pe mâini şi, după plecarea ei, Colette dă drumul la uscătorul de mâini, ţinându-şi bluza în calea jetului de aer fierbinte, însă petele reapar imediat ce se usucă. Hârtia igienică împăturită pe care şi-o îndeasă în sutien face cute vizibile sub mătase.

Îşi ridică geanta în dreptul pieptului şi se întoarce în hol, simţind cum laptele continuă să se scurgă. Aude piuitul telefonului. Un mesaj de la Charlie: *Trebuie să plec. Presupun că eşti pe drum. Am lăsat copilul jos, cu Sonya. Totul e-n regulă. Am vorbit. Poţi să-l iei de acolo când ajungi.*

— Colette! răsună lângă ea glasul lui Allison. Te aşteaptă.

Pune telefonul pe silenţios şi intră în birou, ţinându-şi geanta în faţa pieptului. Care Sonya? se întreabă ea. Fata aia de la etajul doi, pe care au întâlnit-o… de câte ori?… de două ori la petrecerea de sărbători organizată în bloc? Teb stă pe scaun, rezemat de spătar, şi caută ceva în telefon. Îi face semn cu bărbia spre unul dintre celelalte scaune din piele şi nu îşi cere

scuze pentru întârziere.

— Ia loc.

— Ce mai faci? îl întreabă ea.

— Grozav, replică el, dar tonul lui – la fel ca expresia feţei – este rece.

— Mi se pare că…

Teb o ignoră şi se întinde să apese un buton de pe telefonul fix.

— Aaron, intră!

Uşa se deschide aproape imediat, ca şi când Aaron ar fi aşteptat chemarea. O salută înclinând din cap şi se duce spre scrin, luând tot teancul de dosare. Ea vede scris pe cel de deasupra numele lui Midas.

— Uite ce e, Colette, începe Teb, cu o privire îngheţată. Avem probleme mari.

Ei i se taie răsuflarea. Au aflat! Au aflat că a fost cu Winnie în seara aia şi că a sustras dosarul. Au făcut analiza sângelui cu care pătase ea hârtiile când se tăiase în ele, acum câteva zile, şi i-au descoperit ADN-ul. Au descoperit, cine ştie cum, că a luat şi discheta, care e încă la ea acasă, ascunsă într-o geantă veche, în dulap. Laptele i-a îmbibat toate straturile de hârtie igienică şi îi pătrunde acum prin materialul sutienului. Încearcă să-şi dea seama de unde să înceapă, cum să-i explice de ce i-a ascuns adevărul, de ce nu s-a putut stăpâni să se uite la dosarul lui Midas – dar Teb i-o ia înainte.

— Cartea e oribilă, spune el, frecându-se la ochi.

Ea răsuflă adânc.

— Înţeleg.

— Ce s-a întâmplat? De ce e scrisă atât de prost?

De ce? Din cauza unei sarcini neprevăzute. A lipsei de somn. A grijilor pentru sănătatea lui Poppy. A panicii că Midas e mort.

— În parte, poate şi fiindcă tu eşti mai ocupat acum, răspunde ea. Nu mai e ca data trecută. A fost puţin cam dificil să ne întâlnim aşa cum stabiliserăm…

Teb clatină din cap.

— Nu. Nu asta-i problema. Problema e că nu pare ceva ce aş fi scris eu.

— Păi, nu tu ai scris-o.

Aaron îi aruncă o privire fulgerătoare, iar Teb se roteşte încet spre ea, cu scaun cu tot.

— Ce vrei să zici?

Îşi simte gura uscată; păcat că n-a luat cu ea o sticlă cu apă.

— Vreau să zic că nu tu ai scris cartea asta, Teb. Eu am scris-o.

— Colette, intervine Aaron cu o undă de avertizare în glas. Nu cred că…

— Îmi pare rău, spune ea. Sigur că voi reface textul, dar trebuie să respectăm orarul întâlnirilor, ca să discutăm mai mult despre ceea ce vrei să incluzi în carte. Cu tot respectul, Teb, a fost greu să stau de vorbă cu tine.

— Cred că primarul vrea de fapt să spună, continuă Aaron, că chestia asta nu funcţionează.

— Am înţeles. Atunci, hai să discutăm cum să îndreptăm lucrurile.

Aaron dă să vorbească din nou, dar Teb îl întrerupe.

— Îmi pare rău să-ţi spun asta, C., dar va trebui să apelăm la alt scriitor.

— La alt scriitor?

Aaron se apleacă în scaun.

— Am discutat cu editorul, explică el. Angajăm pe altcineva care să refacă textul. Cineva cu un nume mai sonor. Tipul ăla de la *Esquire.*

— Glumeşti! Deja aţi aranjat toate astea? Fără să discutaţi cu mine?

— Haide, Colette! replică Aaron, masându-şi rădăcina nasului. Cartea asta va fi parte integrantă din cursa pentru realegerea lui Teb ca primar. Ştii doar. Nu le putem oferi ce-ai scris tu nici editorului, nici electorilor. Suntem într-un mare rahat, cu răpirea copilului ăluia. Mahărul ăla al imobiliarelor îl scaldă în bani pe adversarul nostru. Abia dacă ne mai menţinem pe linia de plutire.

Colette caută un răspuns potrivit, dar nu găseşte niciunul. Totul e deja stabilit.

Nu trebuie să se mai prefacă de acum înainte că se descurcă şi cu copilul, şi cu munca. O să stea acasă, cu Poppy.

— Eşti sigur în privinţa asta?

Întrebarea îi era adresată lui Teb, dar Aaron este cel care-i răspunde.

— Mi-e teamă că da, Colette. Şi din păcate, adaugă el când telefonul îi piuie, trebuie să plecăm acum.

Teb priveşte pe fereastră, evitând să se uite la ea.

— Cei de la bancă sunt aici deja, continuă Aaron încheindu-şi sacoul şi făcându-i semn spre uşă. Îţi mulţumim mult, Colette. Primarului i-a făcut mare plăcere să lucreze cu tine.

Are o atitudine relaxată, de parcă tocmai ar fi conversat despre planurile pentru masa de prânz. Ea se ridică, aşteptând ca şi Teb să spună ceva, însă el rămâne tăcut. Iese din birou şi se îndreaptă spre lift, ameţită. Ce-o să se întâmple acum? Ce va însemna asta pentru cariera ei? Ar trebui să-l sune pe editor sau pe agentul ei; trebuie să dea explicaţii cuiva.

Dar pe urmă şi-o imaginează pe Poppy singură, cu o femeie pe care n-o cunoaşte.

O ia la fugă pe lângă lift, coborând cele patru etaje pe scară. Afară nu se vede niciun taxi, aşa că traversează parcul în goană şi aleargă spre metrou. Un tren e tras la peron, şi uşile încep să se închidă în timp ce ea reuşeşte să treacă de barieră. Ajunge la timp ca să-şi strecoare un braţ printre ele. După ce îi prind cotul, uşile se deschid câţiva centimetri şi, înainte să se poată închide la loc, ea le forţează cu ambele mâini suficient cât să se strecoare printre ele şi să se aşeze pe unul dintre ultimele scaune libere. Femeia de lângă ea miroase a fixativ de păr; Colette surprinde privirea unei doamne mai vârstnice, cu o grămadă de sacoşe portocalii din plastic pe jos, între picioare. Femeia se revoltă cu voce tare.

— Uite-aşa îi întârzie pe toţi ceilalţi, bombăne ea, încruntată.

Colette se uită în altă parte. Cotul îi zvâcneşte.

Acorduri de rap se revarsă din căştile bărbatului aşezat vizavi, iar ea îşi apasă degetele în urechi, încercând să decidă cum anume să-i explice lui Charlie ce s-a întâmplat. El nu ştie cât de greu i-a mers cu cartea, cât de rău s-a chinuit. Ce-o să zică el acum? Când deschide ochii, observă că bărbatul de vizavi ţine în mâini un exemplar din *New York Post,* cu fotografia lui Nell la Jolly Llama pe prima pagină.

Liniştea e spartă de un scrâşnet de frâne urmat de izbucnirea în plâns a unui copil. Femeia de alături se prinde cu mâna de coapsa lui Colette când trenul opreşte cu o smucitură, iar un bătrân care stătea lângă uşă cade la podea.

— Scuzaţi-mă, spune femeia de alături, retrăgându-şi mâna.

Doi tineri îl ajută pe bătrân să se ridice, iar ceilalţi călători ridică privirile din telefoane, uitându-se la cei din jur; o tăcere

înmărmurită se aşterne în vagon. Bătrâna cu sacoşele de cumpărături se revoltă din nou, dar cuvintele ei sunt acoperite de glasul conductorului.

„Poliţia pe şine. Dacă mă auziţi, să vină poliţia pe şinele de la nivelul inferior, în apropiere de peronul F. Avem o persoană pe şine.” Un scurt pârâit în difuzoare, după care glasul se aude din nou: „E legat de ceva”.

Curentul electric se întrerupe, iar aerul condiţionat se opreşte şi luminile se sting. O linişte sinistră se aşterne în vagon. Colette simte agitaţia din jur, când călătorii îşi deschid iar telefoanele, aşa cum face şi ea, ştiind că n-o să aibă semnal.

Trebuie să ajung acasă, la Poppy.

Uşa de la celălalt capăt al vagonului se deschide forţat.

— La aşa ceva nu v-aţi aşteptat. Tipul poartă pantaloni scurţi de doc şi un maiou subţire care-i lasă la vedere braţele musculoase. Străbate vagonul cu paşi repezi, spre uşa de la celălalt capăt, strecurându-se printre călătorii care stau în picioare. Nu credeaţi că vom vedea un atentator sinucigaş în New York, cu dobitocul ăla preşedinte?

Panica începe s-o apese în piept. Vede chipul lui Poppy, aşa cum arăta în miez de noapte, sugând la pieptul ei, cu ochii ei albaştri luminaţi de dragoste, privind spre Colette. Ei nici acum nu-i vine să creadă că poate simţi o iubire atât de profundă, abisală, precum acea carieră părăsită în care îi era frică să sară, copil fiind, cea care mai târziu îl înghiţise pe un coleg de liceu al ei, trupul nefiindu-i niciodată găsit. Îşi ia telefonul de pe genunchi şi tastează un mesaj către Charlie. Nu va putea să-l trimită, fără semnal, dar dacă cineva îi găseşte telefonul, dacă va scăpa întreg după explozie…

Te iubesc mai mult decât orice. Poppy… Te rog să-i spui…

Luminile se reaprind şi aerul condiţionat porneşte din nou.

„Doamnelor şi domnilor, vă vorbeşte conductorul. Vom deschide uşile primului vagon. Îndreptaţi-vă spre ieşire. Deplasaţi-vă cât mai repede şi mai ordonat.”

Colette se ridică, alăturându-se şuvoiului tăcut de oameni care înaintează. În vagonul următor, o adolescentă stă singură pe un scaun lângă geam, cu telefonul în mână, şi o lacrimă i se scurge pe obraz. Poartă colanţi cu model ecosez, cu o ruptură la un genunchi, şi un cercel din aur îi sclipeşte într-o nară. Colette îi pune o mână pe braţ, iar fata ridică privirea.

— Trebuie s-o sun pe mama, dar nu am semnal.

— Vino! o îndeamnă ea, luând-o de braţ. Mergem împreună.

Îşi ţine mâna pe cotul fetei, îndrumând-o înainte. Când ajung la primul vagon, răsuflă uşurată văzând că jumătatea din faţă e în staţie; nu vor fi nevoiţi să meargă prin tunel. Îşi aşteaptă rândul să coboare, apoi o ia la fugă împreună cu fata, odată cu mulţimea, în lungul peronului şi apoi pe scări în sus. Fata dispare într-un vârtej de oameni, iar Colette se depărtează în goană de gura de metrou. O stradă mai departe, vede pe cineva coborând dintr-un taxi şi se repede spre el, luându-i-o înainte unui bărbat care se pregătea să urce pe bancheta din spate.

— Îmi pare rău, spune ea. Trebuie să ajung acasă.

Trânteşte portiera ca să nu mai audă invectivele pe care i le aruncă el şi bubuitul pumnilor lui în geam.

— Brooklyn, îi cere şoferului, dându-i apoi adresa. Te rog să te grăbeşti.

Închide ochii şi are impresia că trec ore întregi până când ajung în faţa blocului. Cerul s-a întunecat, iar picioarele ei tremură când intră şi se apropie de biroul portarului.

— Am nevoie de numărul apartamentului Sonyei.

La etajul al doilea, încearcă să se liniştească şi bate uşor la uşă. Nu răspunde nimeni. Continuă să bată, atât de tare acum, încât o doare pumnul.

— Alo?! Sonya!

Uşa de vizavi se deschide. În pragul ei apare un bărbat în jur de treizeci de ani, cu un căţel mic iţindu-i-se la picioare; din interior se aude muzică clasică.

— Ce faci acolo? întreabă el şi împinge căţelul înapoi în apartament, cu călcâiul gol.

— Nu răspunde la uşă. Copilul meu e la ea. Sunt vecina de sus.

— A plecat.

— A plecat?

— Da, am auzit-o ieşind. Se aude totul prin pereţii ăştia.

— La ce oră?

— Nu ştiu. Acum vreo douăzeci de minute.

Douăzeci de minute? O fi avut Charlie lapte să-i lase? I-o fi dat cu cremă de protecţie solară? Nu ştie numărul de telefon al femeii ăsteia. Nici măcar nu e sigură care e numele ei de familie.

Se întoarce şi fuge pe scări în sus, urcând treptele câte două. O să-l sune pe Charlie, să-l deranjeze de la întâlnire, şi o să-i ceară să vină acasă şi s-o ajute să caute copilul. Îşi caută telefonul în geantă şi descuie uşa.

Charlie.

E acolo, întins pe podea alături de Poppy, care încearcă să ajungă cu mânuţele la degetele de la picioare, pe covoraş. Colette îşi aruncă geanta din mână şi se repede la ea, o ridică în braţe şi o sărută cu nesaţ. Poppy scânceşte, sâcâită. Charlie respiră hârâit; adormise. Poppy adulmecă pielea caldă de la pieptul mamei, căutând laptele. Colette simte greutatea covârşitoare a extenuării, iar camera pare să se rotească în jurul ei. Închide ochii, închipuindu-şi cum se întinde lângă Charlie, lipindu-se de el şi povestindu-i totul. Despre ce s-a întâmplat la metrou şi că şi-a pierdut slujba. Despre teroarea care nu-i dă pace şi despre nevoia disperată de a şti că Midas e în viaţă. Vrea să-i spună cât de vinovată se simte fiindcă nu e lângă Poppy mereu şi cât de mult se străduieşte să ţină totul sub control. Vrea să-l trezească şi să-i spună că nu poate să mai aştepte trei luni, până la următoarea programare la medic a lui Poppy, urmând ca abia de atunci să înceapă să-şi facă griji. Fiindcă este deja îngrozită.

Dar îi e prea frică. Se teme că dacă va începe să vorbească, va izbucni în plâns şi nu se va mai opri niciodată, va fi înghiţită de propria-i tristeţe, de spaimă şi de istovire, de faptul că e atât de sigură că tot ce are i se scurge printre degete.

— Chiar trebuie să faci asta aici, în faţa mea?

Tresare violent la auzul glasului lui Charlie. S-a trezit.

— Ce fac?

— Asta. S-o săruţi şi s-o îmbrăţişezi aşa.

Ea nu spune nimic. Nu are cuvintele cu care să-i răspundă.

— Nu e uşor să văd cât de iubitoare eşti faţă de ea, când de mine te depărtezi de fiecare dată când te ating.

— Charlie, nu spune asta! Te rog! Credeam… ai…

— Nu m-am mai dus.

— De ce?

El se ridică şi iese în hol, ducându-se spre birou.

— Ştiam cât de necăjită ai fi dacă aş lăsa copilul cu altcineva. N-am vrut să-ţi fac una ca asta.

Ea îl urmează, întinde mâna după braţul lui, dar el se trage

într-o parte.

— Nu acum, Colette. Am nevoie de puţin timp.

— Charlie, îmi pare rău. Uite, sunt nişte lucruri…

Dar el a închis deja uşa.

18

ZIUA A UNSPREZECEA

CĂTRE: Mamele din Mai
DE LA: Prietenele din The Village
DATA: 15 iulie
SUBIECTUL: Sfatul zilei
SUGARUL TĂU: ZIUA 62

Fiecare dintre noi a avut zile mai rele, chiar momente în care ne-am simţit triste şi copleşite. Aceste sentimente ar trebui să dispară acum, că tu şi micuţul tău v-aţi format deja un program. Dar dacă te întrebi – tu sau cineva drag – dacă nu cumva ceea ce simţi e mai mult decât obişnuita depresie uşoară postnatală, nu lăsa mândria sau stânjeneala să te împiedice să apelezi la medic. Faptul că ceri ajutor pentru tine este uneori cel mai bun lucru pe care-l poţi face pentru copilul tău.

Francie păşeşte agale prin raionul de ficţiune din librăria aflată în partea din spate la The Spot; cu romanul de debut al lui Charlie în mână, încearcă să se convingă singură că totul va fi bine şi că Nell va trece peste tot ce se întâmplă. Ea habar nu avea despre nimic din tot ceea ce se spune la televizor despre Nell. Nu ştiuse nici măcar despre scandalul acela, despre candidatul la preşedinţie care renunţase să mai candideze după ce avusese o aventură cu o stagiară de douăzeci şi doi de ani de la Departamentul de Stat. Francie avea şaisprezece ani la vremea respectivă, iar mama ei nu era genul care să-şi expună familia la scandaluri politice cu iz sexual (şi în general, la nimic, fie bun, fie rău, în legătură cu vreun politician din Partidul Democrat).

Apoi, mai e şi Token; felul grosolan în care a dat-o afară din apartamentul lui, cu două zile în urmă, fără a-i oferi nicio explicaţie privind arestarea lui, n-a făcut decât să ridice şi mai multe întrebări.

Cel mai rău însă este ceea ce s-a petrecut în dimineaţa aceasta. Francie se duce spre ieşire, ca să plătească pentru cartea lui Charlie, şi o vagă senzaţie de rău o cuprinde iar când îşi aminteşte momentul. Barbara şedea pe canapea şi se uita la televizor, aşteptând ca ea să-i pregătească, aşa cum se oferise, sendvişul cu ou moale pe care îl mânca în fiecare dimineaţă. Francie se străduia să nu îi dea atenţie soacrei, care turuia

întruna despre bârfele de acasă. Cum nepoata prietenei sale tocmai născuse al patrulea copil, o dulceaţă de fetiţă. Cum se deschisese în oraş un nou salon de manichiură, unde îşi făcuse şi ea unghiile înainte de a veni aici. Cum lucrau acolo patru femei care intraseră în ţară ilegal, probabil. *Orientale.*

Francie auzise numele lui Colette în clipa în care pâinea ieşise din prăjitor. Se întorsese să se uite la televizor şi o văzuse pe Colette alergând pe trotuarul din apropierea blocului ei, roşie la faţă şi cu răsuflarea tăiată. „Lăsaţi-mă în pace", striga ea trecând repede prin faţa camerelor foto, ferindu-şi faţa cu braţele. „Nu fac niciun comentariu."

„Colette Yates este fiica lui Rosemary Carpenter, cunoscuta activistă pentru drepturile femeilor", spunea reporterul. „Este implicată într-o relaţie sentimentală cu romancierul Charlie Ambrose, cei doi având împreună un copil de două luni." Colette, continuase reporterul să relateze, se afla printre femeile de la bar, împreună cu Winnie, în seara aceea şi, cu toate că o sursă declarase că este o apropiată a primarului Shepherd, acesta refuzase să comenteze. Şi câteva momente mai târziu începuse să vorbească despre ea – despre Francie. Avea chiar o fotografie a ei, din seara aceea de la Jolly Llama, cu obrazul lipit de obrazul lui Nell.

Reporterul adăugase că Francie este o mamă casnică şi, în clipa în care Lowell intrase în bucătărie, Barbara icnise de surprindere. „Soţul ei, Lowell Givens, este unul dintre principalii deţinători ai unei companii tinere din Brooklyn, Light Architects."

— Oribil! exclamase Barbara, ignorând-o pe Francie şi privind numai spre fiul ei. Ce repercusiuni o să aibă asta asupra afacerii tale?

Francie îi întinde banii casierei, ştiind că n-ar trebui să cumpere cartea lui Charlie, că ar fi trebuit să aştepte s-o împrumute de la bibliotecă. Dar biblioteca deschide abia la prânz, apartamentul e atât de mic, iar ea simţise nevoia să iasă, să plece de lângă Barbara, să nu mai vadă expresia de pe chipul ei. Critica. Dezamăgirea.

Îşi ia restul şi se întoarce, căutând o masă. Şi atunci o vede, afară, pe trotuar. Poartă ochelari de soare şi o jachetă lungă şi fără formă, iar părul îi e strâns sub o şapcă de baseball, dar Francie ştie că ea e.

— Winnie!

Numele îi scapă de pe buze mai sonor decât s-ar fi aşteptat, iar în jurul ei se face linişte. Francie o ia la fugă printre clienţii care îşi aşteaptă cafelele, spre uşă, apoi afară, în stradă.

— Winnie! Winnie! Winnie!

Strângându-l pe Will la piept, aleargă cu greu după ea, la deal. Nu înţelege de ce Winnie nu se opreşte. Will începe să scâncească, dar ea măreşte pasul şi o ajunge chiar înainte să se oprească în faţa clădirii ei, unde Winnie caută de zor cheia în geantă.

— Winnie, te rog! Trebuie să vorbesc cu tine! Mi-am făcut atâtea griji! exclamă ea, încercând să-şi recapete răsuflarea. Ai primit mesajele de la mine? Îmi pare rău că am…

O maşină frânează brusc, intrând cu roţile din faţă pe trotuar, la numai câţiva metri de ele. Un individ scund şi îndesat, cu pălărie şi pantaloni scurţi în carouri, sare de la volan, înhăţând camera foto care-i atârnă la gât.

— Gwendolyn! Uită-te încoace! Gwendolyn! Ce mai faci?

Winnie se grăbeşte să descuie uşa, iar Francie intră după ea, împiedicându-se de prag şi păşind în holul întunecat şi răcoros. Winnie împinge uşa, închizând-o peste pumnul întins al bărbatului, iar Francie o urmează pe cele patru trepte de marmură şi apoi pe culoar, în lumina intermitentă a bliţului. Draperiile groase din mătase acoperă ferestrele în camera de zi, iar Francie e izbită de aerul stătut şi de izul de mâncare stricată. Winnie trage draperiile uşilor care dau spre terasă; ochii ei au nevoie de un minut ca să se adapteze la lumina strălucitoare a soarelui. Două covoare mari sunt făcute sul şi proptite de peretele din spate. Cutii de carton sunt îngrămădite într-un colţ. Casolete şi farfurii sunt împrăştiate pe masă şi pe podea; o sticlă de vin goală zace răsturnată aproape de uşile ce dau spre terasă. Francie observă cele două pahare de vin de alături şi, lângă ele, o rochie de casă din mătase roz făcută ghem pe podea.

Winnie îşi scoate jacheta. E slabă ca un schelet.

— Am primit mesajele de la tine. Îmi pare rău. N-am avut energie să-ţi răspund.

Francie stă în mijlocul încăperii, bătând uşor funduleţul lui Will şi încercând să-şi recapete răsuflarea.

— Winnie, nu ştiu ce să zic. Te… te muţi?

— Să mă mut?

Ea face semn spre covoarele rulate şi spre cutiile din colţ.

— Păi, cutiile…

Winnie priveşte în jur.

— Oh. Echipa de la poliţie a făcut asta. În zilele de după… Am văzut ce, i s-a întâmplat lui Nell. Iar acum, tu şi Colette. Aţi apărut la ştiri.

— Noi? Nu-ţi face griji pentru noi. Tu cum mai eşti? Nici nu pot…

— Sunt bine.

— Bine?

Francie nu mai găseşte alte cuvinte, şocată să vadă cât de schimbată e Winnie. Atât de slabă. De pustiită. Nu a mai rămas nimic din femeia pe care o admirase ea cu numai câteva luni în urmă, când o văzuse prima dată traversând pajiştea şi apropiindu-se de salcie, cu sarcina vizibilă. Nimic din femeia frumoasă şi afectuoasă, care stătuse în faţa ei în ziua aceea la The Spot, şi nici cu tânăra cu chip tânăr de pe DVD-ul cu *Bluebird,* la care se uitase ea de nenumărate ori.

— Ce-ai vrea să-ţi spun, Francie? Copilul meu nu mai e. Nu am cuvinte să descriu prin ce trec.

Francie simte lacrimile care îi împung ochii. *Înţeleg,* ar vrea să-i spună. *Mai mult decât îţi poţi închipui, înţeleg ce înseamnă să pierzi un copil.* Dar nu îndrăzneşte.

— Pot să te ajut în vreun fel? Ai nevoie de ceva? Ştii cât de cât ce s-a întâmplat?

Cuvintele se rostogolesc prea repede. Winnie se întoarce cu faţa spre uşile de la terasă.

— Sigur că nu ştiu ce s-a întâmplat.

— Eu m-am gândit mult. Şi nu-mi vine să cred cât de rău a încurcat poliţia lucrurile în ancheta asta. La început, am fost sigură că de vină e Bodhi Mogaro. Am crezut ce-au spus ei, ştii? Dar pe urmă, am început să mă gândesc la alte posibilităţi. De exemplu, tipul cu care ai vorbit tu la bar.

Winnie se răsuceşte spre ea, cu o scânteiere – Francie nu-şi dă seama de ce anume – în privire. Sau poate că expresia de pe chipul ei şi felul în care vorbeşte sunt altfel – goale şi artificiale.

— Tipul de la bar?

— Cel care te-a abordat în seara aia. Cel cu care… cu care ai băut un pahar.

— N-am băut cu nimeni în seara aia.

Will îşi schimbă poziţia, rezemându-şi capul pe pieptul ei, iar Francie se vede nevoită să-şi stăpânească impulsul de a pleca. De ce minte Winnie?

— Atunci, unde ai fost? După ce te-ai ridicat de la masă?

Winnie îi evită privirea şi pare să nu fi auzit întrebarea ei. Se întoarce şi se duce în bucătărie, de unde se întoarce cu o sticlă de vin şi două pahare din plastic. Toarnă şi-i întinde unul lui Francie. Ea îl ia, dar rămâne nemişcată, amintindu-şi-o pe Winnie la ultima întâlnire din parc a Mamelor din Mai, cu buzele în părul lui Midas, refuzând vinul oferit de Nell. *Nu, mulţumesc. Alcoolul nu-mi face bine întotdeauna.*

— M-am dus în parc.

— În parc? De ce?

— Să vorbesc cu mama, răspunde Winnie, şi paharul îi tremură în mâini.

— Cu mama? Dar mama ta e moartă, Winnie.

— Îţi mulţumesc, Francie. Sunt conştientă de lucrul ăsta, replică ea şi ia o înghiţitură de vin. E acolo un păducel pe care l-am adus eu şi tata de pe proprietatea noastră de la ţară. L-am plantat în parc într-o noapte, în locul preferat al mamei, aproape de pajiştea aia lungă. Este un loc secret al meu, un loc în care mă simt aproape de ea. Acolo m-am dus în seara aia.

— De ce?

— Îmi e dor de ea. Deschide uşile care dau spre terasă şi iese în balconul larg, iar Francie o urmează. Râsetele ascuţite ale copiilor care se joacă la groapa cu nisip din curtea unei grădiniţe, aflate la câteva case distanţă, răzbat până la ele. Ghivece cu ierburi uscate se înşiră de-a lungul balustradei. Nu e un alibi prea grozav, adaugă Winnie.

— Alibi? Ce vrei să spui?

— Faptul că am fost în parc. Nimeni nu m-a văzut. Ştiu ce vorbeşte lumea. Ştiu unde… Mai ia o înghiţitură de vin şi continuă: Niciodată nu i-aş face rău copilului meu.

Francie îşi aminteşte de paharul pe care îl ţine în mână şi bea puţin, încercând să înghită, în ciuda nodului care îi creşte în gât.

— M-am gândit la un moment dat că cel mai rău lucru care mi se poate întâmpla e s-o pierd pe mama. M-am înşelat.

Francie întinde mâna spre ea, dar Winnie se fereşte.

— Nu mai vreau alte întrebări. Nu pot să gândesc raţional, coerent. Timpul se scurge în cercuri.

Faţa parcă i se împietreşte când vede ceva în depărtare. Francie se uită şi zăreşte o femeie într-un balconaş, pe cealaltă latură a curţii. Udă un ghiveci cu cârciumărese roz, şi pe umărul ei, pe o păturică, doarme un copil. Femeia lasă stropitoarea din mână şi răreşte câteva plăntuţe, după care intră în casă şi închide uşa în urma ei.

— Mame şi copii. Sunteţi peste tot. Sper că ştiţi să apreciaţi ce aveţi.

Winnie dă peste cap paharul, sorbind şi ultimele picături de vin, apoi se uită spre Will.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, Francie, dar sincer, nu pot să fac faţă…

Regretele o copleşesc. De ce nu s-a gândit şi ea la asta? Cât de egoistă şi de lipsită de sensibilitate e s-o oblige astfel să-l vadă pe Will! Cât de greu trebuie să-i fie în fiecare zi, înconjurată de atâtea mame cu copii! Acum înţelege de ce a fugit Winnie de ea când a ieşit din cafenea.

— Îmi pare rău, Winnie. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Intră amândouă în casă, iar Francie închide uşa de la terasă. Cu spatele la ea, Winnie urcă deja scara spre etaj.

— Ştii unde e ieşirea.

— Dacă ai nevoie de ceva… Trăieşte, Winnie, adaugă ea după o pauză. Simt asta. Te rog, nu-ţi pierde speranţa. Eu nu mi-am pierdut-o.

Winnie dispare în capătul scărilor, după un colţ.

Francie parcurge cu paşi nesiguri camera de zi, trecând pe lângă un alt vraf de cutii din carton, întristată la gândul acelor străini care au umblat prin lucrurile lui Winnie, al mâinilor pe obiectele ei, şi deschide uşa, ieşind în stradă. Porneşte fără să ştie bine încotro şi aude la un moment dat sunetul unor paşi alergând în spatele ei. Individul cu pălărie vine în fugă spre ea, ţinând camera în dreptul feţei.

— Hei! Mary Frances! Ce-a zis Winnie…?

Obturatorul camerei ţăcăne neîncetat, iar el lansează o rafală de întrebări, dar Francie îşi vede de drum fără să-i dea atenţie, cu capul aplecat, cu braţele înfăşurate protector în jurul copilului, cu mintea înceţoşată.

— Ce faci? o întreabă Lowell mai târziu, în aceeaşi seară.

E aşezată pe podeaua camerei de zi, simţindu-şi stomacul ca un glod, şi aşază lumânări cu parfum de lavandă în cerc, în jurul lui Will. Răspunde încercând să-şi alunge tremurul din glas:

— *Hygge.*

— Da? Ce-i asta?

— E ultimul răcnet în Danemarca. Suflă în cana cu ceai de muşeţel fără niciun gust, conştientă că Lowell o priveşte. O studiază. Înseamnă „confort". De asta, toţi danezii sunt atât de relaxaţi şi de fericiţi. Mi-am zis că poate-l va binedispune pe Will.

— Uite o idee bună, declară Lowell, aşezându-se pe canapea şi desfăcând o bere. Dar tu cum stai cu dispoziţia?

Francie îi pune lui Will o pereche curată de şosete, în articol scria că cel mai bine e să ai în jur piei de oaie, dar ea n-a îndrăznit să cheltuiască banii pe covorul pe care l-a găsit online; şosetele astea de bumbac de la Carters' trebuie să fie suficiente.

— Dispoziţia mea? E bună. De ce?

— Cum adică de ce? N-am voie să-mi întreb soţia cum se simte?

— Păi, mama ta mi-a spus azi că, după părerea ei, podelele noastre sunt neigienice. Şi că ar trebui să le spăl cu înălbitor.

Francie continuă să vorbească cu glas scăzut. Barbara e în baie, îşi face ritualul zilnic în cadă, cu o mască de nămol pe faţă şi ascultând programul radio la iPod.

— Şi tu ce-ai zis? '

— Nimic. Dar nu pot să dau cu înălbitor pe podelele astea. *Înălbitor?!* Acolo unde stă un *copil mic?!* Am senzaţia că e nemulţumită de apartamentul ăsta. Şi de jumătate din lucrurile pe care le fac eu.

Figura lui se întunecă.

— Francie, nu asta crede! E doar imaginaţia ta.

Ea bea din ceai, străduindu-se să-şi domolească neliniştea. Nu vrea să vorbească despre Barbara, vrea să discute despre Winnie, despre conversaţia lor de mai devreme. Dar nu poate, nu cu Lowell. Nu i-a spus ce s-a întâmplat, ştiind cât s-ar înfuria dacă ar afla că l-a dus pe Will în apartamentul lui Winnie. Şi ca lucrurile să fie şi mai rele, Barbara rămăsese acasă toată după-

amiaza, cu părul înfăşurat pe bigudiuri mari din plastic şi şuşotind la telefon în dormitorul lor. Francie bănuieşte că îşi sunase prietenele din Tennessee şi le întrebase dacă văzuseră numele lui Lowell pomenit la ştiri, spunându-le cum avusese ea dreptate cu privire la pericolele care pândesc în New York City. Barbara ieşise din dormitor abia după ce Lowell venise acasă, dar deja Francie era prea speriată ca să mai spună ceva.

— Haide, France! Are intenţii bune. Lucrurile erau altfel când avea ea copii mici. Vrea doar…

— Dumnezeule mare!

Francie tresare la strigătul din baie al Barbarei şi varsă câteva picături de ceai pe braţul lui Will. Copilul începe să plângă, iar Lowell sare în picioare, lovind masa şi răsturnându-şi berea, care stinge două dintre lumânări. Se repede în hol, spre baie, şi bate în uşă.

— Mamă! Mamă! repetă el, apăsând clanţa. Ai păţit ceva?

— Ştiam eu! se aude glasul triumfător al Barbarei. Am zis-o de la bun început!

— Ce anume?

Uşa se deschide brusc, şi Barbara iese în hol înfăşurată în prosop, cu faţa acoperită de un strat cenuşiu şi cu bule de săpun scurgându-i-se de pe picioare pe podea.

— O aduc la interogatoriu, anunţă ea, şi masca de pe faţă i se crapă. Pe prietena aia a voastră. Mama. *Ştiam* eu că ascunde ceva!

19

SEARA A UNSPREZECEA

Văd imaginea cuiva care mă taie.

Un cuţit cu lamă lungă şi subţire îmi penetrează abdomenul, imediat sub ombilic, drept în direcţia inimii. Sunt goală pe dinăuntru. Şi neagră ca funinginea, cu organele precum colbul. O singură atingere, şi inima mi se sfărâmă într-un milion de frânturi cenuşii, o pulbere neagră scursă pe jos, lăsând urme negre oriunde aş păşi.

Întotdeauna am fost aşa. O fetiţă mică şi rea. Tata mi-o spunea tot timpul. „Las-o-n pace!" striga mama la el. „Străduieşte-te mai mult", îmi şoptea când el nu era prin preajmă. „Nu-i mai da motive să se înfurie."

Credeam că, devenind mamă, o să mă schimb, dar am greşit. Copilul doar a înrăutăţit lucrurile. Iar acum toată lumea o să afle cum sunt eu cea adevărată. Era inevitabil, nu-i aşa, că mă vor dibui? Francie, proasta băgăcioasă.

Păturica lui Midas. De ce n-am avut grijă de asta mai devreme? De ce

De ce

De ce De ce De ce

Gândurile mi se destramă. Trebuie să-mi păstrez calmul. Aud în cap o voce bubuitoare, de parcă vorbeşte la megafon. Pot să mi-o imaginez. Are mustăţi şi poartă un joben mare, ochelari cu rame rotunde, din sârmă, şi pantofi de smarald cu vârful încovrigat.

Hei, cucoană, îmi strigă la megafon. *Trebuie să-ţi păstrezi calmul. Nu e momentul să te isterizezi.*

(Ha, ştii ceva, voce? Am făcut-o. Am devenit exact aşa cum spunea tata că devin toate femeile. *Isterică.)*

O să dispărem. Ştiu că tot repet asta, dar acum chiar vorbesc serios. Mâine. Problema e că…

Banii sunt pe sponci. Mi-a fost prea frică să mă uit, dar m-am uitat. Ieri. 743,12 dolari. Atât.

N-am avut de ales decât să-i spun lui Joshua.

„Dar nu-ţi face griji", i-am zis aseară, stând cu spatele la el, ca să nu-i văd surprinderea şi mânia din ochi. „Nu-s toţi." (Pentru prima dată de luni bune, mă bucur că dr. H nu e prin preajmă. „Ţi-am spus-o de un milion de ori: ai grijă cu banii ăia", ar fi replicat el, cu o faţă extrem de dezamăgită, de parcă

aş fi încă o adolescentă.)

Iar azi a apărut Francie, distrăgându-mi atenţia de la bani şi amintindu-mi că am probleme mai mari. Şi dacă ei nu mă cred? În sfârşit, am rostit întrebarea asta cu glas tare. Dacă vor reuşi să vadă dincolo de povestea pe care am ţesut-o?

Dacă o să ajung la închisoare?

Dar Joshua tocmai s-a îndepărtat de mine. Ştiu că simplul fapt de a aduce în discuţie subiectul îl îngrozeşte. Mai târziu, în timp ce mâncam în tăcere, eram perfect conştientă de ceea ce gândeşte el.

Micuţa doamnă Isteţime nu poate să ne scoată din necazul ăsta. Domniţa as la matematică din clasa a zecea, şi tot n-ai găsit o soluţie la extrem de simpla ecuaţie încotro să ne ducem?

Nu pot să mai pierd niciun minut. Mai ales acum, că se apropie aşa. Tennessee. Montana. Alaska. O să conducem până când o să ajungem acolo unde vom vrea să stăm sau până când o să rămânem fără benzină. O să ne stabilim undeva. O să-mi iau o slujbă. O să închiriem o cabană. Joshua speră la ceva izolat. Teren pe care să ne pierdem, s-o luăm de la capăt. Undeva unde să nu fim găsiţi niciodată.

Şi eu vreau asta. Cel puţin, cred că vreau, atunci când încerc să-mi imaginez. O grădină în spate. Poate nişte găini.

O armă la îndemână, pentru protecţie. Aşa, pentru orice eventualitate.

20

ZIUA A DOUĂSPREZECEA

CĂTRE: Mamele din Mai
DE LA: Prietenele din The Village
DATA: 16 iulie
SUBIECTUL: Sfatul zilei
SUGARUL TĂU: ZIUA 63

Au trecut nouă săptămâni de când ai născut şi a venit timpul să vorbim despre ECHILIBRU. Ştim şi noi cum e. Să ai grijă de copil. Să cumperi cele trebuincioase. Să-ţi recapeţi forma. Pentru unele dintre noi, pregătiri pentru întoarcerea la serviciu. Nu e uşor. Cel mai bun lucru pe care-l poţi face pentru tine – şi pentru copilul tău – este să încerci să ajungi la un echilibru corect în viaţă. Poţi să angajezi un ajutor în casă pentru câteva ore pe săptămână, sau să rogi o prietenă să stea cu copilul ca să te duci la sală. Poate cheltuieşti puţin mai mult ca să-ţi fie livrate cumpărăturile acasă. Vezi ce anume funcţionează pentru tine. La urma urmei, o mamă fericită înseamnă o familie fericită.

Nell îşi simte trupul ca şi când ar fi din ciment, iar picioarele în ghips. Aude plânsul, dar e înăbuşit. Copilul o strigă de sub apă. Încearcă să se mişte, dar nu are suficientă forţă.

— Nell!

Simte mirosul de vanilie din crema de mâini a mamei şi deschide ochii. Margaret stă aplecată asupra ei.

— Am întârziat la serviciu? întreabă Nell.

— Nu. Nu e nici şapte încă, răspunde mama ei şi se lasă pe vine alături de ea. Nu-mi place să te trezesc, dar trebuie să vezi ceva.

Nell remarcă expresia de pe chipul lui Margaret şi se ridică în capul oaselor.

— Beatrice e bine?

— Da, scumpa mea. E bine. Doarme dusă. Sebastian abia a plecat spre birou. Dar vino cu mine în camera de zi.

Nell iese din căldura aşternuturilor şi păşeşte pe hol, în urma mamei. Margaret sosise ieri-seară, plecând de la serviciu imediat ce primise telefonul fiicei sale, şi condusese cale de patru ore din Newport până în Brooklyn fără să se oprească nici măcar o dată. Dormise pe o saltea gonflabilă în camera de zi, cu monitorul alături şi ducându-se la Beatrice ori de câte ori

fusese nevoie, ca să-i lase pe Nell şi pe Sebastian să aibă o noapte de somn neîntrerupt, pentru prima dată de când venise copilul pe lume.

La televizorul din camera de zi, primarul Shepherd stă în faţa unui pupitru şi se trage într-o parte pentru a-i face loc lui Rohan Ghosh în faţa bancului de microfoane.

Nell întoarce privirea spre Margaret.

— Ce s-a întâmplat?

Ghosh ridică o mână în aer.

„Voi începe să vorbesc atunci când veţi face linişte”, anunţă el şi ia o înghiţitură dintr-o sticlă cu apă. „Seara trecută, noi indicii ne-au determinat să percheziţionăm încă o dată maşina lui Winnie Ross, unde am găsit o păturică albastră de copil îndesată în compartimentul roţii de rezervă. Descrierea păturii corespunde cu cea luată din pătuţul lui Midas în seara răpirii. Echipa medico-legală a confirmat că fibrele păturii conţin urme de ADN şi de sânge, ambele aparţinând lui Midas Ross.”

— Nu! exclamă Nell, cu o apăsare în piept.

„Ce v-a făcut să percheziţionaţi maşina încă o dată?” strigă cineva din mulţime.

Ghosh continuă să vorbească, ridicând glasul: „În jurul orei şase în această dimineaţă, Winnie Ross a fost reţinută şi acuzată oficial în cazul dispariţiei fiului ei, Midas Ross”.

Nell icneşte, iar mama ei se apropie şi îi ia mâna. „Aţi găsit cadavrul?”

„Vom reveni cu alte detalii mai târziu, în această zi. Acum, aş vrea să-i mulţumesc detectivului Mark Hoyt pentru efortul susţinut depus în acest caz. Şi, desigur, primarului Shepherd. Presa i-a atacat dur pe amândoi, dar toţi cei implicaţi au lucrat exemplar.” Ghosh îşi strânge hârtiile de pe podium. „Atât deocamdată. Vă mulţumesc.”

Nell strânge mâna mamei în vreme ce la televizor se difuzează imagini cu Winnie care coboară de pe bancheta din spate a unui SUV fără însemne şi este condusă în sediul poliţiei din Lower Manhattan. Winnie priveşte spre camere pe sub bretonul negru, cu mâinile prinse în cătuşe la spate, încadrată de doi poliţişti în uniformă. Intră în clădire, şi locul ei pe ecran este luat de figura unui reporter, dar imediat filmarea este redată iar, de la început: Winnie coborând din maşină, mergând către sediul poliţiei, privind spre camere cu ochi goi, cu faţa

împietrită.

Nu. Francie îl saltă pe Will în braţe, păşind prin hol în sus şi-n jos, şi rosteşte cuvântul cu glas tare.

— Nu.

Îşi ia telefonul de pe blatul din bucătărie şi tastează. *Aţi primit mesajele de la mine? Trebuie să vorbim; despre chestia asta. Am o idee.*

Nu vrea decât ca Will să se oprească din plâns. Are nevoie de o clipă ca să se gândească. Se duce în bucătărie, uşurată că în sfârşit are tot apartamentul numai pentru ea; Lowell e în drum spre aeroport, conducând-o pe mama lui. N-a mai mâncat de ieri de la prânz şi simte că leşină de foame, dar în cămară nu găseşte nimic pe placul ei. Deschide congelatorul şi scoate o pungă cu porumb îngheţat, pe care şi-o pune pe ceafă. În apartament e înăbuşitor – pereţii parcă o strâng –, şi ar vrea să dea drumul la aerul condiţionat, dar dimineaţă, Lowell a rugat-o, abia şoptit, să evite să-l folosească pentru a economisi bani la factura de electricitate, până ce va primi ea banii pentru portretele foto despre care a minţit că le-a făcut.

— Nu!

De data asta, a rostit cuvântul chiar mai tare. Încă nu i-au găsit cadavrul. Ar putea fi încă în viaţă.

Soneria de la uşă sună iar. A tot sunat în ultimele două ore. Ziarişti care vor un comentariu din partea ei. Doamna Karan, proprietăreasa, îi telefonase cu puţin timp înainte ca să se plângă că cineva îi dărâmase ghivecele cu muşcate.

Francie îşi verifică telefonul, nerăbdătoare să primească un răspuns de la Nell şi de la Colette, şi le scrie iar, tastând cu degetul mare liber.

Vorbesc serios. Ar trebui să discutăm cu Scarlett. Cred că ne poate ajuta.

Femeia pe care o văzuse ea în balconul de vizavi de casa lui Winnie, udând plantele – e posibil să fi fost Scarlett. Iniţial, nu fusese sigură de asta, dar noaptea trecută, în vreme ce Lowell dormea în patul conjugal, şi Barbara pe canapea, ea se încuiase în baia înăbuşitoare, fără fereastră, şi studiase iar carneţelul pe care-l ţinea ascuns în sertarul cu lenjerie de corp, căutând orice indiciu pe care poate că-l trecuse cu vederea. O jumătate de oră mai târziu, dezbrăcată şi întinsă în cadă, cu duşul pornit,

simţind apa ca nişte steluţe de gheaţă pe spatele şi pe părul ei, îşi amintise ceva: ultima întâlnire a Mamelor din Mai, cu câteva săptămâni în urmă, când Scarlett le spusese că Winnie era deprimată. Îşi aminteşte limpede scena. Şedeau pe pături şi beau din vinul adus de Nell. Scarlett le spusese cât de îngrijorată era pentru Winnie; că erau vecine şi se plimbau uneori împreună.

Francie îl aşază pe Will în leagăn, îi pune suzeta în gură şi setează cel mai rapid ritm al legănării.

Poate că Winnie i-a spus ei ceva, tastează apoi. *Ceva ce ne-ar putea fi de ajutor.*

Trimite mesajul, şi telefonul îi sună imediat. E Colette. Parcă plânge.

— Francie, trebuie să încetezi. Te agăţi de un pai!

— Ba nu, replică Francie şi începe şi ea să plângă. Păturica albastră… Adică poliţia a căutat în portbagajul maşinii lui Winnie abia aseară?

— Nu, nu asta au spus. Au căutat din nou aseară. Cineva…

— Am stat trează toată noaptea, gândindu-mă la asta. Dacă Winnie i-a mărturisit lui Scarlett că e deprimată, poate că i-a spus şi alte lucruri. Poate că există ceva, un amănunt pe care lumea îl trece cu vederea…

— Nu! răspunde Colette, şi Francie îi aude încordarea din glas. Trebuie să mă asculţi, Francie. Ştiu că e greu. Pentru toate e greu. Dar încep să mă îngrijorez serios.

— Ştiu. Şi eu. Mi-am făcut griji…

— Nu, Francie. Tu mă îngrijorezi.

— Eu? Dar aici nu-i vorba despre mine…

— Trebuie să iei o pauză, Francie. Nu mai gândeşti raţional. Trebuie…

— Dar n-au zis că e mort! Nu i-au găsit trupul, insistă ea şi îşi simte gâtul atât de încordat, încât îi e teamă că se va sufoca. Poate că trăieşte încă. Poate că mai e timp să-l salvăm. Trebuie să fie împreună cu mama lui…

— Nu! Cuvântul răsună dur în urechile lui Francie.

— Nu trebuie să fie împreună cu mama lui, reia Colette. Mama lui e cea care i-a făcut rău. Trebuie să accepţi asta. S-a terminat.

Francie îşi aruncă telefonul pe canapea. *S-a terminat?*

Soneria de la uşă se aude din nou, urmată de paşi pe scară. Cineva bate tare în uşă. E doamna Karan, care vine s-o anunţe că nu mai poate suporta toată agitaţia asta. Vine să-i evacueze. Pe ea, pe Lowell, pe copil. Şi n-o să mai aibă unde să stea.

— Hei, Francie!

E un glas de bărbat. Ea se apropie de uşă.

— Cine e?

— Daniel.

— Daniel?

Mintea i se învolburează. Numele ăsta… îi e cunoscut. *Daniel.* Închide ochii şi-şi apasă palmele pe tâmple. Articolul pe care l-a citit. Interviul pe care l-a dat Winnie după moartea mamei sale. *Mă bazez pe Daniel. El este singurul meu sprijin în suferinţă.*

Bătăile în uşă devin şi mai puternice.

Prietenul lui Winnie? A venit aici, acasă la ea? Poate cu vreun mesaj… ceva care s-o ducă la Midas?

— Francie, deschide! Te rog! Trebuie să vorbesc cu tine.

Ea trage ivărul şi întredeschide uşa, uitându-se afară. Numele îi scapă de pe buze ca o şoaptă.

— *Token?*

— Tu ai fost iubitul ei?

— Da. Cu mult timp în urmă.

— Şi acum… sunteţi împr*eună?*

— Nu, nu. Nimic de felul ăsta.

Will începe să plângă, şi Francie se ridică, dar Token ajunge la el primul şi-l ridică din leagăn. Îl culcă la pieptul lui şi începe să păşească de colo colo cu el prin camera de zi. Ea se aşază din nou pe fotoliu, fără să-şi scape copilul din ochi.

— Dar voi doi…

— Suntem doar prieteni foarte buni, răspunde el cu privirea în podea, evitând-o pe a ei. După ce i-a murit mama, Winnie a pus capăt relaţiei. S-a izolat de toată lumea, inclusiv de mine. Am făcut tot ce-am putut ca s-o fac să se răzgândească, dar a refuzat să mă mai vadă.

— Dar nu pricep. De ce-ai venit aici?

Râsul lui pare straniu, amar.

— Sincer să fiu, nu ştiu. Am vrut doar să te văd. Poate că tu eşti singura persoană care înţelege ce se petrece.

— Cum adică?

— Nu Winnie e vinovată.

Francie e istovită, iar mintea îi e înceţoşată. Nu-i place că Will e la el în braţe, dar se simte sleită.

— Arestarea ta. Ce…?

— Cum aţi aflat despre ea?

— Ţi-am văzut fotografia din arhivele poliţiei.

— Mi-am închipuit. Aţi găsit-o online. Dar de ce aţi…?

— Nu. Nu online. Ne-a fost trimisă prin poştă.

El se opreşte locului.

— Cui a fost trimisă?

— Nouă. Mie, lui Nell şi lui Colette.

— Cum adică v-a fost trimisă? De cine?

— Nu ştiu. Am găsit-o în cutia poştală. Cineva i-a trimis-o lui Colette la biroul primarului. Fără adresa expeditorului.

— La biroul primarului? Nu pricep.

— Ce-ai făcut?

— Aproape că am ucis pe cineva.

Francie se ridică şi i-l ia pe Will din braţe.

— Pleacă! Imediat! îi cere şi se întoarce cu spatele la el, protejându-şi copilul. Chem poliţia!

— Nu, Francie, ascultă-mă! N-a fost aşa. Am făcut-o ca s-o apăr pe Winnie. Era în pericol.

Ea se răsuceşte spre el.

— În pericol?

— Era un tip care o urmărea.

— Da, ştiu. Archie Andersen. Am citit despre asta.

Token încuviinţează.

— S-a întâmplat după ce ne-am despărţit. Winnie nu ştia asta, dar mă duceam după ea când avea repetiţii, odată ce s-a întors la lucru, ca să mă asigur că e în siguranţă, însă el n-o urmărea. Winnie a crezut că individul şi-a pierdut interesul pentru ea, dar pe urmă, a reapărut la înmormântarea lui Audrey. Şi a îngrozit-o. Am vrut să mă asigur că nu i se întâmplă nimic rău.

— Şi?

— Era a treia zi de când se întorsese la lucru, după moartea mamei sale. El o aştepta în colţ, la ieşirea de la metrou. Iniţial, n-am fost sigur că el e, dar am rămas prin preajmă. A urmărit-o înăuntru, după care a înhăţat-o şi a împins-o în casa scării. Într-

o clipă, m-am repezit la el. Nici măcar nu m-a văzut. L-am dat cu capul de pardoseală atât de tare, încât i-am crăpat ţeasta. A stat în spital câteva săptămâni.

— Şi ai făcut închisoare?

— Nouă luni. Am pledat vinovat pentru atac la persoană pentru a primi o sentinţă mai blândă. Un an de închisoare, dar am ieşit mai devreme pentru bună purtare. Judecătorul a închis cazul la solicitarea avocaţilor lui Winnie şi am reuşit să ţinem totul departe de ochii presei. La scurt timp după asta, Winnie a renunţat la serial. Şi a făcut tot ce-a putut ca să dispară din atenţia publicului.

— El şi-a revenit? Archie Andersen?

— Suficient cât să se mute în Virginia de Vest, unde a ucis doi bătrâni într-o tentativă de furt eşuată. E în închisoare pentru unsprezece ani.

Francie clatină din cap.

— Asta nu s-a spus.

Token o priveşte.

— Nu?

Cu gura uscată, îşi apasă buzele pe fruntea lui Will. Individul e după gratii.

— De ce nu ne-ai spus că eşti prieten cu Winnie?

— Ea ţine mult la intimitatea ei, răspunde Token şi se aşază pe canapea. Poate că ai remarcat asta. După ce ni s-au născut copiii, ea m-a încurajat să vin la întâlnirile Mamelor din Mai, dar m-a rugat să nu spun nimic despre trecutul nostru. Fiindcă s-ar fi iscat multe întrebări. Ei nu-i place să vorbească despre anii aceia.

— Nici nu-mi vine să cred. Ai făcut închisoare pentru ea!

Chipul lui se întunecă pentru o clipă.

— Da. Şi aş face-o din nou, oricând. Aş face orice ca s-o protejez. Pe ea şi pe Midas, adaugă privind în podea.

Francie îl priveşte câteva clipe, apoi se aşază lângă el, pe canapea.

— Ascultă, am o idee. Una care mi-a venit ieri şi care cred că ar putea fi de ajutor.

El continuă să stea cu privirea plecată în jos, dar Francie are impresia că zăreşte o schimbare în expresia feţei lui. Şi, când ridică în sfârşit ochii, constată că zâmbeşte.

— Care să-i fie de ajutor ei?

21

ZIUA A TREISPREZECEA

CĂTRE: Mamele din Mai
DE LA: Prietenele din The Village
DATA: 17 iulie
SUBIECTUL: Sfatul zilei
SUGARUL TĂU: ZIUA 64

Când ai un copil, toţi oamenii din lume par să aibă câte o părere. (Ha! Cine suntem noi ca să vorbim?) Cum să faci faţă? În primul rând, priveşte ceea ce ţi se spune cu un dram (sau mai mult) de scepticism. Nimic nu riscă să-ţi submineze încrederea în tine mai mult decât să pleci urechea la sfaturile unuia şi altuia. În al doilea rând, trebuie să înţelegi că toate sfaturile primite sunt bine intenţionate. Sigur că noi ne iubim copiii mai mult decât orice pe lume, dar mulţi alţi oameni (şi la tine mă refer, bunico!) vor să vegheze la siguranţa celui mic.

Colette urmăreşte cu degetul dârele de lumină de pe obrazul lui Charlie. Braţul lui i-a cuprins mijlocul.

— Ştii cât de rar ai plâns în faţa mea în cei cincisprezece ani de când suntem împreună?

Ea înclină din cap şi închide ochii, revăzând imaginea din urmă cu o zi, cu Winnie condusă la secţia de poliţie.

— Aş vrea să fi vorbit despre asta mai înainte, spune Charlie, trăgând-o mai aproape de el.

Seara trecută, după ce văzuse ultimele ştiri despre Winnie, Colette nu mai rezistase şi îi mărturisise totul. Cum făcuse copii după dosarul de la poliţie şi cum luase discheta. Cum s-a chinuit să-şi păstreze cumpătul, câte griji îşi face pentru Poppy, cu câtă înfrigurare o urmăreşte în căutarea oricărui semn de ameliorare. Cât de greu i-a fost să facă faţă la tot – să fie o soţie bună, o mamă bună, un scriitor talentat.

— Şi acum, ce vrei să faci? o întreabă el.

— Nu ştiu.

O aude pe Poppy scâncind, în monitor, şi se ridică să se ducă la ea, dar Charlie îi pune o mână pe umăr.

— Hai s-o lăsăm puţin să încerce să se descurce singură.

Colette se reazemă iar de el, relaxându-se.

— De fapt, mint. Ştiu ce vreau să fac. Vreau să mă asigur că Poppy e bine. Vreau ca pentru o vreme să fiu doar mamă. Iar la

un moment dată, o să mă reîntorc la scris. Să scriu pentru mine. Chiar dacă, adaugă ea ştergându-şi lacrimile pe faţa de pernă, chiar dacă creierul nu-mi mai funcţionează şi nu mai am despre ce să scriu.

Charlie surâde.

— Păi, fă şi tu ce fac toate mămicile. Scrie despre cum e să ai un copil.

Poppy scânceşte din nou.

— Trebuie să mă duc la ea.

— Mă duc eu, spune el şi se ridică, pipăind podeaua în căutarea boxerilor. E sâmbătă. Stai în pat. Încearcă să dormi mai mult.

Colette închide monitorul şi se întinde din nou sub pătură, inhalând mirosul lui Charlie de pe perna ei. Afară, câţiva grauri s-au strâns pe scara de incendiu, mâncând din grăunţele pe care le-a pus ea cu câteva zile în urmă. Închide ochii, dorindu-şi să poată sta în pat toată ziua, să-şi alunge tristeţea şi imaginile cu Winnie dusă în arest, aşteptându-se ca în orice moment să afle că trupul lui Midas a fost găsit.

Telefonul îi sună pe noptieră. Ar vrea să-l ignore, dar ştie că nu poate. Se ridică şi întinde mâna după el.

— Bună!

— Ai plecat deja?

— Nu, răspunde ea după o ezitare.

— Dar e aproape nouă. Totuşi vii, da?

— Nell, nu sunt sigură că…

— Colette, nu! Nu face asta! Ai zis că vii. Amândouă am zis. Vorbesc serios, Colette, continuă Nell după o pauză. Trebuie să mergem. I-am promis!

Charlie face o cafea, iar Poppy gângureşte veselă în leagănul de la picioarele lui, când intră Colette în bucătărie, îmbrăcată în rochia galbenă.

— Trebuie să ies puţin.

— Nu mi-ai spus. Încotro?

— Trebuie să fac ceva rapid, răspunde ea şi-l sărută. Mă întorc imediat. Şi ia ghiceşte ce-o să facem diseară?

El îi cuprinde talia cu braţele şi îi apasă buzele pe ale lui.

— Am eu o idee.

Ea râde.

— Aşa. În plus, am făcut rezervare pentru cină.

— Mergem toţi trei?

— Nu. Am chemat o bonă.

— Glumeşti. Pe cine?

— Pe Sonya, de la etajul de jos. Ştii că timp de doi ani a avut grijă de nişte gemeni?

El îşi lasă capul pe un umăr.

— *Sigur* că ştiu. Şi îţi mulţumesc. O să fie plăcut. O sărută îndelung, apoi adaugă: Ia-ţi umbrela, că începe să plouă. Şi întoarce-te repede!

Nell aşteaptă în faţă la The Spot, cu un ziar deja leoarcă deasupra capului, ca să se apere de ploaie, şi o cafea cu gheaţă în mână.

— Scuze pentru întârziere, o salută Colette.

Nell ia ultima înghiţitură de cafea şi aruncă paharul în coşul de gunoi de alături.

— Să mergem! Francie m-a sunat deja de trei ori.

Colette măreşte pasul ca să nu rămână în urmă; are convingerea că fac ceea ce trebuie. Se pomenise cu Francie la uşa ei cu o seară în urmă, târziu. Cu ochii umflaţi, revărsase un potop de cuvinte: Token venise la ea acasă şi-i mărturisise că el şi Winnie avuseseră o relaţie în timpul liceului; îi povestise ce zisese Scarlett la ultima întâlnire a Mamelor din Mai, despre faptul că Winnie era deprimată, şi îi spusese că e din ce în ce mai sigură că pe Scarlett o zărise de la fereastra lui Winnie.

— El crede că ar trebui să vorbesc cu Scarlett, îi spusese apoi Francie lui Colette. E de părere că ar fi o idee foarte bună. Numai că i-am trimis deja câteva e-mailuri, şi nu mi-a răspuns la niciunul. Token a zis că ar trebui să mă încred în intuiţia mea şi să mai încerc. Vreau să dau de ea. Amândoi credem că asta ar putea fi ultima noastră şansă de a-l găsi pe Midas şi de a o ajuta pe Winnie.

— Francie, mi se pare o idee smintită, replicase Colette.

— Ba nu, nu e. Noi nici nu ne-am dat seama că Winnie e deprimată. Plus de asta, Scarlett e genul de femeie care întotdeauna ştie ce să facă. Ascultă-mă pe mine, trebuie să vorbim cu ea.

Colette n-a putut să-şi scoată din minte privirea disperată din ochii lui Francie; o vede încă şi acum, în timp ce se grăbeşte

alături de Nell.

— Bun, deci, care-i planul? întreabă Nell.

— O lăsăm să trimită scrisoarea, iar pe urmă eu propun să mergem să luăm câte o cafea. O să vorbim cu Francie acolo, să-i spunem cât de îngrijorate suntem pentru ea.

— Mi-aş dori să sărim peste partea asta şi să trecem direct la cafea. Imaginează-ţi ce-o să creadă Scarlett când o să citească scrisoarea.

— Ştiu, e ridicol, dar e cel mai bun lucru pe care-l putem face.

Un tunet bubuie deasupra lor, şi începe să toarne mai tare. Colette se strânge mai aproape de Nell, acoperind-o cu umbrela ei.

— Am vorbit cu editorul lui Charlie. Femeia zice că a trecut prin aşa ceva după ce a născut primul copil. Mi-a dat numele a trei terapeuţi.

— Bun. Dacă Francie refuză să-şi facă programare, îl sunăm pe Lowell. Trebuie să înţeleagă că se întâmplă ceva destul de grav.

O iau după un colţ şi o zăresc pe Francie aşteptând în faţa unei clădiri în capătul străzii. Cineva e lângă ea, sub umbrelă.

— Să fie oare Lowell? întreabă Colette.

Nell mijeşte ochii.

— E Token. Ţi-a spus că vine şi el?

— Nu. Credeam că n-o să fim decât noi trei.

— Aţi întârziat, le întâmpină Francie, întinzând spre ele un plic. Vreţi s-o citiţi şi voi? Token… scuze, Danny, se corectează ea, ridicând privirea spre el… Danny zice că pare în regulă.

— Sunt sigură că aşa e, răspunde Colette. Ce-ai scris?

Francie dă cu limba pe plic şi-l lipeşte.

— Exact ce ţi-am spus ţie aseară. Că ne întrebăm dacă ştie ceva ce ar putea fi de ajutor.

— Grozav.

Francie trage adânc aer în piept şi urcă treptele din faţa clădirii. Token face un pas mai aproape de Colette.

— Te superi? întreabă el, arătând spre umbrelă, iar Nell şi Colette se strâng mai aproape ca să-i facă loc.

Umărul lui e lipit de al lui Colette, iar ea îi simte răsuflarea pe gât în timp ce aşteaptă, privind-o pe Francie cum se apleacă sub umbrela ei, ca să se uite la numele de pe cutiile poştale.

— Am avut dreptate. Chiar e apartamentul ei! exclamă ea în clipa în care o femeie dinăuntru deschide uşa şi o loveşte în şold.

— Scuze, spune femeia, ţinându-i uşa. Intraţi?

Francie se uită spre ele, dar Colette clatină din cap.

— Nu. Las-o în…

Dar Francie întinde mâna spre uşă.

— Da, mulţumesc.

— La naiba! exclamă Nell în şoaptă.

— Hadeţi, decide Colette văzând că Francie a intrat deja în clădire.

Urcă treptele în fugă, urmată de Nell, şi prinde uşa înainte să se închidă.

— Vii? îi strigă ea lui Token.

— Nu, răspunde el, trăgându-şi gluga pe cap. Cred că e mai bine să rămân aici, pentru orice eventualitate.

— Bine, stai de pază, replică Nell şi apoi, coborându-şi glasul într-o şoaptă cu efect dramatic, adaugă: Dacă nu ne întoarcem în trei zile, sună la poliţie.

Pe urmă intră şi ea în clădire.

— Francie! strigă Colette în susul scărilor acoperite de mochetă. Lasă scrisoarea în cutia poştală şi hai să mergem!

— Eu chiar n-am timp de aşa ceva, murmură Nell, urcând treptele. Mama pleacă azi.

Ajung amândouă la etajul al treilea, unde văd umbrela udă a lui Francie rezemată de perete lângă o uşă deschisă. Colette intră în apartament şi păşeşte într-o bucătărie mică. Cutii de carton aşezate ordonat una peste alta mărginesc holul; fiecare poartă etichete cu scris mare: TIGĂI ŞI CRATIŢE. AŞTERNUTURI. VASE. Blatul e plin de biberoane, vitamine prenatale, plante chinezeşti şi cutii cu ceai pentru lactaţie.

Francie e în camera de zi, separată de bucătărie printr-o insulă acoperită cu faianţă, şi priveşte în jur.

— Cum ai intrat? o întreabă Nell.

— Uşa… s-a deschis pur şi simplu.

Colette se uită la clanţa care pare să atârne şi zăreşte pe podea un şurub.

— Francie, ai forţat uşa?

— Nu. Aşa am găsit clanţa.

— Asta e prea de tot! exclamă Colette. Lasă scrisoarea afară.

— O s-o las, replică Francie pe un ton distant şi, trecând pe lângă ea şi pe lângă cutiile din hol, se duce spre dormitor. Aşteptaţi-mă doar o clipă.

Colette oftează şi apoi vede că Nell răsfoieşte un carnet pe blatul din bucătărie.

— Ia uită-te aici. E o diagramă cu orele la care a alăptat copilul şi i-a schimbat scutecele, spune Nell, întorcând încă o pagină. Dumnezeule, notează şi de câte ori l-a auzit râgâind!

— Tu nu notezi? o întreabă Colette.

— Ba da. Dar numai când râgâie Sebastian. Am un dulap întreg cu notiţe din astea.

Francie se întoarce în bucătărie. Fără un cuvânt, deschide uşa din sticlă şi iese pe o mică terasă. Lângă balustradă sunt aliniate ghivece cu flori şi plante aromatice, plus unul cu un răsad de roşii. Priveşte în curte preţ de câteva clipe şi apoi se întoarce înăuntru, cu părul jilav, şi se uită în dulapul de lângă bucătărie.

— Credeţi că s-ar putea să aibă un monitor video sau vreo cameră de supraveghere?

— Nu, răspunde Colette, care se apropie şi închide uşa dulapului. În niciun caz, adaugă ea şi îşi pune palmele pe umerii lui Francie. Lasă plicul. E tot ce poţi să faci.

Nell vine lângă ele.

— Colette are dreptate, France. Hai să mergem la The Spot. Am avut câteva zile grele. Brioşele sunt din partea mea. Uite!

Şi se ciupeşte de stratul de grăsime de pe talie.

Francie îşi şterge nasul.

— Credeţi că o să sune când o să găsească scrisoarea?

— Da, răspunde Colette. Faci ceea ce trebuie, France. Dar e timpul să plecăm acum.

— Mi-am lăsat geanta în dormitor.

Şi se îndepărtează în hol, în vreme ce Colette se duce în camera de zi ca să închidă uşa spre terasă. Nell se uită în lungul holului.

— Ar fi tare bizar dacă aş folosi baia ei? N-ar fi trebuit să beau cafeaua aia.

Dar o clipă mai târziu se schimbă la faţă. Face încă un pas spre uşă.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Colette.

Nell ridică o mână.

— Ascultă!

Atunci aude şi Colette: un copil care plânge.

— Nu se poate să fie ea, şopteşte Colette.

— Ştiu. Doar a plecat, nu?

— Şşşt! Taci, copile! Şşşşt! se aude de pe scări, însoţit de zgomot de paşi. Aproape că am ajuns.

— Dumnezeule! şopteşte Colette, înhăţând braţul lui Nell. Ea e! S-a întors.

Colette străbate holul în urma lui Nell, spre dormitor, şi închide uşa după ele. O aud pe Scarlett intrând în bucătărie.

— Şi acum ce facem? întreabă Nell.

— Nu ştiu.

Nell dă fuga la fereastră.

— Există vreo ieşire de incendiu, sau ceva de genul ăsta?

— Francie, şopteşte Colette, eşti atentă la noi? S-a întors!

Dar ea nu pare s-o audă. Stă în faţa unui birou aşezat în colţul camerei şi scotoceşte prin sertar cu un aer rătăcit. Scarlett se aude cântând în bucătărie.

— *Nu mai plânge, bebe mititel. Mama îţi îngână un cântecel.* Gata, dragule. E ora mesei. Gata, şşş, mama e aici. Stai să-mi scot întâi hainele ude.

Uşa se deschide, şi aerul din dormitor se umple de ţipătul ascuţit al lui Scarlett.

— Colette… Părul îi atârnă ud pe spate, iar faţa îi e contorsionată de spaimă. Scarlett se uită la Nell şi la Francie, cu braţele strânse protector în jurul copilului care i se zvârcoleşte în braţe, sub gluga portbebeului. Ce căutaţi aici?

Colette izbucneşte într-un mic râs nervos.

— Scarlett… Dumnezeule, cât de aiurea e asta…? Ne pare foarte rău. E…

Francie face un pas în faţă.

— Am venit în legătură cu Winnie.

— Cu Winnie? Nu înţeleg. Are de-a face cu e-mailurile pe care mi le-aţi tot trimis?

— Da. N-ai răspuns la ele. Nu mi-ai dat de ales şi a trebuit să vin aici.

Francie are un tremur alarmant în glas şi o privire sălbatică în ochi, şi o clipă mai târziu Colette îşi dă seama de un lucru.

Unde e Token? De ce nu le-a anunţat că s-a întors Scarlett?

— Sinceră să fiu, Francie, dacă v-aş fi răspuns, aş fi făcut-o doar ca să vă cer să încetaţi. Mi-aţi trimis atâtea e-mailuri… E puţin cam deranjant.

— Te-am văzut alaltăieri în balcon aici, când eram la Winnie.

— În balcon aici? Cum adică? Noi am fost plecaţi.

— Ba nu, te-am văzut. Aveai o stropitoare.

Scarlett clatină din cap.

— Bun…

— Winnie ţi-a mărturisit nişte lucruri, continuă Francie. Asta ne-ai spus la ultima noastră întâlnire. A recunoscut că era deprimată.

Copilul lui Scarlett scoate un scâncet în semn că îi e foame, iar ea începe să-l legene în braţe.

— Da, şi…

— Iar în seara aia erai acasă, da? o presează Francie, cu glas inflexibil. Cu socrii tăi?

— Le-am spus detectivilor tot ce ştiu, replică Scarlett, care întoarce privirea spre Colette şi Nell. Îmi pare rău, dar ceea ce faceţi voi… toate e-mailurile pe care le trimiteţi… Iar acum, să veniţi aici, să-mi spargeţi uşa şi să intraţi în casa mea… e total deplasat. Ca să nu mai spun, adaugă ea cu un ton evident de furie în voce, că e şi ilegal.

Colette îşi simte obrajii arzând de jenă.

— Scarlett, ne pare rău. Voiam doar să-ţi lăsăm o scrisoare…

— Dar cum aţi intrat aici?

— Uşa… era descuiată, răspunde Francie.

Ea se înroşeşte la faţă.

— Uşa era descuiată? Ce prostie din partea mea!

— Nu aveam de gând să… Colette încearcă să-şi stăpânească glasul. Am…

— Nu intenţionaserăm să intrăm în casă, spune Nell, apropiindu-se de Francie şi punând mâna pe cotul ei. Ce-ar fi să plecăm acum şi să te lăsăm în pace?

Copilul lui Scarlett plânge mai tare. Ea se răsuceşte şi păşeşte în hol, spre bucătărie.

— O idee bună.

Colette răsuflă uşurată.

— Să mergem!

Nell o împinge pe Francie spre uşă, dar ea îşi smulge braţul

din mâna ei şi se întoarce la biroul din colţ.

— Francie! Ajunge acum! Haide!

Fără un cuvânt, Francie ia un teanc de hârtii din sertarul de sus şi se uită la ele.

— „Remedii naturiste pentru canalele de lapte înfundate”. „Şase sfaturi pentru un somn bun de care trebuie să ţii seama”.

— Vino, Francie!

Ea le arată însă foile următoare – printuri ale unui articol online.

GWENDOLYN ROSS ARESTATĂ
ÎN LEGĂTURĂ CU DISPARIŢIA FIULUI EI

LACHLAN RAINE RECUNOAŞTE CĂ A AVUT
O AVENTURĂ CU STAGIARA ELLEN ABERDEEN
DE LA DEPARTAMENTUL DE STAT

Francie întoarce o altă hârtie. E-mailul de la Nell. *La Jolly Llama. Ora 20.00, pe 4 iulie. Toată lumea* să *vină, mai ales Winnie. Nu vom accepta un refuz.*

Mâinile îi tremură când deschide un carnet şi citesc toate trei ce scrie pe pagină.

Şi dacă ei nu mă cred? În sfârşit, am rostit întrebarea asta cu glas tare. Dacă vor reuşi să vadă dincolo de povestea pe care am ţesut-o? Dacă o să ajung la închisoare?

Dar Joshua tocmai s-a îndepărtat de mine. Ştiu că doar simplul fapt de a aduce în discuţie subiectul îl îngrozeşte.

Francie trece la pagina următoare, şi câteva hârtii împăturite cad pe podea, la picioarele lor. Nell le ridică şi le desface.

Fotografia de la poliţie a lui Token. Trei exemplare.

Colette închide ochii; nu se aude decât răpăitul ploii pe luminatorul de deasupra lor.

— Dumnezeule! exclamă Nell în şoaptă.

Colette deschide ochii. *Hai,* mimează Francie fără să scoată un sunet.

Scarlett aşteaptă lângă uşă. Copilul plânge mai tare.

— Pare că-i e foame, spune Francie. Pot să te ajut cu ceva?

— Puteţi pleca. Soţul meu parchează maşina şi trebuie să urce dintr-o clipă în alta. Şi, credeţi-mă, n-o să fie la fel de înţelegător ca mine.

Colette se apropie de ea. Se imaginează coborând scările în fugă, năpustindu-se în stradă, alergând prin ploaie înapoi la Charlie şi la Poppy, nimic din toate astea nefiind aievea. Dar privirea ei o întâlneşte pe a lui Nell, apoi pe a lui Francie, şi aproape fără să vrea face câţiva paşi spre Scarlett.

— Ce faci? întreabă aceasta, punându-şi palmele pe creştetul copilului.

Colette întinde mâna spre gluga portbebeului. Scarlett se trage înapoi, dar Colette a zărit deja o frântură din părul bebeluşului şi din faţa lui.

— Midas! exclamă Francie din spatele ei în clipa în care Scarlett intră brusc în bucătărie. Colette se duce după ea, cu picioarele tremurându-i.

Plânsetele lui sunt tot mai răsunătoare când Colette ajunge lângă Scarlett, înşfacă portbebeul şi prinde copilul. O simte pe Scarlett aplecându-se spre chiuvetă şi vede cuţitul pe care îl strânge în pumn.

O fracţiune de secundă mai târziu, simte o durere ascuţită în coaste. Aude glasul lui Nell. Vede faţa lui Poppy.

Şi pe urmă, totul se întunecă.

Pun cuţitul pe masă.

Francie stă nemişcată. Nell a îngenuncheat lângă Colette, căzută la podea. Copilul îmi plânge la piept.

— Uite ce-aţi făcut! exclam, uitându-mă la el. L-aţi deranjat pe Joshua!

— Scarlett, ce-ai făcut...? rosteşte Francie şi se apropie de mine. Dă-mi-l! Dă-mi-l pe Midas!

— Midas? Midas e mort. El e Joshua, le spun şi, văzând privirea îngrozită din ochii lui, îi şoptesc la ureche: Nu te speria, iubirea mea. Totul o să fie bine.

Camera începe să se rotească. Praful scânteiază în aer. Au venit în vizită.

Găzduiesc o întâlnire a Mamelor din Mai.

Nell plânge şi îşi ţine telefonul la ureche. Trebuie să gândesc rapid. Mă duc la ea şi i-l smulg din mână.

— Nu! Dă-mi-l înapoi! bâiguie ea, înnebunită. Trebuie să

chemăm ajutoare pentru Colette!

Eu pun calmă telefonul în chiuvetă şi dau drumul la robinet.

— Doamnelor, nu vorbim la telefon în timpul întâlnirilor. E nepoliticos. Şi tu, adaug întorcându-mă spre Francie.

— Şi eu?

— Da. Dă-mi telefonul tău.

Întind braţul spre ea. Francie îşi duce mâna la buzunarul din spate al pantalonilor scurţi, aceiaşi pantaloni scurţi verzi, pătaţi de lapte şi prea mari, pe care îi poartă la toate întâlnirile, biata de ea.

— Telefonul meu? Eu nu…

Păşesc pe lângă Colette şi o răsucesc pe Francie cu faţa spre mine, cu unghiile înfipte în carnea moale a braţului ei, şi-i smulg telefonul din buzunar. Îl arunc în chiuvetă peste al lui Nell şi storc un jet de detergent de vase peste ele, uitându-mă cum dispar sub norul de spumă. Îmi zăresc reflexia în oglinda dulapului, remarcând cearcănele negre de sub ochi şi felul în care-mi stă părul. Arăt oribil.

Mă ciupesc de obraji ca să mai prindă culoare şi-mi înfoi părul. Chiar ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult să arăt bine pentru întâlnirea asta. Ştiu eu ce preţ pun femeile ca ele pe aşa ceva.

— Îmi pare rău, spun întorcându-mă spre Francie. Nu vreau să fiu nepoliticoasă. Joshua a fost puţin cam mârâit, iar asta începe să mă calce pe nervi. Dar voi ştiţi cum stau lucrurile *astea,* nu?

Mă duc spre uşa de la intrare şi o încui, punând şi lanţul de siguranţă. Mă las în genunchi şi-mi adun forţele ca să proptesc o stivă de cutii în uşă. Mă ia puţin cu ameţeală când mă ridic.

— N-are rost să mergem în parc pe ploaia asta, spun apoi şi mă apropii de frigider. Hai să ţinem întâlnirea aici. E mai confortabil. Plus că trebuie să-i dau copilului de mâncare.

Scot din congelator o sticlă cu lapte de sân, aproape ultima din rezerva pe care am reuşit s-o fac înainte să-mi secе laptele. Ştiu că ar fi trebuit să fiu mai disciplinată în privinţa asta, să-mi pun ceasul să sune noaptea ca să mă mulg în continuare, să iau mai multe ierburi, să beau ceaiul ăla oribil pentru lactaţie. Şi de data asta am dat greş.

— Stai jos, îi spun lui Francie, în timp ce pun sticla în cuptorul cu microunde. Şi te rog să nu-mi repeţi că

microundele distrug toate calităţile laptelui de mamă. Ştiu şi eu asta. Am citit aceleaşi cărţi ca voi. Doar că prefer să mă ghidez după propria filosofie parentală. Se cheamă: *Mamelor: Dracu' să vă ia pe toate.* Râd şi mă uit la Colette; pe gresia de sub ea s-a format o băltoacă mică de sânge. Poate că tu ar trebui să scrii o carte despre *asta,* îi spun.

Iau sticla şi mă aşez pe canapea. Mă uit la celelalte două şi îmi dau seama de ceva.

— Staţi puţin! Copiii voştri unde sunt?

Francie tace, dar ceva se schimbă în expresia ei. Pare să-şi adune gândurile.

— Azi e ziua fetelor, răspunde ea şi se aşază lângă mine, cu ochii la Joshua. Nu-ţi aminteşti? Am zis: fără copii. Nu-i aşa, Nell?

— Ziua fetelor? întreb în timp ce trag în jos ţesătura portbebeului şi duc biberonul la guriţa lui Joshua. Pare simpatic. Înseamnă că n-am văzut e-mailul ăla. Sper că nu vă e foame. Întâlnirea asta e neprevăzută.

Colette geme pe podea, iar eu văd cum Nell apasă unul dintre prosoapele mele bune de mâini pe rana din coasta ei.

— Ai adus brioşele alea ale tale? o întreb pe Colette.

Nell se uită la mine cu faţa albă ca hârtia.

— Brioşele ei?

— Nu ăsta-i obiceiul ei? Ea cu brioşele, iar noi, celelalte, cu plictisul.

Joshua se agită la pieptul meu şi, când îi scot biberonul din gură, regurgitează. Abia perceptibil, dar e suficient şi aşa. Mă ridic ca să notez în carnet, dar mă răzgândesc şi mă aşez la loc. O să notez mai târziu, după ce pleacă ele.

— Păi, ce-aţi zice de o cafea? întreabă Francie.

— Cafea? Dar cum rămâne cu canalul de lapte înfundat? Cafeina nu face decât să agraveze situaţia, ţi-am spus doar.

— Ştiu. Dar eu am renunţat. Acum îi dau lapte praf.

— Lapte praf? Serios? Păcat!

Joshua se uită la mine şi ştiu că n-are rost să continui să-i ocolesc privirea. Observ imediat expresia aceea mustrătoare, furia. Ce mult seamănă acum cu tatăl lui! Mă întreabă cum de accept aşa ceva, de ce n-am reuşit să evit situaţia asta, aşa cum i-am promis. Mă uit în altă parte.

— Cafea? Să vedem.

Mă duc în bucătăria îngustă şi deschid dulapurile.

— Nu. Am împachetat deja cafetiera. Va trebui să vă mulţumiţi cu ceaiul pentru lactaţie. Ei, dar unde sunt cănile?

Pun apa la fiert şi răscolesc într-o cutie din faţa uşii, unde găsesc ceaşca aia chicioasă cu *Cape Cod e locul îndrăgostiţilor,* pe care mi-a cumpărat-o dr. H. aşa, pentru amuzament, când ne-am oprit o dată, ca să ne dezmorţim, la prima noastră ieşire de weekend împreună, acum doi ani. Prima dată când am făcut sex altundeva decât pe podeaua din cabinetul lui, cu maşinăria de zgomot alb dată la maximum, în eventualitatea că următorul pacient avea să sosească prea devreme. Weekendul în care mi-a spus prima dată că e îndrăgostit de mine, cu mult înainte de a descoperi eu ce monstru putea fi.

Descopăr în dulap un borcan nedeschis cu murături şi o conservă de fasole roşie. Desfac murăturile, torn fasolea într-un bol curat şi, când apa e fiartă, le duc pe toate, împreună cu ceaiul, pe măsuţa de cafea.

— Arată grozav, remarcă Francie, dar pe faţa ei nu se citeşte nicio apreciere pentru eforturile mele. După cum o cunosc, mă judecă fiindcă n-am făcut un chec, ceva. Îşi ia cana cu ceai şi spune: Bun, aşa cum ştiţi, avem un fel anume în care ne începem întâlnirile.

— Te referi la povestea naşterii? râd eu. Asta a fost ideea mea, nu-i aşa?

Francie încuviinţează.

— Şi fiindcă tu eşti gazda, ar trebui să începi.

Insist ca Joshua să accepte suzeta prinsă cu un lănţişor de bluziţă.

— Păi, eu v-am spus-o de Ziua Mamei. M-am întins să trag un pui de somn…

— Nu, mă întrerupe Francie. Înainte de asta. Începe cu sarcina.

— Bine, bine. Să vedem… Deci, dr. H. nu mai voia alţi copii. Susţine că l-am păcălit, dar eu luam anticoncepţionale. Numai că fac parte din procentul ăla de unu la sută. Nu, nu *acel* unu la sută, râd eu şi continui: Celălalt unu la sută. Cel cu privire la care te avertizează prospectul.

— Dr. H.?

— Psihiatrul meu. Tatăl lui Joshua. O dată i-am spus „iubitul meu”.

Mă crispez amintindu-mi momentul acela, în barul din Queens, nu departe de hotelul la care ne întâlnim uneori. „Iubitul meu mai vrea un whiskey sour”, i-am spus barmaniţei, o femeie de şaptezeci şi ceva de ani, cu cercei de plastic atârnaţi la urechile lăsate şi cu un pahar de plastic plin cu mucuri de ţigară între sticlele prăfuite de vodcă cu arome, din spatele ei. Ea s-a întors cu spatele ca să prepare băutura, iar el clocotea lângă mine. „Să nu-mi mai spui niciodată aşa”, mi-a şoptit la ureche, cu mâna înfiptă în coapsa mea, lăsând cinci urme vineţii, pe care le-am descoperit mai târziu în seara aceea, când m-am dezbrăcat pentru el. „Nu suntem un cuplu de adolescenţi idioţi!”

— E căsătorit, îi explic lui Francie. Dar am fost împreună timp de doi ani. Mă rog, cu întreruperi, adaug şi-mi dau ochii peste cap.

— E cel care parchează acum maşina? Soţul tău?

— Hmm?

Ah, da. Asta le-am sus ceva mai devreme.

— Nu. Nu sunt căsătorită.

— Deci dr. H…

— N-am mai vorbit de câteva luni, de când i-am spus că-l păstrez pe Joshua. E puţin dus. Tulburare de personalitate narcisistă, dacă mă-ntrebaţi pe mine. Te face să nu-i poţi iubi pe alţii. De la el am aflat despre ea. *Singura persoană pe care era capabil s-o iubească tatăl tău era el însuşi.* Asta îmi spunea mereu dr. H., dar jur că descrierea i se potrivea lui însuşi.

Constat cu mirare că mi s-a pus un nod în gât. Nu mi-e uşor să vorbesc despre asta.

— Oricum, părinţii mei nu erau chiar cele mai bune modele, şi nu intenţionam să fac copii. Dar a apărut Joshua, şi de atunci nu mi-am dorit nimic mai mult. Încă din clipa în care mi s-a arătat ca un semn „plus” roz între două foiţe de plastic, l-am *cunoscut.*

Îl frec încet pe spate, amintindu-mi zilele acelea, cât de pline de bucurie erau, să-l simt crescând în mine. Citindu-i cărţi în cada de baie. Luându-l la plimbare dimineaţa, spre noul teren de joacă, făgăduindu-i că-l voi aduce înapoi într-o zi. Mergeam desculţă prin groapa cu nisip şi-l vedeam aievea adunând pietre, învăţând să se caţăre în copaci. Toate lucrurile pe care le fac copiii.

— Era un bebeluş teribil de activ. Ce mai dădea din picioruşe! Întotdeauna-mi spunea ce vrea, le explic eu şi râd, turnându-mi iar zahăr în ceai. Vă amintiţi cum ne vorbeau de acolo, dinăuntru?

Îmi dau seama, după expresia goală de pe chipul lui Francie, că am deviat de la subiect.

— Scuze. Dr. H. zicea întotdeauna că vorbesc prea mult şi că risc să plictisesc lumea de moarte.

Îmi apăs degetele pe tâmple, încercând să-mi pun gândurile în ordine, să mă concentrez pe ceea ce spun, nu pe felul în care se uită Joshua la mine.

— Concentrează-te, Scarlett! îmi spun şi zâmbesc spre Francie. Am avut un plan de travaliu foarte precis. Ştii tu, fără epidurală, contact piele pe piele, presară pe el pulbere magică organică, dar nu-l spăla înainte să mi-l dai. Chestia e că nimănui n-a părut să-i pese de planul meu. Înainte chiar să-l pot ţine în braţe, l-au luat şi l-au dus pe masa aia a lor, cu toate luminile şi firele acelea. Nu-mi amintesc numele doctoriţei, dar o aud şi acum strigând ceva, lătrând ordine la cei din jur. Pe urmă i-a prins nişte fire şi l-a scos din salon fără să mă lase măcar să-i văd faţa – să văd dacă arăta aşa cum mi-l imaginasem eu.

Pe urmă, a venit celălalt doctor, care mi-a zis că trebuie să mă coasă unde mă rupsesem. *Trebuie să stai întinsă, mămico. Trebuie să avem grijă de tine mai întâi.*

— Vrei o murătură? întreb şi întind borcanul spre Francie. Nu? Tu, Nell?

Nell are ochii umflaţi. Clatină şi ea din cap.

— Mă rog, encefalopatie hipoxic-ischemică. Asta mi-a zis un medic. Cu alte cuvinte, s-a sufocat în timpul travaliului. Cu alte cuvinte, deces fetal. *Deces fetal.* Nu vi se pare că ăsta-i un nume potrivit pentru o trupă de punk feminină?

Încep să râd şi constat că mi-e greu să mă opresc.

— Scuze, reiau în cele din urmă. Nu cred că-i ceva amuzant în asta. Sinceră să fiu, mă roade vinovăţia. Am fost *atât* de grijulie în timpul sarcinii! Am făcut tot ce-am putut ca el să fie în siguranţă. Nu ştiu ce s-a întâmplat. N-am vrut să-i fac rău…

Francie îmi pune o mână pe picior.

— Scarlett, n-ai făcut tu nimic…

— Oricum, o întrerup şi mă ridic, îndepărtându-mă de mila

de pe faţa ei. O altă femeie a venit şi m-a întrebat dacă vreau să-l ţin în braţe înainte să-l ducă de acolo. Nu ştiam dacă vreau să-l ţin. „Aşa se face?” am întrebat-o. „Da”, mi-a zis ea. „De adio.” Ăsta e cuvântul pe care l-a folosit. Cineva se gândise să-i pună o căciuliţă înainte de a mi-l aduce. De parcă aş fi avut încă privilegiul de a mă teme să nu răcească.

Mă întrerup ca să-mi îndes în gură un morman de boabe de fasole, conştientă că sunt lihnită de foame. Nici nu-mi mai amintesc când am mâncat ultima dată.

— Mi-au spus că am patruzeci şi opt de ore la dispoziţie ca să-i înregistrez decesul. Nu l-am înregistrat. Ca să fiu sinceră, asta mă cam îngrijorează. Credeţi că ar putea fi o infracţiune?

Îl salt pe Joshua în braţe spre uşa de la balcon, pe care o deschid. Am nevoie de aer curat. Iau binoclul de pe raftul bibliotecii şi mă uit dincolo de curtea udă, în casa lui Winnie, întrebându-mă ce face. N-am mai văzut-o de două zile, de când a fost Daniel acolo, când l-am urmărit trăgând perdelele şi apoi pregătindu-i ei cina, aşezându-se lângă ea pe canapea, întinzându-i batiste de hârtie din pachetul de pe genunchi, farfuria ei rămânând neatinsă pe măsuţa de cafea.

Ah, da, îmi amintesc în timp ce pun binoclul la loc pe raft. Winnie nu-i acasă. E la închisoare. Mă întorc spre Francie.

— Mă rog, cam asta-i tot, îi spun şi râd. „Povestea naşterii” în cazul meu. Mă bucur că mi-a venit şi mie rândul. Voisem s-o spun eu în seara aia, când a refuzat Winnie. Dar nu ştiu de ce, mi-a fost jenă.

— În ce seară? întreabă Nell.

— Pe 4 iulie. La Jolly Llama.

— Ai fost şi tu acolo?

— Da. La început, am stat înăuntru, la bar. Şi v-am privit. Voiam să vin şi eu la masă, dar mi se părea aiurea. Niciodată nu m-am simţit integrată cu adevărat în grupul vostru. Şi pe urmă, sigur, l-am întâlnit pe tipul ăla.

Îl văd şi acum stând acolo şi uitându-se la mine. Ştiam ce vrea. Tocmai urmărisem o tentativă similară cu Winnie. Contactul vizual evident din locul lui, la bar. Zâmbetul. Felul în care m-a măsurat de sus până jos când m-a abordat.

— Am acceptat băutura pe care mi-a oferit-o, îi explic lui Francie. Şi dintr-una în alta…

Îi simt mâinile pe sub rochie, în cabina din toaleta barului,

implorându-mă să merg acasă cu el. Dacă aş fi zis da! Oftez şi clatin din cap. A trecut o vreme.

Francie e nemişcată.

— Purta cumva o şapcă roşie?

— Era greu să nu-l observi, aşa-i? Atât de arătos! Dar, da, o şapcă de baseball roşie, prostească.

— Nu înţeleg, intervine Nell. Cum ai luat copilul? Cu Alma…

— Alma a avut noroc.

— Noroc?

— Da. După ce-am plecat de la bar cu cheia pe care mi-ai dat-o tu, eram sigură că va trebui să-i fac ceva rău. Dar m-a scutit de o mulţime de necazuri. Dormea tun.

Lacrimile se înnoadă pe bărbia lui Nell.

— Eu ţi-am dat cheia?

— Da. Am vorbit în seara aia, la bar. Nu-ţi aminteşti?

Nell închide ochii, strângând pleoapele tare.

— Îmi amintesc… sau credeam că-mi amintesc. Dar toţi ceilalţi au zis că tu n-ai fost acolo. Şi că de fapt cu Gemma am vorbit.

— Nici pomeneală. Stai aşa. Mă ridic şi mă duc la dulapul mic de lângă bucătărie, şi iau peruca blondă şi pălăria de pai în stil cowboy de pe raftul de sus. Îmi pun peruca, dar îmi stă strâmb. Mă uit în ea, şi telefonul lui Winnie cade pe podea, la picioarele mele. Oh, ia te uită! Mă tot întrebam pe unde l-am lăsat. Îmi pun peruca din nou şi mă întorc spre Nell. Îţi par cunoscută?

— *Tu* ai fost!

— Da. Nu mi-a venit să cred că m-ai recunoscut. Colette şi Daniel – scuze, *Token* – au stat chiar lângă mine vreo zece minute şi habar n-au avut. Dar, sigur, erau prea ocupaţi să-şi facă ochi dulci unul altuia. Îţi aminteşti, Colette? I-ai povestit lui Daniel despre colaborarea ta cu primarul, cerându-l să jure că-ţi va păstra micul secret. Până la urmă, am decis să-mi încerc norocul, să mă apropii, să văd despre ce discutaţi între voi. Şi apoi te-am fotografiat, Nell, când arătai atât de sălbatică şi de deşănţată.

Nu-mi pot stăpâni un hohot de râs. Apoi continui:

— Faptul că i-am trimis poza *aia* detectivului Hoyt a funcţionat mult mai bine decât aş fi visat. Mi-am zis că o să-l pună doar pe urmele tale, să-mi ofere mie mai mult timp. În

schimb, le-a distras tuturor atenţia de la problema principală. Că poliţia nu reuşise să găsească un copil, subliniez eu şi pescuiesc o altă murătură din borcan, după care adaug: Am văzut tot ce s-a întâmplat. Cum Winnie şi-a uitat telefonul. Cum i-ai şters tu aplicaţia. Şi pe urmă ai pus telefonul în geanta ta. Iar apoi ai dat peste mine, când ieşeam de la toaletă şi mă pregăteam să plec acasă. „Vino", mi-ai zis. „Hai să tragem un fum. A trecut o veşnicie." Am ieşit în locul pentru fumat, unde un domn tare drăguţ ţi-a dat o ţigară de la el. Eu aveam un pahar cu vin roşu, tu aveai un Camel Light şi gin-tonic asezonat cu ultimele patru pastile de Xanax ale mele. Peste o jumătate de oră, aveam eu telefonul şi cheile lui Winnie. Crede-mă! Eu şi Joshua, împreună în sfârşit? O *clipă* măcar nu crezusem că e posibil aşa ceva. Nu veneam la întâlnirile voastre, crezând că într-adevăr o să-l capăt înapoi.

— La întâlnirile noastre, repetă Francie. Veneai la ele. Şi aveai un copil.

Ridic din sprâncene.

— Nu. Aveam o păpuşă de plastic într-un cărucior. Alo-o! Apropo, mulţumirile mele că nu mi-aţi cerut niciodată să-l luaţi în braţe. Nivelul de egoism din grupul ăsta *chiar* a fost în favoarea mea.

— Oh, Dumnezeule! Ai…

Glasul lui Nell se frânge într-un hohot de plâns.

— Am intrat după tine la toaletă. Ai încercat să te opui, dar erai deja năucă bine. Staţi puţin! Ia ascultaţi, le spun, auzind zgomot în hol. Vin şi celelalte?

— Nu, răspunde Francie şi ia cana de pe masă. Ceaiul meu s-a răcit. Poţi să-mi mai dai unul?

— Cred că da.

Îl ridic pe Joshua pe umăr, păşesc peste Colette şi mă duc în bucătărie.

— Deci, tu şi Joshua vă mutaţi în Westchester? întreabă Francie în timp ce eu aprind aragazul. O să fie drăguţ.

— În Westchester? N-aş călca nici moartă în Westches… replic eu, dar pe urmă îmi amintesc şi-i explic: Şi asta a fost o minciună. Doamne, sunt ceva de groază! Nu ştiu sigur unde-o să ne ducem. Mama a murit de ani buni, şi numai Dumnezeu ştie că n-aş sta niciodată cu tata. Am fost la ţară câteva zile, la casa lui Winnie, dar nu ne putem întoarce acolo.

Francie face ochii mari.

— Stai puţin. Adică vrei să zici…

— Că Winnie a ştiut despre asta? Sigur că nu. Dar pe internet poţi să găseşti orice dacă eşti dispus să cauţi cu răbdare. Poza de la poliţie a lui Daniel, spre exemplu. Sau identitatea ta reală, Nell, dacă ai memoria figurilor şi acces la Lexus Nexus. Adresa reşedinţei de la ţară a lui Winnie Ross era trecută acolo, în raportul întocmit de poliţie la moartea mamei sale. Eram sigură că n-a lăsat o cheie ascunsă pe undeva, dar ce să vezi? Era sub ghiveciul cu flori. În acelaşi loc în care obişnuia şi mama să ascundă cheia noastră. Simt o umbră întunecată trecând peste mine, când mă gândesc la acele patru zile liniştite împreună cu Joshua, cât de plăcute şi de relaxate au fost. Dacă ar fi după mine, am fi şi acum acolo. Numai că a venit Hector să tundă iarba şi a stricat totul.

— Hector, spune Francie cu o expresie severă. Scarlett, doar nu l-ai…

— A trebuit s-o fac. Ne-a văzut. Nici nu mi-a venit să cred când a intrat în bucătărie în timp ce prăjeam ouăle pentru micul dejun. „Trebuia să fii în Brooklyn”, i-am zis. Îl urmărisem tot timpul. După ce ziarişti cu sufletele lor haine se cărau de acolo, Hector se ducea la Winnie acasă. Îi aducea cumpărături. Îi făcea curat. N-ar fi trebuit să vină la ţară. Asta nu era în plan. Dar a venit şi a plătit preţul, iar acum îl plăteşte şi Winnie.

Mă duc să închid uşa spre terasă, ca să nu mai aud sunetul sirenelor care spintecă aerul. Iau cana lui Francie şi mă întorc în bucătărie, unde torn apa fiartă peste un alt pliculeţ de ceai.

— Vorbesc sincer când spun asta, chiar n-am vrut ca Winnie să ajungă la închisoare. Nefericita de ea, a trecut şi aşa prin destule. Am încercat să dau vina pe alţii. Ştiţi de câte ori am apelat linia de urgenţă a poliţiei, oferindu-le ponturi? Tipul alb de pe bancă. Cel cu abuzurile sexuale de pe aceeaşi stradă. Alma. Biata de ea! Nu mai e mult, şi-o să fie deportată.

Pun ceainicul înapoi pe aragaz şi, dintr-odată, aud agitaţie în spatele meu. Nell trage cutiile într-o parte, iar Francie dă să descuie uşa. Înainte să-mi dau seama ce se petrece, apare şi Daniel, forţând uşa să se deschidă.

— Daniel! exclam. Mi se păruse mie mai devreme că aud pe cineva ciocănind. Ai întârziat.

— Ţi-am tot trimis SMS-uri, i se adresează el lui Francie. Am

văzut-o venind spre casă. Am tot încercat să intru în clădire, dar…

Se întrerupe brusc văzând-o pe Colette întinsă pe jos şi se albeşte la faţă.

— Daniel, îi şopteşte Francie. Midas e la ea.

Mă studiază cu o expresie ciudată în ochi. Când se apropie, pare dintr-odată foarte mare. Sesizez o schimbare a luminii din jur – un ton cenuşiu întunecă încăperea, precum norii care trec prin faţa soarelui. Simt că mă lasă picioarele şi întind mâna spre blat, ferind cu cealaltă capul lui Joshua. N-am mai fost atât de slăbită din primul trimestru de sarcină.

— Tu l-ai luat pe Midas? mă întreabă Daniel.

— Îl cheamă Joshua.

— Joshua?

— Daniel, te rog să nu stai atât de aproape de mine, îi cer. Du-te şi aşază-te. Uite nişte fasole.

O clipă mai târziu, Francie e lângă el.

— Scarlett, noi vrem doar să te ajutăm. Ai avut o zi plină. Doar tu cu copilul.

— Aşa e, răspund. E greu.

— Ştiu, spune Francie, punând o mână pe spatele lui Joshua. Aşa e. E greu.

Mă uit la Daniel şi, în ciuda expresiei lui dure, simt un val de tristeţe pentru el.

— Pentru tine trebuie să fie şi mai greu. Un bărbat să facă toate astea! Ştiu eu, adaug reuşind să râd scurt. Un tip alb, bogat şi educat. U-hu! Ce povară! Dar, sincer acum, un tată care stă acasă cu cel mic? Uşor nu poate să fie.

— Dă-mi copilul, îmi cere el şi-mi înşfacă braţul.

Are pielea moale şi degetele puternice, exact aşa cum îmi imaginasem că trebuie să se simtă mâinile lui pe un trup de femeie.

— Nu, nu-ţi dau copilul. Îl ai şi tu pe-al tău.

Sirenele se aud mai tare, am spatele lipit de perete, şi pe scări răsună paşi. Poate că e Gemma sau Yuko, cu tot cu covoraşul ei de yoga; întârzie iar. Dar pe urmă uşa se deschide brusc, şi nişte bărbaţi în cămăşi negre se năpustesc în cameră.

Francie îi strigă numele lui Midas, iar mâinile lui Daniel sunt pe Joshua. Prea multe strigăte, nu pot să înţeleg ce se întâmplă.

Miros de ploaie.

Sunt pe coridor, mă prăvălesc pe trepte în jos, cu burta înainte pe trotuar, rugându-mă ca maşina comandată să vină mai repede. Simt durerea cum îmi cuprinde spatele şi văd expresia de pe faţa taximetristului. Ceva lichid curge din mine şi zac pe un pat de spital, dorindu-mi ca dr. H. să fie acolo. Grace, asistenta, îmi spune să respir.

Simt durerea şi întunericul şi ştiu că s-a întâmplat ceva rău. S-a întâmplat ceva foarte, foarte rău. Ştiu că o să-l pierd pe Joshua. Din nou.

— Staţi! ţip eu în vreme ce Francie mă ţine de mâini, iar Daniel mi-l smulge pe Joshua. Nu vă pot lăsa să-l luaţi! Lăsaţi-mă să-i văd faţa! Vreau să văd cum arată!

— Mâinile deasupra capului! urlă Grace.

Numai că nu e Grace. E un poliţist.

— Vă rog, nu-l luaţi! Vreau să-l ţin în braţe! Contact piele pe piele imediat după naştere, strig mai departe şi simt presiunea strivindu-mi pieptul. E crucial!

— Mâinile deasupra capului! spune Grace mai tare, cu pistolul îndreptat direct spre inima mea.

Ridic mâinile pe perete şi închid ochii.

De adio.

Degetele mele se târăsc pe perete şi ating cuţitul prins pe suportul magnetic. Simt metalul rece şi neted al lamei, îmi încleştez degetele pe mâner şi trag de el, conştientă de câmpurile magnetice care se desprind, eliberându-se unul de celălalt.

Senzaţia nu dispare nici când o aud pe Francie ţipând; nici când văd sclipirea lamei acolo unde a prins o rază firavă de soare ce pătrunde înăuntru prin fereastra terasei.

Închid ochii şi, cu o fracţiune de secundă înainte ca lama să-mi atingă pielea, îi strig numele pentru ultima dată.

Joshua.

EPILOG

UN AN MAI TÂRZIU

CĂTRE: Mamele din Mai
DE LA: Prietenele din The Village
DATA: 4 iulie
SUBIECTUL: Sfatul săptămânii
COPILAŞUL TĂU: PAISPREZECE LUNI

În cinstea sărbătorii, sfatul de astăzi este despre independenţă. Ai observat că micuţul tău, până acum neînfricat, se sperie de orice atunci când nu te vede în preajmă? Căţelul prietenos din vecini a devenit o fiară înfricoşătoare. Umbra de pe tavan e un strigoi fără braţe.

E firesc ca mititelul tău să înceapă să simtă pericolele din lumea înconjurătoare, şi este datoria ta de acum să-l ajuţi să-şi gestioneze aceste frici, să-i arăţi că e în siguranţă şi să ştie că, chiar dacă nu te vede lângă el, mami va fi întotdeauna acolo pentru a-l apăra, orice-ar fi.

Winnie îşi pune ochelarii de soare şi îşi strânge părul scurt sub şapca de baseball, ieşind apoi în grădină. Traversează strada cu pas iute, cu capul aplecat împotriva vântului.

La intrarea în parc, un bărbat cu joben stă în dreptul unui difuzor, cu câte o marionetă agăţată de fiecare mână şi un cârd de copii aşezaţi în faţa lui, cu ochii mari de uimire. O pală de vânt îi zboară jobenul de pe cap, iar Winnie se întoarce cu spatele la mulţime şi porneşte în direcţia opusă, spre deschiderea din zid. Împinge căruciorul peste pietricelele aleii şi pe sub arcadă, iar când urcă panta dealului şi ajunge pe peluza largă, încetineşte, privind grupul. Două tinere stau întinse pe burtă, în sutienele de la costumele de baie, şi râd de ceva, ţinând în mâini cafele cu gheaţă şi având întinse pe iarbă în faţa lor câteva pagini din *New York Times.* În apropiere, se desfăşoară un meci de fotbal, zeci de bărbaţi alergând prin praful stârnit şi strigând unii la alţii în dialect. Winnie le zăreşte în depărtare, acolo unde i-au spus că vor fi – pe păturI, sub salcia lor.

Traversează peluza, întorcându-şi privirea când trece pe lângă păducelul înflorit de pe stânga, sub care sunt strânse vreo zece persoane; baloane albe, roşii şi albastre se leagănă în aer prinse cu sfori de picioarele unei mese din plastic. Se vede pe sine sub arbustul acela – pomul mamei sale – cu un an în

urmă. N-a mai intrat în parc din seara aceea în care venise aici, la douăzeci de minute după ce plecase de la Jolly Llama şi mersese pe alei, mai întâi fără ţintă, apoi cu un scop anume. Ţânţarii roiau şi căldura sufocantă a acelei seri de iulie o apăsa greu, în vreme ce şedea cu picioarele încrucişate şi cu spatele rezemat de trunchiul noduros, scriindu-i mamei o scrisoare.

Era un obicei pe care-l păstrase de ani buni – să vină aici cu carnetul legat în piele, pe care-l găsise în noaptea în care murise Audrey, înfăşurat în hârtie argintie şi aşezat pe masă, înainte ca mama ei să dea o fugă să cumpere îngheţată. Mesajul de pe prima pagină, cu scrisul delicat al lui Audrey, s-a şters; abia dacă se mai vede: *Chiar dacă azi împlineşti optsprezece ani, vei rămâne pentru totdeauna copilaşul meu. La mulţi ani, Winnie!*

Carnetul e aproape plin cu scrisorile lungi pe care Winnie i le-a scris mamei ori de câte ori a simţit nevoia să-i împărtăşească ceva: că a renunţat la *Bluebird,* că s-a despărţit de Daniel. Că a folosit o parte din banii familiei pentru a înfiinţa o fundaţie pentru tinerii dansatori. Că Archie Andersen fusese în sfârşit închis, în săptămâna în care tatăl ei decedase în urma unui infarct, în timpul unei călătorii de afaceri în Spania. Tot sub păducelul acela îi scrisese, cu doi ani în urmă, ca să-i spună că reuşise: găsise donatorul de spermă potrivit. Urma să aibă un copil.

Iniţial, nu avusese în gând să vină la arbustul mamei sale, în seara în care fusese răpit Midas, dar imediat după sosirea Almei, îşi dăduse seama că prefera să fie singură decât să se ducă la un bar aglomerat. După ce intrase încet în camera lui Midas şi-l sărutase de noapte bună, luase carnetul de pe raftul bibliotecii. Mai târziu în seara aceea, sub cerul luminat de artificiile trase de un grup de pe cealaltă latură a peluzei, plânsese în timp ce scria, în raza unui stâlp de iluminat din apropiere, despre cât de cuminte era Midas. Despre felul în care mirosea şi cât de mic părea în braţele ei, şi cum ochii lui erau exact ca ai lui Audrey, atât de asemănători, încât uneori, când o priveau, Winnie avea impresia că pe mama ei o avea în faţă.

Câţiva oameni din apropiere încep să cânte „Mulţi ani trăiască”, iar ea o vede pe Nell fluturând o mână de sub salcie. Grăbeşte pasul, încercând să alunge amintirea acelei seri, şi

abia când se apropie de pătură, îşi dă seama că s-a înşelat. Nu le cunoaşte pe femeile de aici.

— Bună! spune una dintre ele. Putem să te ajutăm cu ceva?

— Winnie! Aici suntem!

Francie îi face semn de sub copacul alăturat. În spatele ei, Colette şi Nell întind pe pătură cutii ambalate ca pentru cadou. Beatrice, Poppy şi Will zgârmă în ţărână, lângă ele.

— Îmi pare rău, spune Winnie către necunoscute în timp ce Francie se apropie de ea cu Amelia, fetiţa ei de două săptămâni, în portbebeul de la piept.

— Ai ajuns! exclamă Francie pe un ton de uşurare pe care Winnie îl sesizează. Mă bucur că ai venit.

Winnie o urmează la pături.

— Ne-am pierdut copacul, o anunţă Colette, zâmbindu-i.

— Am fost înlocuite de unele mai tinere, spune Nell. E bine că niciuna dintre noi nu ştie pe pielea ei ce înseamnă chestia *asta.* Apoi clatină din cap mustrător spre Colette, care scoate dintr-o geantă farfurii şi şerveţele. Pentru a cincea oară îţi zic, lasă-mă pe mine să fac asta.

Colette îi dă însă mâna la o parte.

— Nişte *şerveţele* pot şi eu să ridic, exclamă ea. De fapt, eu şi Poppy am avut ieri ultimele şedinţe de terapie fizică. Ea e dezvoltată exact cât ar trebui să fie; iar eu – se întrerupe o clipă, aşezându-şi palma în dreptul coastelor, unde avusese rana –, eu încep să mă simt eu însămi din nou.

— Tu eşti bine? întreabă Francie, întorcându-se spre Winnie.

— Perfect.

— Da? Mai ieşi din casă?

Pe aleea pavată de dincolo de copaci trece un cuplu pe role.

— Puţin.

Colette deschide o cutie mare de tort.

— Ai luat un tort cu un… pătrat portocaliu? o întreabă Nell.

— Ar trebui să fie o casă, răspunde Colette, lingându-şi glazura de pe deget. Eu l-am făcut.

— Nu mai spune! N-aş fi ghicit în ruptul capului.

— E minunat! replică Francie. Casa e „construită” la scară. Lowell le spune tuturor că ne-am cumpărat o locuinţă cu trei dormitoare, dar dacă nu cumva îşi închipuie că cineva o să doarmă în dulap, atunci exagerează. E foarte drăguţ din partea voastră că aţi făcut asta pentru mine. Hormonii ăştia! adaugă

ea, luând un şerveţel din teanc. Uitasem cât de *emotivă* devii la orice când ai un nou-născut. O să-mi fie dor de voi toate.

Ea îşi suflă nasul, iar Nell râde.

— Francie, tu te-ai născut ca să trăieşti în Long Island. Până la Crăciun, o să ajungi primar în oraşul ăla. Deşi, în ritmul ăsta, probabil că înainte o să faci şase copii.

— Jos, mama.

Midas priveşte în sus, spre Winnie, agitându-se sub curelele de siguranţă şi arătând spre ceilalţi copii. Winnie îi desface legăturile, iar el se lasă să alunece la pământ, apoi aleargă lângă ceilalţi.

Colette taie tortul şi mănâncă toate în tăcere preţ de câteva clipe.

— Nu ştiu dacă vrem să vorbim despre asta, spune Colette. Dar aş prefera să ne-o scoatem din minte. M-am uitat la emisiune aseară.

— M-am gândit eu că o să te uiţi, replică Nell. Am văzut-o şi eu. Discutăm despre asta? întreabă apoi, cu un ochi la Winnie.

— E-n regulă, răspunde ea, surâzând.

Se uitase şi ea: *Bebe Midas: Povestea unei agresiuni şi a maternităţii moderne,* cu Patricia Faith. O ediţie specială, la oră de vârf, difuzată la împlinirea unui an de la răpirea lui Midas.

Ieri după-amiază, Daniel apăruse la uşa ei, cu o pungă de hamburgeri şi un bax de şase beri.

— Nu ştiu dacă vrei să te uiţi, îi spusese el. Dar, dacă da, rămân şi ne uităm împreună.

Ea cunoştea deja majoritatea detaliilor. Mark Hoyt îi făcuse o vizită, la câteva zile după ce-l adusese pe Midas acasă, şi-i relatase tot ce mărturisise Scarlett. Copilul mort la naştere. Cum, după ce se întorsese de la maternitate, petrecuse ore în şir în apartamentul ei, pe întuneric, şi urmărind-o pe Winnie cu binoclul, imaginându-şi că Midas era fiul ei. Cum minţise când le spusese Mamelor din Mai că Winnie recunoscuse faţă de ea că era deprimată şi cum mituise un lăcătuş cu trei sute de dolari ca să pătrundă în maşina lui Winnie, pretinzând că era a ei, şi să îndese păturica lui Midas în compartimentul roţii de rezervă.

— Patricia Faith a intervievat-o pe Scarlett, spune Colette. Ţi se rupe sufletul.

Francie se opreşte din mâncat.

— Glumeşti! Eu n-am putut să deschid televizorul.

— S-a dus la ea în închisoare. Scarlett e închisă la psihiatrie, şi totuşi i-au permis Patriciei Faith să discute cu ea timp de o oră în faţa camerelor. Se pare că jurnalista a donat închisorii o sumă frumuşică.

Nell clatină din cap.

— Dar Scarlett nu are pe *nimeni* care să aibă grijă de ea?

— Eu fac tot ce pot să nu mă mai gândesc la asta, intervine Francie. Tot timpul travaliului, când am născut-o pe Amelia, mi-am tot imaginat-o. Voi vă puteţi închipui? Cum e să stai acolo şi să nu ştii ce se întâmplă. Unde ţi-au dus copilul. Şi pe urmă să ţi se spună…

— Nu, o întrerupe Colette. Eu nu pot.

— Când mi-au dat-o pe Amelia, le tot întrebam pe asistente: „E sănătoasă? Respiră?" Au fost nevoite să-mi repete de câteva ori că e bine. Abia atunci mi-am îngăduit să cred că era reală.

— Scarlett i-a spus Patriciei Faith că cel mai mare regret al ei e acela că a supravieţuit rănii de cuţit, în ziua în care l-am găsit pe Midas, continuă Colette, privind spre cercul tinerelor mămici de sub salcie. Şi că a purtat de atâtea ori cu ea păpuşa aia la locurile de joacă şi la cursurile de muzică, ţinând-o în cărucior. Nimeni nu şi-a dat seama.

Winnie împinge felia de tort de colo colo pe farfurie, cu furculiţa.

Ai avut vreodată halucinaţii, Winnie?

Ţi-ai imaginat vreodată că te răneşti singură?

Ţi-am cercetat dosarul medical. Ai suferit de anxietate severă după moartea mamei tale. Nu ne place să-ţi punem o asemenea întrebare, dar ţi-a trecut vreodată prin minte să-i faci rău lui Midas?

— Eu n-am putut să mă uit la toată emisiunea, se aude glasul lui Nell. Toate poveştile alea cu tatăl ei abuziv. Şi cu psihoterapeutul care a lăsat-o însărcinată… Ce individ îngrozitor!

Toată lumea o îndemna să iasă din casă – Mamele din Mai, Daniel, pediatrul –, cu toţii susţinând că-i va face bine să ia o pauză de câteva ore, departe de Midas. Dar ea nu voia o pauză.

— Am găsit o aplicaţie pentru telefon, îi spusese Daniel cu o zi în urmă, când îşi mâncau sendvişurile în parc. Se numeşte

Cucu-bau! Poţi să-l supraveghezi prin intermediul ei. Cred că au dreptate, Winnie. Ţi-ar prinde bine o pauză.

Dar pe urmă şi-a lăsat telefonul pe masă, cu cheia în husa lui. Un torent adânc de regrete se învolburează înăuntrul ei. Închide ochii şi se vede pe sine la bar, comandând încă un ceai cu gheaţă. Lucille îl sunase pe Daniel şi-i spusese că Autumn nu se mai oprea din plâns, aşa că să vină acasă, iar pe urmă o abordase tipul acela, care se apropiase prea mult de ea şi-i pusese o mână pe talie. Respiraţia puturoasă, bubuitul muzicii, înghesuiala trupurilor de femei şi bărbaţi.

Trebuia să iasă de acolo.

Şi ştiuse. Şedea rezemată de trunchiul păducelului, cu carnetul în poală, uitându-se la focurile de artificii, când auzise sirenele maşinilor de poliţie. Ştiuse, la fel cum ştiuse în clipa în care se uitase în ochii poliţistului venit la uşa ei, cu douăzeci de ani în urmă.

„S-a întâmplat ceva.”

Îşi căutase telefonul în geantă, înnebunită să audă de la Alma că Midas era bine. Simte şi acum usturimea din călcâie, pantofii rozându-i pielea în vreme ce urca aleea pietruită şi străbătea trotuarul în goană, sunetul paşilor ei pe asfalt reverberându-i în cap. Uşa era deschisă şi poliţia se afla deja înăuntru, iar Alma plângea; apoi începuseră să-i pună întrebări. Unde fusese? O văzuse cineva când plecase de la bar? Din câte ştia ea, exista cineva care să vrea să-i facă rău lui Midas?

— Oricum, spune Colette, destul cu asta! V-am adus ceva.

Scoate din geantă trei teancuri de coli legate cu spirală şi-i întinde fiecăreia câte unul.

— Romanul meu.

— L-ai terminat? întreabă Nell, luând un exemplar.

— Două luni de recuperare după operaţie îţi oferă suficient timp pentru scris.

Nell îl răsfoieşte.

— Abia aştept. Ce părere a avut editorul lui Charlie?

— N-am vrut să spun nimic înainte să fiu sigură, dar i-a plăcut. Şi vor s-o publice, adaugă Colette, cu ochii radiindu-i de fericire.

Vântul se înteţeşte, iar Francie exclamă de încântare când Nell scoate dopul unei sticle de şampanie.

— Trebuia să fi adus două.

Nell toarnă în pahare de plastic şi ciocnesc toate, în hohotele de râs care izbucnesc în grupul mamelor de sub salcie.

— Şi eu mă gândesc exact la acelaşi lucru, *mereu,* rosteşte o femeie în rochie roşie. Îmi făceam ieri manichiura şi m-am panicat, crezând că mi-am lăsat fetiţa pe trotuar, în scaunul de maşină. Dar era acasă cu soacra mea. Mi-am stricat unghiile. Cred c-o iau razna.

Francie priveşte spre ele şi râde încetişor.

— Mame la primul copil, comentează ea, luând-o pe Amelia din portbebe. Mă omoară spatele! Cine vrea s-o ţină?

— Eu, răspunde Colette, întinzând braţele şi afundându-şi buzele în cârlionţii întunecaţi ai fetiţei. Cunoaşteţi ceva mai delicios decât mirosul de copil mic?

— Tortul ăsta, răspunde Francie şi se întoarce apoi spre Nell. Ai de gând să citeşti tot romanul acum?

Nell pune manuscrisul pe pătură, lângă ea.

— Nu, mâine. Mă duc cu trenul până în D.C., explică ea şi îşi adună la spate părul care îi ajunge acum la umeri şi şi-a recăpătat culoarea naturală. Găzduim o conferinţă pe tema concediilor plătite.

De câteva luni, Nell a renunţat la postul ei de la Simon French şi a devenit director executiv al organizaţiei Femeile pentru Egalitate.

— Ascultaţi aici, continuă ea, şi Winnie se străduieşte să fie atentă, însă îi e greu să se concentreze, privirea fiindu-i atrasă mereu către mamele de sub salcie.

Femeia în rochie roşie s-a ridicat de pe pătură şi se îndreaptă spre un grup de cărucioare din apropiere.

— Aţi văzut articolul de ieri? le întreabă pe prietenele ei, în timp ce se uită într-unul din cărucioare. Zice că s-ar fi descoperit că înfăşatul *provoacă* sindromul de moarte subită.

— Ce absurd! În cartea pe care o citesc eu zice exact invers.

Winnie se întoarce iar spre Francie, care taie o altă felie de tort, dar se opreşte brusc, cu cuţitul în aer, când în spatele lor se aude zarvă. În mijlocul peluzei, o femeie strigă numele unui copil.

— Lola!

Femeia se roteşte în cerc, cu palmele făcute căuş la gură. Un bărbat se apropie de ea în fugă.

— N-o găsesc!

— Lola! strigă iar femeia, împotriva vântului.

— Era aici, acum o secundă..

Privirea lui Winnie zboară spre Midas. E lângă mesele de picnic, zgârmă în ţărână cu ambele mâini.

— Lola!

— Ce s-a întâmplat? întreabă Colette, uitându-se spre cei doi.

— Uite-acolo! exclamă Nell, arătând cu mâna pe deal în sus. E o fetiţă acolo.

Winnie o zăreşte la distanţă, cum fuge spre aleea împădurită, depărtându-se de cuplul care o strigă.

Colette se ridică în picioare.

— Trebuie să ne ducem după ea.

— Da, fuga, du-te! exclamă Francie, care lasă cuţitul din mână şi întinde braţele după Amelia. Dă-mi mie copilul!

— Lola!

Winnie simte mişcare lângă ea când un căţel mic, alb cu maro, o zbugheşte pe lângă pătura lor, cu o minge de tenis crăpată în bot. Cei doi se prăbuşesc în genunchi, înşfăcând căţelul care ţopăie între ei, agitându-şi jucăuş lăbuţele pe pieptul lor.

— E ultima dată când te mai lăsăm să alergi liberă, îl mustră bărbatul, prinzându-i lesa de zgardă.

Colette se aşază la loc, roşie la faţă.

— Cred că mi s-a oprit inima în piept, spune ea cu un râs forţat.

Tac toate, iar Nell întinde mâna după una dintre cutiile frumos împachetate de pe pătură.

— Ţine! spune ea, aruncând-o spre Francie. Deschide-o.

Francie îşi desface cadoul de la Colette – un set de boluri scumpe, din aramă –, iar Winnie încearcă să-şi potolească tremurul mâinilor. Îşi pune paharul jos, pe iarbă, şi atunci zăreşte silueta în depărtare.

E o femeie care stă pe aleea umbrită, imediat dincolo de grupul mamelor. Poartă ochelari de soare, o bluză neagră şi o pălărie cu boruri largi. Priveşte când spre mamele de sub salcie, când spre locul în care se joacă Midas.

— Ca să fiu sinceră, am mai multe emoţii decât m-aş fi aşteptat cu mutatul ăsta, spune Francie, întinzând mâna după o altă cutie. Sper că veţi veni în vizită.

— Vom veni, nu-ţi face griji, o linişteşte Colette. Nu-i aşa,

fetelor?

— Da, răspunde Winnie.

Nu distinge trăsăturile femeii, dar sub pălărie are acelaşi păr castaniu şi des. Aceeaşi linie dură a bărbiei.

Nu e ea. Nu se poate să fie ea.

Francie pune deoparte pledul pentru copil, brodat cu numele Ameliei, pe care i l-a cumpărat Winnie, şi scoate un biberon din geanta cu scutece.

— Ce ai acolo, *lapte praf?* întreabă Nell.

— Ţi-am zis eu! De data asta procedez altfel. Gata cu mama perfectă!

Francie râde, iar glasul ei sună strident în urechile lui Winnie.

— Mă duc la toaletă, anunţă femeia cu rochie roşie şi porneşte pe potecă, îndepărtându-se de salcie, ţesătura rochiei fluturând pe şoldurile ei, în bătaia vântului. Uitaţi-vă voi după ea, bine? strigă apoi în urmă, dar niciuna dintre femeile din grup nu pare s-o audă.

Cineva povesteşte ceva şi îşi trec de la una la alta o pungă cu covrigei.

Femeia cu pălărie priveşte scena.

— Midas! strigă Winnie, dar el nu ridică ochii.

Femeia începe să se îndrepte spre salcie. Spre Midas.

Winnie se ridică în picioare.

— Midas!

Şapca de baseball îi cade de pe cap şi crenguţele de pe jos îi zgârie tălpile goale când se repede spre copac şi-l înhaţă pe Midas de braţ. La auzul ţipătului copilului, femeile de sub salcie se uită spre ea, în clipa în care femeia cu pălărie ajunge lângă ele. Îşi scoate ochelarii de soare, şi Winnie îşi dă seama că nu poartă o bluză neagră, ci un portbebe.

— Bună! salută femeia. Sunteţi Mamele din Mai?

— Da.

Midas se ţine de umăr.

— Oh, bun! Nu eram sigură că acesta e grupul.

Îşi aruncă pălăria pe jos, îşi scoate rucsacul de pe umeri şi apoi ridică un copil din portbebe.

— Eu sunt Greta.

— Greta! Ai ajuns! Celelalte se mută ca să-i facă loc. În sfârşit! adaugă ele.

— Mă doare, mami!

Faţa lui Midas e brăzdată de lacrimi. Winnie se lasă pe vine şi-l strânge lângă ea. Femeile de sub salcie se opresc din conversaţie şi se uită la ea, în timp ce plânsetele lui Midas devin asurzitoare.

— Prea strâns, mami! Doare!

— Îmi pare rău, îi şopteşte ea. Îmi pare foarte rău.

— Winnie!

Cineva îi strigă numele.

— Winnie!

Winnie, chiar trebuie să vii. Insistăm.

Winnie, spune-ne cum ai născut tu.

Nu înţeleg, Winnie. Te-a văzut cineva când ai plecat de la bar?

— Winnie, e-n regulă.

Se întoarce. Daniel e lângă ea.

— Ai venit!

— Sigur că am venit, spune el şi-l ia pe Midas în braţe, zâmbind apoi. Vino! Vino şi stai jos. Totul e în regulă.

Winnie îl ia de mână. Împletindu-şi degetele cu ale lui, îl lasă s-o conducă înapoi la cercul celorlalte, în timp ce femeile de sub salcie îi privesc, strângându-şi copiii la piept, cu ochii plini de îngrijorare, cu păturile fluturând în adierea caldă de vară.

MULŢUMIRI

Autoarea îşi exprimă profunda recunoştinţă faţă de Billy Idol, pentru generoasa permisiune de a-i folosi versurile în această carte.

O SEARĂ ÎN ORAȘ. CÂTEVA ORE DE DISTRACȚIE. ASTA E TOT CE AR FI TREBUIT SĂ FIE.

Își spun Mamele din Mai – un grup de proaspete mămici ai căror copii s-au născut în aceeași lună. De două ori pe săptămână se întâlnesc în Prospect Park din Brooklyn ca să petreacă puțin timp împreună.

Atunci când femeile ies să bea ceva la barul din cartier, tot ce-și doresc este să ia o pauză de la rutina zilnică. Dar, într-o noapte fierbinte de 4 iulie, ceva teribil se întâmplă: unul dintre copii dispare din pătuțul lui. Winnie, o mamă singură, a ezitat să-l lase pe Midas, băiețelul ei de șase săptămâni, cu o bonă, dar colegele sale de la Mamele din Mai au insistat că totul va fi bine. Acum copilul a dispărut. Ceea ce urmează este o cursă contracronometru pentru a-l găsi pe Midas, în timpul căreia o mulțime de secrete ies la iveală, căsniciile sunt puse la încercare și prieteniile sunt distruse.

„Molloy, o maestră a pistelor false, explorează cu abilitate așteptările, nesiguranța și prejudecățile nesfârșite care însoțesc maternitatea în acest thriller palpitant, ce prezintă un grup de femei puternice, inteligente și imperfecte care se sprijină reciproc atunci când au mai multă nevoie. Fascinant."
Kirkus Reviews

„Extrem de inteligent... Un roman care duce cu gândul la recentele bestselleruri *Fata din tren* și *Femeia de la fereastră*, dar care este, de asemenea, o prezentare emoționantă a ceea ce înseamnă să fii un părinte modern și a presiunii deosebite puse asupra femeilor – din interior și din afară – pentru a face totul în mod impecabil."
Entertainment Weekly

„Un thriller electrizant – o prezentare subtilă, inteligentă a așteptărilor nesfârșite ale maternității moderne."
People

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2913-5
9 786063 329135